

ТРУДИ КАНАВАН

ИЗБРАНИЦА

ВТОРА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА "ЧЕРНИЯТ МАГЬОСНИК"

MBG BOOKS®

ТРУДИ КАНАВАН ИЗБРАНИЦА

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Сред новите ученици в Гилдията на магьосниците Сония е единствената с нисш произход. Но пък е успяла да си спечели могъщи съюзници — сред които и лорд Денил, наскоро назначен за посланик на Гилдията. Ала Денил трябва да отпътува за елийнския кралски двор и да остави Сония сама срещу лъжите и злобните слухове, които разпространяват враговете ѝ... докато не се намесва Върховният повелител Акарин. Но цената на подкрепата на Акарин е висока, защото в замяна Сония трябва да защити неговите тайни — сред които е тайната, която би могла да отведе младата необучена магьосница в дълбините на мрака.

Междувременно първата задача на Денил е да се заеме отново с отдавна изоставеното от Върховния повелител Акарин изследване на древното познание за магията. То го повежда на невероятно, и изпълнено с непредвидени опасности, пътешествие към бъдещето — в което го очакват невероятни чудеса и страховити ужаси.

„Дори силата на магьосника да се прояви от само себе, той скоро ще загине, ако не се сдобие с познанието как да я контролира“.

„Завладяваща... с отличителен стил и великолепни герои, които я издигат далеч над средното ниво“.

Локус

Труди Канаван живее в мелбърнското предградие Фърнтри Гъли, в малка къща на един планински склон, близо до гората. Откакто се помни измисля истории за неща, които не съществуват, и е изумена, когато първият ѝ публикуван разказ печели през 1999 година наградата „Ауреалис“ за най-добър кратък фентъзи разказ. Освен като илюстратор и дизайнер на свободна практика, тя работи и като графичен дизайнер и художествен директор на „Ауреалис“, австралийско списание за фентъзи и научна фантастика.

БЛАГОДАРНОСТИ

Към хората, на които благодарих в „Гилдията на магьосниците“ бих искала да добавя още:

Приятелите и семейството ми, които щедро отделиха от времето си, за да прочетат и оценят тази книга: мама и татко, Ивон Хардингъм, Пол Маршъл, Антъни Морикс, Дона Джохансън, Джени Пауъл, Сара Крийси, Пол Потики.

На Джак Дан за ентузиазма и невероятния усет при издаването на „Гилдията на магьосниците“. На Джъстин Акройд за това, че ми позволи да превзема книжарницата му и на Джулиън Уорнър и персонала на „Слоу глас буукс“ за тяхната помощ.

На Фран Брайсън, мой агент и героиня. И на издателския екип на „Харпър-Колинс“ за това, че превърнаха моите истории в толкова красиви и привлекателни книги.

Първата половина на „Избраница“ беше написана по време на престоя ми в центъра „Варуна“, по покана на фондацията „Елънор Дарк“. Благодаря на Питър Бишоп и екипа от „Варуна“ за вдъхновяващите и продуктивни три седмици.

И накрая благодаря на всички, които изпратиха на електронната ми поща писма с хвалебствия за „Гилдията на магьосниците“! Не съм вложила толкова труд напразно, след като знам, че съм ви дарила няколко часа удоволствие и бягство от действителността.

Посвещавам тази книга на майка ми Айрийн Канаван, която винаги е казвала, че с упорит труд и решителност мога да стана такава, каквато пожелаая.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

ЦЕРЕМОНИЯТА ПО ПРИЕМАНЕТО

За няколко седмици всяко лято небето над Киралия се изчистваше до наситено синьо и слънцето жареше неумолимо. По улиците на град Имардин се носеха облаци прах и мачтите на корабите в Пристанището потрепваха в маранята, а мъжете и жените бързаха към домовете си, за да се разхладят и да пийнат сок или, ако бяха в копторите — голямо количество бол.

Но за Гилдията на магьосниците на Киралия тези жарки дни известяваха приближаването на важно събитие: полагането на клетва от приетите през лятото ученици.

Сония се намръщи и подръпна яката на роклята си. Въпреки че искаше да бъде със същите семпли, но качествени дрехи, които носеше по време на престоя си в Гилдията, Ротан беше настоял, че се нуждае от нещо по-официално за церемонията по приемането.

Наставникът ѝ се усмихна.

— Не се притеснявай, Сония. Всичко ще приключи бързо и после ще трябва да носиш мантия — която, сигурен съм, много скоро ще ти омръзне.

— Не се притеснявам — отвърна раздразнено Сония.

Очите на Ротан проблеснаха развеселено.

— Наистина ли? И не се чувстваш дори мъничко нервна?

— Не е като на Изслушването миналата година. Тогава беше шантаво!

— Шантаво? — Веждите му се вдигнаха. — Сония, все пак си нервна. Не си използвала тази дума от седмици.

Тя въздъхна раздразнено. От момента на Изслушването пет месеца по-рано, когато Ротан беше спечелил правото да ѝ бъде наставник, той я учеше на всичко, което новациите трябва да знаят при постъпването в Университета. Тя вече можеше да чете без чужда помощ повечето от книгите в библиотеката му и можеше да пише „прилично“ по думите на Ротан. Математиката ѝ се удаваше по-трудно, но уроците по история намираше за пленителни.

През всичките тези месеци Ротан я беше поправял винаги, когато бе използвала думи от жаргона на копторите, и я беше карал да повтаря правилните думи, докато не започна да звучи като дама от могъщ киралийски Дом. Ротан я предупреждаваше, че съучениците ѝ няма да бъдат толкова снизходителни към миналото ѝ, колкото е той и тя само ще влоши положението, ако насочва вниманието им към произхода си всеки път, когато заговори. Със същите доводи я беше убедил да носи рокля на церемонията по приемането, и макар тя да знаеше, че той е прав, това не я караше да се чувства по-удобно.

Когато приближиха входа на Университета, видяха подредени в кръг карети. До всяка карета стоеше група от официално облечени прислужници, носещи цветовете на Дома, на който служат. При вида на Ротан те се обръщаха и се покланяха.

Сония гледаше каретите и чувстваше как стомахът ѝ се свива. Беше виждала и преди карети, но никога — толкова много заедно. Всяка от тях беше изработена от гладко полирано дърво, украсена с резба и изрисувана със сложни шарки. В центъра на всяка от вратите беше нарисован хералдически знак, показващ Дома, на който принадлежи каретата — неговият инкол. Сония разпозна инколите на Парен, Аран, Дилан и Сарил, някои от най-влиятелните Домове в Имардин.

Момчетата и момичетата от тези Домове щяха да бъдат нейни съученици. При тази мисъл се почувства така, сякаш вътрешностите ѝ се преобръщат. Как ли щяха да се отнасят към нея — първата от много векове киралийка извън великите Домове, която встъпваше в редиците им? В най-лошия случай щяха да са на мнението на Фергън, магьосникът, който миналата година се беше опитал да предотврати влизането ѝ в Гилдията. Той смяташе, че в изкуството на магията трябва да бъдат обучавани само издънките на Домовете. Чрез пленяването на приятеля ѝ Сери той беше изнудил Сония да му съдейства в плановете му. Тези планове целяха да докажат на Гилдията, че киралийците от по-нисшите съсловия не са достатъчно морални и не заслужават да им се окаже доверието да бъдат посветени в магията.

Но престъплението на Фергън беше разкрито и той беше изпратен в далечна крепост. Ала Сония не смяташе, че наказанието за опита да бъде убит нейният приятел е достатъчно сурово и все се

чудеше дали това ще възпре други магьосници, ако решат да направят нещо подобно.

Девојката се надяваше някои от съучениците ѝ да бъдат като Ротан, който не се интересува, че тя някога е живяла и работила в копторите. Някои от останалите раси с присъствие в Гилдията може би също щяха да са по-толерантни към приемането на момиче от нисшите съсловия. Виндите бяха много дружелюбни хора; тя беше срещала в копторите неколцина от тях, дошли в Имардин, за да работят в лозята и овощните градини. За ланите беше чувала, че изобщо нямат нисши и висши съсловия. Те се деляха на племена и преценяваха хората по тяхната смелост, ловкост и мъдрост — Сония нямаше никаква представа къде би било мястото ѝ в тяхното общество.

Тя погледна към Ротан, помисли си за всичко, което той беше направил за нея и почувства прилив на привързаност и благодарност. Някога би се ужасила от възможността да се окаже толкова зависима от някого, особено пък от магьосник. Някога беше мразила Гилдията — силата ѝ се беше проявила за пръв път случайно, когато в гнева си хвърли камък срещу магьосник. Тогава бяха започнали да я търсят и тя, уверена, че искат да я убият, беше дръзнала да потърси помощта на Крадците, а те винаги искат висока цена за подобни услуги.

После силата ѝ беше излязла извън контрол и магьосниците бяха убедили Крадците да им прехвърлят опеката върху нея. Ротан беше станал неин тъмничар и учител. Той ѝ бе доказал, че магьосниците — или поне повечето от тях — не са жестоките, себични чудовища, за каквито ги смятаха жителите на копторите.

От двете страни на отворения вход на Университета стояха двама стражи. Присъствието им беше формалност, съблюдаваха само когато Гилдията очакваше важни гости. Те се поклониха тържествено, докато Ротан въвеждаше Сония във фоайето.

Въпреки че тя вече беше идвала тук няколко пъти, помещението отново я смая. От пода нагоре се издигаха хиляди невероятно тънки влакна от материал, подобен на стъкло, които поддържаха изящните стълби, изкачващи се спираловидно към по-горните етажи. Деликатни нишки от бял мрамор се увиваха като лози около парапетите и стълбищата, които изглеждаха твърде крехки, за да издържат тежестта на човек — и вероятно не биха могли, ако не бяха подсилени чрез магия.

Сония и Ротан се изкачиха по едно от стълбищата и се озоваха в къс коридор. Той водеше към Заседателната зала, древна сграда от сив камък, защитена и заградена от огромно помещение, познато като Голямата зала. Пред вратите на Заседателната зала стояха няколко души и при вида им гърлото на Сония пресъхна. Мъжете и жените се обърнаха да видят кой приближава и когато забелязаха Ротан, в очите им проблесна интерес. Магьосниците сред тях кимнаха учтиво, останалите се поклониха.

Когато двамата влязоха в Голямата зала, Ротан отведе Сония встрани от малобройната тълпа. Тя забеляза, че въпреки летните горещини, всички, освен магьосниците бяха навлекли по няколко ката пищни дрехи. Жените се бяха издокарали с натруфени рокли, мъжете носеха дълги манта с ръкави, украсени с инколи. Сония се загледа повнимателно и затаи дъх. Във всеки шев бяха вшити искрящи червени, зелени или сини скъпоценни камъни. В копчетата на мантията бяха вградени едри скъпоценности, на вратовете и китките им се виждаха верижки от благородни метали, по ръкавиците проблясваха бижута.

Докато гледаше мантията на мъжете, Сония си помисли колко лесно би било за един професионален крадец да отмъкне копчетата. За целта в копторите се използваха специални остри бръсначи. „Случайно“ сблъскване, извинение, бързо отдръпване в тълпата. Мъжът сигурно нямаше да разбере, че е бил ограбен, докато не се прибере у дома. А гривната на ръката на тази жена...

Сония тръсна глава. „Как ще се сприятеля с тези хора, ако мисля само за това колко би било лесно да ги ограбя?“. В същото време тя не можеше да сдържи усмивката си. Като дете беше не по-малко изкусна в пребъркването на джобове и в отключването на ключалки от приятелите си — може би с изключение на Сери — и въпреки че леля й Джона най-накрая я беше убедила, че не е хубаво да се краде, Сония не беше забравила тънкостите на занаята.

След като събра кураж, тя погледна към по-младите непознати и видя как неколцина от тях бързо извърнаха глави. Развеселена, девойката се запита какво ли са очаквали да видят. Глуповата просякиня? Прегърбена, мазолеста работничка? Гримирана уличница?

Тъй като всички те избягваха погледа ѝ, тя можеше да ги разглежда спокойно. Само две от семействата имаха типичните за Киралия черни коси и бледа кожа. Една от майките носеше зелената

мантия на лечителка. Друга майка държеше за ръка слабичкото си момиче, което гледаше замечтано в бляскавия стъклен таван на залата.

Три от останалите семейства стояха заедно. Ниският ръст и червеникавата им коса бяха типични за елийни. Те разговаряха тихо помежду си и от време на време смехът им отекваше в залата.

Двама тъмнокожи лонмарци, баща и син, с обръснати глави, чакаха мълчаливо. Бащата носеше лилавата мантия на алхимик, върху която бяха окачени тежките златни талисмани на религията Махга. Още двама лонмарци, също баща и син, стояха от другата страна тълпата. Кожата на сина беше по-светлокафява — намек, че майка му е от различна раса. Баща му също носеше мантия, но неговата беше червена, на воин и върху нея нямаше скъпоценности или талисмани.

В кръг около входа на коридора стоеше семейство винди. Въпреки че бащата беше с разкошни дрехи, скритите погледи, които отправяше към останалите, свидетелстваха, че се чувства не особено удобно в компанията им. Синът му беше нисък и набит младок, чиято кафява кожа имаше нездрав жълтеникав оттенък.

Соня видя, че майката на момчето е сложила ръка на рамото му и си помисли за леля си Джона и за чичо си Ранел. Връхлетя я познатото разочарование. Двамата бяха нейното семейство, те я бяха огледали след смъртта на майка ѝ и заминаването на баща ѝ, но се страхуваха твърде много от Гилдията, за да я посетят тук. Когато тя ги беше поканила на церемонията по приемането, те бяха отказали с оправданието, че не биха оставили новородения си син на чужди грижи, а не би било уместно да доведат ревящо бебе на толкова важно събитие.

В коридора отекнаха стъпки. Соня се обърна и видя, че към посетителите се присъединяват още трима разкошно облечени киралийци. Момчето огледа надменно тълпата. Погледът му се спря върху Ротан, после се плъзна към Соня.

Той я погледна право в очите и крайчетата на устните му се извиха в приятелска усмивка. Изненадана, Соня му се усмихна в отговор, но неговото изражение бавно се промени на презрително ухилване.

Соня не беше способна да направи нищо, освен да продължи да го гледа смаяно. Момчето се извърна, сякаш изгубило интерес, но тя успя да забележи, че се усмихва самодоволно. Соня присви очи и

продължи да го наблюдава, докато той оглеждаше останалите присъстващи.

Изглежда, той вече се познаваше с другото киралийско момче — двамата си намигнаха приятелски. Момичетата бяха дарени с ослепителни усмивки, и въпреки че слабата киралийка отговори с явно презрение, погледът ѝ остана върху него дълго време, след като той се беше обърнал. Останалите получиха учтиви кимвания.

Тази светска игра беше прекъсната от силен, металически трясък. Всички обърнаха глави към Заседателната зала. Настъпи продължителна, напрегната тишина, а после, когато огромните врати започнаха да се отварят, въздухът се изпълни с възбуден шепот. Докато пролуката се разширяваше, от залата отвътре заструи познатата златиста светлина. Тя идваше от хиляди мънички магически кълба, плаващи на няколко стъпки под тавана. Топлата миризма на дърво и лак се разливаше навън, приветствайки гостите.

Когато чу ахканията, Сония се обърна и видя, че повечето посетители зяпат залата с възхищение. Тя се усмихна, когато осъзна, че останалите новопостъпващи, а и някои от възрастните виждат Заседателната зала за пръв път в живота си. Само магьосниците и онези от родителите, които бяха посещавали церемонията по приемането на други от децата си, бяха влизали вътре. И тя.

Усмивката ѝ изчезна при спомена за предишното ѝ посещение, когато Върховният повелител беше довел Сери в Заседателната зала, лишавайки Фергън от власт над нея. През този ден се беше сбъднала и една от мечтите на Сери. Той си беше дал дума, че ще посети всички велики сгради в града поне веднъж през живота си. Фактът, че беше хлапак от улицата, произхождащ от нисшите съсловия, само го амбицираше допълнително.

Но Сери вече не беше онова обичащо приключенията хлапе, с което Сония се шляеше в детските си години, или дяволитият юноша, с чиято помощ тя толкова дълго се изплъзваше на Гилдията. Всеки път, когато го виждаше при посещенията му в Гилдията или при нейните отскачания до копторите, той ѝ изглеждаше все по-възмъжал и далеч не толкова безгрижен. Когато го питаше с какво се занимава и дали все още работи за Крадците, той само се усмихваше потайно и сменяше темата.

Но въпреки това Сери изглеждаше доволен от живота. И ако наистина работеше за Крадците, може би беше по-добре, че тя не беше посветена в делата му.

На входа на Заседателната зала се появи фигура с мантия. Сония разпозна лорд Оусън, помощника на Разпоредителя. Той вдигна ръка и се изкашля.

— Добре дошли на всички — каза той. — Сега ще започне церемонията по приемането. Моля постъпващите в Университета да се строят в колона. Те ще влязат първи. Родителите ще ги последват и ще заемат местата си на предните редове.

Когато останалите новаци се забързаха към входа, Сония усети как някой леко я докосва по рамото. Тя се обърна и видя Ротан.

— Не се притеснявай. Всичко ще свърши скоро — успокои я той.

Тя му се усмихна в отговор.

— Не се притеснявам, Ротан.

— Ха! — Той леко я побутна по рамото. — Тръгвай тогава! Не ги карай да чакат.

Пред входа вече се беше натрупала малка тълпа. Лорд Оусън стисна устни.

— В колона по един, моля!

Докато новоприетите ученици се строяваха, лорд Оусън погледна към Сония. По устните му се плъзна бърза усмивка и Сония кимна в отговор. Тя се нареди зад последното момче в колоната. В този момент тих разговор привлече вниманието ѝ.

— Тази поне си знае мястото — прошепна някой.

Сония леко завъртя глава и видя две киралийски жени, застанали наблизо.

— Това е момичето от копторите, нали?

— Да — отговори първата. — Казах на Вина да се държи по-надалеч от нея. Не искам милото ми момиче да прихване никакви отвратителни навици — или болести.

Сония отмина нататък и не чу отговора на другата жена. Допря ръка до гърдите си и установи с изненада, че сърцето ѝ се е разтуптяло бясно. „Трябва да свикнеш с тези неща — каза си. — Тепърва ще има да ги слушаш“. Потисна желанието си да се обърне към Ротан и да го погледне, изпъна рамене и продължи с останалите новаци по дългата пътека към центъра на залата.

Щом минаха през входа, се озоваха между високите стени на Заседателната зала. Заети бяха по-малко от половината места от всяка страна, въпреки че тук бяха почти всички магьосници, живеещи в Гилдията и в града. Сония се обърна наляво и срещна студения поглед на възрастен магьосник. Набръчканото му лице се намръщи, очите му проблеснаха.

Сония усети как лицето ѝ пламва и сведе поглед към пода. С раздразнение осъзна, че ръцете ѝ са се разтреперили. Нима щеше да допусне да се стряска така от погледа на един старец? Тя си придаде изражение на пълно спокойствие, или поне се надяваше, че е такова. После прекара поглед по редиците от лица... и едва не се спъна, защото усети как коленете ѝ омекват.

Струваше ѝ се, че всички магьосници в залата гледат към нея. Преглътна и заби поглед в гърба на момчето пред нея.

Когато новациите стигнаха до края на пътеката, Оусън насочи първия наляво, втория — надясно и така, докато всичките не се строиха в редица по широчината на залата. Сония се оказа в средата на редицата, срещу лорд Оусън. Той стоеше безмълвен, наблюдавайки нещо зад гърба ѝ. Тя чу тътрене на крака и дрънчене на накити и се досети, че родителите се настаняват в редиците от столове отзад. Когато всичко утихна, Оусън се обърна и се поклони на Висшите магове, насядали в амфитеатрално разположените кресла в предната част на Заседателната зала.

— Представям ви летния набор от новоприети ученици.

— Сега, когато сред тях има някой познат, е много по-интересно — отбеляза Денил, когато Ротан зае мястото си.

Ротан се обърна към приятеля си.

— Но нали миналата година сред новоприетите беше племенникът ти?

Денил сви рамене.

— Аз едва го познавам. Сония е съвсем друго нещо.

Доволен, Ротан се обърна да наблюдава церемонията. Въпреки че Денил умееше да бъде очарователен, когато поиска, той трудно завързваше приятелства. Основната причина за това се коренеше в една отдавнашна случка, от времето, когато Денил беше новопостъпил ученик. Тогава той беше обвинен в „неуместен“ интерес към по-голям ученик и бе подложен на одумвания както от съучениците си, така и от

магьосниците. Започнаха да го отбягват и да му се подиграват и според Ротан това беше причината, поради която Денил и досега все още трудно се доверяваше и сприятеляваше.

Дълги години Ротан беше единственият близък приятел на Денил. Като учител Ротан го беше смятал за един от най-обещаващите ученици в класа му. Когато видя колко лош ефект оказват слуховете и скандалите върху учението на Денил, той реши да поеме наставничеството над момчето. С малко насърчаване и повече търпение той беше накарал Денил да загърби клюките и планове за отмъщение и да се върне към магията и знанията.

Някои магьосници се бяха усъмнили в това, че Ротан ще успее да „вкара в ред“ Денил. Той се усмихна. Не само че беше успял, но и Денил току-що беше назначен за Втори посланик на Гилдията в Елийн. Ротан погледна към Сония и се запита дали някой ден и тя ще му даде повод да се гордее.

Денил се наведе напред.

— Те са просто деца в сравнение със Сония, нали?

Ротан погледна останалите момчета и момичета, и сви рамене.

— Не знам точно колко са големи, но средната възраст на новопостъпващите ученици е петнайсет години. Сония е почти на седемнайсет. Две-три години нямат голямо значение.

— Мисля, че имат — промърмори Денил. — Но се надявам това да е предимство за нея.

Долу лорд Оусън вървеше бавно пред редицата от новаци, като произнасяше имената и титлите им в съответствие с обичаите в родината им.

— Аленд от семейство Генард. — Оусън направи още две крачки.

— Кано от семейство Темо. — Нова крачка. — Сония.

Оусън се забави за миг, после продължи нататък. Докато обявяваше следващото име, Ротан го заболя за Сония. Липсата на благородническа титла или име на Дом я обявяваше публично за външен човек. Но нищо не можеше да се направи.

— Регин от семейство Уинар, Дом Парен — обяви Оусън последното име.

— Това е племенникът на Гарел, нали? — попита Денил.

— Да.

— Чух, че родителите му са попитали дали може да се присъедини към последния зимен набор три месеца след началото на учебната година.

— Странно. За какво им е нужно подобно нещо?

— Не знам — сви рамене Денил. — Това не успях да го чуя.

— Ти пак ли си шпионирал?

— Аз не шпионирам, Ротан. Само слушам.

Ротан поклати глава. Може да беше възпрял ученика Денил от организиране на отмъстителни номера, но не беше успял да убеди магьосника Денил да спре да се занимава с клюки.

— Не знам какво ще правя, когато отпътуваш. Кой ще ме информира за всички малки интриги в Гилдията?

— Просто ще ти се наложи да внимаваш повече — отговори Денил.

— Чудя се дали Висшите магове не те изпращат далеч, защото много „слушаш“.

Денил се усмихна.

— Казват, че най-добрият начин да узнаеш какво става в Киралия е да прекараш няколко дни, слушайки клюките в Елийн.

Шумът на кънтящи стъпки върна вниманието им към случващото се в залата. Директорът на Университета, Джерик, стана от мястото си сред Висшите магове и слезе по стъпалата. Спря се насред залата и обходи с поглед редицата от новаци. Както винаги, лицето му беше кисело и неодобрително смръщено.

— Днес всеки от тях прави първата си крачка към това да стане магьосник в Гилдията на Киралия — заговори той строго. — Като новопостъпили ученици ще трябва да се подчинявате на правилата на Университета. Според договорите, с които са обвързани Обединените земи, под тези правила са се подписали всички владетели и се очаква всички магьосници да следят строго за изпълнението им. Дори и да не завършите Университета, вие сте длъжни да ги спазвате. — Той направи пауза, поглеждайки изпитателно учениците. — За да се присъедините към Гилдията, е необходимо да положите клетва, която има четири части.

Първо, трябва да се закълнете никога да не причинявате зло на друг човек, освен ако не го изисква защитата на Обединените земи. Това включва хората от всякава класа, обществено положение и

възраст, независимо от това дали са престъпници или не. Всякакви вендети, лични или политически, приключват тук днес.

Второ, трябва да се закълнете да се подчинявате на правилата на Гилдията. Ако все още не знаете тези правила, научете ги. Незнанието не е оправдание.

Трето, трябва да се закълнете, че ще се подчинявате на заповедите на всеки магьосник, освен ако тези заповеди не влизат в противоречие със закона. Този пункт позволява известна гъвкавост в тълкуването. Не сте длъжни да вършите нещо, което смятате за неморално или противоречи на вашата религия или традиции. Но недейте да си позволявате вие да решавате докъде стигат границите на тази гъвкавост. При подобни обстоятелства отнасяйте въпроса до мен и той ще бъде разрешен по подходящ начин.

И най-сетне, трябва да се закълнете, че ще използвате магията само под ръководството на магьосник. Това се изисква заради вашата безопасност. Не правете никаква магия без надзор, освен ако не сте получили разрешение от своя учител или наставник.

Джерик направи пауза и в настъпилата тишина не се чуваше дори обичайното въртене и шаване на зрителите. Директорът изпъна рамене и повдигна вежди.

— Наложила се е традицията, че всеки магьосник от Гилдията може да поиска наставничество над новоприет ученик, за да го напътства по време на обучението му. — Той се обърна към редиците от скамейки зад гърба си. — Върховни повелителю Акарин, желаете ли да поемете наставничеството над някой от тези ученици?

— Не — отговори хладен, мрачен глас.

Докато Джерик задаваше същия въпрос на останалите Висши магове, Ротан гледаше облечения с черна мантия водач на Гилдията. Както и повечето киралийци, Акарин беше висок и строен, а ъгловатостта на лицето му се подчертаваше от старомодната му прическа — дълга коса, завързана на опашка на тила.

Както винаги Акарин наблюдаваше церемонията със сдържано изражение на лицето. Той никога не беше проявявал интерес към напътстването и обучаването на новациите и повечето семейства се бяха простили с надеждата, че синът им ще има привилегията да е наставляван от водача на Гилдията.

Макар и млад за Върховен повелител, Акарин внушаваше уважение дори и у най-консервативните и влиятелни магьосници. Той притежаваше способности, познания и интелигентност, но вдъхваше страхопочитание най-вече с магическата си сила. Говореше се, че тя превъзхожда силата на всички останали членове на Гилдията, взети заедно.

Именно благодарение на Сония, Ротан беше един от двамата магьосници, които знаеха истинската причина за огромната сила на Върховния повелител.

Още преди Крадците да я предадат на магьосниците, една нощ Сония и нейният приятел-крадец Сери бяха проучили района на Гилдията. Бяха го направили с надеждата, че като наблюдава магьосниците в действие, тя може да се научи да контролира силата си. Вместо това Сония беше станала свидетел как Върховният повелител извършва странен ритуал. Тогава тя не знаеше какво е видяла, но когато по време на Изслушването Разпоредителят Лорлън беше влязъл в съзнанието ѝ, за да потвърди истинността на показанията ѝ за престъпленията на Фергън, той бе видял спомена ѝ за тази нощ и бе разпознал ритуала.

Върховният повелител Акарин, водачът на Гилдията, се занимаваше с черна магия.

Обикновените магьосници не знаеха нищо за черната магия, освен че е забранена. Висшите магове знаеха само толкова, че да умеят да я разпознават. Дори познаването на практиките на черната мития беше престъпление. От разговора на Сония с Лорлън, Ротан бе научил, че черната магия увеличава мощта на магьосника чрез извличането на сила от други хора. Ако бъде отнета цялата сила на никого, той умира.

Ротан можеше само да гадае как се е почувствал Лорлън, когато е узнал, че най-близкият му приятел не само се е научил на черна магия, но и я използва. Сигурно е било шок за него. В същото време Лорлън разбираше, че не може да разкрие какво е узнал, без да изложи на опасност Гилдията и града. Ако Акарин избере да се бие, той лесно би спечелил победа, като с всяко убийство силата му щеше да нараства. Така че се налагаше Лорлън, Сония и Ротан засега да запазят наученото в тайна. „Колко ли му е трудно на Лорлън да се преструва, че е приятел с Акарин, като знае на какво е способен Върховния повелител?“ — запита се Ротан.

Въпреки това, което беше узнала, Сония се бе съгласила да се присъедини към Гилдията. Отначало това беше изумило Ротан, но както тя бе отбелязала, ако напуснеше с блокирана сила — както повеляваше законът за магьосниците, напуснали Гилдията — тя щеше да стане съблазнителен източник на сила за Върховния повелител. Силна в магията, но неспособна да я използва, за да се защити. Ротан потрепери. В Гилдията поне щяха да забележат, ако тя умре при странни обстоятелства.

Въпреки това беше много смело от нейна страна да постъпи в Гилдията, като знаеше какво се крие в самото ѝ сърце. Ротан гледаше Сония, застанала сред синовете и дъщерите на някои от най-богатите семейства в Обединените земи и чувстваше гордост и привързаност. През последните шест месеца беше започнал да я възприема повече като дъщеря, отколкото като ученичка.

— Желаете ли някой магьосник да поеме наставничеството над някои от тези ученици?

Ротан се сепна, осъзнавайки, че е дошъл неговият ред да говори. Той отвори уста, но преди да успее да произнесе нещо, друг глас изрече традиционните думи:

— Аз направих своя избор, Директоре.

Гласът идваше от другия край на залата. Всички ученици се обърнаха, за да видят кой е станал от мястото си.

— Лорд Ярин — обади се Джерик, — на кой ученик искате да бъдете наставник?

— Генил от семейство Ранда, Дома на Сарил, Великият клан на Алария.

Сред редиците на магьосниците се разнесе шепот. Ротан погледна надолу и видя, че бащата на момчето, лорд Тайк, се е навел напред в креслото си.

Джерик изчака гласовете да утихнат и погледна очаквателно Ротан.

— Желаете ли някой друг от магьосниците да поеме наставничеството над някои от тези ученици?

Ротан се изправи.

— Аз направих своя избор, Директоре.

Сония погледна нагоре и стисна устни, сякаш се опитваше да сдържи усмивката си.

— Лорд Ротан — отговори Джерик, — над кой ученик искате да поемете наставничество?

— Искам да стана наставник на Сония.

Думите му бяха посрещнати с мълчание и Джерик просто кимна в отговор. Ротан се върна на мястото си.

— Това е — прошепна Денил. — Пропусна последната си възможност да се измъкнеш. Вече си свързан с нея за следващите пет години.

— Шт! — прошепна Ротан.

— Желаете ли някой друг от магьосниците да поеме наставничеството над някой от тези ученици? — повтори Джерик.

— Аз направих своя избор, Директоре.

Гласът идваше отляво на Ротан и беше последван от скърцане, когато всички се обърнаха в креслата си. С изправянето на лорд Гарел в залата избухна оживена глъчка.

— Лорд Гарел. — В гласа на Джерик имаше изненада. — Над кой ученик искате да поемете наставничество?

— Регин от семейство Уинар, Дома на Парен.

Глъчката се смени с колективна въздишка на разбиране. Ротан погледна надолу и видя, че момчето в края на редицата се е ухилило. Приказките и скърцането на креслата продължиха още известно време, след което Джерик вдигна ръце, за да призове към тишина.

— Аз бих държал под око тези двама ученици и наставниците им прошепна Денил. — Обикновено никой не поема наставничество над учениците в първата им година. Вероятно те не искат Сония да има по-висок статус от съучениците си.

— Или може да съм положил началото на традиция — каза замислено Ротан. — А Гарел сигурно вече е забелязал потенциал в племенника си. Това би обяснило защо родителите му са поискали да започне занимания по-рано.

— Желаете ли още някой да поеме наставничество? — попита Джерик. Последва мълчание и той свали ръцете си. — Нека всички магьосници, пожелали да станат наставници, да излязат отпред.

Ротан се изправи, придвижи се до края на реда и тръгна надолу към стълбите. Присъедини се към лорд Гарел и лорд Ярин до Директора Джарет и зачака един млад ученик, поруменият от вълнение, заради участието си в церемонията да донесе купчина с

червеникавокафяви платове. Всеки от магьосниците си избра по едно вързопче от купчината.

— Нека Генил да излезе отпред — нареди Джерик.

Едно от лонмарските момчета бързо пристъпи напред и се поклони. Той гледаше към лорд Джерик с широко отворени очи и докато произнасяше Клетвата на учениците, гласът му трепереше. Лорд Ярин подаде на момчето мантиите и двамата — настойник и ученик — отстъпиха встрани.

— Нека Сония излезе отпред.

Тя тръгна решително към Джерик. Въпреки че лицето ѝ беше преbledняло, девойката се поклони грациозно и произнесе клетвата с ясен, уверен глас. Ротан пристъпи към нея и ѝ подаде вързопчето с мантии.

— Поемам наставничеството над теб, Сония. Твоето обучение ще бъде моя грижа и задача, докато не завършиш Университета.

— Ще ви се подчинявам, лорд Ротан.

— И нека това споразумение бъде от полза и за двамата — завърши Джерик.

Когато двамата пристъпиха встрани и застанаха до лорд Ярин и Генил, Джерик се обърна към все още усмихващото се момче на края на редицата.

— Нека Регин да излезе напред.

Момчето закричи уверено към Джерик, но поклонът му беше бърз и небрежен. Докато се повтаряха ритуалните фрази, Ротан наблюдаваше Сония, чудейки се как ли се чувства тя. Девойката вече беше член на Гилдията, а това не беше шега работа.

Тя погледна към момчето от дясната си страна и Ротан проследи погледа ѝ. Генил стоеше с изпънат гръб и лицето му беше пламнало. „Направо ще се пръсне от гордост“ — помисли си Ротан. Да получиш наставник, особено на този етап от обучението, беше доказателство за изключителна надареност.

Но малцина вярваха, че същото важи и за Сония. Ротан подозираше, че според повечето магьосници той е избрал да ѝ бъде наставник само за да напомня за ролята си в намирането ѝ. Не биха му повярвали, ако им разкажеше за силата и таланта ѝ. Но скоро сами щяха да узнаят, и тази мисъл го караше да изпитва известно задоволство.

След като Регин и лорд Гарел произнесоха ритуалните думи, те застанаха отляво на Ротан. Момчето хвърляше оценяващи погледи на Сония. Тя или не го забелязваше, или не му обръщаше внимание. Вместо това наблюдаваше внимателно как Джерик викаше останалите ученици за полагането на клетвата. Когато всеки от тях получи мантиите си, заставаше в редица до наставниците и учениците им.

Когато и последните от учениците застанаха в редицата, лорд Джерик се обърна към всички.

— Вече сте ученици в Гилдията на магьосниците — обяви той. — Нека следващите години бъдат плодотворни за всички вас.

Новоприетите ученици се поклониха в синхрон. Лорд Джерик кимна и тръгна настрана.

— Изказвам приветствията си на новите ученици и им пожелавам дълги години успехи. — Сония подскочи когато гласът на Лорлън прокътна зад гърба ѝ. — Обявявам церемонията по приемането за закрыта.

Из Заседателната зала отекнаха множество гласове. Редиците от облечени с мантии мъже и жени се раздвижиха, сякаш по тях бе преминал силен вятър. Всички наставяха и заслизаха надолу, изпълвайки залата с тракането на обувки. Когато учениците осъзнаха, че формалностите са приключили, се пръснаха във всички посоки. Някои се понесоха към родителите си, други проучваха вързопите в ръцете си или оглеждаха внезапното оживление наоколо. Големите врати в дъното на Заседателната зала бавно започнаха да се отварят.

Сония се обърна към Ротан и го погледна.

— Е, това е. Вече съм ученичка.

Той се усмихна.

— Доволна ли си, че всичко приключи?

Тя сви рамене.

— Имам усещането, че тепърва започва. — Погледът ѝ се плъзна над рамото му. — Ето я и твоята сянка.

Ротан се обърна и видя приближаващия се Денил.

— Добре дошла в Гилдията, Сония.

— Благодаря, посланик Денил — отговори Сония, покланяйки се.

Денил се засмя.

— Още не, Сония. Още не.

Ротан усети нечий поглед и се обърна. До него стоеше Директорът.

— Лорд Ротан — каза Джерик и се усмихна в отговор на поклона на Сония.

— Да? — отвърна Ротан.

— Ще се премести ли Сония в жилищните помещения на учениците? Чак сега се сетих да ви питам.

Ротан поклати глава.

— Тя ще остане с мен. Имам достатъчно място за нея в покоите ми.

Джерик вдигна вежди.

— Разбирам. Ще кажа на лорд Аринд. Извинете ме.

Ротан видя как възрастният мъж се приближи към слаб магьосник с хлътнали бузи и му каза нещо. Лорд Аринд се намръщи и погледна към Сония.

— И какво следва сега? — попита Сония.

Ротан кимна към вързопа в ръцете ѝ.

— Сега ще видим дали тези мантии ти стават. — Той погледна към Денил. — И мисля, че имаме повод за малко тържество. Ще дойдеш ли с нас?

Денил се усмихна.

— Не бих го пропуснал.

ГЛАВА 2

ПЪРВИЯТ ДЕН

Денил стоеше до каретата и слънцето напичаше гърба му. Той използва магия, за да вдигне първия от сандъците си на покрива. Когато качи и втория до него, въздъхна и поклати глава.

— Подозирам, че ще съжалявам, че съм взел толкова много багаж — промърмори той. — Въпреки че продължавам да мисля за нещата, които ми се искаше да взема, но не взех.

— Сигурен съм, че в Капия ще можеш да си купиш всичко, от което се нуждаеш — каза Ротан. — Лорлън определено е бил щедър при отпускането на средства.

— Да, това беше приятна изненада — ухили се Денил. — Може би си прав за причините да ме изпрати далеч.

Ротан вдигна вежди.

— Трябва да му е ясно, че не е достатъчно да те прати в друга държава, за да те предпази от неприятности.

— Поне ще избегна забъркването в твоите проблеми, приятелю. — Докато кочияшът отваряше вратата на каретата, Денил се обърна и погледна по-възрастния магьосник. — Ще ме изпратиш ли до Пристанището?

Ротан поклати глава.

— Занятията започват след по-малко от час.

— За двама ви със Сония — кимна Денил. — Значи дойде моментът да се сбогуваме.

Те се изгледаха тържествено за момент, после Ротан стисна рамото на Денил и се усмихна.

— Пази се. Гледай да не паднеш зад борда.

Денил се усмихна и на свой ред потупа Ротан по рамото.

— И ти се пази, стари приятелю. Не позволявай новата ти ученичка да те изтощава. Ще се върна след година-две да проверя как вървят нещата.

— Стар приятел, как не! — Ротан бутна Денил към каретата. Когато се качи вътре, младият магьосник се обърна и забеляза

замисленото изражение върху лицето на приятеля си.

— Никога не съм предполагал, че някой ден ще се отправиш към такива славни приключения, Денил. Ти изглеждаше толкова доволен тук и след дипломирането ти рядко си подаваше носа извън портите.

Денил сви рамене.

— Предполагам, че просто съм чакал основателна причина, за да потегля нанякъде.

Ротан изсумтя.

— Лъжеш. Просто си мързелив. Надявам се, че Първият посланик знае това, в противен случай го очаква неприятна изненада.

— Много скоро ще го узнае — ухили се Денил.

— Не се и съмнявам. — Ротан се усмихна и отстъпи от каретата.

Е, хайде, тръгвай.

Денил кимна.

— Довиждане.

Той почука по покрива на каретата и тя потегли. Денил се завъртя настрани, дръпна паравана, закриващ задния прозорец и видя, че Ротан продължи да гледа подир каретата, докато тя не мина през портата на Гилдията.

Денил се облегна назад в меката седалка и въздъхна. Радваше се, че най-накрая потегля и в същото време знаеше, че ще му липсват неговите приятели и познати. Ротан си имаше за компания Сония и по-възрастните му приятели Ялдан и Езрил, а Денил щеше да общува само с непознати.

Въпреки че очакваше с нетърпение назначението си, той в някаква степен се и страхуваше от задълженията, и отговорностите, които щеше да има. Обаче пък откакто беше участвал в преследването на Сония, когато бе издирил един крадец и беше водил преговори с него, спокойният и уединен живот в Гилдията, посветен на научни изследвания, му се струваше все по-монотонен.

Той не осъзнаваше колко му е доскучал този начин на живот чак докато Ротан не му каза, че се обмисля назначаването му на длъжността Втори посланик. До момента, в който го повикаха в кабинета на Разпоредителя, той вече беше научил наизуст имената и длъжностите на всички мъже и жени в елийнския кралски двор, а и — за голямо удоволствие на Лорлън — знаеше и многобройни скандални истории за тях.

След като навлезе дълбоко във Вътрешния кръг, каретата зави по пътя, заобикалящ стената на Двореца. Зад нея се виждаше само малка част от грандиозните му кули, така че Денил се обърна към другия прозорец и започна да разглежда сложните декорации на къщите на богатите и могъщите. На едно кръстовище се строеше нова сграда. Магьосникът си спомни за старата съборетина, която се намираще по-рано на същото място — останка от времето преди да се наложи магическата архитектура. Прилагането на магията към камъка и метала беше дало възможност да се строят фантастични сгради, които не се подчиняваха на обичайните строителни ограничения. Преди каретата да отмине, Денил зърна двама магьосници, застанали до строежа. Единият беше разгънал голям план на сградата.

Каретата отново зави и премина покрай други величествени сгради, после забави ход, прекоси Вътрешната порта и навлезе в Западния квартал. Стражите забелязаха изрисувания върху нея символ на Гилдията и ѝ хвърлиха само бегли погледи. Пътят продължи между огромни и величествени къщи, които обаче не изглеждаха толкова помпозно като онези във Вътрешния кръг. Повечето бяха на търговци и занаятчии, които предпочитаха тази част на града пред Пристанището или Пазара.

Каретата премина през Западната порта и навлезе в лабиринт от сергии и щандове. Хора от всички раси и съсловия се тълпяха от двете страни на пътя. Продавачите крещяха имената на стоките си и цените им, опитвайки се да надвикат непрестанната глъчка, подсвиркванията, звънтенето на камбанки и рева на животните. Въпреки че пътят тук се разширяваше, продавачите, купувачите, уличните артисти и просяците бяха толкова много, че едвам оставаше място каретите да се разминават.

Носеше се тежка смесица от миризми. Сладникав аромат на смачкани плодове и зловонието на изгнили зеленчуци. Миризма на тръстикови рогозки и остра, задушлива смрад на нещо противно, която се разнесе докато двама мъже пренасяха покрай каретата казан с масленосиня течност. А най-накрая до Денил достигнаха соленият дъх на морето и леката воня на речна тиня и той почувства как сърцебиенето му се ускорява. Каретата зави и пред погледа му се появи Пристанището.

Отпред се издигаше гора от мечти и възжета, разграфяваща небето на сини ивици. От двете страни на пътя се носеха безконечни потоци от забързани хора. Мускулести носачи и моряци мъкнеха сандъци, кошници и чували върху гърбовете си. Наоколо скрибуцаха каруци с всякакви размери, теглени от всякакви видове животни. Вместо виковете на продавачи тук ехтяха команди, опитващи се да надвикат мученето на добитъка.

Каретата продължи да се носи напред, като минаваше покрай все по-големи и по-големи яхти, докато накрая не стигна до редица от гигантски търговски кораби, закотвени на дълъг кей. Тогава забави ход и спря.

Вратата се отвори и кочияшът се поклони почтително.

— Пристигнахме, милорд.

Денил се плъзна от седалката и слезе от каретата. До нея стоеше мургав, белокос мъж, чиито ръце с навити ръкави и лице бяха загорели от слънцето. Зад него бяха изправени няколко по-млади мъже, всичките с мощни телосложения.

— Вие ли сте лорд Денил? — попита мъжът, покланяйки се вдървено.

— Да. А вие сте...?

— Началник на кея — представи се човекът, после кимне към каретата. — Ваши ли са?

Денил предположи, че въпросът се отнася до сандъците.

— Да.

— Сега ще ги свалим.

— Недейте, мога да ви спестя усилията. — Денил се обърна и съсредоточи волята си. Сандъците се понесоха плавно надолу и двама от младите мъже, явно свикнали с употребата на магията за такива цели, пристъпиха напред и ги подхванаха. Тръгнаха по кея, а останалите мъже ги последваха.

— Шестият кораб в редицата, милорд — каза началникът на кея, докато каретата се отдалечаваше в обратна посока.

Денил кимна.

— Благодаря.

Когато достигна до кея, стъпките му закънтяха по дъските, и процепите, между които се виждаше водата. Денил продължи да следва носачите. Минаха покрай докери, които товареха голяма

купчина сандъци на един от корабите, пред следващия кораб пък имаше камара от нещо, наподобяващо добре навити килими. Навсякъде гъмжеше от народ — хората сновяха насам-натам с товари върху раменете си, излежаваха се върху палубите, играеха на ашици или тичаха по задачи.

Денил започна да различава сред шума и по-тихите звуци на пристанището: непрестанното скърцане на лодки и въжета, плискането на водата по корпусите и вълнолома. Започна да забелязва и дребните детайли: украсите на мачтите и платната, грижливо изписаните имена по корпусите на корабите и по каютите, водата, изливаща се от дупките отстрани на корабите. При вида на последното Денил се намръщи. Предполагаше се, че водата остава извън корабите, нали?

Когато стигнаха до шестия кораб, носачите се изкачиха с тежки стъпки по тънко подвижно мостче. Денил погледна нагоре и видя, че от борда на кораба го наблюдават двама души. Стъпи предпазливо на трапа и когато усети, че е здрав, въпреки огъващите се дъски, се заизкачва по-уверено. Когато стъпи на палубата, двамата мъже го поздравиха с поклони.

Те страшно си приличаха. Кафявата им кожа и ниският им ръст бяха типични черти на винди. И двамата носеха груби дрехи с неопределен цвят. Единият обаче беше с по-наперена стойка от другия, и именно той се обади пръв:

— Добре дошъл на „Финда“ милорд. Аз съм капитан Нумо.

— Благодаря, капитане. Аз съм лорд Денил.

Капитанът посочи сандъците, които носачите бяха оставили върху палубата, няколко крачки по-надалеч.

— В каютата ви няма място за сандъците, милорд. Ще ги приберем в трюма. Ако ви трябва нещо, обърнете се към брат ми Джано.

Денил кимна.

— Много добре. Ще си взема само едно нещо и може да ги носите.

Капитанът кимна в отговор.

— Джано ще ви покаже каютата ви. Скоро потегляме.

Когато капитанът се отдалечи, Денил докосна капака на по-малкия сандък. Ключалката се отключи с щракане. Магьосникът

извади отвътре кожена чанта с вещи от първа необходимост. Затвори капака и се обърна към носачите:

— Мисля, че това е всичко, което ми трябва.

Те се наведоха, вдигнаха сандъците и ги отнесоха. Денил се обърна и погледна очаквателно към Джано. Мъжът кимна и с жест подкани магьосника да го последва.

Минаха през тясна врата, спуснаха се по къси стълби и се озоваха в просторна стая. Таванът беше толкова нисък, че дори Джано беше принуден да върви приведен под гредите. В тавана бяха набити куки, върху които бяха опънати грубо изплетени чаршафи. Денил се досети, че това са хамаците, за които беше чул да се говори в разказите на пътешествениците.

Джано го поведе по тесен коридор и след няколко крачки отвори някаква врата. Денил зяпна смаяно малката стаичка. Почти цялото пространство беше запълнено от ниско легло, широко колкото раменете му. В единия край на леглото беше вградено малко шкафче, а в другия му край имаше грижливо сгънати одеяла от риберова кожа.

— Малка, а?

Денил погледна към Джано и видя, че мъжът се е ухилил. Магьосникът се усмихна накриво, осъзнавайки, че смайването му е било видимо.

— Да — съгласи се той. — Малка е.

— Каютата на капитана е два пъти по-голяма. Имаш ли голям кораб — имаш и голяма каюта, а?

Денил кимна.

— Изглежда справедливо. — Той остави чантата си на леглото, обърна и седна, при което краката му останаха да стърчат в коридора. — Точно такава ми трябва.

Джано почука по отсрещната врата.

— Моята каюта. Ще си правим компания, а? Пееш ли?

Преди Денил да реши какво да отговори, някъде изотгоре се разнесе звънът на корабната камбана и Джано се сепна.

— Трябва да вървя. Потегляме. — Той се обърна, после се спря. — Ти стой тук. Не се пречкай на хората. — Без да дочака отговор, мъжът се забърза нататък по коридора.

Денил огледа тясната стая, която щеше да бъде негов дом през следващите две седмици, и се ухили. Вече разбираше защо толкова

много магьосници не можеха да понасят пътешествията по море.

Когато застана на прага на класната стая, Сония усети, че ѝ прималява.

Тя беше излязла от покоите на Ротан рано, надявайки се да пристигне в класната стая първа, за да има време да овладее вълнението си, преди да се види с останалите ученици. Но няколко от местата вече бяха заети. Докато девойката се колебаеше на вратата, няколко от лицата се обърнаха към нея и тя почувства как сърцето ѝ се свива. Бързо погледна към магьосника, който седеше на учителското място.

Той беше по-млад, отколкото очакваше, може би някъде около трийсетте. Острият нос му придаваше надменно изражение. Докато тя се покланяше, той огледа първо лицето ѝ, после тялото, спирайки се върху новите ѝ обувки, и накрая — пак лицето. Явно доволен, магьосникът се наведе над листа хартия на масата и сложи малка отметка в списъка.

— Сядай, Сония — каза мъжът пренебрежително.

В стаята имаше дванайсет идеално подредени маси и столове. Шестима ученици, всичките седнали на ръба на столовете си, я наблюдаваха, докато тя обмисляше подредбата.

„Не сядай твърде далеч от останалите — каза си тя. — Не искаш да си помислят, че си враждебно настроена към тях или пък че те е страх“. Насред стаята бяха останали няколко свободни места, но на нея не ѝ се хареса идеята да седне в центъра. При далечната стена имаше свободен стол, а на следващата редица седяха трима ученици. Това щеше да свърши работа.

Докато се приближаваше към свободния стол, тя усещаше погледите на останалите. Когато седна, си наложи да погледне към тях.

Те веднага намериха къде другаде да насочат интереса си. Сония въздъхна с облекчение. Беше очаквала повече подигравки. Но може би само Регин — момчето, което беше срещнала предния ден — беше проявило открита недружелюбност.

Останалите ученици пристигаха в стаята един по един, покланяха се на учителя и заемаха местата си. Свенлива киралийска девойка седна на първия стол, който ѝ се изпречи на пътя. Друг ученик

едва не забрави да се поклони на учителя, после се препъна на път към стола пред Сония. Забеляза я точно когато стигна до мястото си и я изгледа ужасено, преди неохотно да седне.

Последният ученик, който се появи, беше недружелюбното момче, Регин. Той огледа стаята с присвити очи и преднамерено бавно се насочи към централната позиция.

Удари далечен гонг и магьосникът се изправи от креслото си. Няколко ученици, включително и Сония, стреснато подскочиха от движението му. Но преди учителят да започне да говори, на вратата се появи познато лице.

— Всички ли са тук, лорд Елбен?

— Да, Директор Джерик — отговори учителят.

Директорът на Университета втъкна палци в кафявия шарф около кръста си и погледна съсредоточено класа.

— Добре дошли — каза той с глас, по-скоро строг, отколкото приветлив. — И поздравления. Те са не защото всеки от вас е имал късмета да се роди с рядката и завидна дарба да използва магия. Тези поздравления са защото сте приети в Университета на Гилдията на магьосниците. Някои от вас са дошли от далечни страни и няма да се върнат в домовете си дълги години. Някои може да решат да останат тук до края на живота си. Но всички вие ще прекарате тук следващите пет години. Защо? За да станете магьосници. Но какво е магьосникът? — Той мрачно се усмихна. — Има много качества, които характеризират магьосника. Някои от тях вече притежавате, други ще развиете, на трети ще се научите. Някои от тях са много по-важни от останалите.

Той млъкна и огледа класа.

— Кое от качества на магьосника е най-важното?

С крайчеца на окото си Сония видя, че няколко от учениците се изпънаха в столовете си. Джерик мина покрай чиновете и се приближи към Сония. Погледна към момчето пред нея.

— Балон?

Момчето се прегърби, сякаш се канеше да се скрие под чина.

— К-колко добре върши нещата, милорд. — Слабият глас на момчето едвам се чуваше. — Колко често се упражнява.

— Не. — Джерик се завъртя на пети и закрачи към другия край на стаята. Студеният му поглед се спря върху едно момче, което

изгаряше от нетърпение да се изяви.

— Генил?

— Силата, милорд — отговори момчето.

— Определено не! — отсече Директорът на Университета. Той продължи да крачи нататък, между редовете с ученици и се спря до плахото киралийско момиче.

— Бина?

Девојката примигна очарователно и вдигна глава към магьосника. Когато срещна погледа му, бързо наведе глава.

— Тъъ... — Тя направи пауза, след това изведнъж се оживи. — Добротата, милорд. По какъв начин той или тя използва магията.

— Не. — Тонът на Директора беше посмекчен. — Макар че това е много важно качество и ние очакваме всички магьосници да го притежават.

Джерик продължи нататък по редицата. Сония обърна глава подир него, но забеляза, че всички останали ученици гледат право напред. Смутена, тя направи същото, и чу как стъпките на магьосника се приближават изотзад.

— Елеак?

— Талантът, милорд? — Момчето говореше със силен лонмарски акцент.

— Не.

Крачките се приближаваха. Сония почувства, че я побиват тръпки. Какво щеше да каже, ако той я попиташе? Сигурно всички възможни отговори вече бяха изброени. Тя си пое дъх и бавно издиша. Все пак той нямаше да я попита. Тя беше незначително момиче от...

— Сония?

Коремът ѝ се сви. Тя вдигна глава и видя, че Джерик стоеше над нея и я гледаше все по-хладно, докато тя продължаваше да се колебае.

Изведнъж тя се сети какъв е отговорът. Беше толкова лесно! В края на краищата, тя би трябвало да го знае по-добре от всички останали ученици, защото едва не бе умряла, когато силата ѝ излезе от контрол. Джерик знаеше това и вероятно именно по тази причина я беше попитал.

— Контролът, милорд.

— Не.

Магьосникът въздъхна и тръгна към предната част на стаята. Сония с пламнало лице заби поглед в дървения плот на масата пред нея.

Директорът на Университета се спря отпред и скръсти ръце. Отново огледа класа. Учениците чакаха, нетърпеливи и засрамени.

— Най-важното качество на магьосника е знанието. — Той направи пауза, после изгледа подред всичките ученици, които му бяха отговорили. — Без него силата е безполезна, само с талант и умения не се постига нищо, дори и да имаш най-добри намерения. — Очите на магьосника проблеснаха към Сония. — И дори и силата на магьосника да се прояви сама, той скоро ще умре, ако не притежава знанието за това как да я контролира.

Всички ученици въздъхнаха облекчено. Няколко от лицата бързо обърнаха към Сония. Замръзнала от смущение, тя не откъсваше поглед от чина си.

— Гилдията е най-голямото и най-всеобхватното хранилище на знания в света — продължи Джерик с нотка на гордост в гласа. — За годините, които прекарвате тук, това знание, или поне част от него, ще бъде предадено на вас. Ако слушате внимателно това, което ви говорят учителите ви и използвате възможностите, които ви предоставяме, например посещаването на огромната ни библиотека, ще постигнете успех. Обаче — в тона му зазвучаха мрачни нотки — ако не сте внимателни, ако не слушате по-опитните и не се възползвате от вековните знания, натрупани от предшествениците ви, единствено ще се посрамите. Годините пред вас няма да са лесни — предупреди той. — Трябва да се посветите на учението, да сте дисциплинирани и предани. — Той направи пауза, оглеждайки лицата пред себе си. — Само така ще постигнете пълния си потенциал като магьосници в Гилдията.

Атмосферата в стаята се смени от облекчение отново към напрежение. Беше толкова тихо, че Сония чуваше дишането на съучениците си. Джерик се изпъчи и сложи ръце зад гърба си.

— Може би вече знаете — каза той с по-благ тон, — че има три нива на Контрол, които лежат в основата на университетското ви образование. Първото ниво е освобождаване на силата ви и вие ще го достигнете още днес. Второто ниво е умението да достигате до силата, да я извличате и да я удържате — него ще го практикувате ежедневно,

от днес, докато не започнете да го правите, без да се замисляте. Третото ниво, обхващащо многобройните начини, по които тази сила може да се използва, ще го изучавате докато се дипломирате — макар че, в каквато и дисциплина да изберете да се специализирате, никога няма да усвоите това ниво изцяло. След като се дипломирате ще продължите да разширявате знанията, които ще ви дадем, но, разбира се, винаги ще има какво още да се научи.

Той леко се усмихна.

— В Гилдията се съхраняват повече знания, отколкото можете да усвоите за целия си живот, може би дори повече, отколкото можете да научите за пет живота. Предлагаме три специалности: Лечителство, Алхимия и Воински изкуства. Вие можете да изучите една от тях така, че да станете полезен и добре подготвен магьосник, като усвоите онова, което вашите учители и техните предшественици са сметнали, че е най-важно и целесъобразно да се знае. — Той леко вирна брадичка. — Нека тези знания да са ви от полза, ученици в Магьосническата гилдия на Киралия!

Той огледа още веднъж класа, после се обърна, кимна на лорд Елбен и излезе от стаята.

Учениците седяха тихо. Учителят също запазваше мълчание, наблюдавайки израженията им с доволна усмивка. Най-накрая пристъпи напред, застана пред голямата катедра и се обърна към тях.

— Сега ще започне първият ви урок по контрол. Всеки от вас ще си има отделен учител. Ще откриете учителите си в съседната стая. Станете и отидете там.

Разнесе се звук от отместващи се столове, докато учениците с готовност се изправяха. Сония се надигна бавно. Учителят обърна глава към нея и я изглежда хладно.

— Освен теб, Сония — каза той със закъснение. — Ти ще останеш тук.

Този път всички ученици погледнаха Сония. Тя запримигва срещу тях и почувства странна вина, виждайки как върху лицата им се изписва разбиране.

— Тръгвайте, де — подкани ги учителят. Учениците се извърнаха. Сония седна обратно на стола си, наблюдавайки ги как излизат. Само един се обърна да я погледне, преди да прекрачи през

прага. Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. Това беше Регин.

— Сония.

Тя се сепна и погледна учителя, изненадана, че все още е там.

— Да, милорд?

Погледът му вече не беше толкова хладен. Той прекоси стаята и застана пред нея.

— Тъй като ти вече си усвоила първото и второто ниво на Контрол, аз ти донесох първата книга, която ще изучаваме в клас. — Сония погледна надолу към ръцете му и видя в тях малка книга с хартиена обложка. — Заедно с книгата вървят практически упражнения, но ще ги изпълняваме всички заедно. Ала въпреки това можеш да научиш много, като прочетеш какво пише вътре.

Той остави книгата на масата и се обърна, за да си тръгне.

— Благодаря, лорд Елбен — каза тя подире му.

Той се обърна и я изгледа с лека изненада, после продължи към вратата.

Когато излезе, в стаята стана тихо и пусто. Сония огледа съседните маси и столове. Изброи девет стола с извити облегалки.

Погледна към книгата пред себе си и прочете: „Шест урока за начинаещи“ от лорд Лейдън. Отдолу беше написана и годината на издаване — книгата беше на почти век. Колко ли ученици бяха работили върху нея по време на занятията? Тя прелисти страницата. Забеляза с облекчение, че шрифтът е едър и лесен за четене.

Магията е полезно изкуство, но си има своите ограничения. Естествената област на действие на магията е тялото на магьосника, чиято граница е кожата. За да се управлява магията в тази област се изискват минимални усилия. Друг магьосник не може да въздейства на това пространство, освен ако не е Лечител — тогава се налага да прибегне до кожен контакт.

За да се управлява магията извън тялото, са необходими по-големи усилия. Колкото по-надалеч от тялото се намира обектът на въздействие, толкова по-големи трябва да са усилията. Същите ограничения

действат при мисловните контакти, макар и в не толкова голяма степен, както при останалите магически задачи.

Сония вече знаеше това от Ротан, но продължи да чете. По някое време по-късно, когато вече беше минала три урока и започваше четвъртия, в стаята се върнаха двама от учениците. Тя разпозна в първия Генил, полулонмареца, който също беше получил наставник по време на церемонията. Спътникът му беше другото високо лонмарско момче. Те хвърлиха към нея само по един поглед, докато сядаха по местата си. Сония усети, че са се променили — сякаш присъствието им сега беше по-ярко. Тя се досети, че са освободили силите си. Скоро щяха да се научат да скриват това, както го правеше тя. Изглежда, достигането на първото ниво се удаваше лесно на всички. Тя знаеше, че с второто ще имат по-големи трудности.

Момчетата започнаха да си шепнат на звучния си роден език. Влезе още един ученик — киралийско момче с черни кръгове под очите. Той седна и мълчаливо се вторачи в чина си.

В това момче имаше нещо странно. Сония усещаше магическа аура около него, но тя пулсираше неравномерно, на моменти силно, а на моменти съвсем изчезваше. Девојката не искаше да го притеснява, затова отмести поглед от него. Докато учениците не усвоиха първо и второ ниво на контрол, от тях можеха да се очакват всякакви странности.

Преди да успее да се върне към книгата, вниманието ѝ беше привлечено от някакъв смях откъм коридора. В стаята влязоха още петима ученици, липсваше само Регин. Оставени без надзор, учениците обикаляха из стаята, сядаха по чиновете и разговаряха на малки групи. Сония чувстваше остро тяхното магическо присъствие.

Никой не дойде при нея. Тя почувства едновременно и облекчение, и разочарование. Помисли си, че те просто не знаят какво да очакват от нея и затова я избягват. Налагаше се тя да направи първата крачка към сприятеляването. Иначе можеха да решат, че тя просто иска да стои далеч от тях.

Наблизо седна симпатично елийнско момиче, което потриваше слепоочията си. Сония си спомни, че Ротан винаги получаваше главоболие по време на упражненията за Контрол и се зачуди дали

момичето ще оцени малко съчувствие. Бавно, опитвайки се да изглежда уверена, тя стана от мястото си и се доближи до чина на момичето.

— Не е лесно, а? — осмели се да попита Сония.

Момичето изненадано я стрелна с поглед, после сви рамене и отново заби поглед в чина си. След като отговор не последва, Сония усети как стомахът ѝ се присвива от притеснение, че момичето просто я е игнорирало.

— Тя не ми харесва — изрече внезапно момичето със силен елийнски акцент.

Сония примигна озадачено.

— Кой не ти харесва?

— Лейди Кинла — каза девойката раздражено. Името прозвуча като „Кийнлар“.

— Тази, която те учи на Контрол? Хм, това сигурно ще усложни нещата.

— Не че лейди Кинла е лош човек — въздъхна момичето. — Просто не я искам в мислите си. Тя е толкова... — Елийнката поклати глава и червените ѝ къдрици се полюшнаха.

Сония седна на празното място пред девойката и се обърна към нея.

— Не искаш тя да види някои неща в ума ти? — подсказа ѝ Сония. Неща, които не са лоши или погрешни, а просто неща, които не искаш някой друг да види?

— Да, точно така. — Момичето вдигна нагоре широко отворените си очи. — Но ще се наложи да я оставя да ги види, нали?

Сония се намръщи.

— Не, не е задължително... Е, аз не знам какво точно искаш да запазиш в тайна, но... тези неща могат да се скрият.

Момичето беше зяпнало Сония.

— Как?

— Представяш си врата и слагаш нещата зад нея — обясни Сония. — Лейди Кинла сигурно ще разбере какво си направила, но няма да се опита да види тези неща, също както и Ротан не се опитва да види моите.

Момичето се опули още повече.

— Лорд Ротан те е учил на контрол? Той е бил в твоя ум?

— Да — кимна Сония.

— Но той е мъж!

— Е... той ме учи. Затова ли твоят учител е жена? Задължително ли е да ти преподава жена?

— Разбира се! — Сега момичето я гледаше ужасено.

Сония бавно поклати глава.

— Не знаех това. Не виждам каква е разликата между това да ти преподава мъж или жена. Освен ако... — Тя се намръщи. — Ако не умеех да крия тайните си мисли, сигурно щях да предпочитам да ми преподава жена.

Момичето леко се отдръпна от Сония.

— Не е хубаво момиче на нашата възраст да споделя мислите си с мъж.

Сония сви рамене.

— Но това са само мисли. Същото е като да разговаряш, само че по-бързо. Нали няма нищо лошо в това да разговаряш с мъж?

— Не...

— Просто избягваш да говориш за някои неща. — Сония я погледна многозначително.

Върху лицето на момичето бавно се разстла усмивка.

— Да... освен в някои особени случаи, предполагам.

— Исле! — Рязък глас пресече шума в стаята. Сония видя, че на прага стои жена на средна възраст със зелена мантия. — Достатъчно почива. Ела с мен!

— Да, милейди — въздъхна момичето.

— Късмет! — каза Сония подир нея. Не беше сигурна дали Исле я е чула, тъй като девойката излезе, без да се обърне назад.

Сония погледна надолу към книгата в ръцете си и леко се усмихна. Това беше някакво начало. Може би по-късно щеше да си поговори пак с Исле.

Върна се на чина си и продължи да чете.

Проекция:

Преместването на предмет се извършва по-бързо и по-лесно, ако е в полезрението. Преместването на предмет извън полезрението може да се извърши, ако първо се

определи местоположението му чрез разширяване обхвата на менталното усещане. Обаче това изисква повече време и усилия, и...

Отегчена, Сония започна да наблюдава как съучениците ѝ влизат и излизат. Тя слушаше как учителите произнасят имената им и се опитваше да отгатне що за хора са. Шерн, киралийското момче с тъмни кръгове около очите потрепна, когато чу името си. Той изгледа продължително учителя си и когато бутна стола си назад и се затътри към вратата, във всяко негово движение си личеше нежеланието му.

Регин се беше сприятелил с две момчета, Кано и Балон. Плахото киралийско момиче внимателно слушаше разговора им. Елийнското момче рисуваше малки фигурки в книгата си с хартиена обложка. Когато Исле се върна, тя рухна на чина си и обхвана главата си с ръце. Сония чу, че и останалите се оплакват от главоболие и реши да остави момичето на спокойствие.

Когато прозвуча гонгът, Сония въздъхна с облекчение. Всичко, което беше свършила до момента, беше да чете уроци, които вече знае, като влизащите и излизащите ученици постоянно ѝ отвличаха вниманието. Не беше особено интересен първи урок.

В стаята влезе лорд Елбен и учениците бързо насядаха по местата си. Той ги изчака да се настанят и прочисти гърлото си.

— Ще продължим занятията си по Контрол по същото време утре — каза магьосникът. — Следващият ви урок ще бъде по История на Гилдията — във втория кабинет по история на горния етаж. Можете да тръгвате.

В стаята се чуха няколко въздишки на облекчение. Учениците се изправиха, поклониха се на учителя и се отправиха към вратата. Сония се забави и видя, че елийнското момче се присъедини към групата на Регин и новите му приятели. Тя върна учебника на учителя и после ускори крачка, за да настигне Исле.

— Вторият път по-добре ли беше?

Момичето погледна Сония и кимна.

— Направих така, както ти ми каза. Не се получи, но мисля, че следващия път може и да стане.

— Това е добре. После всичко става по-лесно.

Изминаха няколко крачки в мълчание. Сония се чудеше какво още да каже.

— Ти си Исле от Фонден, нали? — разнесе се глас.

Исле се обърна и видя, че Регин и другите двама ученици се приближават.

— Да — каза тя, усмихвайки се мило.

— И баща ти е съветник на крал Маренд? — попита Регин, вдигайки вежди.

— Точно така.

— Аз съм Регин от Уинар — каза той, покланяйки се с престомена учтивост. — От Дома на Парен. Мога ли да ти кавалерствам до столовата?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Ще бъде чест за мен.

— Не. — Регин се усмихна подмилкващо се. — За мен ще бъде чест.

Той пристъпи напред между Исле и Сония, като принуди Сония да отстъпи, за да не се сблъска с него, и хвана момичето за ръката. Двамата продължиха по коридора, а приятелите на Регин ги последваха. Никой не погледна към Сония и тя се озова най-отзад на групата. Когато слязоха по стълбището на Университета, тя се спря и ги изгледа как се отдалечават, без да се обръщат.

Исле дори не ѝ беше благодарил. „Нищо чудно — каза си Сония. — Те са богати глезльовци без никакви маниери“.

Но тя веднага прогони тези мисли: „Не, не бъди нечестна към тях. Ако трябваше да приема някой от тях в бандата на Херин, също нямаше да ми е лесно. В края на краищата те ще забравят, че съм различна. Просто им трябва повече време“.

ГЛАВА 3

КЛЮКИ

Когато Тания, прислужницата на Ротан, донесе подноса със закуската, Сония с въздишка се стовари в стола. Ротан вдигна поглед и когато видя нещастното и примирено изражение на лицето ѝ, му се прииска да се беше прибрал след занятията предишната вечер, вместо цели часове да обсъжда уроците с лорд Пикин.

— Как мина вчерашният ден? — попита той.

Сония се поколеба, преди да отговори.

— Другите ученици още не могат да използват магията. Все още се учат на Контрол. Лорд Елбен ми даде книга, която да чета.

— Учениците не могат да използват магия, когато се присъединят към нас. Не развиваме способностите им, преди да произнесат клетвата. Мислех, че това ти е ясно — усмихна се той. — Има си някои преимущества в това силата ти да се развие по естествен път.

— Но така ще изминат седмици, преди да започнат уроците им! Всичко, което правих днес, беше да чета една книга — а тя е за неща, които вече знам! — Тя погледна нагоре, в очите ѝ припламна надежда. — Защо да не остана тук, докато не ме настигнат?

Ротан положи усилия да не се засмее.

— Ние никога не задържаме развитието на учениците, които изпреварват останалите. Трябва да използваш всички възможности. Помоли учителя за друга книга или провери дали е склонен да направи някои упражнения с теб.

Сония се намръщи.

— Не мисля, че това ще се хареса на съучениците ми.

Ротан стисна устни. Тя беше права, разбира се, но той знаеше, че ако попита Джерик дали може да я освободи от занятия, докато останалите я настигнат, Директорът ще му откаже.

— Учениците винаги се съревновават помежду си — каза той. — Твоите съученици винаги ще се стремят да те изпреварят. И няма никакво значение дали се опитваш да се придържаш към тяхното ниво.

Всъщност ще изгубиш уважението им, като пожертваш напредъка си заради страха да не ги подразниш.

Сония кимна и се вторачи в масата пред себе си. Той почувства болезнена привързаност към нея. Каквито и съвети да ѝ дадеше, тя щеше да бъде смутена и разочарована, когато попадне в малкия, дребнав свят на учениците.

— Наистина, това не е блестящо начало — каза той. — Но на мен ми отне седмици да те обуча на Контрол, защото трябваше да те науча да ми вярваш. Най-способните ученици ще са готови до края на седмицата, на останалите ще им отнеме още една. Ще те догонят по-бързо, отколкото очакваш, Сония.

Тя кимна. Загреба си лъжица прашец от буркана, заля я с гореща вода от каната. Острият аромат на рака удари Ротан в носа. Докато девойката надигаше чашата, той се намръщи, чудейки ѝ се как може да пие такова нещо. Беше я увещавал да опита суми, напитка, много популярна в Домовете, но тя не бе харесала вкуса.

Сония забарабани с ноктите си по чашата.

— Исле каза нещо странно. Че учители-мъже не трябва да преподават на ученички.

— Исле онова момиче от Елийн ли е?

— Да.

— Ох, тези елийнци — въздъхна Ротан. — Те са по-строги от киралийците по въпроса за взаимоотношенията между момчетата и момичетата. Настояват момичетата им да бъдат обучавани от жени и толкова биха се шокирали, ако видят мъж да обучава момиче от друга раса, че се наложи да въведем това „правило“ за всички ученички. Иронично е, че те са много разкрепостени, когато става въпрос за поведението на възрастните.

— Да — кимна Сония — точно шокирана ми изглеждаше.

Ротан се намръщи.

— Сигурно щеше да е по-умно да я накараме да мисли, че съм ти намерил учителка. Елийнците се държат много осъдително по този въпрос.

— Искане ми се да ме беше предупредил по-рано за това. Отначало тя беше приятелски настроена, но после... — Сония поклати глава.

— Тя ще забрави за това — увери я Ротан. — Имай търпение, Сония. След няколко седмици ще имаш неколцина приятели и ще се

чудиш защо си се притеснявала толкова.

Сония погледна надолу към чашата си с рака.

— Ще съм доволна и на един.

В големия, слабо осветен кабинет на Разпоредителя на Гилдията, се носеше насам-натам кълбо от магическа светлина, карайки сенките да маршируват по стените. Когато дочете писмото, Лорлън спря да крачи из стаята и тихо изруга.

— Двайсет златни за бутилка!

Той се върна при креслото си, седна, отвори кутията на бюрото си и извади от нея дебел лист хартия. Докато пишеше, стаята се изпълни с решителното скърцане на писалката му. От време на време Лорлън правеше паузи и присвиваше очи, обмисляйки думите си. Накрая подписа писмото със замах, облегна се назад и разгледа какво е свършил.

После въздъхна и пусна листа в кошчето под писалището си.

Доставчиците на Гилдията не пропускаха случай да се облагодетелстват от кралската хазна. Когато купувачът беше Гилдията, всяка стока поскъпваше двойно или тройно. Това беше една от причините Гилдията сама да отглежда лечебните си растения.

Лорлън облегна лактите си на масата, подпря брадичка върху дланта си и отново разгледа ценовия списък в писмото на винаря. Можеше просто да спре да поръчва от тези вина. Разбира се, щеше да има политически последствия, но нещата можеха да се успокоят, ако започне да поръчва други стоки от същия Дом.

Обаче това беше любимото вино на Акарин. Направено от най-дребния сорт вейр^[1], то беше сладко и особено ароматно. Върховният повелител винаги държеше бутилка от него в гостната си и никак нямаше да е доволен, ако доставките се прекратят.

Лорлън се намръщи и се пресегна за нов лист хартия. Но се отказа. Не биваше да поощрява прищевките на Акарин. Никога не го беше правил в миналото. Акарин можеше да забележи промяната и да се запита защо Разпоредителят действа толкова несвойствено.

Но Акарин сигурно вече беше забелязал, че Лорлън напоследък рядко се отбива да си побъбри с него вечер. Разпоредителят се намръщи, осъзнавайки от колко отдавна не можеше да събере кураж, за да посети Върховния повелител. Прекалено отдавна.

Той въздъхна, затвори очи и покри лицето си с длани. „Ох, Сония. Защо трябваше да ми разкриваш тази тайна?“. Споменът отново се върна в съзнанието му. Това не беше негов собствен спомен, а на Сония, но детайлите все още бяха ярки...

— Готово е — каза Акарин и свали плаща от раменете си, разкривайки окървавените си дрехи. Той ги погледна с отвращение. — Дали си се сетил да ми донесеш мантията?

Слугата промърмори нещо, а Акарин съблече просешката риза, разкривайки кожения колан, пристегнат около кръста му. На него висеше голяма кама. Магьосникът се изми, изгуби се от полезрението и после се върна, облечен с черната си мантия.

Той взе ножницата, извади блестящото острие и го избърса с кърпата. Погледна към слугата си.

— Борбата ме изтощи — каза той. — Имам нужда от силата ти.

Слугата се приближи, отпусна се на едно коляно и протегна ръка. Акарин я хвана за китката, обърна я с дланта нагоре и леко прокара острието на ножа по кожата. Бликна кръв и магьосникът притисна ръката си към раната...

Лорлън потрепери. Отвори очи, въздъхна дълбоко и тръсна глава.

Искаше му се да може да приеме спомените на Сония като погрешна интерпретация на нещо невинно, видяно от човек, вярващ, че магьосниците са лоши и жестоки. Но толкова ясен спомен не можеше да е лъжлив — а и как би могла да си го измисли, след като дори не беше разбрала какво е видяла? Не се сдържа и се усмихна, спомняйки си, че тя беше взела магьосника с черна мантия за убиец, изпълняващ тайни поръчки на Гилдията. Истината беше много лоша и Лорлън не можеше да я пренебрегне, колкото и да му се искаше да го направи.

Акарин, най-близкият му приятел и Върховен повелител на Гилдията, се занимаваше с черна магия.

Лорлън винаги се беше гордял, че принадлежи към най-големия съюз между магьосници, който е съществувал някога. Част от него беше възмутена, че Върховният повелител, който би трябвало да въплъщава всичко най-добро и достойно за уважение в Гилдията, се занимаваше със забранена, зла магия. Тази част от него искаше да даде гласност на престъплението, да свали този потенциално опасен мъж от неговата позиция на власт и влияние.

Но друга негова част усещаше опасността от това да се изправи срещу Върховния повелител. Трябваше да бъде внимателен. Лорлън потрепна, спомняйки си онзи ден преди много години, когато пиха проведени изпитанията, чрез които трябваше да се избере новият Върховен повелител. В изпитанието за сила Акарин не само че беше надделял над всеки от най-могъщите магьосници в Гилдията, но в упражнението за определяне на границите на силата му с лекота бе устоял на общата сила на повече от дваайсет от най-мощните магьосници.

Акарин не беше притежавал винаги такава сила. Лорлън знаеше това най-добре от всички магьосници. Двамата бяха приятели от първия им ден в Университета. През годините на обучението им те многократно се бяха сражавали на Арената и тогава силите им бяха приблизително равни. Но силата на Акарин беше продължила да расте и когато се бе върнал от своите пътешествия, вече имаше голямо превъзходство над останалите магьосници.

Сега Лорлън се чудеше дали силата на Върховния повелител не се е увеличила по естествен път. Пътешествието на Акарин бе с цел търсене на магически знания от древни времена. Той беше прекарал пет години в странстване из Обединените земи, но когато се бе върнал, отслабнал и унил, той беше обявил, че в края на пътуването си е изгубил събраните сведения. Ами ако беше открил нещо? Ако беше открил черната магия?

Съществуваше още и Такан, мъжът, когото Сония беше видяла да помага на Върховния повелител в неговото подземие. Акарин беше взел Такан на служба по време на пътешествията си и го беше оставил със себе си след завръщането си. Каква беше ролята на Такан в тази история? Жертва на Акарин ли беше той или негов съучастник? Мисълта, че слугата може да е невинна жертва беше тревожна, но Лорлън не можеше да разпита мъжа, без да се издаде пред Акарин. Рискът беше твърде голям.

Разпоредителят потърка слепоочията си. От месеци не можеше да реши какво да предприеме. Възможно беше Акарин да се занимава любителски с черна магия, просто от любопитство. За нея се знаеше малко и явно имаше начини тя да се практикува, без да се стига до убийства. Такан все още беше жив и изпълняваше задълженията си. Ако Акарин само експериментираше, щеше да е ужасно предателство

от страна на Лорлън да разкрие престъплението му и по този начин да предизвика прогонването му или дори ексукутира нето му.

Но в такъв случай защо когато Сония е видяла Акарин, дрехите му са били изцапани с кръв?

Лорлън се намръщи. Нещо ужасно се беше случило онази нощ. „Готово е“ — беше казал Акарин. Нещо бе станало. Но какво и защо?

Може би имаше разумно обяснение. Лорлън въздъхна. „А може би просто ми се иска да има такова“. Дали се колебаеше, защото не желаше да открие, че мъжът, когото уважаваше и на когото се доверяваше от толкова много години, се е превърнал в кръвожадно чудовище?

Във всеки случай не можеше просто да попита Акарин. Трябваше да намери друг начин.

През последните няколко месеца си беше съставил мислен списък на информацията, от която се нуждаеше. Защо Акарин се занимаваше с черна магия? От колко време го правеше? Какво можеше да върши с помощта на черната магия? Колко силен беше станал и по какъв начин можеше да бъде победен? Въпреки че Лорлън сам би нарушил закона чрез търсенето на информация за черната магия, Гилдията трябваше да знае отговорите на тези въпроси, ако се наложеше да се изправи срещу Акарин.

Разпоредителят не беше постигнал голям успех при издирването на информация в Библиотеката на Гилдията, но това можеше да се очаква. Висшите магове знаеха за черната магия само онова, което беше необходимо, за да могат да я разпознават. Останалите магьосници знаеха за нея само, че е забранена. Намирането на допълнителна информация не би трябвало да е лесно.

Щеше да му се наложи да търси сведения извън страната. Лорлън веднага си помисли за Голямата библиотека в Елийн, по-голямо хранилище на знания дори от Библиотеката на Гилдията. После си спомни, че Голямата библиотека беше първата спирка в пътешествието на Акарин и се зачуди дали няма да намери някои от отговорите, като тръгне по стъпките на приятеля си.

Но Лорлън не можеше да напусне Гилдията. Задълженията му на Разпоредител изискваха непрекъснатото му присъствие, а и подобно пътешествие несъмнено щеше да привлече любопитството на Акарин. Което означаваше, че някой друг трябваше да тръгне на път.

Лорлън обмисли внимателно възможните кандидатури. Избраникът му трябваше да е достатъчно разумен, за да скрие истината, ако е необходимо, но в същото време трябваше да е някой, който е умел в разкриването на тайни.

Оказа се, че изборът му е изненадващо лесен.

Лорд Денил.

Сония влезе в столовата подир учениците. Регин, Генил и Шерн не се бяха върнали в клас в края на сутрешния урок, така че тя последвала останалите. Залата беше обширна, с няколко реда маси и столове. Прислужниците непрекъснато излизаха от намиращата се в съседство кухня, носейки табли с храна, от които учениците да избират обяда си.

Когато тя дръзна да се присъедини към останалите ученици, никой не възрази. Някои я изгледаха с подозрителност, докато тя взимаше приборите си, но повечето просто не ѝ обърнаха внимание.

Както и предишния ден, отначало разговорите между учениците бяха неловки. Мнозина бяха плахи и недоверчиви към останалите. После Аленд каза на Кано, че е живял една година във Вин и останалите започнаха да го разпитват за страната. Скоро разговорът премина към домовете и семействата на други ученици и Аленд погледна към Сония.

— А ти, значи си израснала в копторите?

Всички лица се обърнаха към Сония. Усетила внезапното им внимание, девойката спря да дъвче и преглътна.

— Живях там около десет години — каза тя. — С леля и чичо. След това получихме стая в Северния квартал.

— А родителите ти?

— Майка ми умря, когато бях дете. А баща ми... — Тя потрепери. — Баща ми си тръгна.

— И те е оставил сама в копторите? Това е ужасно! — възкликна Бина.

— Леля и чичо се грижеха за мен. — Сония успя да се усмихне. — И имах много приятели.

— А сега виждаш ли се с тях? — попита Исле.

— Почти не — поклати глава Сония.

— А твой приятел-крадец, когото лорд Фергън беше заключил в подземие под Университета? Той не те ли посети няколко пъти?

— Да — кимна Сония.

— Той е от Крадците, нали? — попита Исле.

Сония се поколеба. Можеше да отрече, но щяха ли да ѝ повярват?

— Не знам със сигурност. За шест месеца може да се променят много неща.

— А ти също ли беше крадла?

— Аз? — Сония тихо се изсмя. — Не всички, които живеят в копторите, работят за Крадците.

Учениците леко се поотпуснаха. Няколко дори кимнаха. Исле ги изгледа, после се намръщи.

— Но ти си краля разни неща, нали? — попита тя. — Била си една от онези джебчийки на Пазара.

Сония почувства, че се изчервява и разбра, че се е издала. Ако сега отречеше, щяха да си помислят, че ги е лъгала. Може би с истината щеше да спечели симпатиите им...

— Да, краля съм храна и пари, когато бях дете — призна си тя, оставяйки се да вдигне глава и да погледне предизвикателно Исле. — Но само когато съм гладувала или когато е наближавала зимата и съм се нуждаела от обувки и топли дрехи.

Очите на Исле проблеснаха триумфално.

— Значи си крадла.

— Но тя е била дете, Исле — възрази меко Аленд. — И ти щеше да крадеш, ако нямаше какво да ядеш.

Останалите погледнаха неодобрително Исле, но тя само тръсна презрително глава, обърна се към Сония и я изгледа студено.

— Кажи ми честно — каза тя предизвикателно, — някога убивала ли си някой?

Сония издържа погледа на Исле и усети как в нея се надига гняв. Може би ако кажеше истината, Исле щеше да си помисли, преди отново да я обиди.

— Не знам.

Всички отново се вторачиха в Сония.

— Как така? — подигра се Исле. — Или си убивала, или — не.

Сония наведе очи към масата, после погледна момичето с присвити очи.

— Е добре, щом толкова държиш да знаеш. Една нощ преди две години един мъж ме сграбчи и ме замъкна в една пресечка. Той беше... е, можеш да си сигурна, че не искаше да ме пита за посоката. Когато успях да освободя ръката си, забих ножа си в него и избягах. Не останах да проверя дали е жив.

Известно време никой не се обади.

— Можела си да се развиваш — предположи Исле.

— Мислиш ли, че някой от минавачите би рискувал живота си, за да спаси някакво си момиче? — попита Сония студено. — Този човек можеше просто да ми пререже гърлото или да ме накара да млъкна, или пък биха ме чули и други разбойници.

Бина потрепери:

— Това е ужасно!

Сония почувства искрица надежда заради симпатията на момичето, но тази надежда се изпари при следващия въпрос.

— Носиш ли със себе си нож?

Разпознала лонмарския акцент, Сония се обърна, за да срещне погледа на зелените очи на Елеак.

— Всички имат ножове. За отваряне на пакети, рязане на плодове...

— Прерязване на ремъците на кесиите — вметна Исле.

Сония я изглежда внимателно. Исле ѝ отвърна със студен поглед. „Явно съм си губила времето, като съм се опитвала да помогна на тази“ — помисли си Сония.

— Сония — разнесе се внезапно нечий глас, — виж какво съм ти донесъл.

Учениците се обърнаха — към масата се приближаваше позната фигура с чиния в ръка. Регин се ухили и тикна чинията пред Сония. Девойката кипна, когато видя, че вътре има кори от хляб и огризки от плодове.

— Ти си толкова щедро, добре възпитано момче, Регин. — Тя отблъсна чинията. — Благодаря ти, но вече се наядох.

— Не, сигурно още си гладна — каза той подигравателно. — Виж се. Толкова малка и мършава си. Наистина изглеждаш така, сякаш

още един или два обяда ще са ти от полза. Родителите ти не са ли те хранили редовно? — Той отново бутна чинията пред нея.

Сония отново я отблъсна.

— Всъщност наистина не са ме хранили.

— Родителите ѝ са починали — вметна някой.

— Тогава защо не вземеш яденето с теб, в случай че огладнееш по-късно?

С бързо движение Регин обърна чинията през ръба на масата, право върху коленете ѝ. Няколко от учениците прихнаха, когато разкашканата храна се разсипа върху мантията ѝ и на пода, покривайки ги с дебел слой кафява каша. Забравяйки инструкциите на Ротан, Сония изруга ожесточено и Исле изсумтя с отвращение.

Сония вдигна поглед и понечи да заговори, но в този момент се разнесе звънтенето на гонга на Университета.

— О, скъпа! — възкликна Регин. — Време е за час. Съжалявам, че не можем да останем да те погледаме как ядеш, Сония. — Той се обърна към останалите. — Хайде, всички. Не трябва да закъсняваме, нали?

Регин се отдалечи с наперена походка, останалите го последваха. Скоро Сония остана сама в столовата. Тя се изправи с въздишка, придържайки дрехата пред себе си и грижливо изтръска остатъците от храна върху масата. Девојката погледна към мантията си, покрита с лепкава кафява течност и отново изруга, този път по-спокойно.

Зачуди се какво да направи. Не можеше да влезе в час, омазана с храна. Учителят щеше да я изпрати да се преоблече, което щеше да даде на Регин още един повод да злорадства. Не, по-добре беше да изтича до покоите на Ротан, да смени мантията си, а после да измисли някое правдоподобно извинение за закъснението си.

Надявайки се, че няма да срещне твърде много хора по пътя си, тя тръгна към жилищните помещения на магьосниците.

Денил чу, че моряците са се събрали в каюткомпанията в края на коридора и сподави стона си. Предстоеше му още една дълга нощ. Както и предишния път, Джано дойде да вземе Денил и екипажът го посрещна с радостен възглас. Отнякъде се появи бутилка и тръгна да обикаля в кръг, като всеки отпиваше по глътка от силната и миризлива

виндска напитка сайо. Когато бутилката достигна до Денил, той я предаде на Джано, без да отпие, което предизвика присмех и разочарование сред моряците.

След като всеки отпи от шишето, моряците започнаха да спорят добродушно на родния си език. Когато най-накрая стигнаха до съгласие, запяха, приканвайки с жестове Денил да се присъедини към тях. Предишния път той го беше направил, но сега изглежда строго Джано.

— Ти обеща да превеждаш!

Мъжът се усмихна.

— Не харесаш песен.

— Нека аз да преценя.

Джано се заслуша в песента и се поколеба.

— Моя любима в Капия има червени, червени коси... и гърди като торби с тен^[2]. Моя любима в Тол-Ган има силни, силни крака... и прегръща с тях. Моя любима в Кико има... тъъ... — Джано сви рамене.

— Не знам как на ваш език.

— Мога да се досетя — отвърна Данил, тъжно клатейки глава. — Толкова е достатъчно. Май предпочитам да не знам какво пея.

Джано се засмя.

— А сега казваш защо не пиеш сайо, а?

— Сайо удря в главата. Силно е.

— Сайо е силно — каза Джано с гордост.

— Не е добра идея един магьосник да се напие — рече Денил.

— Защо не?

Денил сви устни, чудейки се как да обясни така, че на човека да му стане ясно.

— Когато си пиан — много пиан — говориш и правиш лоши или безсмислени неща.

Джано сви рамене и потупа Денил по рамото.

— Не тревожи. Не кажем на никого.

Денил се усмихна и поклати глава.

— Не е хубаво да правиш магии лошо или без смисъл. Може да е опасно.

Джано се намръщи, но после очите му светнаха.

— Тогава ти дадем само малко сайо.

Денил се засмя.

— Добре.

Джано размаха ръце, правейки знак на моряците да му дадат бутилката. Избърса грижливо гърлото ѝ с ръкава си и я подаде на Денил.

Усещайки внимателните погледи на останалите, Денил поднесе бутилката към устните си и отпи. Устата му се изпълни с приятен орехов вкус, после, когато преглътна, течността обгори гърлото му. Той трескаво си пое дъх, после бавно издиша, усещайки как топлината се разнася из тялото му. Усмихна се и кимна одобрително, а моряците нададоха радостни възгласи.

Джано върна бутилката на останалите и потупа Денил по рамото.

— Радвам се, че не съм магьосник. Да обичаш да пиеш, но да не можеш! — Той поклати глава. — Много тъжно.

Денил сви рамене.

— Е, на мен магията ми харесва.

Моряците започнаха нова песен и Джано запревежда, без Денил да го е помолил. Магьосникът установи, че недодяланата непристойност на текста вече го забавлява.

— Какво е това айома?

— Морска пиявица — отвърна Джано. — Лошо, лошо нещо. Разкажа ти история.

Останалите веднага утихнаха и загледаха Джано и Денил с искрящи погледи.

— Морска пиявица е дълга от дланта до сгъвката на ръката. — Джано вдигна ръка и посочи лакътя си. — Плува най-често на малки групи, но когато се размножава, много морски пиявици се събират накуп и е много, много опасно. Катерят се на кораба — мислят, че е скала и моряците трябва да убиват, убиват, или айомата се забива в тях и им изпива кръвта.

Денил погледна към останалите моряци и те закимаха енергично. У него веднага се зароди подозрението, че този разказ може да е измислица или поне преувеличение — страшна история, която моряците разказват на пътешествениците. Магьосникът погледна с присвити очи Джано, но мъжът беше твърде увлечен от разказа, за да забележи това.

— Морска пиявица смуче кръв на всички големи риби в морето.

Когато някой кораб потъне, хора плуват към брега, но ако намери тях морска пиявица, бързо отслабват и умират. Ако някой падне във вода по време на размножителния им период, той потъне под тежестта на морските пиявици. — Джано погледна към Денил с широко отворени очи. — Противен начин умреш.

Въпреки скептицизма си Денил почувства, че от описанието на мъжа го побиват тръпки. Джано отново го потупа по рамото.

— Не тревожи. Морска пиявица живее в топла вода. На север. Пийни сайо, забрави история.

Денил взе бутилката и отпи съдържано. Един от моряците започна да си тананика, скоро останалите подзеха песента. Денил се склони да запее с тях, но млъкна, когато вратата се отвори и капитанът влезе в каюткомпанията. Екипажът поуспокои пеенето си, но не млъкна съвсем. Нумо кимна на Денил.

— Имам нещо за вас, милорд.

Той направи жест на Денил да го последва и тръгна по коридора към каютата си. Денил се изправи и закрачи подир него, придържайки се с ръка за стената заради люлеенето на палубата. Когато влязоха в капитанската каюта, магьосникът забеляза, че въпреки уверенията на Джино, стаята е поне четири пъти по-голяма от неговата.

Масата наред стаята беше покрита с морски карти. Нумо извади от едно шкафче сандъче, измъкна от ризата си ключ, отвори капака и взе отвътре навит лист хартия.

— Помолиха ме да ви го предам, преди да стигнем в Капия.

Нумо подаде писмото на Денил и с жест го покани да седне.

Денил се настани в креслото и проучи печата. Беше със символа на Гилдията, а хартията бе луксозна.

Той счупи печата, разви хартията и разпозна почерка на Разпоредителя Лорлън.

До Втория посланик на Гилдията в Елийн, Денил, от семейство Норин, Дом Телен.

Моля Ви да ми простите, че получавате това писмо, след като сте тръгнали на път. Имам за Вас задача, която да свършите за мен в допълнение към задълженията ви на

посланик. Тази задача трябва да остане в тайна, поне засега и заради това избрах този начин да ви предам писмото.

Както знаете, Върховният повелител лорд Акарин напусна Киралия преди повече от десет години, за да събира сведения за древната магия — издирвания, които останаха недовършени. Задачата Ви е да минете по неговия маршрут, да посетите местата, където той е бил, откриете кой му е помагал, както и да съберете информация за проучванията му.

Моля, съобщавайте ми какво сте научили чрез куриер. Не се свързвайте пряко с мен. Очаквам с нетърпение вести от вас.

С благодарност, Разпоредител Лорлън.

Денил прочете няколко пъти писмото, после отново го нави. Какво замисляше Лорлън? Да проследи пътуването на Акарин? Да се свързват само чрез куриер?

Той отвори писмото още веднъж и бързо го прегледа. Може би Лорлън молеше за потайност, защото щеше да използва положението на Денил като посланик, а ставаше въпрос за молба от личен характер.

Обаче тази лична молба касаше пътешествието на Акарин. А знаеше ли Върховният повелител, че Лорлън възобновява търсенето му на древни знания?

Денил обмисли възможните отговори на този въпрос. Ако Акарин знаеше, можеше да се предположи, че го одобрява. А ако не знаеше? Денил се усмихна лукаво. Може би в разказите на Акарин е имало нещо, подобно на историята за морската пиявица и Лорлън е решил да разбере дали това нещо е истина?

А може би Лорлън просто искаше да успее там, където приятелят му не е сполучил. Двамата се съревноваваха още от ученическите си години. Очевидно Лорлън не можеше да извърши сам такова пътешествие, така че беше вербувал друг магьосник за целта. Денил се усмихна самодоволно. „И е избрал мен“.

Нави писмото отново, изправи се и се подпря с ръка на стената, за да се пребори с клатушкането. Несъмнено някой ден Лорлън щеше да обясни причините за тази секретност. А дотогава Денил щеше с

удоволствие да се възползва от разрешението да се порови в миналото на загадъчна личност като Върховния повелител.

Магьосникът кимна на Нумо, излезе от каютата, прибра писмото в багажа си и се върна при Джано и пеещия екипаж.

[1] вейр — плодче, от което се правят повечето вина. — Б.пр. ↑

[2] тен — едър плод, който може да се готви цял, разчупен на парчета или да се смила за брашно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

ДЕЖУРСТВОТО В КУХНЯТА

Сония вървеше бавно по коридора на Университета и усещаше как с всяка следваща стъпка ѝ става по-леко. Следващият ден беше волник, което означаваше, че Регин и останалите ученици щяха да я оставят на мира.

Изненада се колко изморена се чувстваше, като се имаше предвид колко малко неща беше свършила през изминалата седмица. В повечето часове тя или четеше книги, или гледаше как останалите отиват или се връщат от уроците си по Контрол. Не се случваше почти нищо, но на нея ѝ се струваше, че са минали седмици — не, дори месеци.

Исле вече изобщо не я забелязваше и макар това да беше по-добре от проявата на открита враждебност, като че ли всички ученици бяха решили, че това е най-добрият начин да се отнасят с нея. Те спряха да ѝ говорят, не отговаряха дори на въпросите ѝ, които бяха свързани с уроците.

Тя си беше съставила мнение за всеки един от учениците. Илейк се държеше точно така, както би се държал един мъж от Лонмар, съдейки по онова, което беше чувала за тях. Израснал в общество, където жените се криеха от мъжете и живееха в лукс, но безлична свобода, той нямаше навика да разговаря с тях и се отнасяше към Бина и Исле със същото хладно безразличие. Фарин, крадецът, който ѝ беше помогнал да се скрие от Гилдията предишната година, въобще не се държеше така, но пък той изобщо не приличаше на лонмарец!

Макар бащата на Генил да беше лонмарец, майка му бе киралийка и той, изглежда, нямаше проблеми в общуването с Бина и Исле. Не обръщаше внимание на Сония, но няколко пъти тя го беше улавяла да я наблюдава с присвити очи.

Шерн рядко разговаряше с когото и да било от учениците и прекарваше повечето време зареял поглед в далечината. Сония продължаваше да усеща странното му магическо присъствие, но то вече не пулсираше толкова непредсказуемо.

Бина винаги мълчеше и Сония подозираше, че момичето се чувства неловко и е твърде срамежливо, за да се включва в разговорите им. Когато Сония се опита да я заговори, Бина се отдръпна и ѝ каза:

— Не ми е позволено да говоря с теб.

Сония не се изненада, като се сети за коментарите, които майката на момичето беше направила преди церемонията по приемането.

Кано, Аленд и Балон се държаха като малки деца, кискаха се на най-елементарни неща и се хвалеха с предметите, които притежаваха и с успехите си сред момчетата. Сония често беше чувала подобни хвалби от момчетата в бандата на Херин и знаеше, че разказите за любовните им похождения си бяха чиста измислица. Но ѝ беше забавно, че връстниците им от копторите отдавна бяха преминали от думи към дела и губеха интерес към тази тема.

Цялата социална дейност на класа беше подчинена на Регин. Сония забеляза, че той контролира останалите чрез комплимент, шег и авторитетно изречени коментари; всички те кимаха в съгласие всеки път, когато той изкажеше мнението си. Дори Аленд, който първоначално беше проявил приятелско отношение към Сония, се смееше на шегите му. А след като тя беше направила несполучлив опит да заговори Бина, минута по-късно Регин се беше озовал до момичето, сипейки чар и дружелюбни усмивки.

— Сония!

Тя се обърна и видя, че към нея бърза Аленд.

— Да?

— Днес е твой ред — рече запъхтяно той.

— Мой ред? — намръщи се тя. — За какво?

— Да дежуриш в кухнята. — Той я погледна. — Не ти ли казаха?

— Не...

Той се намръщи.

— Естествено. Списъкът е в Регин. Един път седмично всички даваме дежурство в кухнята. Сега е твой ред.

— Аха.

— Побързай — предупреди я той. — Не е добре да закъсняваш.

— Благодаря — каза Сония. Той сви рамене и се отдалечи.

Дежурство в кухнята. Сония въздъхна. Денят беше ужасно горещ и ѝ се искаше да се изкъпе с хладка вода преди вечеря. Но

домакинските задачи, които се даваха на новациите, не бяха кой знае колко трудни, така че сигурно щеше да ѝ остане време и за това.

Тя се спусна бързо по спираловидната стълба до долния етаж и последва миризмата на готвено до столовата. Залата постепенно се запълваше с ученици. Тя тръгна след една от прислужничките към кухнята и се озова в голяма стая, покрай чиито стени бяха подредени дълги маси. От тенджерите с кипяща вода се надигаше пушек, на гриловете цвъртеше месо и отвсякъде се носеше звън от ударите на метал в метал. Наоколо сновяха прислужници и си подвикваха едни на други.

Сония се спря до вратата, объркана от хаоса и ароматите. Една млада фена, която разбъркваше супата, вдигна глава. Тя зърна Сония, обърна се и извика нещо на друга, по-възрастна жена, която беше облечена в широка бяла риза. Когато възрастната жена видя Сония, тя заряза тенджерата си, приближи се до нея и се поклони.

— Мога ли да ви помогна, милейди?

— Кухненско дежурство — сви рамене Сония. — Казаха ми, че трябва да Ви помогна.

Жената я зяпна.

— Кухненско дежурство?

— Да. — Сония се усмихна. — Ей ме на. Откъде да започна?

— Новите ученици никога не идват тук — каза ѝ жената. — Няма никакво кухненско дежурство.

— Но... — Думите ѝ заседнаха на гърлото. Сония се закашля, осъзнавайки, че е била изиграна. Сякаш някой ще очаква от синовете и дъщерите на Домовете да работят в кухнята! Жената я погледна предпазливо.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — въздъхна Сония. — Очевидно са се пошегували с мен.

Над шума в трапезарията се извиси експлозивен кикот. Жената погледна над рамото на Сония и повдигна вежди. Сония се обърна и усети как я присвива под лъжичката. През вратата надничаха познатите лица, изкривили устни в подигравателни усмивки. Когато Сония ги погледна, учениците избухнаха в неудържим смях.

Шумът в кухнята утихна и тя осъзна, че неколцина прислужнички се бяха обърнали, за да видят какво става. Лицето ѝ пламна. Тя стисна зъби и тръгна към вратата.

— О, не. Никъде няма да ходиш — обяви Регин. — Оставаш тук, при прислужниците, където ти е мястото. Но като се замисля, тона не е правилно. Дори слугите са по-добри от жителите на копторите — Той се обърна към възрастната жена. — На твоё място бих внимавал, тя е крадец — и ако я попиташ, ще си признае. Гледай да не отмъкне някой от ножовете и да ти го забиё в гърба, докато не гледаш.

С тези думи той хвана дръжката на вратата и я затръшна зад гърба си. Сония изтича и хвана дръжката, но макар тя да се завърти с лекота, вратата не се отвори. Девојката усети лека вибрация около ръката си.

Магия? Как е възможно да използват магия? Никой от тях не беше преминал второто ниво.

Зад вратата се чуваха кискане и приглушени гласове. Тя разпозна гласа на Аленд, а смехът на Исле нямаше как да се сбърка. Различавайки кикотенето на Балон и Кано, тя осъзна, че единствения глас, който не се чуваше, беше на Регин.

Причината, за което най-вероятно беше, че той се е концентрирал върху задържането на вратата, затворена с магия. Сърцето ѝ се разтупка, щом осъзна какво означава това. Регин вече беше преминал второто ниво и дори повече. Не само беше получил достъп до силата си, а и се беше научил да я използва. Ротан я беше предупредил, че някои ученици могат бързо да го постигнат, но защо трябваше да е точно Регин?

Тя си припомни месеците, които беше прекарала в обучение и практикуване на магията и се усмихна тъжно. Очакваше го още много работа. Тя отстъпи назад и погледна вратата. Можеше ли да пребори магията му? Може би, но сигурно щеше да унищожи вратата. Сония се обърна към готвачката.

— Оттук сигурно има и друг изход. Ще ми го покажеш ли?

Жената се поколеба. На лицето ѝ вече не беше изписано съчувствие, а само подозрителност. Сония почувства, как тъгата ѝ преминава в гняв.

— Е? — сопна ѝ се тя.

Очите на жената се разшириха и тя бързо наведе поглед към земята.

— Да, милейди. Последвайте ме.

Тя махна с ръка на Сония и тръгна между масите. Кухненските прислужнички се обръщаха към нея, но тя не сваляше поглед от гърба на жената. Двете влязоха в склада, който беше дори още по-голям от кухнята и беше пълен с рафтове, отрупани с храна и прибори.

Жената се забърза към дъното му и застана пред друга врата, отвори я и махна безмълвно към коридора, който се разкри пред тях.

— Благодаря — каза Сония и излезе от склада. Вратата се затвори рязко зад гърба ѝ. Тя се огледа. Коридорът ѝ беше непознат, но все щеше да я изведе донякъде. Тя въздъхна, поклати глава и закричи напред.

Събиранията във Вечерната зала вече не бяха толкова интересни както преди, размишляваше Ротан. Не толкова отдавна, отправяйки се към ежеседмичните срещи на магьосниците, той с тих ужас очакваше да го засипят с въпроси за загадъчното момиче от копторите. Сега много от присъстващите подчертано не му обръщаха внимание.

— Онова елийнско момиче трябва да бъде наблюдавано — дочу се женски глас от другия край на залата. — Според лейди Кинла не след дълго ще се наложи да проведе личен разговор с някой лечител.

Ответната реплика едва се чу през шума:

— Бина ли? Може би. Или имате предвид...? Не. Че кой би искал? Нека Ротан се занимава с нея.

Дочувайки името си, Ротан се огледа за разговарящите. Забеляза две млади лечителки, които бяха застанали до близкия прозорец. Едната вдигна глава, забеляза го, че ги гледа, изчерви се и се извърна на другата страна.

— В нея има нещо странно. Нещо... — Разпознавайки новия глас, Ротан потрепери от задоволство. Говореше лорд Елбен, един от учителите на Сония. Разговорите на висок глас заплашваха да го заглушат, но Ротан затвори очи и се концентрира, както го беше учил Денил.

— Тя не се вписва в групичката — отвърна несигурен глас. — Но едва ли някой го очаква от нея.

Ротан се намръщи. Това беше учителят, който преподаваше история на първокурсниците.

— Не е само това, Скоран — настоя Елбен. — Тя е твърде тиха. Дори не разговаря с останалите ученици.

— А и те не я харесват особено, нали?

Последва сух смях:

— Не, а и не можем да ги обвиним за това.

— Помислете си за лорд Ротан — рече Скоран. — Горкият човек. Смятате ли, че е знаел в какво се замесва? На мен въобще нямаше да ми е приятно всяка вечер да се прибира в покоите ми. Гарел ми каза, че тя разправяла как намушкала с нож някакъв мъж, докато живяла в копторите. Никак не ми се иска да се върти в стаята ми, докато спя.

— Очарователно! Надявам се, че Ротан си заключва нощем вратата, за всеки случай.

Двамата мъже се отдалечиха и гласовете им заглъхнаха. Ротан отвори очи и погледна към чашата вино, която държеше в ръка. Денил беше прав. Това кресло даваше чудесна възможност да се подслушват разговорите на останалите. Приятелят му обичаше да казва, че редовните посетители на Вечерната стая горят от нетърпение да изкажат мнението си и въобще не проверяват кой ги слуша; така можеха да се научат много неща.

Обаче, за разлика от Денил, Ротан изпитваше неудобство да шпионира колегите си магьосници. Той се изправи и потърси Скоран и Елбен. Усмивайки се вежливо, се приближи към тях.

— Добър вечер, лорд Елбен — каза той с леко кимване. — Лорд Скоран.

— Лорд Ротан — отвърнаха те и му кимнаха учтиво в отговор.

— Просто искам да попитам как се справя моята малка крадла?

Двамата учители замълчаха, неспособни да прикрият изненадата си, след което Елбен нервно се засмя.

— Тя се справя добре — отвърна той. — Всъщност много по-добре, отколкото бях очаквал. Учи бързо, а контролът над собствената ѝ сила е доста... впечатляващ.

— Тя се е упражнявала няколко месеца, а и ние всъщност все още не сме поставили на изпитание границите на силата ѝ — добави Скоран.

Ротан се усмихна. Малцина му бяха повярвали, когато беше описал колко е силна Сония, макар всички да знаеха, че силата се проявява от само себе си единствено при много силните магьосници.

— С нетърпение очаквам да чуя мнението ви, след като я изпитате — рече той и се обърна да си върви.

— Преди да си тръгнете — спря го Скоран, протягайки набръчканата си ръка, — бих искал да ви попитам как се справя моят внук Урлан по химия.

— Доста добре — извърна се отново Ротан към магьосника. След като се оказа въвличен в обсъждане на качествата на момчето, той си отбеляза да попита Сония как се отнасят към нея учителите. Личната неприязън към ученика не беше причина да се пренебрегва обучението му.

Разпоредителят Лорлън се спря в подножието на университетското стълбище и огледа потъналата в мрак сграда на Гилдията. Отляво се издигаше Лечителницата, кръгло двуетажно здание, скрито зад високите дървета в градината. Преминаващият покрай него път към жилищните помещения на прислугата се губеше в гората, която заобикаляше територията на Гилдията. Право пред Лорлън лежеше широкият път, който водеше от Университета до портите. Вляво се намираха конюшните, а зад тях отново се ширеше гора.

В покрайнините ѝ, от другата страна на градината, се намираше резиденцията на Върховния повелител. Построена от сив камък, тя не блестеше на лунна светлина, като останалите бели сгради, а призрачното ѝ присъствие едва се забелязваше на тъмния фон на дърветата. Освен Заседателната зала, това бе единствената друга постройка, запазена от времето на основаването на Гилдията. Повече от седемстотин години тя бе приютявала най-могъщия магьосник от всяко поколение. Лорлън не се и съмняваше, че мъжът, който я обитаваше в момента, бе един от най-силните магове в историята.

Той си пое дълбоко дъх и тръгна по пътеката, водеща към вратата на сградата.

„Забрави всичко, което ти е известно — помисли си той. — Той ти е приятел, онзи Акарин, когото толкова добре познаваш. Ще разговаряме за политика, за семействата ни, ще обсъждаме въпроси на Гилдията. Ще се опиташ да го убедиш да посети Вечерната зала и той отново ще ти откаже“.

Докато вървеше, Лорлън изпъна рамене. Както винаги, след почукването му вратата се отвори. Той пристъпи вътре и усети как го

изпълва облекчение, когато установи, че нито Акарин, нито прислужникът му са дошли да го посрещнат.

Седна и огледа гостната. Някога това беше антре с две старинни стълбища от двете му страни. Гостните бяха станали неразделна част от домовете векове след построяването на резиденцията, затова първоначално Върховните повелители бяха приемали гостите си в една от вътрешните стаи. Акарин беше модернизирал сградата, скривайки стълбищата зад стени. Запълни пространството между тях с удобни мебели и топли килими и създаде приятна, макар и тясна, гостна.

— Кого виждам? — разнесе се познат глас. — Неочакван посетител.

Лорлън се обърна и успя да се усмихне на облечения в черна мантия мъж, застанал до вратата, която водеше към стълбите.

— Добър вечер, Акарин.

Върховният повелител се усмихна, затвори вратата зад гърба си и отиде до тесния скрин, в който държеше колекцията си от вина, чашите и сребърните прибори. Той отвори една бутилка и напълни две чаши със същото вино, което предишния ден Лорлън беше решил да не купува.

— Едва те познах, Лорлън. Отдавна не сме се виждали.

Лорлън сви рамене.

— Малкото ни семейство е доста недисциплинирано напоследък.

Акарин се засмя на прякора, който двамата с Лорлън бяха измислили за Гилдията. Той подаде на приятеля си чашата с вино и седна срещу него.

— Да, но затова пък не ти е скучно с тях. Просто трябва от време ми време да ги награждаваш за добро поведение. Лорд Денил беше интересен избор за Втори посланик в Елийн.

Лорлън усети как сърцето му прескочи удар. Той прикри тревогата си зад маска на загриженост.

— Не го ли одобряваш?

— Той е напълно подходящ за тази роля. Прояви самоинициатива и смелост, когато се свърза и поведе преговори с Крадците.

Лорлън повдигна едната си вежда.

— Да, но все пак първо трябваше да се посъветва с нас.

Акарин махна презрително с ръка.

— Висшите магове щяха да обсъждат предложението му седмици наред, а след това щяха да вземат възможно най-предпазливото решение — което щеше да е погрешно. Денил го е разбрал и е рискувал да си навлече неодобрението на колегите си, само за да я намери. Това показва, че той не се плаши лесно от висшестоящите, когато методите му не отговарят на разбиранията на останалите. Подобна самоувереност ще му свърши отлична работа в контактите с елийнския двор. Изненадах се, че не ме попита за мнението ми, но несъмнено щях да подкрепя избора ти и ти сигурно го знаеш.

— Какви новини имаш за мен? — смени темата Лорлън.

— Нищо кой знае колко вълнуващо. Кралят ме попита дали малката пакостница, както нарича той Сония, е приета с летния набор. Казах му, че е приета и той остана доволен. Това ми напомни за един друг забавен инцидент: Нефин от Дома Марон попита дали Фергън може да се прибере вече в Имардин.

— Пак ли?

— Нефин не се е обаждал досега. Предишния път подобен въпрос ми зададе Ганен, преди около три седмици. Изглежда, всеки мъж и жена от Дома Марон възнамеряват да ме питат за това. Дори децата идваха да ме питат кога отново ще видят чичо си Фергън.

— А ти какво им отговори?

— Че чичо Фергън е направил нещо много лошо, но те не трябва да се притесняват, защото добрите хора в укреплението ще се грижат добре за него през всичките години, които ще прекара там.

Лорлън се засмя.

— Имам предвид какво отговори на Нефин.

— Точно същото. Е, не със същите думи, разбира се. — Акарин въздъхна и приглади косата си. — Те не само ми доставят удоволствието да им отказвам, а и откакто Фергън напусна града, никой от Дома Марон не ми е предлагал невеста. Не виждам по-добра причина да го държа колкото се може по-дълго в онова укрепление.

Лорлън отпи от чашата си. Винаги бе смятал, че Акарин не се интересува от фриволните жени на Домовете и накрая ще си избере съпруга от жените в Гилдията. Но сега се чудеше дали Акарин не е решил да си остане ерген, за да запази мрачната си тайна.

— Домовете Аран и Корин питат дали можем да отделим няколко лечители за конните им състезания — каза Акарин.

Лорлън въздъхна отчаяно.

— И ти, разбира се, им отговори, че не можем?

Акарин помръдна рамене.

— Казах им, че ще си помисля. Може пък да успеем да обърнем молбата им в наша изгода.

— Но ние се нуждаем от всеки наш лечител.

— Така е, но и двата Дома са склонни да пазят дъщерите си, сякаш смятат, че момичетата, също като конете, са по-ценни за подобряване на породата. Ако успеем да ги убедим да позволят на талантливите момичета да постъпят в Гилдията, накрая ще се окажем с достатъчно лечители, които да заместят онези, които ни напускат, за да се грижат за конете.

— А междувременно ще разполагаме с по-малко лечители, които на всичкото отгоре ще трябва да губят време в обучение на новите момичета — възрази Лорлън. — Освен това, след като завършат, момичетата може да не изберат да станат лечители.

Акарин кимна.

— Всичко е въпрос на планиране. Трябва да привлечем достатъчно момичета, за да компенсираме броя лечители, които изпращаме да се грижат за конете. Накрая ще разполагаме с достатъчно лечители, които да използваме в случай на бедствие като пожар или бунт. — Акарин забарабани с дългите си пръсти по облегалката на креслото си. — Има и друга полза от това. Преди няколко месеца лорд Тепо ми каза, че много би желал да се заеме с лечението на животни и да задълбочи познанията ни в тази област. Говореше доста убедително. Може да започне с конете.

Лорлън поклати глава.

— Това ми се струва загуба на време и лечители.

Акарин се намръщи.

— Ще обсъдя идеите с лейди Винара. — Той погледна към Лорлън. — А ти имаш ли някакви новини за мен?

— Имам — отвърна Лорлън. После се облегна назад и въздъхна. — Ужасни новини. Те ще смутят мнозина в Гилдията, но най-вече касае теб.

— Така ли? — Акарин го погледна остро.

— Имаш ли още от това вино?

— Това е последната бутилка.

— Олеле! — Лорлън поклати глава. — Значи положението е по-зле, отколкото предполагах. Боя се, че повече няма да го видиш. Реших да не подновявам запасите. От сега нататък Върховният повелител повече няма да пие тъмно ануренско.

— Това ли е новината?

— Ужасна е, нали? — Лорлън се обърна към приятеля си. — Много ли си недоволен?

Акарин изсумтя.

— Разбира се! Защо няма да поръчваш повече?

— Те искат по двайсет златни на бутилка.

— На бутилка?! — Акарин се облегна назад и подсвирна. — Поредното правилно решение, макар че този път трябваше първо да се допиташ до мен. Щях да подхвърля някоя друга дума в двора... не че сега не мога да го направя.

— Значи да очаквам в следващите няколко седмици да получа на бюрото си по-приемливо предложение?

Акарин се усмихна.

— Ще видя какво мога да направя.

Те останаха смълчани известно време, после Лорлън пресуши чашата си и се изправи.

— Мисля да отида във Вечерната зала. Ще дойдеш ли с мен?

Лицето на Акарин се смръщи.

— Не, имам среща в града. — Той погледна към приятеля си. — Радвам се, че се видяхме. Идвай по-често. Не ми се иска да си уреждам срещи с теб, само за да научавам клюките от Гилдията.

— Ще се опитам. — Лорлън успя да се усмихне. — А може би ти трябва да посещаващ Вечерната зала по-често. Може сам да научаващ клюките.

Върховният повелител поклати глава.

— Те внимават какво говорят, когато съм наоколо. Освен това интересите ми се простират далеч отвъд границите на Гилдията. Оставям семейните скандали на теб.

Лорлън остави чашата си на масата и тръгна към вратата, която тихо се отвори. Той погледна отново Акарин, който отпиваше със задоволство от виното си.

— Лека нощ — каза му той.

Акарин вдигна чашата си във въздуха.

— Приятна вечер.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Лорлън си пое дълбоко дъх и тръгна по пътя, припомняйки си разговора. Акарин беше одобрил назначението на Денил — което беше забавно, като се имат предвид обстоятелствата. Останалата част от разговора беше спокойна, с нищо незабележителна; колко лесно се забравяше истината в такива моменти. Но Лорлън беше поразен с каква лекота Акарин успяваше да сипе намеци за тайните си занимания по време на разговора им. „Интересите ми се простират далеч отвъд границите на Гилдията“. На това му се вика „меко казано“.

Лорлън леко изсумтя. По-вероятно Акарин беше имал предвид посещението си в двора и разговора с краля. „Просто не мога да не разглеждам думите му в светлината на онова, което знам“.

Преди изслушването на Сония посещенията при Акарин доставяха истинско удоволствие на Лорлън. Сега той напусна седалището на Върховния повелител изморен и изпълнен с облекчение, че изпитанието е преминало. Замисли се дали да не се прибере и да си легне, но поклати глава. Преди да се оттегли в покоите си трябваше да изслуша безбройните молби и въпроси във Вечерната зала. Лорлън въздъхна и тръгна забързано през градината.

ГЛАВА 5

ПОЛЕЗНИ УМЕНИЯ

Докато Сония чакаше да започнат часовете, тя отвори папката със записките си и започна да чете. Над чина ѝ премина сянка, нечия ръка се стрелна и грабна един от листите. Тя се опита отчаяно да го задържи, но беше твърде късно. Хартията сякаш отлетя.

— Я виж ти, какво имаме тук? — Регин изтича пред черната дъска и се облегна на бюрото на учителя. — Записките на Сония.

Тя го изгледа студено. Останалите ученици го наблюдаваха с интерес. Регин прегледа страницата и доволно се засмя.

— Погледнете ѝ почерка! — възкликна той и вдигна високо листа. — Пише като малко дете! Ами правописът!

Сония потисна един стон, когато Регин започна да чете записките ѝ, правейки се, че с усилие разчита написаното. След няколко изречения той се спря и се затюхка, че нищо не ѝ се разбира. Разнесе се сподавен смях и тя почувства как лицето ѝ пламва. Регин се ухили и се зае да произнася думите буква по буква, подчертавайки грешките в правописа. Учениците вече се смееха с цяло гърло.

Сония се облегна на чина и подпря брадичката си върху ръцете, опитвайки се да изглежда равнодушна, но всъщност усещаше как я заливат горещи и студени вълни от гняв и унижение.

Изведнъж Регин се изправи и бързо изтича до мястото си. Смяхът постепенно утихна и от коридора се чуха бързи стъпки. На вратата се появи облечена с пурпурна мантия фигура. Лорд Елбен изгледа класа над дългия си нос, отиде до бюрото си и постави върху него една дървена кутия.

— Огънят — започна той, — прилича на живо същество и също като живите същества има своите нужди.

Той отвори кутията и извади отвътре свещ и малка чиния. С бързо движение магьосникът наниза свещта върху късия бодил в центъра на чинийката.

— Огънят се нужда е от въздух и храна, също като живите същества. Но изобщо не си мислете, че е жив — засмя се той. — Това

би било глупаво, но не забравяйте, че той често се държи така, сякаш е разумен.

Зад гърба на Сония някой се изкиска. Тя се обърна. С крайчето на окото си видя как Кано подава нещо на Валон и коремът ѝ се сви. Листът със записките ѝ минаваше от ръка на ръка, а лорд Елбен не забелязваше нищо.

Тя бавно си пое дълбоко дъх и тихо въздъхна. Втората учебна седмица не беше по-добра от първата. Всички ученици — освен Шерн, който въобще не се появи повече след странния му истеричен пристъп, когато се разкрещя, че вижда слънчевата светлина през покрива — бързаха да се съберат около Регин при всеки удобен случай. Беше повече от ясно, че тя не бе добре дошла в малката му банда и че той възнамеряваше да я направи обект на всичките си шеги и номера.

Тя беше отхвърлена. Ала за разлика от момчетата, които се опитваха да влязат в бандата на Регин, но биваха отхвърлени, тя нямаше къде другаде да отиде. Беше принудена да ги търпи.

Затова Сония избра единствената стратегия, за която може да се сети: да не им обръща внимание. Тя се надяваше, че ако не реагира на шегите на Регин и останалите, те най-накрая ще се отегчат и ще я оставят на мира.

— Сония.

Тя подскочи и забеляза, че лорд Елбен се е намръщил неодобрително. Сърцето ѝ се разтупка. Нима той ѝ беше казал нещо? Нима толкова беше погълната от самосъжалението си, че не беше чула въпроса му? Дали щеше да я смърми пред целия клас?

— Да, лорд Елбен? — каза тя, подготвяйки се за предстоящото унижение.

— Ти първа ще се опиташ да запалиш свещта — каза той. — Така, първо искам да ви напомня, че е много по-лесно да се генерира топлина, ако...

Изпълнена с облекчение, Сония се съсредоточи върху свещта. В главата ѝ прозвуча гласът на Ротан, който ѝ обясняваше как да го направи: „Изтегли малко магия от източника си, напреди волята си, фокусирай се върху фитила, оформи магията и я освободи...“ Тя усети как тънката нишка сила прескочи върху фитила и върху него затанцува мъничко пламъче.

Лорд Елбен стоеше със зяпнала уста и примигваше.

— ... благодаря, Сония — завърши той. После огледа останалите от класа. — Имам свещи за всички. Задачата ви тази сутрин е да се научите да ги палите, след това ще се поупражнявате да ги палите бързо, почти без усилие.

Той извади свещите от кутията и ги подреди пред учениците. Те веднага впериха погледи във фитилите. Сония ги гледаше и постепенно започна да я изпълва задоволство, когато видя, че нито една от свещите, дори Региновата, не пламна.

Елбен се върна при бюрото си и извади една стъклена сфера, пълна със синя течност. После я отнесе до чина на Сония и я постави върху него.

— Това упражнение ще те научи на финес — каза ѝ той. — Субстанцията в този контейнер е чувствителна към температурата. Ако започнеш да я нагриваш бавно и равномерно, цветът ѝ ще се промени в червено. Ако нагриването е неравномерно, в нея ще се появят мехурчета, които ще изчезнат след няколко минути. Искам да видя червенина, а не мехурчета. Повикай ме, когато го постигнеш.

Сония кимна, изчака го да се върне при бюрото си, и се концентрира върху сферата. За разлика от свещта, тук беше необходима единствено затопляща енергия. Тя си пое дълбоко дъх и оформи магията си в нежна мъгла, която щеше да затопли равномерно стъкло то. Когато я освободи, течността се оцвети в тъмно червено.

Доволна от себе си, тя вдигна глава и забеляза, че Елбен разговаря с Регин.

— Не разбирам — казваше момчето.

— Опитай отново — рече Елбен.

Регин напрегнато присви очи, вперил поглед в свещта, която държеше в ръката си.

— Лорд Елбен — повика го тихо тя.

Учителят се изправи и се обърна към нея.

— Значи магическата сила трябва да се фокусира върху фитила? — попита бързо Регин, опитвайки се отново да привлече вниманието на учителя към себе си.

— Да — отвърна Елбен и в гласа му се промъкна нетърпелива нотка. Докато Регин гледаше напрегнато свещта, учителят се обърна към сферата на Сония и поклати глава.

— Не е достатъчно гореща.

Момичето наведе поглед и установи, че течността се е охладила до пурпурно. Тя се намръщи и отново съсредоточи волята си върху сферата, докато пурпурното отново не премина в тъмночервено.

Регин скочи от стола си и извика от изненада и болка. Свещта му беше изчезнала, а ръцете му бяха покрити с разтопен восък, който той трескаво се опитваше да обели. Сония усети как устните ѝ се разтягат в усмивка и скри лицето си в шепи.

— Изгори ли се? — попита загрижено Елбен. — Ако искаш, върви при лечителите.

— Не — отвърна бързо Регин. — Добре съм.

Елбен повдигна вежди. После сви рамене, взе друга свещ и я постави на чина на Регин.

— Продължавайте с упражненията — обърна се рязко той към останалите от класа, които гледаха стреснато зачервените ръце на Регин.

Елбен се приближи до чина на Сония, погледна към сферата и кимна.

— Хайде — каза той. — Покажи ми.

Сония отново се концентрира върху сферата и течността ѝ се затопли. Елбен кимна доволно.

— Добре. Имам друго упражнение за теб. — Когато се отдалечи от бюрото си, тя забеляза, че Регин я гледа. Устните ѝ отново се разтеглиха в усмивка и тя видя, че ръцете му се свиват в юмруци. Минавайки покрай чина му, Елбен почука по него.

— Продължавайте с упражнения, казах. И за теб се отнася, Регин.

Облягайки се на парапета на палубата, Денил вдъхна с наслаждение морския въздух.

— Навън няма лош стомах, а?

Той се обърна и забеляза приближаващия се Джано. Дребният мъж се движеше с лекота по полюляващата се палуба. Когато стигна до парапета, той се обърна и се облегна с гръб към Денил.

— Магьосниците нямат морска болест — отбеляза Джано.

— Имаме — призна Денил. — Но можем да я излекуваме. Ала е нужна голяма концентрация, а ние не можем непрекъснато да мислим

само за това.

— Значи... не ти е лошо, когато си мислиш, че не ти е лошо, но не можеш винаги да мислиш, че не ти е лошо?

Денил се усмихна.

— Да, точно така.

Джано кимна. Един от екипажа, който се беше изкатерил на мачтата, удари камбаната и извика нещо на езика виндо.

— Той Капия ли каза? — попита Денил и погледна нагоре.

— Капия, да! — Джано се извърна, взря се в далечината и посочи с пръст. — Виждаш ли?

Денил се взря в указаната посока, но видя само размита брегова линия. Той поклати глава:

— Зрението ти е по-добро от моето — каза той.

— Виндо имат добри очи — съгласи се гордо Джано. — Затова от нас става добри морски ездаци.

— Джано! — разнесе се суров глас.

— Трябва да вървя.

Денил изпрати с поглед отдалечаващия се бързо виндски моряк, след което се обърна и отново погледна към брега. Столицата на Елийн все още се криеше от погледа му, затова той се обърна към носа на кораба, наблюдавайки го как пори вълните. Денил никога не се изморяваше да гледа променящия се оттенък на морската вода в зависимост от часа и времето, а непрекъснатият плясък на вълните го успокояваше и му действаше донякъде хипнотизиращо.

Когато отново вдигна глава, той установи, че сушата се е приближила и вече може да различи далечните очертания на елийнската столица. По кожата му пробяга хлад и той усети как ритъмът на сърцето му се ускорява. Докато наблюдаваше приближаващия се бряг, ти не спираше да барабани с пръсти по парапета.

Големият процеп между сградите се оказа вход към залив, добре защитен от вълните и ветровете. Сградите се оказаха просторни имения, обградени от терасовидни градини, които се спускаха до белия плаж. Всички къщи бяха построени от бледожълт камък, който миеше топло под утринното слънце. Корабът се изравни с входа на залива и дъхът на Денил секна. Величественият град се простираше от двете страни на залива и сякаш го притискаше в обятията си. Зад високата

стена, която защитаваше града от морето, се издигаха още по-високи къщи. Между тях се забелязваха куполи и кули, някои от които бяха свързани помежду си чрез грамадни каменни аркади.

— Капитанът иска да се присъедините към него, милорд.

Денил кимна на моряка, който го беше заговорил и тръгна по палубата към грамадния рул, до който бе застанал капитанът. Наоколо подтичваха моряци, проверяваха въжетата и разговаряха на виндо.

— Викали сте ме, капитане?

Мъжът кимна.

— Просто искам да постоите с мен, милорд, по-далеч от суматохата.

Денил послушно застана на мястото, което му посочи Нумо. Капитанът погледна първо брега, после морето, излая някаква заповед на родния си език и завъртя руля. Екипажът се втурна по местата си. Задърпаха въжетата и платната се отпуснаха, попаднали в безветрена зона. Корабът се наклони леко и обърна носа си към входа на залива.

Изведнъж платната отново заплюяха и се издуха, уловили порива на вятъра. Моряците привързаха отново въжетата, подвигнаха нещо и зачакаха.

Когато се приближиха доста близо до брега, горната сцена се разигра отново. Този път корабът плавно навлезе в залива. Капитанът се обърна към Денил.

— Бил ли сте някога в Капия, милорд?

Денил поклати глава.

— Не.

Нумо се обърна и кимна към града.

— Красив е.

Семплите фасади на арките и колоните вече се виждаха ясно. За разлика от киралийските жилища, твърде малко от тукашните сгради се отличаваха със сложни украси, макар спираловидните и ветрилообразни структури на някои кули и куполи да им придаваха особена изисканост.

— Още по-красив е при залез-слънце — отбеляза Нумо. — Някоя вечер трябва да наемете лодка и да го видите със собствените си очи.

— Непременно ще го видя — отвърна тихо Денил. — Непременно.

И тогава за пръв път видя на лицето на капитана изражение, което наподобяваше усмивка. То изчезна почти веднага, когато мъжът отново започна да крещи заповеди. Платната бяха навити на горе, за да се намали площта им. Корабът забави ход и се отправи към свободното място между хилядите морски съдове, които бяха хвърлили котва в залива. Големите кораби акостираха до високата морска стена.

— Вземете си нещата от стаята — каза Нумо, поглеждайки към Денил през рамо. — Скоро пристигаме, милорд. Пратете човек да съобщи на хората ви, че сте тук. Те ще ви вземат.

— Благодаря ви, капитане. — Денил тръгна по палубата към каютата си. Докато почистваше стаичката и проверяваше багажа си, той усети как корабът намалява скоростта си и завива. От палубата се разнесоха приглушени заповеди и изведнъж всичко се разтrese корпусът на кораба се блъсна в стената на пристана.

Когато Денил отново се изкачи на палубата, екипажът вече привързваше кораба към тежките железни скоби на стената. От външната страна на корпуса висяха обемисти торби, пълни с нещо меко, които го предпазваха при ударите в пристана. Тясна пътечка в Подножието на стената водеше към стълби, които се издигаха нагоре.

Капитанът и Джано стояха до трапа.

— Можете да тръгвате, милорд — каза Нумо и се поклони. — За мен беше чест да ви докарам.

— Благодаря — отвърна Денил. — За мен беше чест да плавам с вас, капитан Нумо — додаде той на виндо. — Попътен вятър.

Очите на Нумо се разшириха от изненада. Той се поклони вдървено и бързо се отдалечи.

Джано се ухили.

— Той те хареса. Магьосници не опитват да говорят по нашенски.

Денил кимна. Това не го изненада. Четирима моряци отнесоха сандъка му, а Денил тръгна след Джано по трапа. След като направи няколко крачки на сушата, той се спря, объркан от начина, по който стената, като че ли се полюляваше под краката му. Магьосникът отстъпи встрани, за да направи път на моряците, които носеха сандъка. Джано се обърна назад и се засмя, забелязвайки озадачения израз по лицето му.

— Трябва да почакаш краката ти отново да свикнат със земята — извика той. — Няма да е много.

Подпрял едната си ръка на стената, Денил тръгна след моряците по пътеката и нагоре по стълбите. Щом ги изкачи, той се озова пред широк, оживен път, който минаваше по ръба на пристана. Моряците оставиха сандъка и приседнаха върху стената, очевидно доволни, че могат просто да погледат потока от хора.

— Пътуването беше добро — каза Джано. — Попътен вятър. Без бури.

— Без морски пиявици — додаде Денил.

Джано се засмя и поклати глава.

— Няма айома. Те плават в северни морета. — Той замълча. — Ти добър човек, с когото да упражнявам този език. Научил много нови думи.

— И аз научих няколко думи на виндо — отвърна Денил. — Не са особено подходящи за елийнския дворец, но ще свършат работа, ако някога посетя някоя виндска кръчма.

Дребният мъж се ухили.

— Ако дойдеш във Вин, си добре дошъл в къщата на Джано.

Денил се обърна и погледна изненадано мъжа.

— Благодаря ти — рече той.

Джано посочи към пътя и присви очи.

— Твоите хора идват, мисля.

Денил проследи с поглед пръста му, но не видя никаква черна карета със символите на Гилдията.

Джано отстъпи назад към стълбата.

— Аз тръгвам вече. Попътен вятър, милорд.

Денил се обърна и му се усмихна.

— Попътен вятър, Джано.

Морякът се ухили и забърза надолу по стълбата. Денил се обърна отново към улицата и се намръщи, когато пред него спря карета от лакирано червено дърво, закривайки гледката му. Едва когато от капрата скочи един от моряците и заедно с останалите натовариха сандъка му, Денил осъзна, че тя е дошла за него.

Вратите на каретата се отвориха и оттам слезе един богато облечен мъж. Денил за миг изгуби дар слово. Той беше виждал и преди елийнски придворни и се радваше, че няма да се налага да се облича с

абсурдните натруфени премени, които бяха на мода в елийнския двор. Но въпреки това трябваше да признае, че богато украсеният, плътно прилепващ костюм подходеше удивително на красивия младеж. С подобно лице, помисли си Денил, той сигурно има огромен успех сред дамите.

Мъжът пристъпи колебливо напред.

— Посланик Денил?

— Да.

— Аз съм Тайенд от рода Тремелин. — Мъжът се преви в изящен поклон.

— За мен е чест да се запознаем — отвърна Денил.

— За мен е огромна чест да се запозная с вас, посланик Денил върна му комплимента Тайенд. — Сигурно сте изморен от пътуването. Ще ви отведе веднага в къщата ви.

— Благодаря. — Денил се зачуди защо не го посрещат слуги, а този млад придворен. Той внимателно се вгледа в Тайенд. — Вие от Гилдията ли сте?

Не — усмихна се Тайенд. — Аз съм от Голямата библиотека. Вашият Разпоредител уреди да ви посрещна.

— Разбирам.

Тайенд посочи каретата.

— След вас, милорд.

Денил се настани в каретата и тихо въздъхна от възхищение пред луксозния ѝ интериор. След дните, прекарани в тясната каюта без никакви удобства, той с нетърпение предвкушаваше горещата вана и нещо по-изискано от супа с хляб за обяд.

Тайенд се настани срещу него и почука по покрива. Каретата бавно потегли. Тайенд плъзна очи по мантията на Денил и бързо отвърна поглед. Той погледна през прозореца, преглътна звучно и потърка длани в панталоните си.

Забелязвайки вълнението на младия човек, Денил сподави усмивката си и започна да си припомня всичко, което беше научил за двора на Елийн. Не беше чувал нищо за Тайенд от рода Тремелин, макар да беше чел доста за други хора от това семейство.

— Каква е длъжността ви в двора, Тайенд?

Младият мъж махна пренебрежително с ръка.

— Незначителна. Радко се появявам там, а и те не усещат липсата ми. — Той погледна Денил и се усмихна стеснително. — Аз съм учен. Повечето време прекарвам в Голямата библиотека.

— Голямата библиотека — повтори Денил. — Винаги съм искал да я видя.

Широка усмивка озари лицето на Тайенд.

— Тя е чудно място. Ако искате, утре ще ви заведе. Установих, че магьосниците оценяват книгите така, както никой от придворните не го прави. Вашият върховен повелител прекара тук доста време... преди да стане Върховен повелител, разбира се.

Денил погледна младежа и пулсът му се ускори.

— Наистина ли? И какво го е заинтригувало толкова?

— Най-различни неща — отвърна Тайенд и очите му грейнаха. — В продължение на няколко дни му бях помощник. Когато бях малък, Иранд — главният библиотекар — не можеше да ме изгони от библиотеката, затова ме нае да подреждам и да нося разни неща. Лорд Акарин изчете всички стари книги. Търсеше нещо, но така и не можах да разбера какво. Истинска загадка. Един ден не пристигна в обичайното време, не се появи и на следващия ден, затова разпитахме за него. Оказа се, че внезапно си е събрал багажа и отпътувал.

— Колко интересно! — рече замислено Денил. — Чудя се дали е намерил онова, което е търсил.

Тайенд погледна през прозореца.

— Ах! Почти стигнахме до дома ви. Искате ли да ви взема утре... о, но вие първо трябва да посетите кралския двор, нали?

Денил се усмихна.

— Непременно ще се възползвам от поканата ви, Тайенд, но не мога да кажа със сигурност кога. Да ви изпратя ли съобщение, кога то науча?

— Разбира се. — Каретата спря, Тайенд отключи вратата и я отвори. — Изпратете бележка до Голямата библиотека — или просто елате. Винаги съм там през деня.

— Много добре — отвърна Денил. — Благодаря ви, че ме взехте от пристана, Тайенд от рода Тремелин.

— За мен беше чест, милорд — отвърна младият мъж.

Денил слезе от каретата и се озова пред широка, триетажна къща. Колоните, съединени чрез арки, поддържаха просторна веранда.

Пространството между средните колони беше по-широко и там верандата леко се изгърбваше, образувайки арка, която напомняше за входа на Университета на Гилдията. Зад колоните се забелязваше врата — точно копие на университетската.

Четирима прислужници вече бяха свалили сандъка от каретата. Друг слуга пристъпи напред и се поклони.

— Посланик Денил. Добре дошли в Дома на Гилдията на Капия. Моля, последвайте ме.

Денил чу как зад гърба му познат глас шепнешком повтаря титлата му. Той устоя на импулса си да се обърне и да погледне Тайенд, а вместо това се усмихна и тръгна след слугата към къщата. Младият учен очевидно благоговееше пред магьосниците.

Но усмивката бързо изчезна от лицето му. Преди десет години Тайенд беше помагал на Акарин. Лорлън го беше помолил да посрещне Денил. Случайно съвпадение ли беше това? Едва ли. Очевидно Лорлън разчиташе, че Денил ще се възползва от помощна на Тайенд при проучването на древната магия.

Ароматът на цветя в малката градина бе почти непоносимо сладък. Някъде наблизко, в тъмните сенки на дърветата, ромолеше малък фонтан. Лорлън изчетка с ръка малките цветни листенца, които бяха посипали мантията му.

Съпрузите, които седяха на отсрещната пейка, бяха далечни роднини на Лорлън и членове на същия Дом като него. Преди да попадне в Гилдията, той растеше заедно с най-големия им син Уейлън. Макар Уейлън вече да живееше в Елийн, Лорлън обичаше да посещава родителите на стария си приятел, особено когато градината на Дерил беше разцъфнала в пълния си блясък.

— Баран се справя много добре — каза Велия и очите ѝ проблеснаха на светлината на факлите. — Сигурен е, че догодина ще го повишен в капитан.

— Вече? — възкликна Лорлън. — Явно е постигнал много през по-последните пет години.

Дерил се усмихна.

— Определено. Човек се чувства много добре, когато види как най-малкият му син се е превърнал в толкова отговорен млад мъж,

въпреки че Велия толкова го глезеше.

— Вече не го глезя — възрази тя. Изведнъж усмивката изчезна от лицето ѝ. — Но наистина ще се успокоя, когато повече няма да се наложи да патрулира по улиците — добави тя.

— Хм. — Дерил погледна жена си и се намръщи. — Тук трябва да се съглася с Велия. С всяка година градът става все по-опасен. Не съм страхливец, но след последните убийства дори най-смелият човек ще започне да залоства нощем вратата си.

Лорлън се намръщи:

— Убийства ли?

— Не си ли чул? — повдигна вежди Дерил. — Та целият глад говори само за това!

Лорлън поклати глава.

— Може и да са ми казали, но напоследък мислите ми са ангажирани изцяло със случилото се в Гилдията. Не съм обръщал особено внимание на градските дела.

— Трябва по-честичко да си подаваш носа от онова място — рече неодобрително Дерил. — Изненадан съм, че не си се заинтересувал от това. Казват, че това са най-ужасните убийства от сто години на сам. Двамата с Велия знаем повече неща за това, естествено, заради Баран.

Лорлън сподави усмивката си. Дерил обичаше да споделя с хората „секретната“ информация, получена от сина му, но повече от всичко му харесваше първи да научава за случилото се в града. Сигурно беше ужасно горд от себе си, че пръв е съобщил на Разпоредителя на Гилдията на магьосниците за тези престъпления.

— По-добре ми разкажи всичко за това — преди някой да се досети, че нищо не знам за градските дела — подтикна го Лорлън.

Дерил се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

— Казват, че докато убива жертвата си, убиецът извършва някакъв странен ритуал. Преди две нощи някаква жена станала свидетелка на едно от убийствата. Тя почиствала стаята, когато чула в коридора гласа на господаря си и на още някой друг. Когато осъзнала, че се борят и всеки момент ще врхлетят в стаята, тя се скрила в един шкаф.

Жената каза, че непознатият завързал господаря ѝ, после взел един нож и разрязал ризата му. След това направил няколко резки по

тялото на мъжа, по пет на всяко рамо. — Дерил постави разперени те си пръсти върху рамото си. — По тези резки стражата разпознала убиеца. Жената каза, че убиецът притиснал дланта си върху раните и започнал да припява тихо нещо. Когато завършил, прерязал гърлото на мъжа.

Велия изпъшка отвратено и се надигна.

— Извинете ме, но от това ме побиват тръпки. — Тя бързо влезе в къщата.

— Слугинята каза още нещо — додаде Дерил. — Каза, че според нея мъжът бил мъртъв още преди да му прережат гърлото. Баран твърди, че раните по раменете на мъжа не са достатъчни, за да убият човек, а и не се намират никакви следи от отравяне. В края на краищата те решили, че човекът е изгубил съзнание, а на слугинята ѝ се е сторило, че е мъртъв. На нейно място и аз бих се изплашил до смърт... Лорлън, наред ли е всичко?

Лорлън с усилие успя да разтегли устните си в някакво подобие на усмивка.

— Да — излъга той. — Просто не мога да повярвам, че не съм чул нищо за това. Жената даде ли някакво описание на убиеца?

— Нищо, което да свърши работа. Каза, че не можела да го види добре, защото било тъмно и тя гледала през ключалката, но мъжът имал тъмна коса и бил облечен с парцаливи дрехи.

Лорлън си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— И припявал нещо, казваш. Странна работа.

Дерил кимна.

— Докато Баран не се записа в стражата, нямах никаква представа, че на света има толкова извратени и ненормални хора. Какви неща правят само!

С мисълта за Акарин в главата, Лорлън кимна.

— Бих искал да науча малко повече за това. Ще ми разкажеш ли, ако дочуеш още нещо?

Дерил се ухили.

— Привлякох интереса ти, нали? Разбира се, че ще ти разкажа.

ГЛАВА 6

НЕОЧАКВАНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Когато Сония влезе в стаята, Ротан вдигна изненадано глава.

— Свърши ли за днес? — Очите му се плъзнаха по мантията ѝ.
— О! Какво се случи?

— Регин.

— Пак ли?

— Непрекъснато. — Сония остави папката със записките си на масата. Тя издаде странен плъокащ звук и под нея се образува локвичка вода. Сония я отвори и откри, че всичките ѝ записки са подгизнали, мастилото се е разтекло и се е смесило с водата. Тя изпъшка, осъзнавайки, че ще се наложи да преписва всичко отначало. Обърна гръб на масата и отиде в стаята си да се преоблече.

На входа на Университета Кано беше изтичал до нея и беше хвърлил шепа храна в лицето ѝ. Сония беше отишла до фонтана и центъра на двора с намерението да се измие, но когато се наведе над него, водата я плисна в лицето и я измокри до кости.

Тя въздъхна, отвори шкафа с дрехите си, извади една стара риза и панталони и ги облече. После взе мократа мантия и се върна в гостната.

— Вчера лорд Елбен каза нещо интересно.

Ротан се намръщи.

— Така ли?

— Каза, че по знания съм изпреварила съучениците си с няколко месеца — че съм почти на нивото на учениците от зимния набор.

Той се усмихна.

— Нали се упражнява няколко месеца преди да започнат занятия
— Но щом видя дрехите ѝ, усмивката се изтри от лицето му. — Трябва винаги да носиш мантията си, Сония. Не можеш да отидеш така в клас.

— Знам, но не ми останаха чисти дрехи. Тания ще ми донесе няколко довечера. — Тя разгъна подгизналата мантия. — Освен ако не ми я изсушиш още сега.

— Вече би трябвало и сама да можеш да го правиш.

— Мога, но нали не ми е позволено да правя магия, освен...

— ... ако не се намираш под надзора на магьосник — завърши Ротан с насмешка. — Това правило не е от най-строгите. Обикновено се подразбира, че ако учителят ти нареди да упражняваш онова, на което те е научил, то ти можеш да го правиш и извън класната стая, стига изрично да не ти е забранил.

Тя се ухили и погледна към мантията си. Щом изпрати към нея топлинна вълна, над плата започна да се издига пара. Когато мантията изсъхна, Сония я остави настрана и си взе парче от сладкиша, който беше останал от закуска.

— Веднъж ми каза, че особено надарените ученици могат да бъдат преместени в по-горен клас. Какво е нужно да направя, за да се преместя?

Ротан повдигна вежди.

— Ще трябва доста да се потрудиш. Ти се справяш добре с практическата магия, но в теорията и разбирането на основите на магията има какво още да се желае.

— Но по принцип е възможно, нали?

— Да — отвърна бавно той. — Ако работим всяка нощ и всеки волник, за месец и нещо може да успееш да вземеш тестовите за половин година, но това няма да е краят. Щом преминеш в по-горен курс, ще трябва да догониш новите си съученици. Провалиш ли се на изпита в края на първия срок, ще те върнат отново в летния випуск. Това означава, че два-три месеца те чака здраво учене.

— Разбирам. — Сония прехапа устна. — Искам да опитам.

Ротан се взря в нея, после отиде до креслото си и се отпусна в него.

— Значи си размислила?

— За кое? — погледна го изненадано Сония.

— Нали искаше да изчакаш, докато останалите в класа те догонят?

Сония махна презрително с ръка.

— Остави ги. Не го заслужават. Имаш ли достатъчно време да ме обучаваш? Не искам да те откъсвам от учениците ти.

— Няма проблем. Ще се подготвям, докато ти учиш. — Ротан се наведе напред. — Знам, че го правиш, за да се отървеш от Регин.

Държа да те предупредя, че учениците в по-горния клас може да се окажат същите.

Сония кимна. Тя седна на стола до Ротан и започна внимателно да разделя слепналите се от водата страници.

— Помислих и за това. Не очаквам симпатия от тях, искам просто да ме оставят на мира. Наблюдавах ги известно време и като че ли сред тях няма никой като Регин. Никой не се откроява като водач. Тя сви рамене. — Нека да ме пренебрегват, ще го преживея.

Ротан кимна.

— Както виждам, обмислила си всичко внимателно. Много добре. Ще го направим.

Сония усети как в гърдите ѝ се надига нова надежда. Това беше вторият ѝ шанс. Тя се усмихна широко:

— Благодаря ти, Ротан.

Магьосникът изпъна рамене.

— Та аз съм твой наставник, все пак. Заниманията с теб са основното ми задължение.

Сония започна да суши записките си. Листите хартия се къдреха, буквите се размазваха в гротескни петна. Тя отново въздъхна при мисълта, че ще трябва да ги преписва.

— Макар войнските изкуства да не влизат в моята компетенции — рече Ротан, — мисля, че ще ти е от полза да се научиш да издигаш и поддържаш най-простия щит. Той ще може да те защити от подобни шеги.

— Както кажеш — отвърна Сония.

— И тъй като вече си изпуснала началото на часа, най-добре да си останеш вкъщи и да се позанимаваме с това още сега. Ще кажа на учителя ти... все ще измисля нещо убедително.

Изненадана и доволна, Сония остави настрана изсъхналите тениски. Ротан се изправи и избута масата настрана.

— Изправи се.

Сония стана.

— Както знаеш, всеки човек, магьосник или не, има естествена граница, която защитава тялото му. Никой магьосник не може да повлияе на нищо в тази граница, без първо да изцеди силите ни. Ако не беше така, магьосниците щяха да се избиват един друг като просто проникват в телата си и смазват сърцата си.

Сония кимна.

— Естествената граница е кожата. Тя е бариера. Лечителите може да преминат през нея, но само чрез контакт „кожа до кожа“.

— Правилно. Досега по време на упражненията си се учила да използваш силата си подобно на протягането на ръка, за да запалиш свещ, например, или да вдигнеш топка. Издигането на щит е като да разтеглиш кожата си във всички посоки, създавайки нещо като мехур около себе си. Наблюдавай ме — ще направя видим щит.

Погледът на Ротан се разсея. Кожата му засия, след това като че ли най-горният ѝ пласт се изду навън, изглади се и изгуби очертанията на тялото му. Продължи да се издува и да оформя сияеща сфера от светлина около него, след което изведнъж се прибра обратно и изчезна.

— Това беше само светлинен щит — каза Ротан. — Той не би могъл да отблъсне нищо. Но е подходящ за началото на упражненията, защото може да се види. Сега искам от теб да направиш същия щит, но само около ръката си.

Сония повдигна ръка и се концентрира върху нея. Появата на сиянието беше лесна — Ротан я беше научил как да създава достатъчно студена светлина, за да не изгори нещо. Тя си представи, че кожата ѝ е границата на влияние на магията ѝ и силно я тласна навън.

Първоначално светлината запулсира неравномерно около дланта ѝ, но след няколко минути тя успя да я накара да се разпространи равномерно навсякъде. Накрая цялата ѝ длан се оказа обградена от блестяща сфера.

— Добре — каза Ротан. — Сега опитай с цялата ръка.

Постепенно, леко колебливо, сферата се разтегна до рамото ѝ, след което се разду до по-големи размери.

— А сега цялата горна част на тялото ти.

Усещането беше наистина странно. Сония се почувства така, сякаш тялото ѝ се беше раздуло дотолкова, че да запълни доста по голямо пространство. Когато разшири сферата до толкова, че да покрие и главата ѝ, тя усети леко гъделичкане по скалпа.

— Много добре. А сега цялата.

Когато се съсредоточи върху краката си, Сония изгуби контрол върху части от вече оформената сфера и по повърхността ѝ се образуваха пукнатини. Но след като се погрижи и за тях, тя се оказа

обградена изцяло от светещо кълбо. Когато погледна надолу, тя установи, че то дори е навлязло в пода под краката ѝ.

— Отлично — каза Ротан. — Сега се опитай да го придърпаш към себе си едновременно от всички страни.

Тя бавно започна да всмуква сферата и въпреки образуваните се пукнатини успя да свие светещото кълбо до границите на тялото ѝ. Ротан кимна замислено.

— Успяла си да схванеш цялостната идея — каза той. — Трябва ти просто малко повече практика. Щом я усвоиш докрай, ще се прехвърлим върху отблъскващите и задържащи щитове. А сега опитай отново.

Когато вратата се затвори зад гърба на Сония, Ротан събра книгите и записките си. Доколкото му беше известно, възпитаникът на Гарел беше роден лидер. Наистина беше жалко, макар че можеше да се очаква, че момчето ще реши да укрепи влиянието си над останалите, настройвайки ги срещу един от съучениците им. Сония беше очевидният избор. За жалост това беше сложило край на всички надежди да бъде приета от останалите.

Той въздъхна и поклати глава. Нима напразно беше положил толкова усилия по подготовката на Сония за Университета, напразно бяха работили толкова много върху речта и маниерите ѝ? Ротан я беше убеждавал безброй пъти, че ще е достатъчно да си намери един-двама приятели и миналото ѝ ще бъде забравено. Но очевидно беше сгрешил. Съучениците ѝ не само я отхвърлиха, но и се бяха настроили срещу нея.

Учителите ѝ също не я обичаха, въпреки изключителните ѝ способности. Според Ялдан, по-възрастния приятел на Ротан, из техните среди се носеха слухове, че в копторите, на Сония ѝ се е налагало да краде и дори да използва ножа си. Но въпреки това те не можеха да пренебрегнат обучението ѝ. Той щеше да се погрижи за това.

— Ротан!

Ротан се сепна и се вслуша в гласа, който прозвуча в главата му.

— Денил?

— Здравей, стари приятелю.

Ротан се съсредоточи, гласът прозвуча по-ясно и той почувства присъствието на личността на Денил. Освен това усети как

присъствието на другите магьосници, чието внимание беше привлечено от Проникването, постепенно избледнява. Те се бяха изключили от разговора, който не ги касаше.

— Очаквах да се обадиш по-рано. Да не би да сте се сблъскали с препятствия по пътя?

— Не, пристигнах преди две седмици и оттогава не мога да намеря свободно време. Първият посланик уреди толкова много срещи и посещения, че едва успях да ги посетя. Струва ми се, че човекът се разочарова от мен — оказва се, че нощем се налага все пак да поспя.

Ротан искаше да попита дали е вярно, че Първият посланик на Гилдията в Елийн е станал толкова дебел, колкото се говори. Но мисловният диалог не беше най-сигурният начин на общуване и винаги съществуваше възможността някой друг магьосник да чуе какво си казват.

— Успя ли да разгледаш Капия?

— Малко. Наистина е толкова красив, колкото се говори. — В съзнанието на Ротан се появи образът на голям град с къщи от жълт камък, синя вода и кораби.

— Представиха ли те вече в кралския двор?

— Не, лелята на краля починала преди няколко седмици и той е в траур. Ще го посетя днес. Сигурно ще бъде интересно.

Ротан улови усещането за силно самодоволство. Той се досети, че приятелят му си мисли за всичките скандални клюки, сплетни и слухове, които беше изровил за елийнския двор, преди да напусне Киралия.

— Как върви обучението на Сония?

— Учителите ѝ хвалят способностите ѝ, но в класа ѝ има един размирник, който настройва всички срещу нея.

— Не можеш ли да направиш нещо? — В думите на Денил се усещаше разбиране и искрено съчувствие.

— Тя реши да премине в по-горен клас.

— Горкият Ротан! И двамата ви чака доста работа.

— Да, мога да си представя. Притеснявам се единствено да не се окаже, че и учениците от зимния набор са също толкова неприятелски настроени.

— Предай ѝ поздрав и пожелание за успех. — Ротан усети как вниманието на Денил се раздвоява. — Извинявай, трябва да вървя.

Прощавай.

— На добър час.

Ротан събра книгите си и тръгна към вратата на гостната. Той си припомни колко начумерен и отритнат ученик беше самият Денил и се почувства по-добре. При Сония може би щеше да е по-трудно, но накрая нещата отново щяха да се оправят.

— Тайенд от рода Тремелин, а? — Еренд, Първи посланик на Гилдията в Елийн, се намести в стола си и впечатляващият му корем се разлюля над пояса на мантията му. — Той е най-малкият син на дем Тремелин. Учен от Голямата библиотека, ако не се лъжа. Не го срещам често в двора — макар да съм го виждал с дем Агералин, човек със съмнителни връзки.

Съмнителни връзки? Денил отвори уста, за да попита посланика какво има предвид, но вниманието на дебелия мъж беше привлечено от нещо, което беше видял през прозореца на каретата.

— Двореца! — възкликна той и посочи с ръка. — Сега ще ви представя на краля, а след това общувайте с когото ви е приятно. Имам ангажимент, който ще отнеме голяма част от следобеда ми, така че когато решите, можете да се приберете с каретата. Само не забравяйте да напомните на кочияша да се върне привечер да ме прибере.

Вратата на каретата се отвори и Денил излезе след Еренд. Намираха се в единия край на огромен вътрешен двор. Пред тях се издигаше дворецът, мащабна сграда с множество куполи и балкони, надвиснали над дългото и широкото стълбище, което водеше към парадния вход. Пищно облечени хора се изкачваха бавно нагоре, като от време на време се поспираха да отдъхнат на каменните пейки, разположени по стълбищните площадки точно с тази цел.

Денил се обърна към спътника си и установи, че Еренд се носи над една педя над земята. Първият посланик се засмя весело, забелязвайки изненаданото му изражение.

— Няма смисъл да се ходи пеш, когато не е наложително! Мъжът се понесе нагоре, без да докосва стъпалата, а Денил погледна към придворните и прислугата, които се намираха наоколо. Някои гледаха усмихнати посланика, но повечето се държаха така, сякаш използването на магия бе нещо обичайно. Очевидно дебелият и

жизнерадостен Еренд бе същевременно силен и изкусен магьосник. Денил обаче реши да не привлича вниманието към себе си и започна да се изкачва нагоре по обичайния начин.

Еренд го чакаше горе. Посочи му града с широк жест.

— Погледнете каква гледка! Не е ли прекрасен?

Все още задъхан от продължителното изкачване, Денил се обърна. Пред него се простираше целият залив. Сияещите под лъчите на яркото слънце бледожълти сгради обкръжаваха ослепително синята водна шир.

— „Огърлица, достойна за крал“, както е казал поетът Лоренд.

— Наистина красив град — съгласи се Денил.

— Пълен с прекрасни хора — добави Еренд. — Елате. Ще ви представя.

Те се обърнаха към входа. Досега Денил никога не беше виждал толкова разкошна фасада. Изящно извитите арки надвишаваха човешкия ръст няколко пъти. Под най-високата се намираше входът към вътрешността на двореца.

Шестимата изпънати стражи погледнаха към Денил, който влезе заедно с Еренд в една просторна зала. В прохладния въздух витаеше лек цветен аромат. Покрай стените бяха разположени фонтани и скулптури, а сводестите проходи, разположени между тях, водеха до други стаи и коридори. От различните ниши в стените висяха екзотични растения, а огромните каменни саксии по пода бяха пълни с ароматни цветя.

Еренд се запъти към центъра на залата. Край него минаваха групи мъже и жени, някои водеха със себе си деца. Всички бяха разкошно облечени. Когато Денил минаваше край тях, всички го гледаха с любопитство, а най-близкостоящите му се покланяха грациозно.

От време на време той мяркаше по някоя гилдийска мантия жени в зелено, мъже в червено или лилаво. Той отвърщаше с учтиви кимвания на магьосниците, които го поглеждаха и го поздравяваха. До всяка врата стояха униформени стражи, които наблюдаваха внимателно. Из залата се разхождаха музиканти, които свиреха на различни инструменти и тихичко припяваха. Наблизо притича някакъв вестonosец с лъщящо от пот лице.

В дъното на залата Еренд мина под друга арка, която го отведе в по-малка стая. Тежките врати в другия ѝ край бяха украсени с кралския герб на Елийн: риба, извита в скок над чепка грозде. Пред тях изскочи страж със същия герб на нагръдника и попита за името на Денил.

— Лорд Денил, Втори посланик на Гилдията в Елийн — отвърна Еренд.

„Никак не звучи зле“ — помисли си Денил. Стражът ги въведе в залата, махна с ръка на двама придворни да освободят голямата тапицирана пейка и покани двамата магьосници да седнат. Еренд се отпусна с въздишка върху меката седалка.

— Тук ще почакаме — каза той.

— Дълго ли?

— Толкова, колкото е нужно. Щом приключи настоящата аудиенция, имената ни ще бъдат съобщени на краля. Ако той пожелае да ни види веднага, ще ни повикат. Ако ли пък не — Еренд сви рамене и посочи хората, които се бяха струпали в преддверието, — ще изчакаме докато ни дойде редът или ще се приберем у дома.

Стаята се изпълни с женски гласове и смях. Групата жени, които седяха на пейката срещу Денил слушаха мърморенето на музиканта, който се беше настанил в нозете им. Инструментът му лежеше на коленете му и той лениво прокарваше пръсти по струните му, и извличайки несвързани, но мелодични звуци. Денил забеляза как музикантът наклони глава към една от жените и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя вдигна ръка пред устата си, за да прикрие усмивката си.

Сякаш почувствал, че го наблюдават, музикантът вдигна глава и срещна погледа на Денил. С бързо грациозно движение той се надигна от пода и засвири приятна мелодия. Денил се развесели, установявайки, че онова, което беше помислил за риза, всъщност се оказа странен костюм с къса пола, а краката на музиканта бяха обути в ярки чорапи на жълти и зелени райета.

*Мъж с мантия, мъж с мантия,
мъж с мантия стои до нашата компания.*

Музикантът направи няколко танцови стъпки в залата и се спря пред пейката. Той леко се поклони и отново улови погледа на Денил.

*Мъж с пола, мъж с пола,
мъж с пола май му взе акъла.*

Денил се зачуди как да реагира и погледна въпросително към Еренд. Посланикът наблюдаваше мъжа с търпеливо безразличие. Музикантът се завъртя и зае драматична поза.

*Дебелакът в строга поза,
дебелакът в строга поза...*

Той млъкна за миг и подуши въздуха.

*...дебелакът в строга поза
мирише като майска роза!*

Придворните избухнаха в смях и дори Еренд не успя да сдържи усмивката си. Шутът-музикант се поклони, завъртя се на пети и разпервайки ръце, закричи обратно към жените.

— Моята любима в Капия има червени коси, червени коси и зелени очи — запя той с приятен дълбок глас. — Моята любима в Тол-Ган има силни ръце, с които ме притиска силно към своето сърце.

Денил се засмя.

— Моряците от Вин пеят друга версия на тази песен, която със сигурност няма да е подходяща за ушите на тези млади дами.

— Несъмнено вие сте чули оригинала, а в двора изпълняват по меката му версия — отвърна Еренд.

Музикантът връчи церемониално инструмента си на една от дамите и започна да прави задни салта.

— Колко странен човек — рече Денил.

— Той владее до съвършенство изкуството на ласкателството и го използва, за да нанася обиди — махна презрително с ръка Еренд. — Не му обръщайте внимание. Освен ако, разбира се, не го намирате за забавен.

— Не знам защо, но наистина ми се струва забавен.

— Нищо, ще ви омръзне. Веднъж той...

— Посланиците на Гилдията в Елийн — избумтя гласът на кралския страж.

Еренд се надигна и прекоси залата, следван от Денил. Стражът им махна с ръка да изчакат, след което се скри зад вратата.

Денил чу как произнасят титлата на Еренд, а след това и неговата. Настъпи кратко мълчание, след което стражът се върна и ги покани вътре.

Залата за аудиенции беше по-малка от преддверието. От двете страни на вратата бяха разположени две дълги маси, зад които седяха мъже на преклонна възраст — съветниците на краля. В средата имаше друга маса, отрупана с документи, книги и поднос със сладкиши.

До нея на голям тапициран трон седеше кралят. Зад него се бяха изправили двама магьосници, които зорко наблюдаваха всяко движение в стаята.

Следвайки примера на Еренд, Денил се отпусна на едно коляно. Бяха минали много години, откакто за последен път беше коленичил пред крал — тогава той беше още дете и баща му го беше взел със себе си в кралския двор като един вид награда. След като стана магьосник, той вече приемаше за даденост всички, освен другите магьосници, да му се кланят, макар да не му допадаше особено хората да изразяват уважението си по този начин. И все пак се чувстваше обиден, ако не получеше този акт на внимание. В края на краищата добрите маниери го изискваха.

Но колениченето пред някой друг беше унижително, а той не беше свикнал да се чувства така. Не можеше да не си помисли, че в подобни моменти кралят сигурно изпитва огромно удоволствие да е един от малкото хора в света, пред когото коленичат дори магьосниците.

— Станете.

Денил се изправи и надигайки главата си, установи, че кралят го разглежда с интерес. Маренд минаваше петдесетте;

червеникавокестенявата му коса беше прошарена със сребро, но очите му продължаваха да греят с енергичност и интелигентност.

— Добре дошли в Елийн, посланик Денил.

— Благодаря ви, Ваше височество.

— Как мина пътуването ви?

Денил се замисли.

— Попътен вятър. Никакви бури. Спокойно, без особени събития.

Мъжът се засмя.

— Говорите като истински моряк, посланик Денил.

— Пътуването ме научи на доста неща.

— А как възнамерявате да прекарате времето си в Елийн?

— Когато не се занимавам със задълженията, които вървят с поста ми, смятам да разгледам града и околностите му. С нетърпение очаквам да посетя Голямата библиотека.

— Разбира се — усмихна се кралят. — Магьосниците като че ли изпитват безграничен глад за знания. И така, за мен бе истинско удоволствие да се запозная с вас, посланик Денил. Сигурен съм, че това няма да е единствената ни среща. Свободен сте.

Денил се поклони учтиво и последва Еренд през една странична врата. Дватамата се озоваха в малка стая, където стояха няколко стражи и тихо разговаряха. Един от тях ги поведе през тесен коридор и те се озоваха в преддверието.

— Е — рече Еренд, — беше бързо и не особено вълнуващо, но той ви огледа добре, а всъщност това беше целта на настоящата аудиенция. Така, сега ще ви оставя сам. Не се притеснявайте — уредил съм човек да ви... а, ето ги и тях.

Към тях се приближиха две жени. Те се поклониха церемониално, докато Еренд ги представяше. Денил им кимна в отговор и се усмихна, припомняйки си някои особено интересни клюки, които беше открил за двете сестри.

По-голямата хвана Денил под ръка, а Еренд се усмихна, извини се и се отдалечи. Дамата представи Денил на няколко елийнски придворни, чиито имена му бяха добре познати.

Всички те изглеждаха искрено заинтересувани да се запознаят с него и той се почувства дори притеснен от интереса им. Когато полегатите златисти лъчи на залязващото слънце изпълниха залата и

Денил забеляза, че хората започват да се разотиват, той реши, че може да се извини и да си тръгне, без това да прозвучи грубо. Щом се измъкна от сестрите, тръгна към изхода, но пред него се изстъпи един мъж и го заговори.

— Посланик Денил? — Той беше слаб, с късо подстригана коса и тъмnozелени дрехи, които изглеждаха мрачни в сравнение с пъстроцветните одежди на елийнските придворни.

Денил кимна.

— Да?

— Аз съм дем Агералин. — Мъжът се поклони. — Как мина първият ви ден в двореца?

Името на мъжа му прозвуча познато, но Денил не можа да се сети откъде.

— Приятно и забавно, дем. Запознах се с много нови хора.

— Виждам, че сте се запътили към вкъщи. — Дем Агералин отстъпи назад. — Не бих искал да ви задържам.

Изведнъж Денил се сети къде е чувал името му. Дем Агералин беше мъжът със „съмнителни връзки“, за който беше споменал Еренд. Той го погледна внимателно. Този дем беше около трийсетте, предположи магьосникът. И в него нямаше нищо забележително.

— Не бързам — отвърна Денил.

Дем Агералин се усмихна.

— Ах, това е чудесно. Бих искал да ви задам един въпрос, ако ми разрешите, естествено.

— Разбира се.

— Въпросът е от личен характер.

Заинтригуван, Денил даде знак на мъжа да продължи. Демът замълча, като че ли обмисляйки думите си, след което заговори с извинителен тон:

— Малко неща остават незабелязани в елийнския двор и както може би вече сте се досетили, ние сме силно очаровани от Гилдията на магьосниците. Вие възпроизведохте истински фурор в двореца.

— Забелязах.

— Затова не бива да се изненадвате, че до ушите ни достигнаха и някои слухове.

Денил усети как кожата му настръхва. Той внимателно изобрази на лицето си изненада и озадаченост.

— Слухове?

— Да. Наистина стари слухове, които обаче аз и някои други хора не можахме да не си припомним, когато дочухме, че идвате да живеете в Капия. Не се притеснявайте, приятелю мой. Тук подобни въпроси не се считат за табу, както е в Киралия, макар да не е за предпочитане да се обсъждат на всеослушание. Всички ние сме изпълнени с любопитство, затова ще проявя смелостта да ви запитам: дали тези слухове са истина?

В гласа на мъжа прозвуча надежда. Денил осъзна, че го зяпа невярващо и се насили да отмести погледа си встрани. Ако в Киралия някой придворен зададе подобен въпрос, ще се разгори скандал, който би могъл да съсипе честта на човека и общественото положение на Дома, към който принадлежи. Първата мисъл на Денил беше да се възмути и да разясни на дема, че подобни въпроси са неуместни.

Но гневът и горчивината, които беше изпитвал към Фергън, авторът на тези слухове, бяха утихнали, след като воинът беше изпратен в изгнание заради изнудването на Сония. Освен това, макар Денил така и да не се беше оженил, за да разпръсне завинаги съмненията, Висшите магове все пак го бяха избрали за посланик на Гилдията. Той старателно обмисли отговора си. Притесняваше се да не обиди мъжа. Елийнците може и да се отнасяха с по-голяма търпимост към определени неща от киралийците, но до каква степен? Посланик Еренд беше нарекъл дем Агералин човек „със съмнителни връзки“. Във всеки случай щеше да е глупаво още в първия си ден и двора да си създава врагове.

— Разбирам — отвърна бавно Денил. — Мисля, че се досещам за кои слухове става въпрос. Като че ли никога няма да успея да сваля от себе си подозренията, макар оттогава да минаха десет — не, петнайсет! — години. Както сигурно знаете, Гилдията е изключително консервативно място, така че ученикът, който пусна тези слухове, прекрасно знаеше, че ще ми причини големи неприятности. Той беше склонен да измисля всякакви истории за мен.

Мъжът кимна и раменете му унило клюмнаха.

— Разбирам. Извинете ме, че повдигнах този болезнен въпрос. Разбрах, че този бивш ученик, за когото споменахте, сега живее в планините, в някаква отдалечена крепост. Ние сме много любопитни

що за човек е той. Нали знаете — онзи, който вдига най-много шум, обикновено е най...

Демът не завърши изречението и погледна встрани. Денил изненадано забеляза, че към тях се приближава Тайенд. Външността на младия учен отново го порази. Облечен в тъмно синьо, привързал с лента червеникаворусата си коса назад, Тайенд изглеждаше така, сякаш мястото му е в двореца. Ученият се поклони грациозно и им се усмихна.

— Посланик Денил, дем Агералин. — Той кимна последователно и към двамата. — Как сте, дем?

— Добре, благодаря — отвърна мъжът. — А вие? От доста време не сме те виждали в двореца, млади Тремелин.

— За съжаление задълженията ми в Голямата библиотека не ми оставят никакво време. — В гласа на Тайенд не се усещаше никакво съжаление. — Боя се, че трябва да ви открадна посланик Денил, дем. Трябва да обсъдя нещо с него.

Дем Агералин погледна Денил. Лицето му не изразяваше нищо.

— Разбирам. Тогава ще се сбогувам с вас, посланик. — Той се поклони и си тръгна.

Тайенд изчака, докато мъжът се отдалечи достатъчно и погледна Денил с присвити очи.

— Трябва да ви кажа нещо за дем Агералин.

Денил се усмихна предпазливо.

— Да, той съвсем недвусмислено ми показва, що за човек е.

— Ах, така ли. — Тайенд кимна. — А повдигна ли въпроса за слуховете, свързани с вас? — Когато Денил се намръщи смутено, ученият кимна. — Така си и помислих.

— Всички ли обсъждат това?

— Не, само някои хора в определени кръгове.

Денил не беше сигурен дали трябва да се чувства успокоен от думите му.

— Но оттогава минаха години! Изненадан съм, че тези слухове изобщо са достигнали до елийнския двор.

— Не трябва да се изненадвате. Мисълта, че киралийски магьосник може да е „момък“ — което е учтивият термин за мъже като Агералин — е доста забавна. Но не се притеснявайте. Наистина звучи като обичайно обръщение между момчета. Смея да заявя, че

реагирахте изненадващо спокойно за киралиец. Притеснявах се да не изпепелите горкия стар Агералин.

— Ако го бях направил, щях да се простя с поста си.

— Сигурно, но като че ли вие дори не се ядосахте.

Денил отново внимателно обмисли отговора си.

— Когато цял живот се опитвате да опровергавате разни безпочвени слухове, вие започвате да симпатизирате на хората, на които ни оприличават. Не мога да си представя колко ужасен може да бъде животът на човек с „недопустими“ наклонности, който трябва или да ги отрича, или да полага всички усилия да ги прикрива.

— В Киралия може да е така, но не и тук — усмихна се Тайенд. Елийнският двор ненапрасно е наричан упадъчен, но същевременно е и чудесен в освободеността си. Ние очакваме от всеки един човек да има своите интересни или ексцентрични навици. Обожаваме клюките, но не вярваме особено на слухове. Всъщност ние имаме една чудесна поговорка: „Във всеки слух има частица истина; проблемът е как да я открием.“ И така, кога ще дойдете в библиотеката?

— Скоро — отвърна Денил.

— Очаквам с нетърпение да ви видя там. — Тайенд отстъпи крачка назад. — А сега трябва да вървя. До скоро, посланик Денил. — Той се поклони.

— До скоро — отвърна Денил.

Денил изпрати учения с поглед, поклащайки глава. Той беше събирал клюки и слухове за елийнските придворни като редки бисери, без въобще да му мине през ума, че те също толкова старателни събират информация за него. Нима целият двор обсъждаше слуха, който Фергън беше пуснал за него преди толкова много години? Тази мисъл силно обезпокои Денил; оставаше му единствено да се надява, че Тайенд е прав и дворът не приема подобни истории на сериозно.

Магьосникът въздъхна, излезе от двореца и започна бавно да слиза по стълбището към каретата, украсена със символите на Гилдията.

ГЛАВА 7

ГОЛЯМАТА БИБЛИОТЕКА

Сония притисна силно книгите към гърдите си. Отмина поредният ден, изпълнен с непрекъснати подигравки и обиди. Пред нея лежеше цяла седмица безкрайни изпитания. И това бе едва петата седмица от началото на обучението ѝ, припомни си тя. До завършването ѝ оставаха пет дълги години.

В края на всеки ден се чувстваше изтощена до крайност. Когато не ѝ се налагаше да търпи Регин и останалите ученици, тя се опитваше да измисли всякакви начини да избегне срещите с тях. Достатъчно бе учителят да излезе от стаята дори за минута и Регин започваше да я тормози. Тя се беше научила да пази записките си и през цялото време да бъде нащрек.

Известно време успяваше да се измъква по един час всеки ден, като се прибираше у дома по време на обедната почивка, за да обядва с Тания, но Регин започна да я причаква на пътя към Университета. На няколко пъти опита да остане в класната стая след часовете, но щом Регин разгада намеренията ѝ, той изчака учителя да си тръгне и се върна да я тормози.

Накрая тя се разбра с Ротан да го посещава в класната му стая и по време на обедната почивка. Помагаше му да разнася по масите или да прибира в шкафовете уредите със стъклени епруветки и колби за уроците му. Тания им носеше малки дървени кутии, пълни с вкуснотии за обяд.

Щом чуеше гонга, обявяващ началото на следобедните часове, стомахът ѝ винаги се свиваше. Ротан и Тания ѝ предлагаха да я придружават до стаята, а след часовете да я взимат, но тя отказваше. Знаеше много добре, че тогава Регин и приятелите му ще разберат, че са я надвили. Тя мълчаливо понасяше подигравките и оскърбленията, защото осъзнаваше, че реагира ли по някакъв начин, мъченията що продължат с удвоена сила.

Гонгът, който обявяваше края на часовете, винаги ѝ донасяше облекчение. Сония нямаше представа с какво се занимаваха учениците

след часовете, но очевидно беше нещо по-интересно от това да я дразнят, защото веднага след като учителят разпускаше класа, всички бързо се разотиваха. Сония изчакваше и тогава спокойно се прибираще в жилищната сграда на магьосниците. Но за всеки случай тя винаги си тръгваше по дългия маршрут през градините, като избираше различна пътека всеки път и се опитваше да се държи по близо до магьосниците и до по-големите ученици.

Днес, както винаги, когато стигаше до края на корида, Сония усети как раменете ѝ се отпускат и възелът в стомаха ѝ изчезва. Тя мислено благодари на Ротан, че ѝ позволяваше да живее у тях. Не и се мислеше на какви мъчения щеше да я подлага Регин, ако трябваше всеки ден да се прибира в жилищните помещения на учениците.

— Ето я!

Сония разпозна гласа и се обля в студена пот. Коридорът беше пълен с ученици от по-горните класове, но те никога не се бяха оказвали пречка. Тя ускори крачка, като се надяваше да стигне до коридора към изхода на Университета, където сигурно щеше да има няколко магьосници, преди Регин и приятелите му да я настигнат.

Зад гърба ѝ се разнесе тропот на тичащи крака.

— Сония! Сонииииияяяя!

По-големите ученици се обърнаха към шума. По изражението на лицата им Сония разбра, че Регин и бандата му са вече зад гърба ѝ. Тя въздъхна дълбоко и се подготви да посрещне Регин, без да мигне.

Нечия ръка я сграбчи за лакътя и грубо я дръпна. Тя яростно се отърси от нея и гневно погледна към Кано.

— Защо ни избягваш, момиче от копторите? — попита я Регин. — Това е много неучтиво от твоя страна, но пък от теб не могат да се очакват кой знае какви маниери, нали?

Те я наобиколиха. Сония погледна към ухилените им лица. Притискайки още по-плътно книгите към тялото си, тя пристъпи напред и се опита да си пробие път с рамо между Исле и Аленд. Протегнатите им ръце я сграбчиха за раменете и я избутаха обратно в кръга. Обзе я ужас. Досега само я бяха бутали, за да я накарат да се отмести от пътя им или ѝ бяха подвиквали обиди, но не се беше стигало до физическо насилие.

— Къде отиваш, Сония? — попита Кано. Някой я блъсна в гърба. — Искаме да поговорим с теб.

— Нямам намерение да разговарям с вас! — изръмжа тя. Обърна му гръб и отново се опита да си пробие път навън, но учениците отново я избутаха обратно. Тя усети как я обзема паника. — Пуснете ме да мина!

— Защо не ни помолиш както трябва, момиче от копторите? — присмя ѝ се Регин.

— Да, хайде, помоли се. Сигурно си много добра в това.

— Сигурно имаш голям опит от копторите — засмя се Аленд. — Не може да си го забравила толкова бързо. Обзалагам се, че си била с онези сополиви хлапета, които висяха край нашите задни врати и просеяха храна.

— Моля ви, дайте ми да ям. Моляяая ви! — изви глас Балон. — Умирам от глааад!

Останалите се разсмяха и се присъединиха към него.

— А може би е имала нещо за продаване — предположи Исле. — Добър вечер, милорд. — В гласа ѝ се промъкна подмазваческа нотка.

— Имате ли нужда от компания?

Валон се задави от смях.

— Помислете си само с колко мъже е била!

В коридора се разнесе злобен кикот и Аленд се отдръпна от нея.

— Сигурно е заразна.

— Едва ли — рече авторитетно Регин. — Забрави ли когато ни казаха, че след като са я намерили, лечителите са я прегледали? Сигурно са я излекували. — Момчето се обърна към Сония и я погледна със свити устни. — И така... Сония — рече Регин с мазен глас. — Каква ти е тарифата? — Той пристъпи към нея и тя се отдръпна назад, но някой я блъсна обратно към него. — Знаеш ли — изрече провлечено той, — може пък да съм грешал. Току-виж си ми харесала. Малко си кльощава, но това не е болка за умиране. Кажи ми, предлагаш ли някакви по-особени... тъъ, услуги?

Сония се опита да отърси ръцете от раменете си, но ученици те я сграбчиха още по-здраво. Регин поклати глава с подигравателно съчувствие.

— Сигурно магьосниците са ти забранили да се занимаваш повече с това. Горката. Но не е нужно да разбират. Ние няма да им кажем. — Той леко наведе главата си на една страна. — Можеш да изкараш добри пари. Има толкова богати клиенти.

Сония го погледна изумено. Не можеше да си представи, че той дори на шега би предложил да я вкара в леглото си. За миг се изкуши да приеме на шега предложението му и да види как ще се опита да се измъкне, но веднага се досети, че той ще разкаже на учителите как го е взела на сериозно. Погледна бързо над рамото му и видя, че по-големите ученици наблюдават с интерес случващото с Регин се наведе още повече към нея. Тя усети дъха му на лицето си.

— Ще го наречем просто бизнес договорка — измърка той.

Сония разбра, че той се опитва да я изплаши и да види докъде може да издържи. Добре, тя вече имаше опит с подобни типове.

— Прав си, Регин — каза тя. Очите му се разшириха от изненада — Срещата съм много като теб. И много добре знам как да се оправя с вас. — Тя се хвърли напред и го сграбчи за гърлото. Регин вдигна ръце, но преди да успее да се вкопчи в нея, тя му подложи крак и блъсна с всичка сила. Усети как коленете му се подгъват и почувства прилив на гневно удовлетворение, когато го видя как полита назад, размахал ръце във въздуха и се стоварва на пода.

В коридора се възцари мъртва тишина — всички ученици, и нови, и стари бяха вперили погледи в него. Сония изсумтя презрително.

— Ти си чудесен пример, Регин. Ако всички мъже от Дома Парен се държат по този начин, то маниерите им не са по-добри от тези на някой пияница.

Регин се вцепени и присви очи. Тя му обърна и гръб и изгледите останалите ученици, предизвиквайки ги да я докоснат отново. Те отстъпиха назад и когато кръгът около нея се разкъса, тя побърза да се измъкне.

Едва успя да направи няколко крачки, когато гласът на Регин отекна в коридора.

— Явно имаш голям опит, щом правиш подобни сравнения — извика той. — А как се представя Ротан? Сигурно е много доволен, че живееш в покоите му. Ах, сега вече разбирам всичко. Много ми беше интересно как си успяла да го убедиш да ти стане наставник.

Сония изстина, после я заля гореща гневна вълна. Тя стисна юмруци, едва устоявайки на изкушението да се обърне. Какво би могла да направи? Да го удари? Дори и да се осмелеше да вдигне ръка срещу

сина на един Дом, той щеше да издигне щит срещу нея. И щеше да разбере колко силно я е засегнал.

Тихият шепот на по-големите ученици я изпрати по коридора. Сония не отместваше поглед от стълбището, защото не искаше да види изражението на лицата им. Те нямаше да повярват на думите на Регин. Не биха могли. Дори да вярваха и на най-ужасните слухове за нея заради произхода ѝ, никой не би се осмелил да си помисли нещо лошо за Ротан.

— Нали?

— Разпоредителю!

Лорлън се спря на входа на Университета и се обърна към директора Джерик.

— Да?

Директорът го настигна и му подаде лист хартия.

— Вчера получих тази молба от лорд Ротан. Искане да премести Сония в зимния набор първокурсници.

— Наистина ли? — Лорлън прегледа бегло мотивите и обяснението на Ротан. — Смяташ ли, че е достатъчно напреднала?

Джерик сви замислено устни.

— Вероятно. Разпитах подробно всички учители на първокурсниците и всички те смятат, че би могла да се справи, ако залегне сериозно над уроците.

— А Сония?

— Определено изпитва желание да се захване за работа.

— В такъв случай ще ѝ позволиш ли?

Джерик се намръщи и снижи глас.

— Най-вероятно. Онова, което не ми харесва, е истинската причина за тази промяна.

— Така ли? И каква е тя? — Лорлън с усилие потисна усмивката си.

Джерик не спираше да твърди, че учениците никога не се захващат сериозно с ученето единствено заради самото учене. Мотивираше ги нуждата да впечатляват, да бъдат най-добрите, да се харесат ни родителите си или да бъдат в компанията на приятели или някой, на когото се възхищават.

— Както очаквахме, тя не успя да се впише сред останалите. При подобни обстоятелства отхвърленият новак често става обект на подигравки от останалите. Според мен тя просто иска да се махне от тях. — Джерик въздъхна. — Макар да се възхищавам на решителността ѝ, аз се притеснявам, че зимният набор също няма да я приеме охотно и ще се окаже, че е работила здраво за нищо.

— Разбирам — кимна Лорлън, обмисляйки думите на директора. — Сония е няколко години по-голяма от останалите в класа ѝ и е твърде зряла за възрастта си — поне по нашите стандарти. Повечето новаци са още деца, когато пристигнат тук, но те губят повечето си детски навици през първата година на обучение. Зимният набор ученици може да не са толкова проблемни.

— Вярно е, те са доста здравомислещи — съгласи се Джерик. — Но все пак обучението в магическите изкуства не бива да се претупва. Тя ще придобие много знания, но практическите ѝ умения няма да са много добри и по-късно може да допусне опасни грешки.

— Тя използва силата си повече от шест месеца — напомни му Лорлън. — Въпреки че през повечето време Ротан ѝ преподаваше основните знания, необходими да бъде приета в университета, тя опозна добре силата си и сигурно ѝ е доста досадно да наблюдава как съучениците ѝ усвояват елементарни от нейна гледна точка неща.

— Да разбирам ли, че сте склонен да удовлетворите молбата?

Джерик посочи листа хартия.

— Да. — Лорлън му върна молбата. — Дайте ѝ тази възможност. Според мен ще ви изненада приятно.

Джерик сви рамене.

— В такъв случай ще я одобря. Изпитът ѝ ще бъде след пет седмици. Благодаря ви, Разпоредителю.

Лорлън се усмихна.

— Ще ми бъде безкрайно интересно да разбера колко добре се справя тя. Ще ме държите ли в течение?

Възрастният мъж кимна.

— Щом е такова желанието ви.

— Благодаря ви, Директоре. — Лорлън се обърна и заслиза по стълбите на Университета към очакващата го карета. Качи се в нея и даде знак на кочияша да потегли, след което се облегна назад. Каретата

мина през портата на Гилдията и навлезе в града, но Лорлън вече беше потънал дълбоко в мислите си и не обърна внимание на това.

Предишния ден беше получил покана за вечеря от Дерил. Макар обикновено той да отхвърляше подобни покани, този път бе организиран работата си така, че да отиде. Ако Дерил беше научил нещо ново за убийствата, Лорлън искаше да го чуе.

Историята за убийствата го беше смразила. Нараняванията на жертвите, странният ритуал, предположението на очевидката, че мъртвата е била мъртва, преди гърлото ѝ да е било прерязано... Напоследък мислите на Лорлън непрекъснато се връщаха към черната магия и може би затова убийствата му се струаха толкова подозрителни.

Но ако те бяха дело на черен магьосник, това можеше да означена две неща: или магьосник-отцепник, способен на черна магия, нападнаше жителите на града, или убиецът беше Акарин. Лорлън потрепери, представяйки си последствията от тези две възможности.

Когато каретата спря, той изненадано вдигна глава и установи, че са пристигнали. Кочияшът слезе от капрата и отвори портата, разкривайки елегантна къща с множество балкони на предната фасада. Лорлън слезе от каретата и беше посрещнат на входа от един от слугите на Дерил. Мъжът поведе магьосника към един вътрешен балкон, който гледаше към градината. Лорлън се облегна на парапета и замислено се загледа към оклюмания малък растителен оазис; цветята изглеждаха нещастни и бяха започнали да се изсъхват по краищата.

— Боя се, че тази година летните горещини погубиха градината ми — заяви печално Дерил, докато се приближаваше към Разпоредителя. — Храстите ган-ган няма да оцелеят. Ще трябва да поръчвам нов разсад от Ланските планини.

— Трябва да ги изкопаеш още сега, преди да са изсъхнали и коренищата — предложи Лорлън. — Корените от ган-ган имат забележителни антисептични свойства, а ако ги добавиш стрити на прах към сумито, се получава отлично лекарство при проблеми с храносмилането.

Дерил се засмя.

— Все още не си забравил лечителското си обучение.

— Не съм — усмихна се Лорлън. — Може и да се превърна в някой сърдит стар Разпоредител, но поне ще съм здрав. Все някъде

трябва да приложи всичките си медицински знания.

— Хмм. — Дерил присви очи. — Ще ми се сред стражниците да има някой с твоите познания. Баран се е сблъскал с нова загадка.

— Поредното убийство?

— И да, и не — въздъхна Дерил. — Този път смятат, че става въпрос за самоубийство. Поне така изглежда.

— Да не би да смята, че е убийство, направено да изглежда като самоубийство?

— Според него не е изключено и да е така. — Дерил повдигна вежди. — Баран дойде на вечеря. Защо да не отидем при него и да го помолим да ти разкаже повече?

Лорлън кимна и тръгна след възрастния мъж към вътрешността на къщата. Двамата влязоха в голяма гостна, чиито прозорци бяха покрити с хартиени паравани, декорирани с рисунки на цветя и растения. Млад мъж, малко над двайсетте, седеше в едно от луксозните кресла. Широките му рамене и леко гърбав нос веднага напомни на Лорлън за брат му Уалин.

Баран погледна към Разпоредителя, рязко се изправи и се поклони.

— Поздрави, Разпоредителю Лорлън — каза той. — Как се чувствате?

— Добре, благодаря — отвърна магьосникът.

— Баран — каза Дерил, предлагайки стол на Лорлън, — Разпоредителят се интересува от самоубийството, което разследваш. Можеш ли да му разкажеш подробностите?

Баран сви рамене.

— Те не са тайна, а просто загадка. — Той се обърна към Лорлън, който забеляза тревогата в сините му очи. — Една жена отишла при стражника на нейната улица и му каза, че е открила съседката си мъртва. Мъжът отишъл да разследва и открил жената с прерязани вени. — Баран замълча и присви очи. — Загадката е, че тя е била още топла и не била изгубила много кръв. Раните не са били дълбоки. Би трябвало да е още жива.

Лорлън поглъщаше думите му.

— Острието може да е било намазано с отрова.

— Разгледахме и тази възможност, но тогава значи е била използвана много рядка отрова, за която никой не е чувал. Всички

отрови оставят след себе си следи, дори да е само върху вътрешните органи. Не открихме никакво оръжие, което е странно само по себе си. Ако някой си прерязва вените, оръжието, с което го е направил, обикновено остава в близост до тялото. Ние претърсихме къщата и открихме само няколко кухненски ножа, които бяха чисти и прибрани в чекмеджето. Съдейки по всичко, не е била и удушена. Но има някои детайли, които предизвикаха подозрението ми. Намерих отпечатъци, които не отговарят на обувките на никой от прислужниците, приятелите или членовете на семейството. В стаята, където беше намерена жената, прозорецът беше отключен и леко притворен. На перваза намерих отпечатъци от пръсти и петна, които приличаха на изсъхнала кръв, и когато отново огледах трупа, намерих същите отпечатъци върху китките ѝ.

— Нейните ли?

— Не, отпечатъците бяха големи. Мъжки.

— Може би някой се е опитал да спре кръвотечението ѝ и след като е чул приближаващите се гласове, е избягал през прозореца.

— Възможно е. Но стаята се намира на третия етаж, а стената е гладка и човек няма къде да се захване. Според мен дори опитен крадец ще срещне трудности при спускането по нея.

— Намерихте ли някакви отпечатъци по земята?

Младият мъж се поколеба, преди да отговори.

— Когато излязох отвън, за да огледам земята под прозореца, открих наистина странно нещо. — Баран очерта дъга във въздуха. Сякаш някой беше отпечатал идеален кръг в калта. В средата му се виждаха два отпечатъка от ботуши, същите като в стаята, а няколко други се отдалечаваха от къщата. Последвах ги, но те ме отведоха до калдъръма.

Сърцето на Лорлън прескочи един удар, след което се разтупа като полудяло. Идеален кръг в калта и скок от третия етаж? При левитацията магьосниците създаваха диск от сила под краката си. Той можеше да остави кръгъл отпечатък в мека почва или пясък.

— Може би това са стари отпечатъци? — предположи Лорлън.

Баран сви рамене.

— Или пък е използвал някаква стълба с кръгла основа. Това се оказва наистина странен случай. Но пък по раменете на жената не открих никакви рани, така че според мен тя не е жертва на серийния

убиец, когото издирваме. Според мен той просто се е спотаил или пък ние не сме чували...

Прекъсна го звук на камбана. На прага се появи Велия с малък гонг и пръчка в ръка.

— Моля, заповядайте в трапезарията! — обяви тя.

Лорлън и Баран се изправиха и тръгнаха към нея. Велия погледна строго сина си:

— И не искам никакви разговори за тия ваши убийства или самоубийства на масата! Направо ще убият апетита на Разпоредителя.

Денил гледаше пред прозореца на каретата появяващите се и изчезващи големи жълтеникави сгради на Капия. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта и озареният от лъчите му град като че ли сам излъчваше топла светлина. Улиците бяха пълни с хора и карети.

През последните три седмици Денил нямаше минутка свободно време. Ако не беше зает със срещи или посещения при различни важни особи, той помагаше на Еренд в посолството. Успя да се запознае с почти всеки дем и всяка бел в кралския двор. Научи биографиите на всички магьосници от Гилдията, които сега живееха в Елийн. Отговаряше на въпросите на придворните или ги препращаше към съответните специалисти и договаряше доставките на елинско вино в Киралия. Записа имената на всички елийнски деца с магически потенциал и излекува една прислужничка, която се беше изгорила в кухнята на дома на Гилдията.

Притесняваше го, че беше минало вече доста време, а той дори не беше започнал проучването, което му беше поръчал Лорлън. Затова реши при първия удобен случай, когато разполага с няколко свободни часа да посети Голямата библиотека. Той изпрати на Тайенд съобщение, в което го питаше дали са разрешени вечерните посещения в Библиотеката и получи отговор, че може да отиде когато му е удобно. Затова когато разбра, че тази вечер ще е свободна, той вечеря по-рано и си поръча карета.

За разлика от Имардин, улиците на Капия се виеха хаотично. Каретата криволичеше напред-назад, от време на време се изкачваше и спускаше по някой хълм. Градските имения отстъпиха място на го леми крайградски къщи, които на свой ред бяха заменени от малки

спретнати къщички. Каретата зави и Денил разбра, че се намира в бедняшкия квартал на града. Жълтеникавите камъни бяха заменени от дърво и други груби материали, а мъжете и жените, които вървяха по улиците, бяха облечени с по-долнокачествени дрехи. Макар квартала да изглеждаше по-представително от копторите, в които му се беше наложило да търси Сония, Денил беше поразен. Елийнската полица беше толкова красива, че видът на бедните ѝ райони предизвикаха у него силно разочарование.

Оставяйки къщите зад гърба си, каретата пое по хълмовете, двете страни на пътя се ширеха полета, засети с тен, която се поклащаше на лекия бриз. Смениха ги засадени в редици вейрови лозя, натежали от гроздове, готови да бъдат обрани и складирани за приготвянето на вино. В овощните градини клоните на дърветата се превиваха от тежестта на плодовете и работниците винди, които всяка година идваха в Елийн за сезонна работа, събираха в кошници те си пачи и пиоре^[1].

Залезващото слънце оцвети небето в ярко оранжево, а каретата продължаваше да се отдалечава от града. Безпокойството на Денил се засили. Да не би кочияшът да не беше разбрал правилно указанията му? Той вдигна ръка, за да почука по покрива, но в този момент те завиха зад поредния хълм и пред очите му се разкри изумителна гледка.

Тъмната лента на пътя водеше до подножието на висока скала. Окъпан в лъчите на залезващото слънце, жълтият камък сияеше така, сякаш във вътрешността му пламтеше кладя. Резките сенки очертаваха правилните ъгли, високите прозорци и изящните арки на величествена сграда, която Денил разпозна от илюстрациите в книгите.

— Голямата библиотека — прошепна благоговейно той.

В огромния портал, изсечен в скалата, беше разположена масивна дървена порта. Когато каретата се приближи до нея, Денил забеляза, че малкият тъмен квадрат в долния ѝ ъгъл всъщност представлява врата с човешки размери, вградена в по-голямата порта. До нея се виждаше човешка фигура. Когато забеляза яркото разкошно облекло, Денил се усмихна. Той нетърпеливо забарабани с пръсти по облегалката. Щом каретата спря, Тайенд изтича напред и отвори вратичката.

— Добре дошли в Голямата библиотека, посланик Денил — изрече той с тържествен тон и се поклони грациозно.

Денил поклати недоверчиво глава:

— Още като ученик съм виждал тази сграда, нарисувана на картини. Но те по никакъв начин не могат да предадат величието, което се излъчва от нея. На колко години е вашата библиотека?

— По-стара е от Гилдията — заяви гордо и с леко самодоволство Тайенд. — По наши оценки е на седемстотин или осемстотин години. Някои стаи са още по-древни, както сам ще се убедите. Моля, последвайте ме, милорд.

Двамата преминаха през малката врата и Тайенд грижливо я отключи. Оказаха се в сводест коридор, чийто край тънеше в мрак. Преди Денил да успее да създаде магическо светещо кълбо, Тайенд се преведе през един страничен изход и те се озоваха в подножието на тъмно, осветено с факли стълбище.

Когато се изкачиха по него, Денил се озова пред дълга, тясна стая. От едната ѝ страна се намираха прозорците, които беше забелязал от каретата. Те бяха огромни и запълнени с малки стъкълца, фиксирани в метална рамка. Нахлуващата слънчева светлина отразяваше на противоположната стена мозайка от златисти квадратчета. Столовете бяха разположени на групи от по три или четири, а на най-близкия седеше възрастен мъж.

— Добър вечер, посланик Денил. — Мъжът се поклони с предпазливата вдървеност на старец. — Аз съм Иранд, библиотекарят.

Иранд имаше дълбок, изненадващо силен глас, който подходане на нечовешките мащаби на Библиотеката. Главата му беше покрита с редки бели коси и той носеше семпла риза и панталон, ушити от мека сива материя.

— Добър вечер, библиотекарю Иранд — отвърна Денил.

Устните на мъжа се разтегнаха в усмивка.

— Разпоредителят Лорлън ме информира, че ви е възложил задача, която трябва да свършите тук. Предупреди ме, че ще поискате да прегледате всички източници, които е проверил Върховният повелител по време на последното си посещение.

— Знаете ли кои са тези източници?

Възрастният мъж поклати глава.

— Не, но Тайенд има някакви спомени оттогава. Той беше помощник на Акарин и се съгласи да ви помогне в търсенето ви. — Старецът кимна на учения. — Познанията му по древни езици ще ви бъдат от полза. Освен това ще ви осигури храна и питие, ако имате нужда.

Тайенд кимна нетърпеливо и възрастният човек се усмихна.

— Благодаря ви — отвърна Денил.

— В такъв случай да не ви задържам. — Очите на Иранд като че ли проблеснаха. — Библиотеката ви очаква.

— Оттук, милорд — каза Тайенд, отправяйки се обратно към стълбището.

Денил го последва обратно в тъмния коридор. На рафтче от едната му страна бяха подредени няколко лампи. Тайенд се пресегна към него.

— Не се притеснявайте — каза Денил и над главите им се разлюля светлинният глобус. Сенките им се издължиха по пода. Тайенд погледна към кълбото светлина и присви очи.

— От тях ми се появяват петна пред очите. — Той протегна ръка и взе една лампа. — Може би ще ми се наложи по някое време да ви оставя сам, така че ще взема една със себе си.

С лампата в ръка Тайенд забърза по коридора.

— Това място винаги е било хранилище на знания. Тук съхраняваме един старинен документ отпреди осемстотин години, в който се споменава за Библиотеката или поне за книгохранилище, което още по онова време се е смятало за древно. Първоначално само няколко стаи са били използвани като библиотека. Останалата част от сградата е била населена от няколко хиляди души. Сега всички помещения са запълнени с книги и свитъци, плочици и картини, и освен това сме изсекли нови стаи в скалата.

Докато вървяха, Денил наблюдаваше как тъмнината отстъпи, пред тях като някаква прогонена от магия мъгла. Накрая те рязко спряха пред една глуха стена и тъмнината отстъпи наляво и надясно. Тайенд сви вдясно и пое по коридора.

— Колко езика владеете? — попита Денил.

— Всички древни диалекти на Елийн и Киралия — отвърна Тайенд. — Нашите стари езици много си приличат, но колкото по-назад се вглеждаме, толкова по-големи са различията. Аз говоря

съвременен виндо — научих го от слугите у дома — и малко лански. Мога да превеждам древни виндо и тентурски глифове, с помощта на речник, разбира се.

Поразеният Денил погледна спътника си:

— Никак не е малко!

Ученият повдигна рамене.

— Научат ли се няколко отначало, останалото е лесно. Някой ден ще науча съвременен лонмарски и древните лонмарски езици. Просто още не съм намерил повод да го направя. След това може пък да се прехвърля на сачаканските езици. Древните им диалекти много приличат на нашите.

След още няколко завоя и няколко стълби, Тайенд се спря пред една врата. Лицето му придоби необичайно сериозно изражение. С жест той покани Денил да влезе пръв. Магьосникът мина през прага и замря от възхищение.

От двете страни на широка пътека се издигаха безброй рафтове с книги. Въпреки ниския си таван залата изглеждаше толкова просторна, че задната стена не можеше да се види. На всеки сто крачки масивни колони поддържаха тавана. Лампи, окачени на тежки железни конструкции, осветяваха залата с оскъдна светлина.

От тази огромна зала лъхаше на древност. В сравнение с масивните колони и тежко надвисналия таван, книгите изглеждаха толкова крехки и преходни. Денил се почувства толкова незначителен и потиснат. Той можеше да прекара тук месеци, години, целия си живот, но плодовете на труда му щяха да оставят в Библиотеката следа, който можеше да се сравнява с отпечатъка на крилото на молец върху каменната стена.

— В сравнение с това всичко останало, което се намира в Библиотеката, е съвременно — рече Тайенд с приглушен глас. — Това е най-старата стая. Може би е на хиляди години.

— Кой я е създал? — ахна Денил.

— Никой не знае.

Денил тръгна бавно по пътеката, разглеждайки редките книги.

— А как ще намеря онова, което ми е нужно? — попита той с отчаян глас.

— Не се безпокойте! — Гласът на Тайенд, внезапно изпълнен с мъдрост и веселие, проряза угнетената тишина. — Приготвил съм ви

всичко нужно в същата стая, която използва и Акарин. Последвайте ме.

Тайенд тръгна с бодра крачка по коридора. След като подмина няколко шкафове с книги, той рязко сви встрани, тръгна между рафтовете и достигна до голямо каменно стълбище, което се издигаше към отвор в тавана. Прескачайки по две стъпала наведнъж, той поведе Денил към началото на широк коридор, със също толкова нисък таван. От двете му страни зееха отворени врати. Тайенд спря до една от тях и с жест покани вътре Денил.

Магьосникът се озова в малка стая. В средата ѝ беше поставена голяма каменна маса, върху която бяха струпани няколко купчини книги.

— Пристигнахме — обяви Тайенд. — Това са книгите, които преглеждаше Акарин.

Книгите бяха най-различни: от малки книжки с размера на човешка длан, до внушителни томове, чието повдигане нямаше да е лесна задача. Денил започна да ги разглежда и да чете заглавията им, премествайки ги от една купчина на друга.

— Откъде да започна? — запита се той на глас.

Тейенд издърпа пращен том от средата на едната купчина.

— Тази беше първата, която Акарин прочете.

Денил погледна впечатлен към Тайенд. Очите на младия учен горяха от ентузиазъм.

— Толкова добре ли го помните?

Ученият се ухили.

— Човек трябва да има отлична памет, за да ползва Библиотеката. Как иначе би могъл да намери отново някоя книга, след като вече я е прочел?

Денил погледна към томчето, което държеше в ръце. „Магьоснически практики на племената в Сивите планини“. Датата под заглавието показваше, че книгата е на около петстотин години. Денил знаеше, че последните племена, населявали планините между Елини и Киралия, бяха изчезнали от лицето на земята горе-долу по това време. Заинтригуван, той отвори книгата и потъна в четене.

[1] пиоре — малък плод с форма на камбанка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

ТОЧНО ТОВА БЕШЕ ЦЕЛТА МУ

— Значи просто ще седим и ще слушаме? — Ялдан се опитваше да се концентрира върху гласовете във Вечерната стая и смръщил вежди, шареше с поглед наоколо. Ротан потисна смеха си. Изражението на лицето на възрастния магьосник издаваше всичко. Всеки, който го видеше, щеше да разбере, че човекът усилено се опитва да чуе нещо.

Но в отсъствието на Денил Ротан имаше нужда от някой друг, който да „шпионира“ останалите магьосници. Откакто в Гилдията се разпростираха скандалните слухове, касаещи Ротан, колегите му започнаха да се държат изключително предпазливо. Преди да започнат да говорят свободно, клюкарите винаги първо проверяваха дали той не е някъде наблизо. Затова Ротан реши да научи по-възрастния си приятел Ялдан на номерата на Денил.

— Ялдан, на лицето ти е изписано с какво се занимаваш.

Ялдан се намръщи:

— Какво имаш предвид?

— Ами когато ти...

— Лорд Ротан?

Ротан се сепна, вдигна глава и видя Разпоредителя Лорлън да стои до стола му.

— Да, Разпоредителю?

— Мога ли да разговарям с вас насаме?

Ротан се огледа и забеляза, че няколко магьосници, които стояха наблизо, ги наблюдават внимателно. Ялдан се намръщи, но си замълча.

— Да, разбира се. — Ротан се надигна и тръгна след Лорлън към една малка врата. При приближаването на Разпоредителя вратата се отвори и те влязоха в Банкетната зала.

Помещението беше тъмно. Над главата на Лорлън грейна едно светещо кълбо и се издигна към тавана, осветявайки голямата маса в центъра на залата. Разпоредителят отиде до най-близкия стол.

Настанявайки се срещу него, Ротан се подготви за разговора, който отдавна очакваше с притеснение.

Лорлън го погледна, след което наведе поглед към масата. Той въздъхна и лицето му помръкна.

— Знаете ли, че за вас и Сония се носят слухове?

Ротан кимна.

— Знам.

— Предполагам, че Ялдан ви ги е съобщил.

— И Сония.

— Сония ли? — Лорлън повдигна изненадано вежди.

— Да — отвърна Ротан. — Преди четири седмици тя ми довери, че един от съучениците ѝ е пуснал слуха и тя се притеснява хората да не му повярват. Казах ѝ да не се тревожи. Клюките нямат дълъг живот. Рано или късно хората губят интерес към тях.

— Хм — намръщи се Лорлън. — Боя се, че от някои слухове не е лесно да се отървем. Вече няколко души дойдоха при мен, за да изразят безпокойството си. Те смятат, че една млада жена не трябва да живее под един покрив с магьосник.

— Преместването ѝ на друго място няма да убеди тези хора, че слухът е безпочвен.

Лорлън кимна:

— Така е. Но поне ще сложи край на по нататъшните спекулации, които биха навредили и на двамата ви. Сония трябваше да се премести в жилищата на учениците още когато започнаха часовете. — Той погледна в очите Ротан. — Не за да сложи край на слуховете, а за да им попречи да се появят. Разбира се никой не вярва, че между вас и Сония съществуват някакви неуместни отношения.

— Тогава защо трябва да се мести? — разпери ръце Ротан. — Тя така или иначе ще прекарва много време при мен, ще учи или просто ще вечеря. Ако сега отстъпим пред сплетните, скоро всеки момент, когато прекарваме заедно, ще бъде подлаган на съмнение! — Той поклати глава. — Да оставим нещата както са си и скоро всички, които са достатъчно глупави, за да повярват на този слух, ще се убедят, че нямат никакви доказателства за неприлично поведение.

Лорлън се усмихна кисело.

— Много сте убедителен, Ротан. Какво мисли Сония по въпроса?

— Разстроена е, разбира се, но се надява, че слуховете ще секнат веднага, щом любимецът на Гарел я остави на мира.

— Когато — ако — се премести при учениците от зимния набор?

— Да.

— Смятате ли, че ще успее да навакса с уроците за по-горния курс и ще се задържи там?

— С лекота. — Ротан се усмихна, без да се опитва да скрие гордостта си. — Тя учи бързо и е изпълнена с решимост. Последното нещо, което би искала, е да се върне отново в класа на Регин.

Лорлън кимна и отново погледна Ротан в очите.

— Аз не споделям оптимизма ви във връзка със слуховете, Ротан. Доводите ви звучат убедително, но ако сплетните не спрат, положението може да се влоши. Мисля, че Сония трябва да се премести. Така ще бъде по-добре за нея.

Ротан се намръщи. Нима Лорлън смяташе, че той е способен да вкара в леглото си своята ученичка, която на всичкото отгоре е три пъти по-млада от него? Но Разпоредителят го гледаше упорито и Ротан с ужас осъзна, че магьосникът наистина беше обмислял подмина възможност.

Как е възможно Лорлън да не му вярва! Как може да си помисли нещо такова! Нима Ротан е давал някога повод на Разпоредителя да се съмнява в него?!

Изведнъж отговорът се появи в главата му. „Всичко това е заради Акарин — помисли си той. — Ако аз бях научил, че най-близкият ми и най-стар приятел практикува най-ужасната магия и аз щях да спра да се доверявам на хората.“ Ротан въздъхна дълбоко, обмисляйки думите си.

— Лорлън, само вие можете да разберете истинската причина и желанието ми да задържа Сония при мен — рече той с тих глас. — Тя и без това е достатъчно изплашена от това, че трябва да живее сред онези, които искат да ѝ навредят, където тя ще бъде уязвима не само за другите ученици.

Лорлън се намръщи в недоумение, но после очите му леко се разшириха и той отмести погледа си. Изпъна гърба си и леко кимна.

— Разбирам загрижеността ви. Сигурно е много изплашена. Но ако решението ми влезе в конфликт с мнението на мнозинството, това ще привлече ненужно внимание. Не мисля, че в жилищата на

учениците тя ще бъде изложена на непосредствена опасност, но ще се опитам да отложам окончателното решение. Да видим дали слуховете няма да затихнат, както смятате вие.

Ротан кимна.

— Благодаря ви.

— Освен това — добави Лорлън след кратък миг на размисъл — ще следя отблизо този ученик Регин. Смутителите на реда са проблем, който трябва да бъде разгледан още преди дипломирането.

— За което ще ви бъда признателен — отвърна Ротан.

Лорлън се изправи и Ротан се надигна почти едновременно с него. За миг очите им се срещнаха и в погледа на Разпоредителя Ротан забеляза такава искрена мъка, че по гърба му пробягаха ледени тръпки. След това Лорлън се обърна и тръгна към вратата, която водеше към Вечерната стая.

Двамата се разделиха на прага и Лорлън се отправи към обичайното си място. Докато отиваше към собственото си кресло, Ротан усети погледите на останалите. Той запази сериозно и равнодушно изражение на лицето си. Ялдан го погледна въпросително.

— Нищо важно — отвърна Ротан, отпусчайки се в стола си. — Та докъде бяхме стигнали? А, да. За това, че всичко се изписва на лицето ти. Ти изглеждаш ето така...

Щом чу почукването на вратата ѝ, Сония въздъхна. Тя спря да пише и без да се обръща извика:

— Влез.

Вратата се отвори.

— Имате посетител, лейди Сония — каза Тания със задавен глас.

Поглеждайки през рамо, Сония видя застаналата на прага ѝ висока жена, облечена със зелена мантия и черен пояс на кръста. Тя веднага скочи на крака и се поклони.

— Лейди Винара.

Сония погледна внимателно Повелителката на лечителите. Трудно беше да се разбере в какво настроение е — Винара винаги имаше суров и непристъпен вид — но сега сивите ѝ очи изглеждаха още по-сурови от обичайното.

— Не е ли малко късно за учене? — отбеляза Винара.

Сония погледна към масата.

— Опитвам се да настигна зимния набор.

— Да, чух за това. — Винара махна с ръка към вратата, която се затвори с трясък. Миг преди това Сония зърна разтревоженото лице на Тания. — Бих желала да поговорим насаме.

Сония предложи на Винара да седне на стола ѝ, а самата тя се настани на ръба на леглото си. Докато наблюдаваше как Повелителката на лечителите се настанява на стола и надипля мантията си, Сония усети как стомахът ѝ се свива от притеснение.

— Знаеш ли, че за теб и лорд Ротан се носят определени слухове?

Сония кимна.

— Дойдох да ти задам няколко въпроса във връзка с тях. Трябва да бъдеш откровена с мен, Сония. Това е нещо много сериозно. Има ли нещо вярно в тези слухове?

— Не.

— Лорд Ротан не се е обръщал към теб с някои неприлични подложения?

— Не.

— Не те е... докосвал?

Сония усети как лицето ѝ пламва.

— Не. Никога. Това са просто глупави слухове. Ротан никога не ме е докосвал, нито аз него. Повдига ми се дори от мисълта, че измислят за нас подобни неща.

Винара кимна бавно.

— Радвам се да го чуя. Не забравяй, че ако някой те уплаши или почувстваш, че някой се опитва да те принуди да направиш нещо, веднага можеш да се преместиш. Ние ще ти помогнем.

Сония потисна гнева си.

— Благодаря ви, но тук не се случва нищо такова.

Винара присви очи.

— Освен това трябва да ти кажа, че ако тези слухове се потвърдят и се окаже, че ти доброволно си участвала в това, положението ти в Гилдията ще пострада сериозно. Най-малкото Ротан ще изгуби наставничеството си над теб.

Разбира се. Регин щеше да е във възторг. Може би от самото начало се беше стремил точно към това. Сония стисна зъби.

— Ако се стигне дотам, Лорлън ще ме подложи на разчитане на истината.

Винара се изпъна и отвърна поглед.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам. — Тя изсумтя — Извинявам се, че повдигнах тези деликатни теми пред теб. Трябва да разбереш, че мой дълг е да ги разследвам. Ако искаш да поговориш за нещо с мен, можеш да ме посетиш по всяко време. — Тя се изпрани и критично огледа Сония. — Ти си изтощена, момиче. Прекаленото учене ще те разболее. Трябва да поспиш.

Сония кимна. Винара излезе от стаята ѝ. Момичето изчака, докато не чу да се затваря външната врата. След това се обърна и заудря с юмруци по възглавницата си.

— Искам да го убия! — изръмжа тя. — Искам да го хвърля в река Тарали с привързани камъни към краката му, за да не може никой да намери тялото му.

— Лейди Сония?

Чувайки плахия глас, Сония вдигна глава и отметна кичури и коса от лицето си.

— Да, Тания?

— К-кого искате да убиете?

Сония хвърли възглавницата на мястото ѝ.

— Регин, разбира се.

— Аха. — Тания приседна на ръба на леглото. — За момент се притесних. Мен също ме разпитваха. Аз, разбира се, не им повярвах и за миг, но те ми изредиха толкова много неща, за които да внимавам и ами... аз...

— Не се притеснявай, Тания — въздъхна Сония. — Само един човек от Гилдията някога е опитвал нещо такова с мен.

Прислужничката се ококори.

— Кой?

— Регин, разбира се.

Тания се намръщи.

— И какво направихте вие?

Припомняйки си случилото се, Сония се усмихна.

— Едно полезно нещо, на което ме научи Сери.

Тя се изправи и започна да обяснява на Тания.

Когато Лорлън се върна в кабинета си в Университета, вече беше доста късно. По-рано същия ден неговият асистент лорд Оусън му беше донесъл пощата в малка кутия. Докато разглеждаше писмата, Лорлън беше открил малък плик, изпратен от Елийн. Той го остави на страни, за да го прочете по-внимателно вечерта.

Лорлън засили яркостта на кълбото си и извади писмото. Разпечата плика и с одобрение погледна към страниците, изписани с елегантния почерк на Денил. Младият магьосник пишеше не само красиво, но и много четливо. Лорлън седна в креслото си и зачете.

До Разпоредителя Лорлън.

Преди една седмица посетих за пръв поглед Голямата библиотеки и оттогава всяка вечер се връщам там, за да продължа проучването ми. Библиотекарят Иранд ми даде за помощник същия учен, който е помагал на Върховния повелител в изследванията му: Тайенд от рода Тремелин. Този човек има изключителна памет; той дори помни какви книги е проучвал Върховният повелител. Така че може да се кажи, че съм постигнал значителен прогрес.

Според Тайенд Върховният повелител си е водил дневник, където е преписвал откъси от книгите, прерисувал карти и вписвал своите забележки. Благодарение на Тайенд вече съм прегледал почти половината от източниците, от които се е ползвал Върховният повелител и съм си записал доста полезни неща, включително всички откъси, които според Тайенд са заинтригували Върховния повелител.

Сега пред мен се разкриват няколко направления за по-нататъшно разследване. Предполагам, че Върховният повелител се е намирал в същото положение. Повечето изискват пътуване до гробница, храм или библиотека в Обединените земи. Когато изчета всички източници, ще съм наясно и с всички възможности, които е обмислил Върховният повелител. След това ще трябва да избира една от тях за подробна разработка.

За да ми помогне да направя своя избор, Тайенд посети пристана, където се пази архив на всички пристигнали и отпътували чужденци. Там се споменава за лорд Акарин, който пристигнал тук преди повече от десет години и няколко месеца по-късно заминал за Лонмар, след което се върнал в Капия, където се качил на друг кораб за островите Вин, за да се върне отново в елийнската столица месец по-късно. Други записки с по-късна дата не съществуват.

Имайки предвид информацията, която съм събрал досега, смятам, че е много вероятно Върховният повелител да е посетил Блестящия храм в Лонмар. Прилагам копия на записките ми.

Втори посланик на Гилдията в Елийн:

Денил.

Лорлън остави писмото на масата и разлисти приложените и записки. Те бяха изложени ясно и четливо, описваха и комбинираха късметата информация от източници, които понякога датираха от векове преди основаването на Гилдията. Най-накрая, на последната страница, Денил беше добавил кратка забележка.

Намерих книга с описание на сачаканската война, написана скоро след края ѝ. Книгата е изключително интересна с това, че авторът смята Гилдията за враг и я описва по доста неласкателен начин! След като приключи със задачата, ще се върна в Библиотеката, за да я изчета докрай.

Лорлън се усмихна. Ако знаеше, че Денил е толкова добър в разследването, досега хиляди пъти да се е възползвал от него. Макар младият магьосник да не беше открил все още нещо, което да използват срещу Акарин, той беше събрал огромно количество информация за кратко време. Надеждите на Лорлън, че той ще намери нещо полезно се засилиха.

Освен това Денил не задаваше никакви ненужни въпроси. Както се беше надявал Лорлън, младият магьосник се беше оказал достатъчно благоразумен, за да пази разследването си в тайна, без дори да знае причините за тази секретност. Ако Денил намереше нещо, което да го накара да си помисли, че Акарин практикува черна магия, Лорлън беше сигурен, че младият посланик веднага ще уведоми единствено него за това.

А после какво? Лорлън замислено сви устни. Може би щеше да се наложи да разкрие истината пред Денил. Разпоредителят беше почти уверен, че младият магьосник ще разбере опасността от преждевременен сблъсък с Акарин, особено след като научи, че Ротан и Сония са съгласни с плана на Лорлън.

Но засега беше по-добре да държи Денил в неведение. Достатъчно беше да му съдейства по всякакъв начин. Лорлън извади нов лист хартия и започна да пише писмо до Първия посланик на Гилдията на Елийн. След като приключи, той го запечата внимателно, адресира го до Дома на Гилдията в Елийн и го постави в друга кутия на бюрото си. На следващия ден лорд Оусън щеше да го изпрати по куриер.

Лорлън се изправи, прибра писмото и записките на Денил в кутията, където държеше особено важните документи. После укрепи магическата бариера, защитаваща кутията от външни лица, и прибра кутията в шкафа зад бюрото му. Докато излизаше от стаята, той си позволи да се усмихне.

„Акарин беше прав, когато каза, че съм избрал подходящия човек за поста на Втори посланик на Гилдията в Елийн“.

ГЛАВА 9

МИСЛИ ЗА БЪДЕЩЕТО

— Не можеш ли да ми дадеш нещо по-семпло? — попита Сония, хванала сребърната четка за коса в ръка.

— Ох, и това ли? — въздъхна Тания. — Нищо хубаво ли няма да вземете със себе си?

— Не. Нищо ценно и нищо, което ми харесва.

— Но вие оставяте толкова много неща — какво ще кажете за тази красива ваза? От време на време ще ви нося цветя. С тях стаята става много по-уютна.

— Свикнала съм да живея и в много по-лоши условия, Тания. Когато се науча да крия и да пазя нещата си, може да взема някои книги. — Сония огледа съдържанието на кутия, която лежеше на леглото ѝ. — Това е всичко.

Тания въздъхна. После взе кутията и я изнесе от стаята. Сония последва и откри Ротан, който крачеше напред-назад из гостната. Щом я видя, той бързо се приближи до нея и я хвана за ръцете.

— Ужасно съжалявам, Сония — започна той. — Аз...

— Не се извинявай, Ротан — прекъсна го тя. — Прекрасно знам, че си направил всичко по силите си. Може би е по-добре да отида.

— Глупости! Бих могъл...

— Не. — Тя срещна спокойно погледа му. — Аз трябва да се преместя. Ако остана, Регин ще се постарее да им осигури някакви улики. А ако целта му е да ти отнемат наставничеството, така или иначе може да опита. Тогава учителите няма да ми обръщат никакво внимание и аз няма да мога да направя нищо.

Ротан се намръщи отново.

— Не съм се замислял за това — изръмжа той. — Не е редно някакъв новак да създава толкова проблеми.

Сония се усмихна.

— Не, но той няма да ми попречи да го надмина, нали? Двамата ще продължим да работим заедно.

Ротан кимна.

— Разбира се.

— Значи ще се срещнем пред Магьосническата библиотека след час?

— Да.

Тя стисна ръцете му и ги пусна, след което кимна на Тания. Прислужничката вдигна кутията и я отнесе до вратата. Когато Сония излезе в коридора, тя се обърна и се усмихна на Ротан.

— Всичко ще бъде наред.

Той с усилие успя да ѝ се усмихне. Сония се обърна и тръгна бързо по коридора, следвана от Тания.

В жилищата на магьосниците имаше много хора, доста повече, отколкото беше обичайно за волник сутрин. Сония избягваше погледите на магьосниците, които срещаше, защото знаеше, че няма успее да скрие гнева си. Докато слизаха по стълбите, тя чу Тания да мърмори нещо за справедливост, но не я накара да повтори. През последните няколко дни се беше наслушала на достатъчно такива изказвания.

Докато се сбогуваше с Ротан, тя се беше показала като доста смела, отколкото бе в действителност. Озовеше ли се в жилищата на учениците, повече нямаше отърване от Регин. Можеше да заключи вратата на стаята си с магия — Ротан ѝ беше показал как да го направи — но тя беше сигурна, че Регин щеше да намери начин да се добере до нея. А тя не можеше да стои заключена през цялото време.

Това бе отмъщение за оскърбяването на Дома му. Тогава трябваше просто да го събори на земята и да си тръгне. Но тя си беше отворила устата и го беше обидила и сега той нямаше да остави нещата просто така. Край с надеждите, че ако не му обръща внимание, той ще се отегчи и ще я остави на мира.

Сега не само учениците шепнеха името ѝ по коридорите. Тя беше подслушала достатъчно разговори между магьосници, за да знае какво мислят за нея. Всъщност никой не се интересуваеше откъде се беше появил този слух. „Подобни слухове не би трябвало изобщо да се появяват“ — беше казал един от учителите. Съжителството с Ротан изглеждаше подозрително, особено като се имаше предвид миналото ѝ. Като че ли всяка жена от копторите беше уличница!

Освен това беше чувала много хора да питат защо за нея трябва да се правят изключения. Всички ученици живеят заедно, значи и тя

трябва да е при тях.

Сония стигна до изхода на сградата и тръгна през двора. Заддушната лятна горещина отдавна бе преминала и денят бе приятно топъл. Тя почувства как от каменните плочи лъха топъл въздух.

Досега никога не беше посещавала жилищата на учениците само веднъж, когато двамата със Сери се бяха промъкнали в Гилдията, тя беше надникнала през прозорците и беше видяла стаите, малки, семпли и без никаква украса.

До входа стояха няколко групи ученици. Щом я зърнаха, разговорите им секнаха, неколцина приближиха глави и зашепнаха нещо. Докато ги подминаваше, тя им хвърли бърз поглед и влезе вътре.

Коридорът беше пълен с народ. Сония устоя на изкушението да потърси познати лица. Тания сви вдясно и почука на една врата.

Докато чакаха, Сония наблюдаваше учениците в коридора с крайчеца на окото си. Тя се зачуди къде ли е Регин. Не можеше да не се наслади на поредната си победа.

Вратата се отвори и един сух, и слаб воин погледна към Сония. Тя се поклони и си спомни за всичките оплаквания и мърморения, които беше чула за директора на ученическото общежитие. Никой не харесваше Аринд.

— Така. Ето те и теб — рече студено той. — Последвай ме.

Той тръгна по коридора, който бързо опустя и се спря пред една близка врата. Бравата ѝ изщрака и пред очите ѝ се разкри една стая, също толкова обикновена и малка като онази, която си спомняше.

— Никакви промени в стаята — каза Аринд. — Гостите не трябва да остават след вечерния гонг. Ако смяташ да отсъстваш през нощта, бъди така любезна да ме предупредиш поне два дни предварително. Стаята трябва да бъде поддържана чиста и спретната. Ако трябва, викай прислужничка. Ясен ли съм?

Сония кимна:

— Да, милорд.

Той се обърна и се отдалечи. Сония се спогледа с Тания, влезе в стаята и се огледа.

Помещението беше малко по-голямо от досегашната ѝ стая, имаше легло, шкаф за дрехите ѝ, бюро и няколко рафта. През прозореца се разкриваше гледка към Арената и градините. Тания остави кутията на леглото ѝ и започна да я разопакова.

— Не видях онова момче — отбеляза тя.

— И аз. Но това не означава, че той или някой от групичката му не ни наблюдават отнякъде.

— Добре, че сте близо до входа.

Сония кимна, взе тетрадките, писалките и листовете хартия от кутията и започна да ги подрежда по чекмеджетата на бюрото.

— Аринд сигурно иска да ме наглежда. Да се убеди, че не оказвам лошо влияние.

Тания изсумтя грубо.

— Прислужниците не го обичат много. На ваше място не бих му се навирала в очите. А къде ще се храните?

Сония повдигна рамене.

— Ще вечерям с Ротан. А иначе... в столовата, най-вероятно. Може да успявам да се шмугвам вътре, да грабвам нещо и да се измита преди Регин да се появи.

— Ако искате аз ще ви нося храна.

— Няма нужда — въздъхна Сония. — Само ще станеш обект на заяжданията на Регин.

— Ще идвам с някой от другите прислужници или пък ще пращам човек с храна. Няма да позволя да гладувате заради това момче.

— Не се притеснявай, Тания — увери я Сония. — Така, всичко е разопаковано. — Тя притисна дланта си към вратата на шкафа, след това към чекмеджето на бюрото. — Всичко е заключено. Да вървим при Ротан в Библиотеката.

Усмивайки се, Сония избута прислужничката през вратата, заключи я и тръгна към Университета.

— Какво е това в джоба ми? — Тайенд измъкна лист хартия и го погледна. — Ах, да, записките ми от архива на пристана. — Той ги прегледа и се намръщи. — Акарин е отсъствал шест години, нали?

— Да — отвърна Денил.

— Това означава, че пет от тях е прекарал тук, след като се е върнал от островите Вин.

— Освен ако не се е отправил на пътешествие по суша — отбеляза Денил.

— Да, но къде? — намръщи се Тайенд. — Ще ми се да можехме да попитаме семейството, при което беше отседнал, но те сигурно ще му съобщят, че някой се е интересувал от миналото му, а според мен вие искате да избегнете това. — Той забарабани с пръсти по релинга на кораба.

Денил се усмихна и подложи лицето си на вятъра. За времето на съвместната им работа в Библиотеката той бе започнал да харесва младия учен. Тайенд се отличаваеше не само с прекрасна памет, но и с жив ум. Той беше отличен помощник и приятен събеседник, затова когато предложи на Денил да го придружава по време на пътуването му до Лонмар, Денил се изненада и зарадва. Попита го дали Иранд ще му разреши да пътува.

— О, аз работя само защото ми е приятно — отвърна Тайенд, очевидно развеселен. — Всъщност това дори не трябва да се нарича работа. Предоставен ми е свободен достъп до Библиотеката, а аз на свой ред се старая да бъда полезен на гостите и учените.

Когато заяви пред посланика желанието си да посети Лонмар и Вин, Денил беше убеден, че той няма да одобри плановете му. Но Еренд изпадна във възторг. Оказа се, че Лорлън го беше помолил да посети тези държави по някакви политически въпроси, а Броил мразеше да пътува по море. Той веднага реши, че Денил ще свърши работата вместо него.

Нещата се нареждаха подозрително добре.

— А той как се върна в Гилдията?

Потънал в мислите си, Денил трепна и погледна Тайенд.

— Кой?

— Акарин.

— Не знам. Казват, че един ден той просто влязъл през портата на Гилдията, целият в прах, облечен с обикновени дрехи и в първия момент никой не го познал.

Тайенд се ококори.

— Наистина ли? Казал ли е защо?

Денил сви рамене.

— Сигурно. Трябва да призная, че по онова време не му обърнах особено внимание.

— Ще ми се да можехме да го попитаме.

— Ако търсим следи от древна магия, едва ли причината Акарин да се върне толкова одрипавял от пътуването си ще ни подсказе нещо. Единственото, което Лорлън ми каза бе, че търсенето му не е завършено.

— И въпреки това ми се иска да разбера — настоя Тайенд.

Излизайки от залива, корабът се разлюля. Денил погледна назад и въздъхна възхитено пред гледката на сияйния град. Определено беше извадил голям късмет да бъде изпратен като посланик на такова място. Тайенд прибра листа хартия обратно в джоба си.

— Сбогом, Капия — рече тъжно той. — Чувствам се така, сякаш напускам обятията на любимия човек, когото съм приемал за даденост. Едва при раздялата разбираме какво сме притежавали.

— Казват, че Блестящият храм е величествена сграда.

Тайенд огледа палубата на кораба.

— Да, и сега ние сами ще можем да се убедим в това! Само си помислете какви приключения ни очакват! Какви прекрасни гледки и незабравими впечатления — и колко романтично е да потеглиш на път по море!

— Може би първо трябва да видите каютата си, преди да продължите с грандиозните епитети за пътуването ни — макар че спането в нея определено ще остави у вас незабравими впечатления.

Клатенето се засили и Тайенд се хвана по-здраво за релинга.

— Но това скоро ще свърши, нали? Когато навлезе по-навътре в морето?

— Кое ще спре? — попита закачливо Денил.

Ученият се втренчи в него с ужасен поглед, после се наведе през парапета и повърна. Денил веднага съжали за подигравателната си забележка.

— Позволете ми — каза той, хвана Тайенд за ръката и положи длан върху китката му. После затвори очи и проникна със съзнанието си в тялото на учения. Но контактът изведнъж прекъсна, защото ученият рязко отдръпна ръката си.

— Не. Недейте. — Тайенд се изчерви. — Всичко ще се оправи. Това е морска болест, нали? Ще свикна.

— Няма нужда да се мъчите — рече Денил, изненадан от реакцията на учения.

— Напротив. — Тайенд отново се наведе над парапета. После избърса устата си с носна кърпичка. — Разбирате ли, това е част от приключението. Ако не мога да го почувствам, няма да мога да разказвам добри истории.

Денил сви рамене.

— Добре, но ако размислите...

Тайенд се прокашля.

— Веднага ще ви уведомя.

Последните лъчи на слънцето огряваха върховете на дърветата. Лорлън излезе от Университета и бавно пое към резиденцията на Върховния повелител.

Отново трябваше да крие всичко, което знаеше в най-потайното кътче на паметта си. Отново трябваше да води дружески разговори, да се шегува и да пие най-хубавото вино в Обединените земи.

Някога без колебание би поверил живота си на Акарин. В ученическите си години двамата бяха най-добри приятели, защитаваха се един друг и споделяха най-съкровениите си мисли. Акарин често нарушаваше правилата на Гилдията и вършеше бели. Лорлън се намръщи. Дали точно това беше довело до интереса му към черната магия? Нима и досега му доставяше удоволствие да върши онова, което е забранено?

Той въздъхна. Не му харесваше да се страхува от Акарин. В тайни моменти му беше по-лесно да си мисли, че Акарин има добра причина да използва черна магия. Но съмненията не го напускаха.

Борбата ме изтощи. Имам нужда от силата ти.

Каква борба? С кого се беше бил Акарин? Припомняйки си залятия с кръв магьосник, когото беше видял в спомените на Сония, Лорлън можеше да достигне единствено до извода, че противникът е зле ранен. Или убит.

Лорлън поклати глава. Разказите на Дерил и Баран бяха странни и смущаващи. И в двата случая жертвите бяха мъртви, макар и раните им да бяха леки. Но така или иначе нямаше никакви доказателства, че това е дело на черен магьосник. Лорлън неволно си помисли, че ако не бяха съмненията в Акарин, той отдавна щеше да е разказал на Винира

за убийствата в града. Може би Лечителката знаеше как да определи дали човек е убит с помощта на черна магия.

Но ако Гилдията започнеше да търси черен магьосник, това нямаше ли да доведе до преждевременен сблъсък с Акарин?

Лорлън се спря пред входа на резиденцията на Върховния повелител и въздъхна. За известно време трябваше да забрави тревогите си. Мнозина в Гилдията предполагаха, че Върховният повелител може да чете мисли от разстояние. Макар Лорлън да се съмняваше в това, той знаеше, че Акарин наистина притежава поразителната способност да разкрива тайните преди всички останали.

Както винаги, вратата се отвори веднага, щом почука. Влизайки вътре, Лорлън видя, че Акарин го посреща с чаша вино в ръка. Разпоредителят се усмихна и прие чашата.

— Благодаря ти.

Акарин взе друга чаша от близката маса. Поднасяйки я към устните си, той погледна към Лорлън над ръба ѝ.

— Изглеждаш ми изморен.

Лорлън кимна.

— Не съм изненадан. — Той поклати глава, обърна му гръб и се запъти към близкото кресло.

— Такан каза, че вечерята ще бъде готова след десет минути — каза Акарин. — Да се качим горе.

Акарин отвори вратата към лявото стълбище и с жест покани приятеля си да мине пръв. Ставайки от стола, Лорлън усети прилив на необяснима тревога и изведнъж остро усети присъствието на облечения в черна мантия магьосник зад гърба си. Той прогони усещането и излезе в дългия коридор, до който го отведе стълбището.

Някъде по средата зееше отворена двойна врата и Лорлън влезе в трапезарията, където вече стоеше Такан. Прислужникът се поклони почтително. Лорлън устоя на желанието да го огледа отблизо, макар отдавна да му се искаше да го проучи.

Такан се приближи до близкия стол и го дръпна назад. Докато се настаняваше в него, Лорлън наблюдаваше как мъжът прави същото и за Върховния повелител, и после се отдалечава.

— Какво те притеснява, Лорлън?

Лорлън погледна изненадано Акарин.

— Да ме притеснява?

Акарин се усмихна.

— Изглеждаш ми разсеян. Какво те мъчи?

Лорлън потърка носа си и въздъхна.

— Тази седмица трябваше да взема едно неприятно решение.

— Да не би лорд Девин отново да се опитва да измъкне повече пари за закупуването на метеорологическо оборудване?

— Това също, но... Наложил се да наредя на Сония да се премести в жилищните помещения на учениците. Това ми се струва твърд жестоко, след като тя очевидно не се разбира особено с тях.

Акарин сви рамене.

— И без това ѝ провървя, че живя толкова дълго у Ротан. Така или иначе някой щеше да изрази възмущение. Изненадан съм, че никой не повдигна въпроса досега.

Лорлън кимна и махна с ръка.

— Каквото станало, станало. Остава ми само да наблюдавам как се развива ситуацията със съучениците ѝ и да убедя лорд Гарел да обуздае малко Регин.

— Това няма да го спре. Дори Гарел да изпълни молбата ти, което се съмнявам, Сония трябва да се научи да се защитава сама. Само така ще спечели уважението на съучениците си.

Такан се появи с поднос в ръце и сервира на магьосниците малки купички със супа. Акарин хвана купата отгоре с дългите си пръсти, поднесе я към устните си и отпи малка глътка. После се усмихна.

— Когато идваш тук, винаги говориш за Сония — отбеляза той.

— И не помня досега да си бил заинтересуван толкова от някой ученик.

Лорлън внимателно преглътна солената супа.

— Интересно ми е доколко миналото ѝ ще попречи на напредъка ѝ. В края на краищата в наш интерес е тя да се адаптира към нашата среда, да реализира потенциала си, затова от време на време проверявам как стоят нещата.

— Обмисляш приемането и на други ученици от нисшите съсловия?

Лорлън се намръщи.

— Не. А ти?

Акарин отмести поглед и леко повдигна рамене.

— Понякога. Може би не трябва да пренебрегваме толкова голяма част от населението. Пропускаме огромния им магически потенциал. Сония е живото доказателство за това.

Лорлън се засмя.

— Дори ти няма да успееш да убедиш Гилдията да опита.

Такан се завърна с голям поднос и го постави на масата между Лорлън и Акарин. После взе празните купички и ги замени с чинии. Когато прислужникът отново излезе, Акарин започна да си взима от разнообразните ястия, подредени върху подноса.

Лорлън последва примера му. След като се поуспокои малко, той въздъхна доволно. Наистина беше приятно да седне на маса и да похапне както трябва. Набързо приготвената храна, която похапваше в кабинета си, не можеше да се сравни с готвените ястия.

— А ти имаш ли някакви интересни новини? — попита той. Акарин започна да му разказва последните новини от кралския двор, без да спира да похапва от вкусотиите.

— Похвалиха ми новия ни посланик в Елийн — каза той. — Казват, че елийнските момичета не свалят очи от него. Майките се надпреварвали да му представят дъщерите си, но той само разговаря учтиво с тях, без да показва особен интерес.

Лорлън се усмихна.

— Убеден съм, че си прекарва добре времето. — Изведнъж усети, че е настъпил подходящият момент да разпита Акарин за пътешествията му. — Завиждам му. За разлика от теб аз така и не можах да попътувам, а сега не знам дали изобщо ще намеря време за това. Дали случайно не си си водил дневник по време на пътешествията ти? Помня, че докато бяхме ученици, си водеше.

Акарин го погледна замислено.

— А аз помня, че един определен ученик използваше всяка възможност, за да прочете какво пише в дневника ми.

Лорлън се засмя и наведе поглед към чинията си.

— Това беше преди много време. Сега просто ми се иска да прочета преди съм някоя история.

— Не мога да ти помогна — каза Акарин, въздъхна и поклати глава. — Дневникът ми и всичките ми записки бяха унищожени в края на пътуването ми. И досега ме е яд, че не направих копие. Понякога ми се иска да повторя пътуването си и отново да събера всички данни, но

за съжаление задълженията ми ме задържат в Киралия. Може би като остарея, пак ще замина нанякъде.

Лорлърн кимна.

— Значи трябва да търся другаде приключенски истории.

Такан се върна да отнесе подноса, а Акарин започна да му предлага различни книги. Лорлърн кимаше и се опитваше да изглежда заинтересован, но мислите му препускаха в съвсем различна посока. Доколкото познаваше Акарин, той със сигурност си беше водил дневник. Дали в него се споменаваха черната магия? Наистина ли беше унищожен или Акарин лъжеше? Възможно бе да е скрит някъде в резиденцията. Дали би могъл да се промъкне вътре някой ден и да го потърси?

Когато Такан донесе десерта, плодове пиоре, сварени във вино, Лорлърн вече беше осъзнал безумието на своята идея. Ако Акарин забележеше, че някой е ровил във вещите му, щеше да заподозре, че е възможно някой да знае тайната му. Не, по-добре беше да изчака с надеждата, че Денил ще успее да открие нещо.

ГЛАВА 10

ПЛОДОВЕТЕ НА УСЪРДНИЯ ТРУД

— Сония успешно взе всички изпити на полугодieto, лорд Киано — обяви Джерик. — Преместих я в този клас.

Осем чифта очи се обърнаха към Сония. Учениците седяха в полукръг пред учителското бюро. Тя огледа лицата им, опитвайки се да разчете израженията им. Никой не ѝ се усмихна, но и никой не я погледна презрително.

Учителят беше нисък, набит виндо със сънени очи. Той кимна на директора и на Ротан, след което се обърна към Сония.

— Моля, вземи си един стол и седни при останалите.

Сония се поклони и отиде до стената в дъното, където бяха натрупани свободните столове. Тя си взе един и огледа учениците. Всички седяха с гръб към нея и тя не можеше да види лицата им. Притесняваше се, че на някой няма да му хареса, че е седнала до него. Тя бавно понесе стола си към тях и точно тогава един от учениците я погледна и леко ѝ се усмихна. Тя се приближи до него и със задоволство забеляза, че той отмести стола си встрани, за да ѝ направи място.

Ротан и Джерик си тръгнаха. Щом стъпките им затихнаха в коридора, лорд Киано се прокашля, огледа класа и продължи лекциите си.

Учениците наведоха глави над тетрадките си и започнаха да пишат бързо. Киано не спираше да изброява болести и лекарствата за тях. Сония бързо извади лист хартия и започна да записва всичко, което чуваше. Тя нямаше представа какви са изискванията към учениците от по-горните класове, затова за всеки случай записваше всяка дума, подозирайки, че после няма да успее да разчете собствения си почерк. Когато лорд Киано млъкна, за да начертае някаква диаграма на дъската, Сония успя да надигне глава и да огледа учениците.

Едно момиче и шест момчета. Освен един висок лан, едно елийнско и едно виндско момче, останалите бяха киралийци — макар

че момчето до нея бе необичайно ниско и сигурно беше наполовина виндо. Кожата му беше на петна, а косата му беше рядка и изтощена.

Когато усети погледа ѝ, той ѝ се усмихна неуверено, а когато Сония му се усмихна в отговор, устните му се разтеглиха в широка усмивка. После той погледна към записките ѝ и се намръщи. Завъртя тетрадката си така, че тя да може да я вижда и написа нещо в ъгъла на страницата.

„Всичко ли записа?“

Сония сви рамене и написа в ъгъла на своята страница: „Надявам се, но той говори много бързо“.

Момчето започна да пише отговор, но в този момент лорд Киано започна да обяснява с подробности диаграмата. Сония и съседа ѝ осъзнаха стреснато, че е трябвало да я прерисуват. Няколко минути тя трескаво драскаше в тетрадката си. Преди да успее да завърши в коридора отекна познатият звън, обявяващ междучасието.

Лорд Киано застана пред класа.

— За следващия час искам да научите и да запаметите наименованията и действието на растенията с муколитични свойства. Те са изброени в пета глава. Свободни сте.

Учениците се изправиха се поклониха на учителя си. Той се обърна към дъската и махна с ръка. За ужас на Сония диаграмата и изчезна.

— Колко успя да прекопираш?

Тя се обърна. Съседът ѝ протегна глава и се опита да разгледа записките ѝ. Сония му показва тетрадката.

— Не всичко, но както виждам, си успяла да прерисуваш някои части, които съм пропуснал. Може ли да взема... Може ли да сверим записките си?

— Разбира се! Ако... нямаш нищо против.

Останалите ученици вече бяха събрали нещата си и излизаха от стаята. Някои се обърнаха и я огледаха, очевидно заинтригувани от нивата си съученичка. Тя погледна момчето.

— Отиваш ли в столовата?

Усмивката му леко избледня.

— Да.

— Тогава ще дойда с теб.

Той кимна. Двамата тръгнаха след останалите по коридора. Учениците вървяха по двойки, но в групичка. Неколцина от тях я погледнаха, но никой не се отдръпна от нея, нито направи опит да я обиди.

— Как се казваш? — попита тя момчето.

— Порил. От семейство Виндел, Дом Херил.

— Аз съм Сония. — Тя се зачуди какво друго да го попита. — От миналата зима ли сте тук?

— О, всички, освен мен. — Порил сви рамене. — Аз започнах миналото лято.

Изостанал ученик. Интересно защо? Сония го изглежда внимателно. Може би е силен в магията, но му е трудно да разбира уроците или пък просто силата му е слаба и не може да изпълнява дадените задачи.

Порил започна да ѝ разказва за семейството си, за братята и сестрите си, които бяха шест, и за себе си. Сония кимаше и го окуражаваше да говори, страхувайки се от неизбежните въпроси за нейното минало.

Класът слезе на приземния етаж на Университета и влезе в столовата. Когато се приближиха до масата си, Сония се поколеба, Порил пристъпи напред и се настани в един от столовете. Сония седна до него и с облекчение забеляза, че останалите я приемат без възражения.

Прислужниците донесоха подноси с храна и всички започнаха да се хранят и да разговарят. Тя слушаше внимателно как обсъждаха урока и разни хора, които не познаваше. Но като че ли присъствието ѝ въпреки всичко ги притесняваше. Накрая един от учениците я погледна право в очите.

— Ти си от класа на Регин, нали? — попита той, махвайки с ръка към другия край на залата.

Сония усети как стомахът ѝ се преобръща. Значи старият ѝ клас беше известен като „класа на Регин“.

— Да — призна си тя.

Той размаха вилицата си във въздуха.

— Дочух, че доста те е тормозил.

— Понякога.

Момчето кимна и леко повдигна рамене.

— При нас няма да има такива работи. По-големите ученици нямат време за глупави шеги. Чака те здраво учене. Това съвсем не прилича на занятията по Контрол.

Останалите закимаха утвърдително.

Тя потисна смеха си. Занятия по Контрол? Той очевидно не беше запознат с историята й... или пък това беше просто някакъв вид по-изтънчена подигравка?

Разговорът се прехвърли към други теми. Припомняйки си жеста на момчето, който съпроводи думите му за Регин, тя крадешком хвърли един поглед вдясно. От далечната маса я гледаха познатите лица. Интересно какво ли си бяха помислили, когато сутринта не се беше появила на занятия? Сигурно бяха очаквали, че ще се провали на приравнителните изпити.

Наистина не й беше лесно. От постъпването й в Университета бяха минали три месеца, през които тя беше усвоила материала от цялото полугодие. Сега трябваше да догонва класа си, което означаваше да покрие още шест месеца за три. Никак нямаше да й е лесно.

Усещайки, че някой го гледа, Регин рязко вдигна глава. Сония спокойно срещна погледа му. Той присви очи и рязко избути стола си назад.

Заля я вълна от страх. Цялото й задоволство се изпари за миг и тя бързо наведе очи. Какво ли смяташе да направи? С крайчеца на окото си тя видя как Кано го хваща за ръката. Двамата си поговориха няколко минути. Регин отново седна на мястото си и Сония въздъхна с облекчение.

Тя погледна към прислужницата, която й предлагаше поднос с храна и махна с ръка. Беше изгубила апетит. Да, Регин вече не беше в нейния клас, но това нямаше да му попречи да я тормози в столовата или по пътя към жилищата на учениците. С крайчеца на окото си улови втренчения му поглед. Не, не беше успяла да се отърве от него.

Затова пък имаше възможност да си намери приятели. Тя огледа лицата на насядалите около нея деца и усети прилив на надежда. Може би щеше да успее да се сприятели с всички тях.

Ротан почувства нечие присъствие до стола си.

— Извинете, че ви прекъсвам — рече сухо лорд Джалън, — но бих искал вече да затворя библиотеката.

— Разбира се — кимна Ротан и се изправи. — Сега ще си събера нещата.

Библиотекарят се отдалечи. Сония въздъхна и затвори огромната книга, която четеше.

— Никога не съм предполагала, че човешкото тяло е толкова сложно устроено.

Ротан се засмя.

— Това е само началото.

Те събраха бързо нещата си. Затвориха всички книги, прибраха записките в папки, а писалките и шишенцата с мастило в кутията. Ротан върна няколкото томчета по местата им на рафтовете и изведе Сония от библиотеката.

Университетът беше тъмен и тих, и докато двамата вървяха, Сония също мълчеше. Дватама бяха престанали да се занимават в Покоите му от страх да не дават нови поводи за сплетни. Ротан беше предложил да се срещат в стаята ѝ, но тя беше поклатила глава, отбелязвайки, че Регин с лекота би могъл да убеди някой друг ученик да измисли история за подозрителни шумове или подочути разговори.

Предложението му да работят в Магьосническата библиотека беше гениално. Уроците бяха наблюдавани от библиотекаря лорд Джалън и Сония получаваше достъп до всички книги, които останахте ученици можеха да използват само след специално разрешение.

Също като нея Регин можеше да влиза в библиотеката единствено придружен от наставника си.

Ротан се усмихна. Той се възхищаваше от способността на Сония да обръща в своя полза всяка лоша ситуация.

Те излязоха в двора. Ротан обгърна и двамата с магически щит и затопли въздуха във вътрешността. Нощите ставаха все по-студени. Падащите листа издаваха тихи стържещи звуци, докосвайки плочките на двора. До началото на зимата оставаше само месец.

В жилищата на учениците също беше тихо. Ротан съпроводи Сония до вратата на стаята ѝ и тихо се сбогува с нея. Когато се обърна, той чу как вратата тихо щракна зад гърба му.

Когато се запъти към изхода, в коридора се появи дребна фигура. Разпознавайки момчето, Ротан забави крачка и присви очи.

Погледите им се срещнаха. Докато Ротан го подминаваше, Регин изви глава, за да задържи зрителния контакт. Очите му не мигнаха въпреки неодобрението, което беше изписано на лицето на Ротан Малко преди да извърне глава, устните на момчето се изкривиха в ехидна усмивка.

Ротан изсумтя тихо и излезе от жилищата на учениците. Откакто Сония се беше преместила в новата си стая, Регин я беше тормозил само веднъж или два пъти, а след като тя се премести в новия си клас, той изобщо престана да се опитва. Ротан се надяваше, че е изгубил интерес към нея. Но сега, припомняйки си злорадството в погледа на момчето, той разбра, че напразно е разчитал на това.

— Ротан!

Магьосникът веднага позна гласа и едва не се спъна от изненада.

— Дориен! — отвърна той.

— Добри новини, татко. Лейди Винара реши, че отново е настанало време за доклада ми. Скоро ще посетя Гилдията, след месец или малко повече.

Ротан усети смесените чувства в посланието на сина си. Той знаеше, че пътуването до Имардин заради чисто формални изисквания дразнеше Дориен. Той не спираше да се притеснява как селото, в което живееше щеше да се справи без лечител няколко седмици. От друга страна, в думите на Дориен се чувстваха радост и вълнение. Двата не се бяха виждали повече от две години.

Но това не беше всичко. Напоследък всеки път, когато общуваше със сина си, Ротан долавяше скритото му любопитство. Дориен искаше да се запознае със Сония.

— Прекрасни новини! — Ротан се усмихна и продължи да върви бавно. — Толкова отдавна не си ме посещавал. Даже бях започнал да си мечтая за някакъв начин да те привиквам у дома.

— Татко! — В посланието на Дориен се промъкнаха подозрителни нотки. — Това не е по твоя вина, нали?

— Не, не — засмя се Ротан. — Но ще си го запазя за в бъдеще. Ще ти приготвя старата ти стая.

— Ще остана две седмици, така че се постарай да ми намериш от това хубаво елийнско вино от Езерния край. Местният бол наистина взе да ми омръзва.

— Готово. А ти ми донеси малко рака. Чувал съм, че в Източната област има най-добрата рака. Сония много я обича.

— Наистина е най-добрата — каза гордо Дориен. — Добре, значи рака в замяна на вино. Ще ти се обадя като тръгна. Сега трябва да вървя.

— Всичко хубаво, синко.

Ротан усети как познатото присъствие напуска съзнанието му. Приближавайки жилищната сграда на магьосниците, Ротан се усмихна. Дориен искаше да види Сония, но как ли щеше да го приеме тя? Магьосникът се засмя и тръгна нагоре по стълбището към покоите си.

— Тази вечер се чувствам по-добре. — Тайенд като че ли говореше на тавана на каютата. — Казах ви, че накрая ще свикна.

Денил се усмихна и погледна към проснатия в койката Тайенд. Той беше прекарал целия ден, дремейки в каютата. Беше ужасно задушно, а вечерната влага не им позволяваше да заспят.

— Не беше нужно да страдате толкова дълго. Нима един ден с морска болест нямаше да е достатъчно приключение за вас?

Тайенд погледна засрамено към Денил.

— Напротив, нужно беше.

— Страхувате се от лечението, нали?

Ученият кимна леко и потрепери.

— Чувал съм и за това, но никога не съм се сблъсквал с такива хора. — Денил се намръщи. — Мога ли да попитам защо?

— Предпочитам да не говоря за това.

Денил кимна. Стана от леглото и хубаво се протегна. Очевидно всички търговски кораби имаха тесни каюти — това явно се дължеше на дребните фигури на строителите им. Повечето кораби, които пореха водите около Обединените земи, бяха построени във Вини се управляваха от моряци виндо.

Пътуването до Капия беше продължило две седмици и когато пристигна, той с огромно удоволствие почувства твърдата земя под краката си. Лонмарската столица Джебем се намираше на четири седмици плаване от Кария и Денил вече беше започнал да се отегчава

от пътуването. На всичкото отгоре липсваше попътен вятър и капитанът му беше съобщил, че сигурно ще пристигнат по-късно.

— Ще изляза малко на чист въздух.

Тайенд изсумтя нещо в отговор. Денил тръгна по коридора и се озова в общата каюта. Екипажът на този кораб не беше толкова шумен като предишния. Моряците седяха в общата каюта по двойки или сами, или предпочитаха да отдъхват в хамаците. Денил се изкачи по стълбата и излезе на палубата.

В лицето го удари топъл тежък въздух. В Киралия сега беше есен, но колкото по на север пътуваха, толкова по-топло ставаше. Денил тръгна бавно по палубата и кимна на вахтените. Някои от тях му кимнаха в отговор, но повечето дори не му обърнаха внимание.

Липсваше му компанията на Джано. Никой от тукашните моряци не прояви желание да поупражнява киралийския си език или да изпробва певческите умения на Денил. Понякога чувстваше, чу не би отказал дори глътка силно сайо.

Лампите осветяваха цялата палуба. От време на време един матрос навеждаше през парапета фенер, окачен на дълъг прът, за да огледа корпуса на кораба. Веднъж Денил попита моряка какво се опитва да види, но по изражението на лицето му разбра, че човекът не разбира киралийски.

Тази вечер цареше пълно спокойствие. Денил се облегна необезпокояван на парапета и се загледа в блещукащите вълни. Нощем беше много лесно да си представи, че сянката на вълната всъщност е блестящият гръб на някое морско чудовище. На няколко пъти през последните две седмици той беше зървал риби, които скачаха над водата, а преди няколко дни с възторг забеляза плуващи пред кораба вини^[1], някои от които достигаха човешки ръст. Бодливите същества надигаха мустакатите си муцунки над водата и издаваха странни, натрапчиви звуци.

Денил се обърна и тръгна покрай парапета, но изведнъж се спря. Пред него на палубата се въргаляха няколко къси отрязъка дебело черно въже. Той се намръщи, съобразявайки колко лесно би могъл да се спъне...

Изведнъж едно от въжетата помръдна.

Денил отстъпи назад и впери поглед в нещото. То бе твърде гладко за въже. А и защо им е да режат въжетата на толкова къси

парчета? Черните ленти проблясваха в светлината на лампите. Една от тях се размърда и запълзя към него.

— Айома!

Викът отекна в нощта и беше подхванат от множество гласове. Допил погледна недоверчиво към моряка.

— А аз си мислех, че това е шега — промърмори той, отстъпвайки назад. — Сигурен бях, че е шега!

— Айома! — Един моряк изтича към него, стиснал голяма тава едната си ръка и гребло в другата. — Морска пиявица. Махни се от парапета!

Денил се обърна и осъзна, че зад него са се появили и други същества. Те се промъкваха на палубата от всички страни. Той направи крачка встрани и едва успя да отскочи, когато една от пиявиците се хвърли към него. Друга надигна предната част на тялото си, сякаш се опитваше да подуши въздуха, но нос не се виждаше — само бледа, кръгла уста с малки остри зъби.

Морякът застана до него и блисна по палубата съдържанието на тавата. Денил усети познатия орехов мирис. Той погледна въпросително моряка.

— Сайо?

Айомите като че ли останаха ужасени от банята. Те се загърчиха върху палубата, а морякът започна да ги изтиква към ръба с греблото. Разнесоха се тихи плясъци.

Към него се присъединиха още двама моряци. Те се редуваха да изгребват съдържанието на една бъчвичка, привързана към мачтата, блискаха го върху пиявиците и ги изтикваха от палубата. Мъжете действаха с такова спокойствие и ефективност, че Денил започна да се успокоява. Когато единият от моряците случайно заля другаря си със сайо, Денил не можа да не се усмихне.

Но черните същества започнаха да нахлуват в огромни количества, докато накрая не започна да му се струва, че самата нощ поглъща кораба. Единият от матросите изруга и погледна надолу. Пиявицата се беше впила в глезена му. Тя се уви около крака му с ужасяваща бързина. Без да спира да ругае, той я заля със сайо и когато съществото тупна на палубата и започна да се гърчи, той го изрита в морето.

Осъзнавайки сериозността на положението, Денил пристъпи напред, готов да помага. Когато единият от моряците пристъпи напред, за да изрине съществата с греблото, магьосникът го хвана за ръката и го спря. Посочи му пиявиците, съсредоточи волята си върху тях и натисна. Съществата се пръснаха по палубата и нападаха в морето.

Денил погледна моряка. Човекът му кимна.

— Защо сайо? — попита Денил, когато мъжът донесе още една тава. — Защо просто не ги избутваме от палубата?

— Не сайо — отвърна мъжът, захвърляйки греблото настрани Йоми. Остава след приготвянето на сайо. Гори айома и им пречи да се връщат.

Морякът продължи да разлива течността, а Денил продължи да изблъсква съществата от палубата. Изведнъж корабът странно се завъртя и се наклони на една страна. Морякът изруга.

— Какво има?

Морякът очевидно беше изплашен.

— Твърде много айома. Ако много, корабът натежава. Ако само на едната страна, корабът се преобръща.

Денил се огледа и видя, че капитанът и по-голямата половина от екипажа са се събрали край другия борд, където палубата беше почерняла от пиявици. Той си спомни разказите на Джано и осъзна в каква опасност се намира. Ако корабът се преобрънеше, никой от падналите във водата хора нямаше да остане жив.

— Как можем да ги спрем? — попита той моряка, без да спира да изблъсква пиявиците в морето.

— Трудно. — Морякът изтича да налее още течност от бъчвата, след което се върна при Денил. — Трудно се плиска йоми по корпуса.

Корабът се наклони още повече. Денил вдигна счупеното весло и го подаде на моряка.

— Ще се опитам да помогна от другата страна.

Морякът кимна. Денил се обърна и осъзна, че не е чак толкова просто да прекоси палубата — наоколо пъплеха десетки пиявици. Той видя черните сенки да се гънат около въжетата, по ъглите и по парапета. Магьосникът издигна бариера около себе си и тръгна между тях, потрепвайки всеки път, когато те се хвърляха към него. При сблъсъка им с бариерата се разнасяше леко съскане и те се свличаха на палубата. Денил се успокои и бавно тръгна по палубата.

Преди да успее да стигне до капитана, над палубата се разнесе познат глас.

— Какво става тук?

Денил видя как Тайенд наднича от вратата на общата стая и се разтревожи.

— Стойте долу!

Една пиявица падна точно пред краката на Тайенд. Той я зяпна, едновременно очарован и ужасен.

— Още една.

— Затвори вратата! — Денил съсредоточи волята си и вратата се затръшна. Но само след миг се отвори отново и Тайенд изскочи на палубата.

— Влезли са вътре! — закрещя той и отскачайки от пиявицата до вратата се затича към Денил. — Какво е това?

— Айома. Морски пиявици.

— Но... нали казахте, че са просто шега!

— Очевидно не са.

— Какво прави капитанът? — попита Тайенд и очите му се разшириха още повече.

Денил погледна към капитана и дъхът му секна. Мъжът се затича към дебелия килим от пиявици, покриващи бакборта. Той не обръщаше никакво внимание на съществата, които се увиваха около краката му. В едната си ръка държеше края на маркуч, който беше прикрепен към бъчвата. Капитанът се наведе през парапета, насочи маркуча към корпуса и излая някаква заповед. Морякът, който стоеше до бъчвата, започна да развърта канелката и скоро от маркуча бликна смрадлива течност.

Макар моряците да обливаха с йоми краката на капитана, на мястото на падналите пиявици бързо идваха други. След няколко минути краката му плувнаха в кръв от ухапванията на айома. Денил тръгна към тях, следван отблизо от Тайенд.

— Стойте тук — нареди той на учения.

После погледна към пиявиците, които покриваха палуба между него и капитана, и се поколеба. Пое си дълбоко дъх и нагази в хлъзгавата чернилка. Веднага се разнесе съскане, когато същества влязоха в контакт с магическия му щит. Денил почувства как лепкавите им тела се пукат под обувките му.

Когато най-после се добра до капитана, Денил докосна пиявицата, която се беше изкатерила на рамото на мъжа. Тя падна на земята, оставяйки малки белези от ухапване. Капитанът погледна Денил и кимна с благодарност.

— Върнете се обратно — нареди му Денил.

Мъжът поклати глава, но това не беше отказ.

— Не трябва убива много, кораб ще се обърне на другата страна.

— Разбирам — отвърна Денил.

Корабът се наклони още повече. Капитанът отстъпи мястото си на Денил. Магьосникът се наведе през борда и огледа преценяващо корпуса. Не можеше да различи почти нищо, освен случайни проблясъци светлина. Той създаде магическо светлинно кълбо и го пусна надолу, за да освети съществата. Дъхът му секна. Корпусът бе покрит изцяло от гърчеща се маса пиявици. Денил събра силата си и запрати към тях в серия шокови удари. Те по-скоро щяха да зашеметят, а не да убият пиявиците, но Денил не искаше да рискува, силовите и огнени удари можеха да повредят корпуса. Пиявиците изпадаха във водата и корабът бавно започна да се изправя, след което се наклони на другата страна.

Денил прекоси палубата и се облегна на другия парапет. Постъпи по същия начин и с тукашните пиявици и корабът отново се изправи. Докато се връщаше към бакборта, Денил забеляза, че моряците са насочили усилията си към прочистването на палубата от черните трупове. Един от мъжете сваляше пиявиците от въжетата и изкарваше онези, които се бяха напъхали в ъглите и пукнатините.

Смъртната опасност беше отминала, но въпреки това ги очакваше много работа — пиявиците продължаваха да нападат кораба. Отначало Денил броеше колко пъти е притичал от единия до другия край, но скоро се отказа. От време на време се освежаваше с лечителска магия, но въпреки това главата му го болеше от непрекъснатото му напрежение.

Накрая потокът от пиявици секна. По палубата се гърчеха само няколко омаломощени същества. Някой извика Денил по име. Той се обърна и установи, че е започнало да се развиеделява. Малка тълпа моряци се събра около него. Капитанът вдигна ръка и мъжете се развикаха тържествено.

Денил се усмихна изненадано, след което се присъедини към виковете. Той се чувстваше изтощен, но същевременно и ободрен.

Отнякъде се появи малко буре и моряците започнаха да си подават халбата един на друг. Когато тя се озова в ръцете на Денил, той усети познатата миризма на истинско сайо. Отпи една глътка и по тялото му пробяга топла вълна. Огледа се за Тайенд, но ученият не се виждаше никъде.

— Приятелят ти спи — каза един от моряците.

Денил въздъхна облекчено и отпи отново от халбата.

— Често ли се сблъсквате с айома?

— От време на време — отвърна, кимайки, капитанът. — Но не и така.

— Никога не виждал толкова много — обади се друг моряк. Добре, че ти пътник. Ако не пътувал с нас, сега сме храна за рибите.

Изведнъж капитанът вдигна глава и каза нещо на виндо. Докато моряците се катереха по въжетата, Денил осъзна, че се е появил лек вятър. Капитанът изглеждаше изтощен, но доволен.

— Сега поспи — предложи той на Денил. — Добре помогнал. Довечера може помогне пак.

Денил кимна и тръгна към каютата си. Там откри заспалия Тайенд, който се въртеше неспокойно. Денил с тревога забеляза тъмните кръгове под очите на младия учен. Искаше му се да помогне на приятеля си и се зачуди дали да не приложи малко лечителство докато Тайенд спи.

Но така щеше да предаде доверието му, а Денил не искаше да подлага на риск приятелските им отношения. Той въздъхна и легна в леглото си. Затвори очи и мигновено потъна в сън.

[1] вини — морски бозайник с къси костни израстъци. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

НЕЧАКАНИ ГОСТИ

Сония захапа пачито и устата ѝ се напълни със сладък сос. Задържайки плода в устата си, тя започна да разлиства книгата на Порил, докато най-накрая не намери нужната диаграма.

— Ето я — каза тя, след като извади плода от устата си. — Кръвоносната система. Лейди Кинла каза, че трябва да научим наизуст отделните части.

Порил погледна към страницата и изпъшка.

— Не се притеснявай — успокои го тя. — Все ще намерим начин как да ти помогнем да запомниш всичко. Ротан ми показва някои наистина полезни упражнения за запомняне.

На лицето на Порил се изписаха съмнения и Сония потисна една въздишка. Тя бързо успя да разбере защо момчето има проблеми с уроците. Той не беше нито умен, нито силен и изпитите пораждаха в него панически страх. А най-лошото беше, че неуспехите го деморализирали до такава степен, че той просто се беше отказал от всякакви опити да промени нещо.

Но освен това той жадуваше за компания. Макар останалите ученици да не се държаха умишлено зле с момчето, те очевидно не го харесваха. Той беше от Дома Херил, който беше изпаднал в немилост пред кралския двор поради причини, които все още не беше успяла да научи. Но според нея те го избягваха по съвсем различни причини. Той имаше няколко дразнещи навика, като най-ужасният беше безумният му писклив смях, който направо я подлудяваше.

Останалите от класа не обръщаха внимание и на нея. Тя обаче бързо осъзна, че не я избягват умишлено и че не изпитват към нея такава антипатия, каквато изпитваха към Порил. Просто всеки един от тях си беше намерил близък приятел сред съучениците си и нямаше желание да включва трети в групата.

Трасия и Нарон очевидно бяха нещо повече от приятели.

Няколко пъти Сония ги беше виждала да се държат за ръце и забеляза, че лорд Аринд внимателно наблюдава двойката. Нарон вече

беше решил, че ще става учител и резултатите му по този предмет бяха най-добри в класа. Трасия също се интересуваше от учителството, но по един инертен начин, който подсказваше, че интереса ѝ е свързан единствено с ентузиазма на Нарон — или с разпространеното мнение, че жените са най-подходящи за учители.

Единственият елиинец в класа, Яленд, прекарваше свободното си време с един словоохотлив виндо, на име Сено. Хал, невъзмутимият лан и киралийският му приятел Бенон формираха другата двойка. Макар и по-тихи от децата в класа на Регин, тези четиримата не спираха да разговарят за конни състезания, да си разказват безкрайни истории за момичетата в двора, а през междучасията щуряха така, сякаш още не бяха излезли от детската възраст.

Сония постепенно осъзна, че те всъщност наистина все още не бяха излезли от нея. Познатите ѝ деца от копторите порастаха на бързо, просто защото се налагаше. Тези ученици бяха живели живот в разкош и нямаха никаква причина да съзряват по-рано от братята и сестрите си извън Гилдията.

Докато не се дипломираха, те бяха освободени от всякакви семейни задължения. Не бяха длъжни да се явяват в двора, не мислеха за брак и не вземаха участие в управлението на доходоносните „интереси“ на техните семейства в земеделието или производство. Влизането в Гилдията просто удължаваше детството им с още 11 години.

Макар Порил да беше с година по-голям, понякога се държеше най-детински от всички ученици. Момчето като че ли наистина се радваше на приятелството си със Сония, но тя подозираше, че той е много доволен от това, че в класа вече има човек с по-нисш произход от неговия.

За нейна голяма изненада и облекчение Регин спря да ѝ обръща внимание, откакто тя напусна класа му. Всеки ден го срещаше в столовата и понякога го виждаше заобиколен от бандата си в коридора. Но те престанаха да я тормозят. Дори клюките секнаха. Учителите спряха да я гледат подозрително и когато вървеше по коридорите, тя рядко чуваше името на Ротан.

— Само ако знаехме за коя част от тялото ще ни пита — въздъхна Пирил. — Сигурно ще е някоя от големите и две по-малки.

Сония сви рамене.

— Не си губи времето в догадки. Много по-лесно ще ти бъде да научиш всичките.

Прозвуча гонгът. Насядалите по пейките в градината ученици неохотно започнаха да събират нещата си и забързаха към Университета. Сония и Порил също прекарваха междучасието навън, наслаждавайки се на топлината на слънчевия есенен ден. Тя стана и се протегна.

— Хайде след училище да отидем в библиотеката да учим.

Порил кимна.

— Щом искаш.

Сония и Порил тръгнаха забързано през градината към Университета. Двамата влязоха последни в стаята. Щом седнаха по местата си, вратата се отвори и лорд Скоран се появи.

Той остави книгите си на масата, прокашля се и се обърна към учениците. В този момент вниманието му беше привлечено от някакво движение до вратата. В стаята влязоха двама учители и един ученик. Разпознавайки Регин, Сония потръпна от лошо предчувствие.

Директорът Джерик огледа насядалите ученици. Когато срещна погледа ѝ, той се намръщи и се извърна към момчето, което стоеше до него.

— Регин успешно взе изпитите на полугодieto. — Обикновено суровият глас на Джерик прозвуча така, сякаш му беше неприятно да съобщи това. — Премествам го във вашия клас.

Сония усети как вътрешностите ѝ се преобръщат. Магьосниците продължаваха да говорят, но тя не можеше да се фокусира върху думите им. Гърдите я стегнаха, сякаш нечия невидима ръка я беше обгърнала и стиснала здраво. Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ.

Тогава се сети, че трябва да диша.

Замаяна, Сония затвори очи. Когато отново ги отвори, Регин се усмихваше с най-очарователната си усмивка. Той бавно огледа класа и спря погледа си на Сония. Устните му останаха разтеглени в усмивка и нито едно мускулче на лицето му не помръдна, но изражението му някак си се промени.

Тя отмести поглед от него. Това не беше възможно. Как беше успял да навакса? Сигурно е мамил на изпита.

Но тя веднага разбра, че това нямаше как да стане. Дори Регин не би могъл да излъже учителите и да вземе изпитите. Оставаше само

една възможност. Той беше започнал да взима допълнителни уроци малко след нея — сигурно веднага, след като бе разбрал за намеренията ѝ. И го беше вършил тайно, най-вероятно с помощта на наставника си.

Но защо? Всичките му приятели бяха в другия клас. Може би и тук възнамеряваше да си събере нова групичка от почитатели. Сония почувства прилив на надежда. Едва ли Регин щеше да успее да раздели образувалите се двойки. Освен ако...

Познавайки Регин, тя би могла да предположи, че той се и сприятелил предварително с бъдещите си съученици. Сигурно вече бе успял да си осигури подкрепата им. Сония се огледа и забеляза, че Нарон го гледа намръщено. Момчето изглеждаше недоволно. Тогава тя си спомни как още в началото ѝ беше казал, че те нямат време за глупави шеги.

Възможно бе Регин да не се е сприятелил с новите си съученици. Но въпреки това беше положил усилия да мине в следващото ниво. Може би просто не можеше да понесе, че момичето от копторите се справя по-добре от него. Фергън беше поел огромен риск, за да я прогони от Гилдията, тъй като не искаше в нея да бъдат приемани хора от нисшите съсловия. Ако някога магьосниците разгледаха възможността да приемат в университета и други ученици с низш произход, те със сигурност щяха да вземат под внимание успехите или провалите на Сония. Възможно ли беше Регин да се опита да попречи на обучението ѝ, за да е сигурен в провала ѝ и така да попречи приемането на други кандидати от нисшите съсловия?

Тогава ще трябва да направя всичко възможно, за да му попреча.

Веднъж вече беше успяла да се измъкне от него, щеше да го направи отново, като учи по-здравео и премине в по-горен клас.

Но в мига, когато тази мисъл ѝ мина през ума, тя знаеше, че това е невъзможно. За да вземе изпитите си три месеца по-рано, тя трябваше да учи всяка вечер и всеки волник и освен това трябваше да навакса материала, който класът ѝ беше взел в месеците преди прехвърлянето ѝ в него. Нямаше да ѝ остане никакво време да се занимава и с програмата на второкурсниците.

Може би щеше да е по-добре да го остави да си мисли, че е спечелил. Може би щеше да я остави на мира, ако сметнеше, че не се

справя по-добре от него. Нямаше нужда да е най-добрата в класа, за да докаже, че от кандидатите извън Домовете стават добри магьосници.

Ако тя изостанеше и се върнеше в предишния си клас, гордостта нямаше да позволи на Регин да я последва. Сония отхвърли тази мисъл още по-бързо от предишната. Летният клас все още се намираше под влиянието на Регин. Настоящите ѝ съученици поне не бяха настроени срещу нея...

Тя примигна, осъзнавайки, че от известно време в стаята се чува само тихият, почти нерешителен глас на лорд Скоран.

— ... и продължавайки нашата оценка на Сачаканската война, бих искал да съберете колкото се може повече информация за петимата Висши магове, които се включили във втория етап на битката. Всички те са били чуждоземци. Един млад магьосник на име Гефнел успял да ги убеди да се притекат на помощ. Изберете един от тези петима магове и напишете съчинение от четири хиляди думи, в което опишете живота му отпреди войната.

Сония взе писалката си и започна да пише. Регин беше преминал в зимния клас, но той също трябваше да навакса изпуснатото. В следващите няколко седмици щеше да е твърде зает, за да я тормози, а междувременно тя щеше да разбере дали го поддържат новите ѝ съученици. Без тяхната подкрепа въобще нямаше да му е лесно да я направи отново обект на номерата си.

— Джебем, халай!

Денил вдигна нетърпеливо глава.

— Какво има? — попита Тайенд.

Магьосникът се намръщи и остави чинията си настрана. Макар пастата от сушени марины да се считаше за деликатес, нищо не можеше да го накара да хареса сухия корабен хляб.

— Джебем се е появил на хоризонта — каза той, надигайки се от стола. После се изгърби леко, за да не удари главата си в тавана и тръгна към вратата. Когато излезе навън, светлината го заслепи. Слънцето се беше спуснало ниско над морето и вълните блещукаха като огледало. От нагретите дъски на палубата лъхаше топлина.

Денил погледна на север и дъхът му секна. Той бързо се върна до вратата и махна с ръка на Тайенд, приканвайки го да се качи ни

палубата. После отиде до носа, заслони очите си с ръка и се взри и далечния град.

Крайбрежието беше застроено с ниски къщи от обикновен сив камък. Между тях към небето се издигаха хиляди обелиски.

Тайенд застана до него.

— Голям е, нали? — ахна ученият.

Денил кимна. В малките крайбрежни селища, покрай които минаваха през последните няколко дни, имаше само обикновени къщи и обелиски. Джебем беше не само по-великолепен, а и размерите му бяха впечатляващи. Обелиските се издигаха като гора от игли към небето и слязлото ниско над вълните слънце ги оцветяваше в ярък червено-оранжев цвят.

Те наблюдаваха мълчаливо, докато корабът бавно продължи да се движи покрай брега. Появиха се поредица оголени скали, които продължаваха паралелно с града, като стражи, защитаващи го от морето. Корабът влезе в тесния канал между тях. От двете му страни стояха тъмнокожи хора, които започнаха да хвърлят въжета на моряците. Те ги привързаха към борда. Другите им краища вече бяха завързани за хомотите на горани. Огромните животни бавно повлякоха кораба по канала.

През следващия час лонмарците внимателно направляваха кораба напред, докато не стигнаха до едно вътрешно пристанище. Върху водата се поклащаха няколко други кораба, някои от които бяха почти два пъти по-големи от техния. Докато моряците завързваха кораба, Денил и Тайенд слязоха в каютата и си събраха багажа.

След като се простиха бързо и официално с капитана, те слязоха на брега. Моряците свалиха сандъците им. От малката група, които се бяха събрали на пристана, се отдели един човек и се отправи към тях.

— Поздрави, посланик Денил, млади Тремелин. Аз съм Лорик, вашият преводач. Ще ви заведе до Дома на Гилдията. Моля, последвайте ме.

С рязък жест той нареди на стоящите наблизо носачи и тръгна към града. Денил и Тейенд тръгнаха след него. След като минаха покрай няколко пристана те се озоваха на една широка улица.

Прашният въздух убиваше яркостта на цветовете. Морският бриз беше заменен от задушлива жегата и смесица от парфюми, подправки и прах. Улиците бяха пълни с мъже, облечени в семпли лонмарски

облекла. Около тях се лееше човешка реч, но бълбукащите думи бяха напълно неразбираеми. Преминаващите край тях мъже зяпнаха откровено Денил и Тайнед, но погледите им не показваха нито приветливост, нито неодобрение. От време на време някой изглеждаше Тайнед с присвити очи, защото ученият беше облякъл най-разкошния си придворен костюм и изглеждаше съвсем не на място.

Младият мъж беше необичайно мълчалив. Когато погледна към спътника си, Денил веднага разбра, че ученият се чувства неловко: между веждите му се беше образувала лека бръчка и той изоставаше една крачка зад него. Когато Тайнед срещна погледна му, Денил му се усмихна успокояващо.

— Не се притеснявай. Когато се озовеш в непознат град, в начало винаги е смущаващо.

Бръчката изчезна, ученият се изравни с него и двамата тръгнаха рамо до рамо по тясната улица. Преводачът ги изведе на широк площад. Денил рязко спря и се огледа слисано.

Целият площад беше зает с дървени подиуми. На най-близкия стоеше жена с вързани ръце. До нея — облечен в бяло мъж с бръсната глава, покрит с татуировки и с камшик в лявата ръка. През тълпа и около подиума си проправяше път друг мъж, който четеше на висок глас от някакъв свитък.

Денил ускори крачка, за да настигне преводача.

— Какво казва той?

Лорик се заслуша.

— Тази жена е опозорила съпруга и семейството си, като е поканила чужд мъж в спалнята си. — Той махна с ръка. — Това е Съдният площад.

Разнесоха се викове, които заглушиха останалата част от прокламацията. Тълпа се беше събрала около няколко други подиума. Докато се отдалечаваха от жената, Денил забеляза един млад мъж, който стоеше наблизо и я гледаше. В тъмните му очи проблеснаха сълзи, но лицето му запази каменното си изражение.

„Съпруг или любовник?“ — зачуди се Денил.

В центъра на площада не беше толкова претъпкано. Носачите го прекосиха и се мушнаха между два други подиума. Върху тях стояха облечени в бяло мъже с мечове в ръце. Денил заби поглед в гърба на

преводача, но в този миг се разнесе гласът на глашатая и мъжът забави крачка.

— А! — възкликна той. — Този мъж е посрамил семейството си със своите противоестествени... каква е вашата дума? Наклонности! Присъдено му е най-страшното наказание за това, че е развъртавал душите и телата на мъже. Както когато слънцето залязва, тъмнината прочиства света от греховете му; така смъртта на този човек ще прочисти душите, които е покварил.

Въпреки жегата Денил усети как се облива в студена пот. Като че ли примирен със съдбата си, осъденият на смърт застана до стълба в центъра на подиума. Тълпата започна да крещи, лицата на мъжете бяха изкривени от омраза. Денил отмести поглед и се опита да потисне ужаса и гнева си. Мъжът щеше да бъде екзекутиран за престъпление, което в Киралия щеше да му донесе само безчестие и позор, а в Елийн, ако се вярва на думите на Тайенд, въобще не беше престъпление.

Той не можа да не се сети за скандала и слуховете, които му бяха създали толкова проблеми като ученик. Бяха го обвинили в същото „престъпление“ като този човек. Доказателствата нямаха никакво значение; щом слухът се разпространи, ученици и учители започнаха да се отнасят с него като с парий. Тълпата отново се развила яростно и той потрепери. „Ако имах нещастieto да се родя в Лонмар, животът ми също щеше да приключи тук“.

Лорик зави по друга улица и виковете утихнаха зад гърбовете им. Денил погледна към Тайенд. Лицето на учения беше преbledняло.

— Едно е да чуеш и да прочетеш за строгите закони в другите държави, съвсем друго е да станеш свидетел на прилагането им — промърмори Тайенд. — Кълна се, че никога повече няма да роптая срещу крайностите в съдебната система на Елийн.

Преводачът ги поведе по друга улица и малко след това спря, а носачите влязоха в една ниска сграда.

— Домът на Гилдията в Джебем — обяви мъжът, когато се изправни през портата. — Ще ви оставя тук.

Преводачът се поклони и се отдалечи. Оглеждайки сградата, Дрина забеляза вградената в стената табела, на която беше гравирани символът на Гилдията. Това бе единственото нещо, което я отличаваше от останалите. Той влезе през отворената врата и се озова в стая с нисък таван. Наблизо стоеше един елийнски магьосник.

— Поздрави — каза той. — Аз съм Ваулен, Първи посланик на Гилдията в Лонмар.

Мъжът беше слаб, с прошарена коса. Денил леко му кимна с глава.

— Денил, Втори посланик на Гилдията в Елийн. — После посочи Тайенд, който се поклони грациозно. — Тайенд от Тремелин, учен от Голямата библиотека и мой помощник.

Ваулен кимна учтиво на Тайенд. Погледът му се спря на виолетовата му риза.

— Добре дошли в Джебем. Мисля, че трябва да ви предупредя, Тайенд от Тремелин, че лонмарците ценят смирението и простотата и не одобряват ярките облекла, независимо колко модерни са те. Мога да ви препоръчам добър шивач, който ще ви осигури качествени дрехи за времето, което ще прекарате тук.

Денил очакваше да забележи бунтовен проблясък в очите на младия учен, но Тайенд просто кимна.

— Благодаря ви за предупреждението, милорд. Още утре ще посетя този шивач.

— Подготвил съм ви стаите — продължи Ваулен. — Сигурно искате да си починете след дългото пътуване. Разполагаме с отделни бани — прислугата ще ви ги покаже. А след това ще се радвам, ако се присъедините към мен за вечеря.

Двамата последваха прислужника по късия коридор. Мъжът им посочи две отворени врати, поклони се и си тръгна. Тайенд влезе в едната стая, спря се и се огледа с разсеян поглед.

Денил се поколеба и влезе при него.

— Добре ли сте?

Тайенд потрепери.

— Те ще го екзекутират, нали? Дори може би вече са го направили.

Осъзнавайки, че Тайенд говори за осъдения мъж, Денил кимна.

— Сигурно.

— И ние не можем да направим нищо. Различна държава, различни закони.

— За съжаление е така.

Тайенд въздъхна и седна на стола.

— Не искам да ви развалям приключението, Денил, но вече ненавиждам Лонмар.

Денил кимна.

— Съдният площад не беше най-доброто начало за запознанство със страната — съгласи се той. — Но аз не бих бързал да си правя изводи. Ако вашето запознанство с Киралия започнеше с копторите на Имардин, тя също нямаше да ви допадне. Надявам се, че днес сме видели най-лошото и от сега нататък ни чакат само хубави неща.

Тайенд въздъхна, отиде до големия си сандък и го отвори.

— Сигурно сте прав. Ще се опитам да си намеря по-семпли дрехи.

Денил се усмихна уморено.

— Понякога униформата ни си има своите предимства — рече той, изчетквайки ръкава на мантията си. — Все едни и същи пурпурни мантии всеки ден, но поне мога да ги нося навсякъде в Обединените земи. — Той стана и отиде до вратата. — Ако не се срещнем в баните, ще се видим на вечеря.

Без да вдига поглед, Тайенд му махна с ръка. Денил остави ученият да рови из сандъка си с дрехи и отиде в другата стая.

Когато се сети какво го очаква в следващия месец, той почувства прилив на безпокойство. След като изпълни посланическите си задължения в града, те щяха да посетят Блестящия храм като част от своето проучване. Говореше се, че той поражда с красотата и величественото си спокойствие, но храмът беше център на строгата религия Махга, която беше определила суровите наказания, с които се бяха сблъскали днес. Изведнъж изгуби всякакво желание да го посещава.

Но там сигурно щяха да намерят информация за древната магия. След прекарания в тясната каюта месец, той с нетърпение очакваше да попътува по суша. Оставаше му само да се надява, че останалата част от Лонмар ще се окаже по-гостоприемна от Съдния площад.

Лорлън се прибра в кабинета си късно вечерта. Извади от тайната кутия последния доклад от Денил. След като го прочете отново, той се облегна назад и въздъхна.

Вече седмица мислите му непрекъснато се връщаха към дневника на Акарин. Ако той наистина съществуваше, би трябвало да се намира някъде из седалището на Върховния повелител. Като се има предвид какво се съдържаше в него, Лорлън се съмняваше, че Акарин ще го държи в библиотеката си, редом с останалите книги. Най-вероятно го беше скрил в мазето под сградата и го държеше под ключ.

Студен вятър докосна кожата му. Той потрепери и изруга под носа си. Кабинетът му беше твърде проветрив — нещо, от което се беше оплаквал и предишният Разпоредител. Той стана и за пореден път се опита да намери откъде духа, но както винаги вятърът изчезна така внезапно, както се беше появил.

Лорлън поклати глава и закрачи напред-назад из стаята. Денил и неговият спътник щяха да пристигнат скоро в Лонмар и щяха да посетят Блестящия храм. Той се надяваше да не открият нищо — самата мисъл, че в подобно място се крие информация за черната магия, беше наистина непоносима.

На вратата се почука и той се спря. Отиде до нея и я отвори очаквайки да чуе поредната приятелска лекция от лорд Оусън за нуждата от достатъчно сън. Вместо това пред него изникна тъмна фигура.

— Добър вечер, Лорлън — каза Акарин и се усмихна.

Лорлън погледна изненадано Върховния повелител.

— Ще ме пуснеш ли да вляза?

— Разбира се! — Лорлън тръсна глава и отстъпи назад. Акарин влезе в кабинета, огледа се и седна в едно от големите меки кресла. Погледът на Върховния повелител се плъзна по бюрото.

Лорлън проследи погледа му и изтръпна. Там лежеше разпечатано писмо на Денил. Той едва успя да сдържи желанието си да се хвърли към него и да го скрие. Вместо това Лорлън бавно прекоси стаята, обърна стола си и седна с въздишка в него.

— Стаята ми както винаги е потънала в безпорядък — промърмори той. Взе небрежно писмото и го прибра в плика му. След като подреди още няколко предмета, той прибра плика в кутията. — Какво те води тук в този късен час?

Акарин сви рамене.

— Нищо особено. Обикновено ти ме посещаваш, затова си намислих, че този път е мой ред. И тъй като те познавам много добре

реших първо да проверя в кабинета ти, макар вече наистина да е доста късно.

Лорлън кимна:

— Тъкмо си преглеждах пощата и после смятах да си лягам.

— Нещо интересно? Как е лорд Денил?

Сърцето на Лорлън подскочи. Беше ли видял Акарин подписа на Денил или просто беше разпознал почерка? Той се намръщи, опитвайки се да си спомни какво беше написано на горната страница.

— Той пътува към Лонмар, за да разреши спора за Великия клан Койхмар. Помолих Еренд да се погрижи за това, тъй като вече има Втори посланик, който може да остане в Елийн. Но Еренд предпочете да изпрати там Денил.

Акарин се усмихна:

— Лонмар! Страна, която или ще възбуди апетита към пътешествия или ще го убие завинаги.

Лорлън се наведе напред.

— На теб как ти действа?

— Хмм. — Акарин внимателно обмисли отговора си. — Лонмар определено породи желание да видя повече свят и същевременно ме закали като пътешественик. Лонмарците може да са най-цивилизованите хора в Обединените земи, но същевременно са сурови и жестоки. Човек може да се научи да уважава чувството им за справедливост, може би дори да го разбере, но така укрепва и своите собствени идеали. Всъщност същото може да се каже и за лекомислието на елийнците и страстта на виндите към търговията. Животът не се върти единствено около модата и парите.

Акарин замълча за миг, впери разсеян поглед в стената, след което се настани по-удобно в стола си.

— Освен това човек открива, че не всеки елийнец е лекомислен, не всеки винд е алчен и не всеки лонмарец е непреклонен аскет. Повечето са мили и любезни хора, които предпочитат сами да решават споровете си. Наистина научих много за тях и макар цялото ми пътуване да се окажа загуба на време, що се отнася до изследователската ми работа, натрупаният опит се окажа от изключителна важност за ролята ми тук.

Лорлън затвори очи и ги разтърка. Загуба на време? Нима Денил също напразно губи времето си?

— Ти си изморен, приятелю. — Гласът на Акарин омекна. — Само ти преча да си починеш с моите приказки.

Лорлън примигна и погледна Върховния повелител.

— Не, не ми обръщай внимание. Моля те, продължавай.

— Не. — Акарин се изправи и черната му мантия прошумоля. Ти вече си готов да заспиш. Ще поговорим пак друг път.

Със смесено чувство на разочарование и облекчение Лорлън изпрати Акарин до вратата. Когато излезе в коридора, Върховния повелител се обърна, погледна го и се усмихна криво.

— Лека нощ, Лорлън. Нали ще си починеш добре? Изглеждаш ми изтощен.

— Да. Лека нощ, Акарин.

Лорлън затвори вратата и въздъхна. Току-що беше научил нещо полезно — или пък не? Може би Акарин просто се опитваше да го отклони от следата. Странно, че изведнъж беше започнал да говори за пътуването си, след като години наред избягваше темата.

Лорлън потрепери, усещайки студения полъх по врата си. Изведнъж почувства, че е ужасно изморен. Прозина се, отиде до бюрото си и скри тайната кутия на мястото ѝ в шкафа. С облекчени, напусна кабинета и се отправи към покоите си.

Трябваше да бъде търпелив. Рано или късно Денил щеше да разбере дали пътуването му до Лонмар е било загуба на време.

ГЛАВА 12

НЕ КАКВОТО ОЧАКВАХА

Как беше успял да го направи?

Сония вървеше бавно по коридора. Със себе си носеше кутията, в която държеше писалката, шишето с мастило, папката за записки и празни листи хартия.

Папката беше празна.

Сония отново се опита да си спомни. Кога беше дала на Регин възможността да пипа нещата ѝ? Тя винаги внимаваше за записките си.

Но лейди Кинла често викаше учениците до бюрото си, за да наблюдават поредната демонстрация. Възможно бе Регин да бе измъкна листите от папката, докато е минавал покрай нейния чин. Досега тя беше смятала, че разглезените деца от Домовете не са чевръсти в пръстите. Очевидно беше бъркала.

Сония огледа внимателно стаята си и дори прескочи късно вечерта до Университета, за да провери в класната стая. През цялото време, докато търсеше записките си, тя знаеше, че няма да ги намери преди изпита, или ако ги намери, ще бъдат накъсани.

Когато влезе в класната стая, подозренията ѝ се потвърдиха от самодоволното изражение на лицето на Регин. Без да показва по никакъв начин, че нещо не е наред, тя се поклони на лейди Кинла и седна до Порил.

Лейди Кинла беше висока учителка на средна възраст. Жените учители винаги носеха косата си на кок. Тази прическа придаваше на слабото лице на лейди Кинла неизменно строго изражение. Тя се прокашля и внимателно огледа учениците.

— Днес ще ви изпитам върху материала, който взехме през последните три месеца. Разрешавам ви да ползвате записките си. Тя вдигна списъка с въпросите и огледа първия лист. — Така, да започваме. Бенон, кажи ми...

Лейди Кинла вървеше между чиновете и задаваше въпросите по произволен ред. Когато Сония чу името си, сърцето ѝ подскочи. За

щастие въпросът се оказа лесен и тя не се затрудни да отговори по памет.

Но въпросите ставаха все по-трудни и по-трудни. Преди да отговорят, учениците дълго прелистваха записките си. Безпокойството на Сония растеше. Лейди Кинла мина покрай нея, обърна се рязко и я погледна.

Сония наведе поглед. Лечителката огледа чина ѝ. Намръщи се и пристъпи по-близо.

— Сония — каза тя, посочвайки с пръст чина. — Къде са ти записките?

Сония преглътна тежко. За миг ѝ мина през ума да каже, че ги е забравила, но този неубедителен отговор щеше да достави още по-голямо удоволствие на Регин. В този миг и хрумна друго оправдание.

— Нали казахте, че в този час ще имаме изпит, милейди — рече тя. — Не мислех, че записките ще ми трябват.

Лейди Кинла повдигна изненадано вежди и изгледа замислено Сония. Някъде отзад се разнесе приглушено кискане.

— Разбирам. — В гласа на учителката се долавяше опасна нотка.

— Изброй ми двамайсест кости от човешкото тяло, като започнеш от най-малките.

Сония изруга на ум. Отговорът ѝ беше ядосал Лечителката, която очевидно не очакваше от нея да е запомнила всичко това.

Но тя беше длъжна да опита. Отначало бавно, а след това все по-уверено, Сония започна да изброява костите по памет, свивайки пръстите на ръцете си. Когато свърши, лейди Кинла я изгледа мълчаливо, стиснала здраво устни.

— Правилно — рече най-накрая неохотно Лечителката.

Сония леко въздъхна с облекчение, без да сваля поглед от учителката си, която се обърна и продължи да се разхожда между чиновете. След това извърна глава към съучениците си и забеляза, че Регин я гледа втренчено с присвити очи.

Тя отмести погледа си. Добре, че беше помогнала на Порил да попълни записките си и сега щеше да има възможността да си ги препише отново. Едва ли повече щеше да види своите.

Няколко дни след пристигането им, жреците от Блестящия храм отговориха положително на молбата на Денил да разгледа колекцията им от свитъци. Той посрещна с облекчение откъсването си от посланическите задължения. Непрекъснатите скандали в лонмарския Съвет на старейшините вече му лазеха по нервите.

Причината Лорлън да изпрати чуждестранен посланик на Гилдията в Лонмар беше досадна, но важна. Един от Великите кланове беше изгубил влиянието и богатството си и вече не можеше да издържа своите ученици и магьосници. Налагаше се останалите кланове да разпределят задълженията му помежду си.

За да се подготви за ролята си в спора, Денил внимателно проучи споразуменията между Гилдията и останалите държави. Кралят на Киралия заделяше част от данъчните приходи за нуждите на киралийските магьосници и оставяше Великите Домове сами да избират децата, които да се обучават в Гилдията. Но системата в другите държави се различаваше от киралийската. Кралят на Елийн отпускаше определен брой места всяка година и избираше кандидатите по политически съображения. Виндо изпращаха в Университета всички кандидати, които можеха да намерят, но учениците им пак бяха малко, защото магията в кръвната им линия беше слаба.

Лонмар се управляваше от Съвет на старейшините, съставен от представители на всички Велики кланове. Всеки клан финансираше обучението на своите магьосници. Един договор, сключен преди векове между лонмарците и киралийския крал, гласеше, че ако някой клан не може да финансира повече магьосниците си, издръжката им се поделя между останалите кланове. Гилдията нямаше никакво желание магьосниците ѝ да изпадат в нужда и да използват магията си за неетични цели само за да оцелеят.

Напълно естествено няколко от кланове се възпротивиха! От обясненията на посланик Ваулен, Денил стигна до извода, че за да ги накара да сътрудничат, трябва само внимателно и твърдо да им напомни за недостатъците от анулирането на споразумението. Магьосниците им щяха да бъдат върнати вкъщи и достъпът им до обучение в Гилдията щеше да бъде прекратен. Ваулен щеше да отправи апел в качеството си на мекия елийнски дипломат, а на Денил се падаше ролята на непреклонния суров киралиец.

Но не и днес.

Щом разбра, че молбата на Денил до Храма е била удовлетворена, посланик Ваулен веднага разпореди да бъде подготвена каретата на Гилдията.

— Днес е ден за почивка — заяви той. — Което означава, че Старейшините ще си гостуват един на друг и ще обсъждат как да постъпят. Междувременно вие можете да разгледате няколко забележителности.

Докато чакаха, той им предложи сушени плодове с медена вода.

— Преди да тръгна, трябва ли да знам нещо по-важно за жреците? — попита Денил.

Ваулен се замисли.

— Според доктрината Мага всички мъже намират в живота си радост и болка. Тъй като магьосниците са благословени с дара на магията, те не могат да бъдат приемани в жреческото съсловие. Досега са правени само няколко изключения.

— Така ли? — Денил се изпъна. — При какви обстоятелства?

— Няколко пъти в миналото жреците са взимали решение, че магьосници, които са преживели много страдания, могат да постигнат равновесие, като бъдат приети за жреци, но само ако се откажат от силите си — ала дори и така не са можели да се издигнат до висши рангове.

— Надявам се това да не означава, че ще ми причинят болка, за да уравновесят моя магически дар.

Ваулен се усмихна.

— Вие сте неверник. От тяхна гледна точка това уравновесява всичко.

— Какво можете да ми кажете за Върховния жрец Касик?

— Той уважава Гилдията и има високо мнение за Върховния повелител.

— Защо точно Акарин?

— Преди повече от десет години Акарин посети Храма и очевидно силно е впечатлил Върховния жрец.

— Да, той ги умее тези неща. — Денил погледна Тайенд, но ученият беше погълнат от храната. За негова голяма изненада още на следващия ден след пристигането им, Тайенд се беше върнал от шивача, облечен с най-обикновена безцветна лонмарска дреха. „Много са удобни — беше обяснил ученият. — Освен това ми се иска да, ги

взема със себе си като сувенир“. Поклащайки глава, Денил беше отговорил: „Само вие сте способни да превърнете един символ на смирение в предмет на разкоша“.

— Каретата ви е готова — обяви Ваулен и се изправи.

Пред сградата се разнесе тропот на копита и скърцане на пружини. Денил тръгна към изхода, следван от Тайенд, който забърсваше лепкавите си пръсти с влажна кърпичка.

— Предайте моите поздрави на Върховния жрец — каза Ваулен.

— Разбира се. — Денил излезе от сградата. Изведнъж беше облян от топлината, която се излъчваше от нагрятата от слънцето стена. Колелата на каретата вдигнаха прах, който погъделичка гърлото му.

Прислужникът им отвори вратата и Денил се качи в задущаващо горещата карета. Тайенд се настани на седалката срещу него и се намръщи. Прислужникът им подаде две бутилки с вода и махна на кочияша да потегли.

Денил отвори прозорците на каретата с надеждата да влезе чист въздух, но устата му се напълни с прах и той я изплакна с вода. Улиците бяха тесни и така попадаха почти винаги в сянка, но тълпите пешеходци ги забавяха. Някои улици бяха покрити с дървени покриви, които ги превръщаха в тъмни тунели.

Двамата се опитаха няколко пъти да поведат разговор, но накрая потънаха в мълчание. Говоренето само пълнеше устата им с прах. Каретата се движеше бавно през безкрайния град. Скоро Денил се измори да гледа еднаквите хора и къщи. Той се облегна на стената на каретата и задряма.

Разбуди го потропването на копита върху каменни плочи. Той погледна през прозореца и видя, че от двете страни на пътя се издигат гладки равни стени. След няколкостотин крачки коридорът свърши, каретата се озова в широк вътрешен двор и пред тях се разкри Блестящият храм.

Типично за лонмарската архитектура, сградата беше едноетажна и неукрасена. Но стените ѝ бяха изградени от мраморни блокове, които прилепваха толкова плътно, че ръбовете им почти не се различаваха. На равни интервали пред сградата бяха разположени обелиски. Ширината на основата им отговаряше на височината на сградата, а върховете им не можеха да се видят през прозореца на каретата.

Каретата спря и Денил бързо слезе без да изчака кочияшът да му отвори, нетърпелив да се отърве от задушния въздух. Той вдигна глава и ахна от изненада пред височината на обелиските. Те бяха пръснати навсякъде и запълваха небето над храма.

— Само ги погледни — рече той тихо на Тайенд. — Приличат на гора от гигантски дървета.

— Или хиляди мечове.

— Или на мачтите на кораби, готови да отведат душите в другия свят.

— Или на дъска с набити пирони.

— Днес сте в много жизнерадостно настроение — отбеляза сухи Денил.

Тайенд се усмихна накриво:

— Нали?

Когато се приближиха до входа на Храма, навън излезе един мъж, облечен в проста бяла роба. Косата му също беше бяла и ярко контрастираше на черната му кожа. Той леко наклони глава, притисна дланите на ръцете си и бързо ги разпери настрани в ритуалния поздрав на последователите на религията Махга.

— Добре дошли, посланик Денил. Аз съм Върховният жрец Касик.

— Благодаря, че ни позволихте да посетим храма — отвърна Денил. Това е моят помощник и приятел Тайенд от Тремелин, учен от Голямата библиотека на Капия.

Върховният жрец повтори ритуалния поздрав.

— Добре дошли, Тайенд от Тремелин. Бихте ли желали да разгледате Блестящия храм, преди да ви отведа при свитъците?

— За нас ще бъде чест — отвърна Денил.

— Последвайте ни.

Върховният жрец се обърна и ги поведе към храма. Посрещна ги прохладна тишина. Те тръгнаха по дълъг коридор, жрецьт им показваше архитектурните детайли, обясняваше им религиозното значение и им разказваше историята на храма. Пътя им пресичаха други дълги коридори. Светлината се процеждаше през малките тесни прозорци, разположени под сводестия покрив. Понякога преминаваха през малки вътрешни дворове, пълни с широколистни растения, които

изненадваха посетителите със своята свежест. Друг път спираха до вдълбаните в стените фонтани, за да пийнат глътка вода.

Върховният жрец им показва малките стаи, в които жреците живееха и прекарваха времето си в четене и медитация. Преведе ги през огромни, просторни зали, където всеки ден се провеждаха молитви и ритуали. Най-накрая ги отведе в комплекс от малки стаи, където съхраняваха свитъците и книгите.

— Кои текстове бихте искали да видите? — попита Касик.

— Бих искал да разгледам Доргонските свитъци.

Жрецът погледна изпитателно Денил, преди да отговори.

— Не позволяваме на неверници да четат тези текстове.

— О. — Денил се намръщи разочаровано. — Въобще не се радвам да го чуя. Бях подведен да смятам, че мога да разгледам тези свитъци и затова дойдох чак дотук.

— Много съжалявам. — В гласа на жреца прозвуча искрено съжаление.

— Поправете ме ако греша, но поне веднъж сте разрешили да бъдат прочетени.

Касик примигна изненадано и бавно кимна.

— Когато преди десет години ни посети вашият Върховен повелител, той успя да ме убеди да му позволя да ги прочете. Увери ме, че повече никой няма да търси тази информация.

Денил и Тайенд се спогледаха.

— Тогава Акарин още не е бил Върховен повелител, но дори и да е бил глава на Гилдията, как е могъл да даде такова обещание?

— Той се закле, че никога няма да разкаже онова, което е чул тук. — Жрецът се намръщи. — Или да спомене на някого за свитъците. Освен това заяви, че тази информация не представлява интерес за Гилдията. Нито представлява интерес за него, защото той търси древна магия, а не религиозни истини. И вие ли търсите същото?

— Не мога да кажа, защото не знам какво точно е търсил Амарин. Свитъците могат да помогнат на моето изследване, въпреки че са се оказали безполезни за Върховния повелител. — Денил издържа погледна на жреца. — Ако положи същата клетва, ще ми ги прочетеш ли?

Жрецът погледна изпитателно Денил. След продължителна пауза той кимна утвърдително.

— Много добре, но приятелят ви трябва да остане тук.

На лицето на Тайенд се изписа разочарование, но щом седна в близкия стол, той въздъхна с облекчение. Денил остави учения да се разхлажда с ветрилото си и последва Върховния жрец покрай пълните със свитъци стаи. След като повървяха доста из лабиринта от коридори и стаи, те се озоваха в малка квадратна зала.

Стените ѝ бяха заети с рафтове, покрити с безупречно гладки стъкла. Когато се приближи, Денил видя, че стъклата всъщност притискат листи хартия.

— Доргонските свитъци — каза Върховният жрец и се приближи до първия. — Ще ви ги преведа, ако се закълнете в честта на семейството си и на Гилдията, че никога няма да разкриете съдържаният им.

Денил се изпъна и се обърна с лице към Касик.

— Кълна се в честта на моето семейство, на Дома ми и на Магьосническата гилдия на Киралия, че никога няма да споделя онова, което науча от тези свитъци, с никой мъж или жена, млади или стари, освен ако мълчанието ми не застраши по някакъв начин Обединените земи. — Той замълча. — Това приемливо ли е? Не мога да дам друга клетва.

Устните на стареца потръпнаха насмешливо, но той тържествено отвърна:

— Достатъчно е.

Денил въздъхна с облекчение и тръгна след Върховния жрец към първия от свитъците. Касик започна да чете.

Двамата обикаляха бавно залата, Касик сочеше диаграмите и картините в текста и му ги обясняваше. След като прочете и последния свитък, Денил се отпусна на пейката в центъра на стаята.

— Кой би могъл да предположи? — произнесе бавно той.

— По онова време — никой — отвърна Касик.

— Сега разбирам защо не позволявате никой да ги чете!

Касик се усмихна и седна до него.

— За жреците не е тайна, че Доргон е бил измамник, който използвал жалките си силици, за да убеди хиляди хора в своята святост. Важно е онова, което се е случило по-късно. Той започнал да разбира, че в жалките му фокуси се крият чудеса, които на свой ред се

явяват фокуси на Великата сила. Но никой, който прочете свитъците, няма да разбере това.

— Защо изобщо ги пазите?

— Само те са ни останали от Доргон. По-късните му творби са били преписвани, но това е единственият оцелял оригинален текст. Семейството, което ги е съхранявало, векове наред се съпротивляваме на религията Махга.

Денил се огледа и кимна.

— Да, тук наистина няма нищо, което да нанесе вреда, но и нищо полезно също. Дойдох в Лонмар за нищо.

— Същото каза и вашият Върховен повелител, преди да стане Върховен повелител. — Касик се усмихна. — Помня много добре посещението му. Вие бяхте много учтив, посланик Денил. Младият Акарин просто се разсмя, когато научи онова, което разбрахте и вие. Може би все пак и двамата търсите едно и също.

Денил кимна.

— Може би. — Той погледна Върховния жрец. — Благодаря ви, че ми позволихте да науча това, Върховни жрецо. Извинявам се, че не ви повярвах, когато ми казахте, че в тях няма нищо за древната сила.

Мъжът се изправи.

— Знаех, че ако ви откажа, любопитството ще продължи да ви разкъсва и се надявам, че ще сдържите думата си. Сега ще ви върна при приятеля ви.

Двамата излязоха от стаята и тръгнаха обратно по лабиринта от коридори.

— И всички книги за Сачаканската война са били взети? — попита Сония.

Лорд Джалън вдигна глава.

— Нали това казах.

Сония се обърна и прошепна ругатня, която щеше да ѝ спечели строга лекция от Ротан.

След като получеха задачата си, учениците обикновено отиваха бързо в библиотеката и учтиво се съревноваваха за най-добрите книги по темата. Сония не искаше да участва в това съревнование и затова първо провери в библиотеката на Ротан, но не откри нищо. Когато най-

накрая отиде в ученическата библиотека, там не беше останало нищо, което да ѝ свърши работа. Магьосническата библиотека също се оказа разграбена.

— Не е останало нищо — каза тя на Ротан.

Той вдигна изненадано вежди.

— Нищо ли? Как е възможно? И учениците, и магьосниците могат да вземат само определено количество книги.

— Не знам. Сигурно е успял да убеди Генил също да вземе ни колко.

— Не можеш да си сигурна, че това е дело на Регин, Сония.

Тя тихо изсумтя.

— Поръчай си копие.

— Не е ли много скъпо?

— Нали за това са ти джобните, забрави ли?

Тя потрепна и наведе поглед.

— Колко време ще отнеме?

— Зависи от книгата. За печатните — няколко дни, за ръкописните няколко седмици. Учителят ти ще знае кои книги са най-добрите.

Той се засмя и снижи глас. — Не му казвай за какво са ти. На учителя ще му хареса, че се интересува от предмета му.

Сония взе папката.

— Аз ще тръгвам. Ще се видим утре.

Той кимна.

— Искаш ли да те изпратя?

Тя се поколеба и поклати глава.

— Лорд Аринд наблюдава всички.

— Лека нощ, тогава.

— Лека нощ.

Лорд Джалън я изглежда подозрително, когато излизаше от Магьосническата библиотека. Навън беше студено и тя забърза към жилищните помещения на учениците. Когато влезе в коридора, тя забеляза малка група ученици и спря. Щом я зърнаха, те се разхилиха. Сония забеляза, че вратата ѝ е покрита с черни надписи. Момичето стисна зъби и тръгна към нея.

— Хей, Сония!

Разпознавайки гласа, тя рязко се обърна. В коридора се бяха появили две фигури, едната висока, другата ниска. Лорд Аринд присви очи, забелязвайки надписите по вратата. Зад гърба ѝ се разнесе хор от гласове — учениците отричаха участието си.

— Не ме интересува кой го е направил. Вие ще го почистите. Веднага!

Но Сония не им обръщаше внимание. Тя виждаше само познатото, приятелско лице.

— Сери! — ахна тя.

Сери осъзна какво става и усмивката изчезна от лицето му.

— Държат се лошо с теб, нали. — Това не беше въпрос.

Тя сви рамене.

— Те са просто деца. Аз...

— Сония. — Лорд Аринд се приближи до нея. — Както сама виждаш, имаш посетител. Можете да разговаряте в коридора или навън. Може и в стаята.

Сония кимна.

— Да, милорд.

Доволен от отговора, той отиде до стаята си и се скри зад вратата. Сония се огледа и видя, че всички ученици, с изключение на един, са си отишли. Момчето беше останало да изчисти надписите от вратата ѝ. По мрачния поглед, който ѝ хвърли, преди да се прибере в стаята си, тя се досети, че това е бил просто един от зяпачите, не онзи, който е драскал по вратата.

Макар коридорът да беше празен, Сония можеше да си представи как всички са долепили ушите си до вратите и подслушват разговора ѝ със Сери.

— Да излезем навън. Само изчакай малко. Трябва да взема нещо.

Тя се вмъкна в стаята си, взе едно малко пакетче, след което се върна в коридора и изведе Сери в градината. Двамата намериха една уединена пейка. Тя издигна бариера от топлина около тях, което накара Сери да повдигне изненадано вежди и да я погледне одобрително.

— Явно си усвоила някои полезни номера.

— Само няколко — съгласи се тя.

Очите му шареха наоколо, проверявайки непрекъснато сенките.

— Помниш ли кога за последно бяхме в тази градина? — попит той. — Промъкнахме се между онези дървета. Беше преди почти една

година.

Тя се ухили.

— Как бих могла да забравя?

Усмивката ѝ постепенно избледня, когато се сети за онова, което беше видяла под седалището на Върховния повелител. Тогава не беше разказала на Сери на какво беше станала свидетел, защото бързаше да се измъкне от Гилдията. По-късно му беше казала, че е видяла как някакъв магьосник прави магия, без да знае, че това е забранената черна магия. Сега, разбира се, беше обещала на Разпоредителя да пази истината в тайна от всички, с изключение на Ротан.

— Онова момче им е водачът, нали? Кое то се скри, щом видя магьосника — лорд Аринд беше, нали?

Тя кимна.

— Как се казва момчето?

— Регин.

— Много ли те тормози?

Тя въздъхна.

— Непрекъснато. — После, докато му разказваше за всичките номера и подигравки, тя почувства едновременно притеснение и облекчение. Беше хубаво да разговаря със стария си приятел и изпита задоволство, когато видя как лицето му се изкриви от гняв.

От устата му се отрони цветиста ругатня.

— Това момче има нужда от един добър урок, ако питаш мен. Искаш ли да му дам да се разбере?

Сония се изкиска.

— Никога няма да успееш да се доближиш до него.

— Нима? — Той се усмихна лукаво. — Магьосниците не трябва да нараняват хората, нали?

— Да.

— Значи той не може да използва силите си в борба с немагьосник, така ли?

— Той няма да се бие с теб, Сери. Според него е под достойнството му да се бие с обитател.

Той изсумтя грубо.

— Тогава значи е страхливец.

— Не е.

— Но пък няма нищо против да се заяжда с теб. А ти беше обитател.

— Той не се бие с мен. Просто се старае останалите да не забравят за произхода ми.

Сери се замисли, после вдигна рамене:

— Тогава ще трябва да го убием.

Изненадана от абсурдността на предложението му, тя се засмя.

— Как?

Очите му проблеснаха.

— Бихме могли... да го примамим в подземие и да срутим тавана.

— И само това? Той просто ще създаде магически щит и ще отблъсне отломките.

— Но ще изразходва всичката си магия. Ами ако го затрупаме с много камъни? Цяла къща например.

— Нужно е доста повече.

Той замислено сви устни.

— Ще го вкараме в отходна яма и ще го зазидаме вътре.

— Той ще я взриви.

— Тогава ще го примамим на някой кораб и ще го потопим в открито море.

— Той ще създаде около себе си балон с въздух и ще изплува.

— Да, но няма да може да го поддържа вечно. Ще се измори и ще се удави.

— Основният щит може да се поддържа дълго време — каза Сония. — Достатъчно е само да се свърже мисловно с лорд Гарел и Гилдията ще изпрати лодка да го спаси.

— Ако потопим кораба далеч от всякакви магьосници, той може да умре от жажда.

— Може — съгласи се тя, — но се съмнявам да се получи. Магията ни прави много издръжливи. Можем да издържаме по-дълго от обикновените хора. Освен това можем да извличаме солта от водата. Той няма да умре от жажда. Освен това може да лови риба и да я яде.

Сери изсумтя нетърпеливо.

— Престани. Направо ме караш да ти завиждам. Не можеш ли първо да го изтощиш и после да ми го дадеш? Аз хубавичко ще го оправя.

Сония се засмя.

— Не мога, Сери.

— Защо не? Той по-силен ли е от теб?

— Не знам.

— Тогава какво?

Тя погледна встрани.

— Просто не си заслужава. Каквото и да му направиш, той ще си го изкара на мен.

Сери се намръщи.

— Като че ли ти е взел страха, а ти търпиш! Бори се с него, Сония. И без това няма какво да губиш. — Той присви очи. — Бих могъл да се справя с него както го правят Крадците.

Тя го погледна остро.

— Не.

Той потри ръце.

— Щом наранява моята рода, аз ще нараня неговата.

— Недей, Сери.

На лицето му се изписа отнесено изражение, той като че ли не я слушаше.

— Не се тревожи, няма да ги убивам, нито ще нараня по-слабите, само ще подплаша мъжете в семейството. Регин най-накрая ще се усети, защото всеки път, когато ти направи нещо, някой от рода му ще бъде посещават от вестоносец.

Сония потрепери.

— Не се шегувай с това, Сери. Въобще не е смешно.

— Не се шегувам. Няма да посмее да те докосне.

Тя го хвана за ръката и го обърна с лице към себе си.

— Тук не са копторите, Сери. Ако си мислиш, че Регин ще си мълчи, защото иначе трябва да признае какви ги върши, жестоко се лъжеш. Направо ще му паднеш в ръцете. Заплахата над семейството му е много по-ужасно престъпление от това да тормози съученик. Те ще си помислят, че използвам връзките си с Крадците, за да навредя на семейството на друг ученик и може да ме изхвърлят от Гилдията.

— Връзките ти с Крадците. — Сери сбърчи нос. — Разбирам.

— О, Сери. — Сония се намръщи. — Оценявам желанието ти да ми помогнеш, наистина.

Той се загледа сърдито в короните на дърветата.

— Нищо не мога да направя, за да го спра, нали?

— Да. — Тя се усмихна. — Не беше забавно да си представя как Регин потъва в морето или как върху него се срутва цяла къща.

Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Наистина беше.

— Радвам се, че се отби. Не съм те виждала, откакто започнах занятия.

— Имам доста работа — каза той. — Нали чу за убийствата?

Сония се намръщи.

— Не.

— Напоследък стават много често. Странни убийства. Стражниците търсят навсякъде убиеца, създават много проблеми, затова Крадците искат да го заловят. — Той сви рамене.

— Виждал ли си Джона и Ранел?

— Добре са. Малкият ти братовчед расте силен и здрав. Ще отидеш ли да го видиш скоро? Казват, че отдавна не си се отбивала при тях.

— Ще се опитам. Много съм заета. Има толкова много за учене.

— Тя бръкна в джоба си и извади оттам пакета. — Искам да им дадеш това — рече тя и го тикна в ръцете му.

Той го притегли на око и я погледна изненадано.

— Пари?

— Част от джобните ми. Кажи им, че поне част от данъците им ще отидат за нещо добро — и ако Джона продължи да отказва, дай ги на Ранел. Той не е чак толкова упорит.

— Но защо искаш аз да ги занеса?

— Не искам никой тук да разбира за това. Дори Ротан. Той би одобрил, но... — Тя сви рамене. — Ще ми се да запазя някои неща в тайна.

— Точно мен?

Тя се усмихна.

— Знам точно колко има вътре.

Той обидено нацупи устни.

— Не бих откраднал от приятел.

Тя се засмя.

— От приятел — не. Само от всички останали.

— Сония! — разнесе се глас.

Двамата надигнаха глави. Лорд Аринд стоеше на прага на ученическите жилища и се оглеждаше за нея. Тя се изправи, магьосникът я забеляза и ѝ махна нетърпеливо с ръка да се прибира.

— По-добре да тръгвам — каза тя.

Сери поклати глава.

— Толкова ми е странно да те виждам как изпълняваш всяка тяхна заповед и се обръщаш към тях с „милорд“.

Тя го погледна намръщено.

— Сякаш ти не правиш същото за Фарин. Аз поне знам, че след пет години ще заповядвам на някой друг.

По лицето на Сери премина странно изражение. Той се усмихна и я побутна.

— Хайде, отивай да учиш. Ще се опитам скоро да мина пак.

— Гледай да си изпълниш обещанието!

Тя тръгна към жилищата на учениците. Лорд Аринд я наблюдаваше със скръстени ръце.

— И кажи на онова момче, че ще му счупя ръчичките, ако не те остави на мира! — извика Сери тихо, за да го чуе само тя.

Тя се обърна и му се ухили.

— Ако прекали, сама ще го направя. Случайно, разбира се.

Той кимна одобрително и ѝ махна с ръка. Когато стигна до сградата, тя се обърна. Сери все още стоеше до пейката. Когато му махна с ръка, той бързо ѝ направи един знак от уличния език. Тя се усмихна и лорд Аринд я въведе вътре.

ГЛАВА 13

КРАДЛА!

Щом излезе от жилищната сграда на учениците, Сония замря от изненада и възхита. Небето сияеше в бледо и синьо, обсипано с блестящи оранжевеещи облаци. Някъде иззад хълмовете Сарика изгрываше слънцето.

Тя беше осъзнала, че изпитва удоволствие в тези ранни часове, когато всичко беше тихо и спокойно. С приближаването на зимата се съмваше все по-късно и тази сутрин тя най-после бе успяла да види изгрева.

Сония влезе в столовата. Прозяващите се прислужници я изгледаха, примигвайки сънено. Едно момиче уви в хартиена салфетка прясна питка хляб и ѝ я подаде. Слугите вече започваха да свикват с непредсказуемите ѝ появи.

Оттам Сония се отправи към Баните. От всички сгради в Гилдията там се чувстваше най-сигурно. Жените и мъжете бяха разделени и за по-сигурно между отделенията им беше издигната висока стена. Там нито Исле, нито Бина се осмеляваха да я притесняват. Винаги се случваше така, че банята се ползваше и от някоя магьосница и те нямаше как да я тормозят.

Регин бързо разбра, че обидите и намеците по неин адрес не правеха никакво впечатление на новите им съученици. Както се беше надявала Сония, той не успя да си организира нова банда. Опитите му да се сприятели с Порил претърпяха комичен неуспех, защото момчето просто отскочи невярващо и уплашено от него.

През обедната почивка, когато учениците посещаваха столовата, Регин винаги се хранеше с предишния си клас. Сония се досети, че той няма намерение да изоставя старата си банда, след като не е успял да си събере нова. Те бяха започнали отново да тормозят Сония и използваша почивката, за да обмислят план за действие.

Имаха на разположение само времето преди първия час и вечер, след часовете. Сутрин Сония се криеше в някое закътано ъгълче до

последната секунда преди да удари гонга. След занятия обаче те обикновено й устройваха засади, от които нямаше как да се измъкне.

Новите й съученици не се присъединяваха към тормоза, но и не правеха нищо, за да й помогнат. Порил не беше по-различен. Той стоеше зад нея, пребледнял и разтреперан, докато тя търпеше подигравките на Регин.

Понякога успяваше да избегне срещата, помагайки на учителя си да отнесе нещо в склада или му задаваше въпрос, който изискваше подробен отговор и той неволно я изпращаше до изхода на Университета. Присъствието на който и да е магьосник в коридора й даваше възможност да се измъкне от тях. Понякога Ротан я посрещаше след часовете, но на следващия ден винаги й се налагаше да понася безкрайните им ехидни подмятания.

В жилищните помещения на учениците бандата я оставяше на мира. Веднъж бяха нахълтали в стаята й и бяха започнали да разхвърлят вещите й. Тя изпрати едно бързо мисловно послание до лорд Аринд с молба да се разправи с неканените гости — и той веднага влезе вътре, настоявайки да му обяснят какво става. Оттогава не се бяха опитвали да влизат в стаята й — поне така си мислеше.

Тя си купи една голяма кутия с дръжка за носене, в която да държи нещата си; беше й омръзнало книгите да изхвърчат от ръцете й, записките й да пламват изведнъж, а писалките и мастилницата да се чупят. А защитаването на кутията с помощта на магия й помагаше да усъвършенства уменията си в поддръжката на магическия щит.

Когато излезе от Баните, Сония огледа учениците в двора. Тя стисна здраво дръжката на кутията и тръгна към Университета. Когато се озова в коридора на втория етаж, тя отново се огледа. Пред вратата на класната й стая се бяха събрали група ученици с кафяви мантии и нещо си шушукаха. Стомахът й се сви.

Сония обърна глава наляво и надясно и забеляза някакъв магьосник, който разговаряше с един от учениците на стотина крачки от нея. Щеше ли да забележи, ако нещо се случи? Може би.

Тя тръгна по коридора колкото се може по-бавно. Когато стигна до стаята, магьосникът изведнъж се обърна и тръгна в противоположната посока. В същото време Исле забеляза Сония.

— Пфу! — разнесе се звънкият й глас в коридора. — Каква е тази миризма?

Регин надигна глава и се усмихна.

— Миризмата на копторите. Колкото повече се приближава, толкова по-силна става.

Той се изстъпи пред Сония и вниманието му беше привлечени от кутията.

— Може би в тази нова кутия има нещо миризливо, а?

Той протегна ръка към кутията и Сония отстъпи назад. В този миг от коридора до тях изникна висока фигура с черна мантия и Регин замръзна на мястото си все още с протегнатата ръка.

Отдръпвайки се от Регин, Сония се озова на пътя на магьосника и осъзна, че единствена тя се движи. Всички ученици в коридора бяха замръзнали по местата си, без да свалят очи от магьосника.

Магьосник с черна мантия. Върховният повелител.

Гласът в главата на Сония закрещя: „Това е той! Бягай! Махай се оттук!“. Тя бързо направи няколко крачки встрани.

„Не — помисли си тя, — не привличай вниманието към себе си. Дръж се както трябва.“

И се поклони с уважение.

Той мина покрай нея, без да я поглежда. Следвайки примера ѝ, останалите ученици също започнаха да се покланят. Сония реши да се възползва от ситуацията и бързо се шмугна в стаята.

Щом се озова вътре, тя веднага се отърси от притеснението от появата на Върховния повелител. Учениците бяха насядали по местата си, лорд Борел пишеше нещо на дъската и дори не забеляза поклона ѝ. Тя седна до Порил и въздъхна с облекчение.

В онези няколко минути, когато всички бяха замръзнали от изненада, Сония имаше усещането, че съществуват единствено тя и тъмната фигура от кошмарите ѝ. И Сония му се беше поклонила! Тя погледна надолу към ръката си, която все още здраво стискаше дръжката на кутията. Тя вече се кланяше толкова често, че не ѝ правеше впечатление. Но този път беше по-различно. Тя почувства как я изпълва гняв. След като знаеше какъв е той и на какво е способен...

Внезапно стаята се изпълни със стържене на столове — учениците настанаха от местата си. Сония също се изправи, осъзнавайки, че вече всички са се събрали и тя не е чула какво им е казал лорд Варел. Воинът махна към вратата и учениците тръгнаха към изхода.

Озадачена, Сония тръгна след Порил.

— Остави книгите си тук, Сония — каза ѝ Ворел.

Тя погледна кутията си, след което се обърна към чиновете и видя, че всички ученици са оставили принадлежностите си. Тя неохотно се върна при чина си, остави кутията си върху него и забърза да настигне останалите.

Учениците разговаряха развълнувано помежду си. Но Порил не изглеждаше добре.

— Къде отиваме? — прошепна му тя.

— На А-арената — заекна той с разтреперан глас.

Сония почувства как сърцето ѝ прескочи един удар. Арената. Досега часовете по Воински изкуства включваха единствено уроци по история и безкрайни упражнения по създаването на бариери. Занимаваха се в класната стая, но им беше казано, че накрая ще бъдат отведени на Арената, където ще се проведат практическите занятия.

Когато слязоха по стълбите и излязоха от Университета, тя усети как я обзема някакво странно чувство — не точно страх. Не беше приближавала Арената от онзи ден преди година, когато Ротан я беше отвел да наблюдава демонстрацията на Воински умения като част от опитите му да я убеди да остане в Гилдията. Докато наблюдаваше как учениците си разменят магически удари, тя не се почувства много добре. Спомни си онзи ден, когато за пръв път използва магията си и хвърли камък по магьосника и как магьосниците случайно бяха убили момчето, което според тях ги беше нападнало.

Това се оказа просто грешка, но тя бе превърнала едно невинно момче в овъглен труп. Лекциите по безопасност, на които останалите ученици като че ли не обръщаха особено внимание, винаги я караха да изтръпва. Не спираше да се чуди колко ли често грешаха магьосниците.

Пред нея Регин, Хал и Бенон подтичваха нетърпеливо по градинската алея. Дори лицата на Нарон и Трасия пламтяха от възмущение. Може би мисълта, че не е изключено случайно да убият някого от Дома им или пък някой чуждестранен благородник би ги отрезвила. Но дали би ги възпряла вероятността да убият едно бившо момиче от копторите?

Когато стигнаха до широкия равен терен край Арената, Сония погледна към осемте леко извити спираловидни пилони, разположени

около него. Можеше да усети слабата вибрация на въздуха, причинена от магическата бариера, която те поддържаха. Тя се насили да се приближи до ръба и внимателно погледна надолу. Основата на Арената представляваше заровен до половината каменен кръг, покрит с бял пясък. Пилоните бяха разположени около нея на равни разстояния един от друг. От основата им до градината водеха каменни стъпала. В единия се виждаше квадратен портал, през който по-къс подземен тунел се стигаше до вътрешността на Арената.

— Последвайте ме — нареди лорд Борел. Той тръгна надолу по стъпалата и поведе учениците през портала в Арената. — Стройте се в редица.

Учениците се подчиниха, като Порил остана последен. Лорд Борел изчака докато всички млъкнат и се прокашля.

— Това ще бъде първият ви урок по магически удари. Освен това сега за пръв път ще използвате цялата сила на магията си. Но трябва да ви предупредя: това, което ще правите днес, е опасно. — Той ги изгледа внимателно и продължи да говори: — По време на тези упражнения трябва да сте изключително внимателни. Дори на нивото, което сте достигнали, вие сте способни да извършите убийство. Не го забравяйте. Няма да толерирам никакви глупости. Всяка небрежност ще бъде жестоко наказана.

Сония усети студени тръпки по гърба си. „Дано наказанието е достатъчно сурово, за да убеди Регин, че някой «нещастен случай» няма да представлява лесен начин да се отърве от мен“.

Внезапно Борел се усмихна и потри нетърпеливо ръце.

— На този етап ще ви науча на трите основни удара. Първо ще проверим кой от тях ще използвате инстинктивно. Регин.

Регин пристъпи напред.

Лорд Борел започна да отстъпва назад, докато не се озова почти на ръба на Арената. После вдигна ръце и очерта във въздуха кръг. Пред него се появи блестящ диск от почти невидима енергия. Магьосникът отстъпи встрани и кимна на Регин.

— Събери силата си и я запрати срещу този диск.

Регин вдигна ръка и я протегна към целта. Лицето му се намръщи и една искряща мълния излетя от дланта му и се заби в диска.

— Добре — каза лорд Борел. — Силов удар, но с голяма загуба на енергия, пропиляна по светлината и топлината. Хал.

Сония гледаше към блестящия магически диск. Борел сигурни използваше щита, за да разбере каква енергия пращат към него учениците... но в спомените си откриваше нещо друго, което караше стомаха ѝ да се свива от ужас.

Нова мълния, този път синя, порази диска. В съзнанието ѝ проблесна спомен за ярка светлина и писъци.

— Топлинен удар — каза Борел, след което започна да обяснява разликата между силовите и топлинните удари. С една част от съзнанието си Сония възприемаше думите му, но не можеше да се откъсне напълно от спомените си...

Бягащата в ужас тълпа... почернелият труп... миризмата на изгоряла плът...

— Бенон.

Киралийското момче пристъпи напред. Лъчът, който изскочи от дланта му, беше почти прозрачен.

— Силов удар. — В гласа на Ворел прозвуча задоволство. — Нарои...

Нова мълния прониза въздуха.

— Силов удар, но с голямо отделяне на топлина. Трасия...

Огнен поток заслепи очите на Сония.

— Огнен удар — смаяно констатира Ворел. — Сено...

Момчето винд се мръщи доста време, преди да успее да изкара пулсираща светлина от дланта си. Тя излетя накриво и пропусна диска, удряйки се в бариерата. Разнесе се тих звън, който приличаше на разбито стъкло в далечината. Около тях се накъдриха тънки енергийни нишки. Сония преглътна тежко. Скоро щеше да дойде нейният ред. Скоро...

— Яленд.

Момчето, което стоеше до нея, пристъпи напред и удари по диска без колебание.

— Сония...

Тя погледна към диска, но единственото, което виждаше, беше лицето на момче, което я гледаше втренчено. Очите му бяха пълни със страх, макар все още да не знаеше какво го очаква...

— Сония?

Тя въздъхна дълбоко и се опита да прогони кошмара. „Когато реших да се присъединя към Гилдията, знаех, че ще трябва да науча и това. Тези битки са просто игра. Опасна игра, създадена, за да могат да се поддържат бойните умения в случай че Обединените земи бъдат нападнати“.

Лорд Ворел пристъпи към нея, но спря, когато тя вдигна ръка. За пръв път след уроците по Контрол тя нарочно посегна към енергийния си източник. Останалите ученици се размърдаха нетърпеливо.

В главата ѝ отново се появи образът на онова момче. Тя трябваше да го замени с нещо друго или щеше да си изпусне нервите. Регин промърмори нещо за това, че я е страх. Пред очите ѝ се появи друга фигура и тя се усмихна. Съсредоточи волята си и вложи в удара целия си гняв.

Раздаде се звук на разбито стъкло, заглушен от възклицанията, които сред магьосниците минаваха за ругатни. Сония усети как стомахът ѝ се свива. Нима беше пропуснала диска?

Към върховете на пилоните се понесоха светлинни вълни и изчезнаха. Дискът не се виждаше никакъв. Тя погледна озадачено към лорд Ворел, който триеше челото си.

— Не съм казвал да използваш цялата си сила, Сония — каза той. Това беше... комбинация от... огнен удар и силов удар... като че ли. — Той се обърна към Порил, който веднага се вцепени. — След минутка ще възстановя мишената. Не удряй, докато не ти кажа.

Няколко минути той стоя със затворени очи, после тръсна глава и отново създаде диск.

— Давай, Порил.

Порил въздъхна, вдигна ръка и изпрати напред почти невидим удар.

— Много добре — кимна Ворел. — Силов удар без нито грам излишна енергия. Сега искам да нанесете по още един удар, този път с пълна сила. След това ще се опитаме да нанасяме съзнателно само определени удари. Регин.

Сония гледаше как учениците удрят бариерата. Нямаше как да се разбере дали ударите са по-мощни, но Ворел изглеждаше доволен. Когато дойде ред на Сония той се поколеба, но после сви рамене.

— Давай. Да видим можеш ли да го направиш отново.

Развеселена, Сония изтегли част от силата си и я освободи.

Първоначално изглеждаше, че дискът ще издържи, но после потрепери и изчезна. Раздаде се звън, вълните бяла светлина се извиха в дъга нагоре и учениците неволно се свиха. После всичко утихна. Ворел погледна замислено Сония.

— Несъмнено това, че си по-голяма, ти дава предимство — каза той тихо, сякаш говореше на себе си. — Също както опитът на Порил му дава по-добър контрол. — Той отново изгради диск. — Порил, покажи ни силов удар.

Ударът на момчето беше почти невидим. Ворел посочи диска.

— Както сами видяхте — или не видяхте — ударът на Порил беше много икономичен. Нямаше никакви излишни светлини или топлина. Силата му беше насочена само напред. Сега се опитайте да оформите силата си в силови удари. Регин, опитай пръв.

Докато заниманията продължаваха, Сония установи, че ѝ е много забавно. Оформянето на ударите беше истинско предизвикателство, но щом успя да „усети“ всеки тип, тя правеше всичко с лекота. Дори изпита леко разочарование, когато Ворел им нареди да се връщат в клас.

Останалите ученици се усмихваха и развълнувано шепнеха. Те изтичаха нагоре по стълбището и се втурнаха в класната стая.

Борел изчака да се успокоят и скръсти ръце.

— Следващия път ще се върнем към укрепването на бариерите. — На лицата на учениците се изписа разочарование. — Надявам се, че днешните упражнения са ви убедили колко е важно да се издигат надеждни щитове — рече строго той. — През оставащото време до удрянето на гонга искам да си запишете всичко, което научихте днес.

Учениците едва сподавиха стоновете си и започнаха да отварят тетрадките си. Сония протегна ръка към резетата на кутията си. Щом ги докосна, тя осъзна, че е забравила да ги заключи с магия.

След като отвори кутията и видя, че всичко е вътре, тя въздъхна с облекчение. Извади папката със записките си, но от нея се изсипа нещо и падна на пода с металически звън.

— Това е писалката ми!

Сония вдигна глава и видя, че Нарон я гледа възмутено. Тя се намръщи, погледна надолу и видя, че на пода до краката ѝ лежи златна пръчица. Наведе се и я вдигна.

Някой издърпа писалката от ръцете ѝ. Тя вдигна глава. Лорд Ворел я гледаше намръщено. Той се обърна към Нарон.

— Това ли е писалката, която каза, че ти липсва?

— Да. — Нарон отново погледна Сония. — Беше в кутията на Сония.

Ворел стисна зъби и отново погледна втренчено момичето.

— Откъде я взе?

Сония погледна към кутията, която държеше в ръцете си.

— Беше вътре — отвърна тихо тя.

— Тя е откраднала писалката ми! — обяви възмутено Нарон.

— Не съм! — възрази тя.

— Сония. — Ворел стисна здраво писалката. — Ела с мен.

Той се обърна и тръгна към бюрото си. Сония го гледаше невярващо, докато той не се обърна и не я погледна намръщено.

— Веднага — излая учителят.

Сония затвори кутията и тръгна към вратата, усещайки погледите на всички. Тя се обърна. Нима всички вярваха, че е откраднала писалката? Не е ли ясно, че Регин е виновен за това?

Но всички те я гледаха, присвили подозрително очи. Порил беше навел глава и избягваше погледа ѝ. Сърцето ѝ се сви от обида и Сония им обърна гръб.

Тя беше момиче от копторите. Беше признала, че като малка е извършвала кражби. Тя бе аутсайдер. Приятелка на Крадците. Те бяха виждали как Регин я дразни, но не знаеха колко пъти е крал книгите и записките ѝ, колко пъти я е тормозил. Не знаеха колко хитър и отмъстителен е той.

Но тя не можеше да го обвини в нищо. Дори да се осмелеше да го направи и да рискува да се подложи на разчитане на истината, тя нямаше как да докаже, че точно той го е направил. Можеше само да докаже невинността си, а заради това не си струваше да рискува. Ако директорът на Университета не ѝ позволише сама да избере кой да влезе в съзнанието ѝ, някой можеше да научи за престъплението на Върховния повелител.

Ворел се спря пред вратата.

— Нарон, по-добре ела и ти — каза той. — Останалите, завършете записките си. Няма да се върна преди междучасието.

Щом влезе в кабинета на директора на Университета, Ротан забеляза напрегнатите лица на присъстващите. Джерик седеше зад бюрото си със скръстени ръце и мрачно изражение на лицето. Сония се беше свила на един стол, вперила поглед в нищото. На съседния стол седеше изпънат друг ученик. Зад него се беше изправил Воинът, лорд Ворел, чийто поглед пламтеше от гняв.

— Какво се е случило? — попита Ротан.

Джерик се намръщи още повече.

— В твоята възпитаничка е била открита писалка, която принадлежи на съученика й Нарон.

Ротан погледна Сония, но тя не вдигна глава, за да срещне погледа му.

— Вярно ли е това, Сония?

— Да.

— По-подробно?

— Отворих кутията си, за да извадя записките си и писалката изпадна от тях.

— Как се е озовала там?

Тя сви рамене.

— Не знам.

Джерик пристъпи напред.

— Не си ли я сложила ти там?

— Не знам.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам дали съм я сложила там.

Той се намръщи.

— Как така не знаеш? Или си я сложила, или не си.

Тя разпери ръце.

— Възможно е предишната вечер да съм я прибрала заедно със записките ми.

Джерик тръсна раздражено глава и си пое дълбоко дъх.

— Откраднала ли си писалката на Нарон?

Сония се намръщи.

— Не умишлено.

Ротан често бе водил подобни разговори със Сония, затова едва не се засмя. Но сега не беше време за подобни игри на думи.

— Значи казваш, че може да е станало случайно? — попита той.

— Как може случайно да се открадне нещо? — възкликна Джерик. — Кражбата е умишлено действие.

Ворел изсумтя отвратено.

— Сония, ако не го отречеш, остава единствено да приемем, че си виновна.

Тя погледна учителя и внезапно присви очи.

— Има ли някакво значение? Вие и без това вече сте го решили. Едва ли ще успея да променя мнението ви.

За няколко мига в стаята настъпи пълна тишина. Ротан забеляза как лицето на Ворел постепенно започна да се изчервява, затова пристъпи напред и постави ръка на рамото на момичето.

— Изчакай ме навън, Сония.

Тя излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

— И какво очаквате да си помисля? — възкликна Джерик. — Ако е невинна, какви са тези уклончиви отговори?

Ротан подчертано мълчеше, гледайки към Нарон. Джерик проследи погледа му и кимна.

— Можеш да се върнеш в клас, Нарон.

Момчето стана.

— Мога ли са да си взема писалката, директоре?

— Разбира се. — Джерик кимна на Ворел.

Ротан потрепна, щом зърна скъпата златна писалка, която учителят подаде на ученика. Сигурно момчето я беше получило като подарък по случай приемането му в Гилдията.

Когато Нарон излезе от стаята, Джерик погледна Ротан очаквателно.

— Какво искахте да ми кажете, лорд Ротан?

Ротан сложи ръце зад гърба.

— Наясно ли сте с тормоза, на който е подложена Сония от съучениците си?

Джерик кимна.

— Да.

— Установихте ли кой е подстрекателят на този тормоз?

Устните на директора потръпнаха.

— Да не смятате, че той е организирал и тази кражба?

— Само предлагам да не отхвърляте и тази възможност.

— Ще ви трябва доказателство. Засега единственото, с което разполагаме, е, че изчезналият химикал е открит сред принадлежностите на Сония. Тя не отрича, че го е взела и не е обвинила Регин, че го е подхвърлил в кутията ѝ. На какво да вярвам?

Ротан кимна.

— Убеден съм, че Сония би искала да има доказателство за противното, но щом не обвинява никого, значи не разполага с такова. В тази ситуация всякакви протести ще прозвучат подозрително. Нищо чудно, че мълчи.

— Това не доказва невинността ѝ — каза Ворел.

— Да. Но вие ме помолихте да обясня поведението ѝ и аз го направих. Не мога да докажа, че е невинна, но мога да гарантирам за нея. Не вярвам, че го е направила.

Ворел изхъмка, но замълча. Джерик ги изгледа и махна с ръка.

— Ще помисля върху това, което чух. Благодаря ви. Можете си вървите.

Сония стоеше облегната на стената навън, забила мълчалив поглед в обувките си. Ворел я погледна с присвити очи, но мина покрай нея, без да каже нищо. Ротан се приближи до момичето, обли на се на стената и въздъхна.

— Нещата не изглеждат добре.

— Знам. — В гласа ѝ прозвуча примирение.

— Каза ли нещо на Регин?

— Как бих могла? — Тя вдигна глава и срещна погледа му. — Не можех да го обвиня, дори и да имах доказателства.

— Защо да... — Отговорът веднага му просветна. Правилата на Гилдията. Обвинителят трябваше да се подложи на разчитане на истината. Тя не можеше да рискува. Тайните, които криеха, можеха да бъдат разкрити преждевременно. Раздразнен и ядосан, той се намръщи и заби поглед в пода.

— Вярваш ли им?

Той я погледна.

— Разбира се, че не.

— И в теб няма и капчица съмнение?

— Дори капчица.

— А би трябвало — рече горчиво тя. — Всички останали очакват това да се случи. Няма никакво значение какво казвам или правя.

Знаят, че съм го правила преди и си мислят, че ще го направя отново, със или без причина.

— Сония — рече нежно той. — Онова, което казваш или правиш има значение. Знаеш го много добре. Само защото преди толкова много време се е наложило да откраднеш не означава, че и сега ще го направиш. Ако непрекъснато те влече към кражбите, досега да сме го забелязали. Ти трябва ясно и твърдо да заявиш своята невинност, дори никой да не ти повярва.

Тя кимна, макар да му стана ясно, че не е съвсем убедена.

Когато удари гонгът за обедната почивка и двамата вдигнаха глави. Ротан се отблъсна от стената.

— Ела да обядваш с мен. Не сме го правили от седмици.

Тя се усмихна тъжно.

— И без това известно време едва ли ще съм добре дошла в столицата.

ГЛАВА 14

ЛОШИ НОВИНИ

Един по един учениците минаваха покрай масата на лорд Елбен и всеки си взимаше по един стъклен буркан. Сония знаеше, че ще я посрещнат враждебни погледи, затова изчака. За нейна огромна изненада Регин се приближи последен до масата. Погледна я, поколеба се, после пристъпи напред и взе последните два буркан. Докато ги разглеждаше, лорд Елбен се намръщи, но малко преди да отвори уста, Регин хвърли единия на Сония.

— Дръж.

Тя протегна ръка да го хване, но миг преди пръстите ѝ да стигнат буркана, той се изплъзна, падна на земята и се пръсна на парчета.

— Ох, съжалявам! — възкликна Регин и отстъпи назад от парчетата стъкло. — Колко съм непохватен.

Лорд Елбен погледна над дългия си нос първо към Регин, а след това и Сония.

— Регин, намери някой прислужник да почисти. Сония, този път ще трябва само да наблюдаваш.

Сония се върна на мястото си. Тя вече не се изненадваше от нищо. „Кражбата“ на писалката на Нарон беше променила не сами отношенията на учениците към нея. Преди „кражбата“ лорд Елбен щеше да каже на Регин да ѝ даде последния буркан или да го изпрати да донесе друг.

„Кражбата“ само потвърди онова, което подозираха всички ученици и учители. Официалното ѝ наказание беше да прекарва всяка вечер по един час в библиотеката на учениците и да подрежда книгите по рафтовете — което ѝ доставяше огромно удоволствие, с изключение на моментите, когато Регин се мотаеше наоколо и ѝ създаваше трудности. Наказанието беше приключило, но учениците и учителите продължаваха да се отнасят към нея с подозрение и мъмрене.

През повечето време никой не ѝ обръщаше внимание. Но когато се приближеше до някой ученик или се осмелеше да го заговори, тя получаваше само студен презрителен поглед. Повече не се опита да

ходи с тях в столовата. Вместо това се върна към старите си навици да пропуска обяда или да се храни с Ротан.

Но не всичко отиваше на зле. След заниманията на Арената тя разбра, че е доста по-силна от останалите. Това ѝ вдъхна увереност. Вече не ѝ беше нужно да си пази силите за занятията, както обикновено съветваха учителите. Тя непрекъснато се защитава с магическата си бариера и вече не се страхуваше от блъсканията или другите номера, на които обикновено беше подлагана. Това означаваше, че може спокойно да си проправи път покрай Регин и приятелчетата му, ако я заобиколяха в коридора.

Вратата на стаята ѝ беше защитена от друг щит, също както прозореца и кутията ѝ. Тя използваше магията си денонощно и въпреки това нито се изморяваше, нито силата ѝ се изчерпваше. Дори и след особено напрегнатите занятия в часовете по Воински умения.

Но Сония се чувстваше самотна. Тя въздъхна, поглеждайки към празния стол пред нея. Предишната седмица Порил се беше наранил, изгаряйки ръцете си, докато си бе подготвял уроците. Липсваше ѝ. На него като че ли въобще не му пукаше, че са я уличили в „кражба“.

— Лорд Елбен?

Сония вдигна глава. На вратата стоеше жена със зелена мантия. Тя отстъпи встрани и леко побутна в стаята един дребен ученик. Сония потрепна от радост.

— Мисля, че Порил се е оправил достатъчно, за да започне отново да посещава занятия. Все още не може да прави нищо с ръцете си, но може поне да гледа.

Порил не сваляше очи от Регин. После се поклони на лорд Елбен и като на сън отиде до мястото си. Лечителката кимна с глава и си тръгна.

Докато Елбен даваше инструкции на класа, Сония от време на време поглеждаше към гърба на приятеля си. Порил като че ли не обръщаше никакво внимание на урока. Той седеше вцепенен и поглеждаше от време на време към ръцете си, по които червенееха пресни белези. Когато час по-късно удари гонгът за почивка, той изчака учениците да излязат от стаята, бързо се изправи и забърза към вратата.

— Порил — повика го тя. Поклони се бързо на Елбен и с няколко крачки настигна момчето. — Най-накрая се върна — усмихна му се тя.

— Искаш ли да ти помогна да наваксаш пропуснатото?

— Не — намръщи се той и ускори крачка.

— Порил! — Тя го настигна и го хвана за ръката. — Какво има?

Той я погледна, след което хвърли бърз поглед към останалите от класа, които се отдалечаваха по коридора. Регин се мотаеш, най-отзад и от време на време хвърляше по някой поглед през рамо усмихвайки се така, че Сония усети как я полазват тръпки.

Порил потрепери.

— Не мога да говоря с теб. Не мога. — Той отблъсна ръката ѝ.

— Но...

— Не, остави ме на мира. — Той се обърна, но тя отново го хвана здраво за ръката.

— Няма да те оставя на мира, докато не ми кажеш какво стана — процеди тя през стиснати зъби.

Той се поколеба, преди да отговори.

— Заради Регин.

Сония погледна преbledнялото му лице и усети как стомаха ѝ се свива. Той не сваляше очи от останалите ученици и тя знаеше, че повече нищо няма да ѝ каже. Момчето просто искаше да се махне от нея.

— Какво ти каза той? — притисна го тя.

Порил преглътна.

— Каза ми да не разговарям повече с теб. Съжалявам...

— И ти просто ще направиш каквото ти казва? — Тя знаеше, че не е честно, но не можеше да се удържи. Цялата трепереше от гняв. — Не ти ли мина през ума да му кажеш да върви да се удави в Тарали?

Той повдигна покритите си с белези ръце.

— Казах му.

Гневът на Сония изведнъж се изпари. Тя погледна приятеля си.

— Той ли ти причини това?

Порил кимна едва забележимо. Тя погледна надолу по коридора, но класът им беше стигнал до стълбите и се изгуби от погледа им.

— Това е... Защо не каза на никого?

— Не мога да го докажа.

Четенето на истината щеше да го докаже. Дали Порил имаше никаква тайна, която искаше да скрие също като нея? Или просто беше

толкова уплашен от възможността някой магьосник да чете мислите му, че бе готов на всичко, за да го избегне?

— Не може да му се размине, че е изгорил ръцете ти само защото си ми приятел — изръмжа тя. — Ако те заплаши отново, кажи ми. Аз ще... Аз ще...

— Какво? Нищо не можеш да направиш, Сония. — Лицето му почервения. — Извинявай, но не мога. Просто не мога! — Той се обърна и побягна по коридора.

Сония го последва, клатейки глава. Стигна до стълбището и бавно заслиза надолу. Когато стигна до приземния етаж, тя чу нисък боботещ звук. Поглеждайки по коридора към Голямата зала, тя примигна изненадано.

Залата беше пълна с магьосници. Те стояха по двойки или на големи групи и разговаряха. Сония се спря, чудейки се какво ги е събрало там. Днес не беше денят за Съвет, значи имаше друга причина.

— На твоє място не бих привличал вниманието към себе си — разнесе се глас зад нея.

Тя отскочи и се обърна към Регин.

— Може да решат, че са те пропуснали — каза той и очите му злорадо проблеснаха.

Тя се отдръпна от него озадачена, но сигурна, че не иска да разбира за какво говори. Регин се досети, че тя не знае какво става и на лицето му се изписа задоволство. Той отново се приближи до нея.

— О, ти не знаеш, нали? — ухили се грозно той. — Нима си забравила? Днес е най-големият празник в годината за копторни боклуци като теб. Денят на Прочистването.

Думите му ѝ подеждяха като удар. Прочистването. Първото Прочистване беше преди повече от трийсет години. Оттогава всяка година кралят изпращаше стражниците и Гилдията да прочистят улиците на града от „скитници и злодеи“. Твърдеше се, че така градът ще се избави от Крадците. Всъщност Прочистването не причиняваше никакви неудобства на Крадците; те познаваха отлично всички входи и изходи от града. Само бездомните бедняци бяха подкарани като стадо към копторите. От Прочистването страдаха и такива хора, които като роднините на Сония бяха наели стаи в „претърпаните и несигурни“ работнически бараки. Точно в деня на Прочистването две години по-рано Сония се беше присъединила към банда момчета,

които хвърляха камъни по магьосниците и тогава за пръв път се прояви магическата ѝ сила.

Регин се засмя доволно. Усещайки зараждащия се в гърдите ѝ гняв, тя се обърна, за да се отдалечи. Регин се изпъчи пред нея, блокирайки пътя ѝ. Лицето му бе изкривено в изражение на триумф и тя се зарадва, че на учениците не им позволяват да участват в прочистването. Но после си помисли за бъдещето и потрепери. Регин очевидно очакваше с нетърпение деня, в който ще може да използва силата си, за да прогони безпомощните просяци и бедните семейства от града.

— Не си отивай — каза той и кимна към залата. — Не искаш ли да попиташ наставника си колко му е било забавно?

Ротан? Той не би могъл... Убедена, че Регин само я дразни, тя се обърна. Огледа събралите се магьосници и в една близка група и забеляза познато лице. Ротан.

Тя усети как изстива. Как можеше да се включи в това, след като знаеше какво е отношението ѝ към Прочистването? Но така или иначе той нямаше как да се възпротиви на заповедите на краля.

Напротив! Не всички магьосници участваха в Прочистването. Той можеше да се откаже и на негово място да изпратят друг!

Ротан сякаш усети погледа ѝ и вдигна глава, и забеляза Сония. После погледът му се прехвърли върху Регин и той се намръщи. Регин се засмя. Изведнъж тя изпита непреодолимо желание да се махне оттук. Обърна се рязко и изтича покрай момчето към изхода на Университета. Регин я последва, като през целия път до жилищата на магьосниците не спря да ѝ се подиграва. Остави я на мира чак когато стигнаха до входа на сградата. Тя отиде право в покоите на Ротан и отдъхна с облекчение, когато установи, че вътре няма никой. Не искаше точно сега да се вижда с Тания, защото можеше да не се сдържи и да ѝ се сопне.

Когато малко по-късно вратата се отвори, тя крачеше нервно напред-назад.

— Сония.

Ротан я гледаше извинително. Тя не му отвърна нищо, просто замря до прозореца и погледна навън.

— Съжалявам — каза той. — Знам, че го приемаш като предателство. Искаше ми се да ти кажа, че ще ходя. Все го отлагах,

докато рано тази сутрин не ни призоваха.

— Не е било нужно да ходиш — каза тя и не позна собствения си глас, натежал от гняв.

— Напротив — рече той.

— Не, не си длъжен. Някой друг можеше да отиде.

— Така е — съгласи се той. — Но не затова трябваше да отида. — Той се приближи до нея и продължи с нежен глас. — Сония, трябваше да отида там, за да се погрижа да не се правят повече грешки. Ако не бях отишъл и нещо се беше случило... — Той въздъхна. — Този път всички бяхме напрегнати. Може и да ти се стори невероятно, но увереността на Гилдията бе сериозно разклатена след случилото се миналия път. Няма значение дали е от страх, че ще сбъркат нещо или — той се засмя, — че ще попаднат на друг владеец магията обитател. Гилдията има нужда от някой, който да я надзирава.

Сония наведе поглед. Думите му ѝ прозвучаха смислено. Тя усети как гневът ѝ постепенно се изпарява. Въздъхна, погледна го и успя да кимне. Той се усмихна обнадеждено.

— Прощаваш ли ми?

— Така мисля — рече неохотно тя. После погледна към масата и забеляза, че Тания беше оставила пикантни хлебчета и други студени ястия. Очевидно не очакваше, че някой ще се върне за обяд.

— Хайде да похапнем — каза Ротан.

Приемайки поканата, тя отиде до масата и се настани на стола.

Каретата спря пред обикновена двуетажна сграда. Лорлън слезе, без да обръща внимание на любопитните и озадачени погледи на хората, които вървяха по улицата. Той закрачи бързо към Дома на Първата градска стража и когато прислужникът му отвори врата той влезе в тясна приемна.

Стаята беше обзаведена с вкус, но без излишен разкош. На групи из нея бяха подредени удобни кресла. Те напомняха на Лорлън за Вечерната зала на Гилдията. От приемната излизаше коридор, който водеше до останала част на сградата.

— Разпоредителю.

Лорлън се обърна и видя сина на Дерил да се надига от едно кресло.

— Капитан Баран. Поздравления за новия ви пост.

Младият мъж се усмихна.

— Благодаря ви, Разпоредителю. — Той махна с ръка към коридора. — Моля, заповядайте в кабинета ми. Ще ви разкажа всички последни новини.

Баран отведе Лорлън до една врата в края на коридора. Зад нея се разкри малка, но удобна стая. Едната ѝ стена беше закрыта от нар тотечни чекмеджета, а в средата на стаята се намираше бюрото му Баран посочи на Лорлън единия от двата стола, а сам се настани на другия.

— Баща ви ми каза, че сте променили мнението си за жената, за която говорихме — рече настоятелно Лорлън. — Сега смятате, че вече става въпрос за убийство.

— Да — отвърна Баран. — Напоследък се сблъскахме с още няколко подобни самоубийства. Във всички случаи оръжието на убийството липсва и има следи от насилствено нахлуване. Върху всяка жертва са открити отпечатьци от длани и пръсти около раната. Това е твърде необичайно, за да е съвпадение. — Той замълча. — Самоубийствата започнаха около месец след като спряха ритуалните убийства, сякаш убиецът е осъзнал, че привлича нежелано внимание и е решил да промени методите си, с надеждата, че хората ще започнат да ги приемат за самоубийства.

Лорлън кимна.

— Или може би се е появил нов убиец.

— Може би. — Баран се поколеба. — Има още нещо, което може да няма връзка. Попитах предшественика си дали някога е попадал на нещо толкова странно. Той ми каза, че през последните четири-пет години е имало серия убийства, които периодично зачестявали. Той се засмя. — Каза още, че това е цената, която трябва да платим за това, че живеем в градове.

Ледени тръпки пробягаха по гърба на Лорлън. Акарин се беше върнал от пътуването си преди малко повече от пет години.

— А преди това е нямало нищо подобно?

— Мисля, че не. В противен случай щеше да ми каже.

— Значи става въпрос за един и същ убиец?

— Само ако известно време е следвал един модел, а след това го променил. Предшественикът ми подозира, че първоначално някой от

Крадците е започнал да действа срещу съперническа група. Може да е маркирал по определен начин жертвите си, за да може съперниците му да разберат кой е извършил убийствата. Но жертвите като че ли нямат никаква връзка един с друг или с Крадците.

След това предположил, че става въпрос за наемен убиец, който се опитва да си изгради репутация. Само че малцина от убитите са имали големи дългове. Предшественикът ми не успял да свърже убийствата, също както и аз не успявам да намеря връзка.

— Нито дори най-обикновен обир?

Баран поклати глава.

— Някои от жертвите са били ограбени, но не всичките.

— Свидетели?

— От време на време. Описанията им се различават. Но въпреки всичко има един общ детайл. — Очите на Баран грейнаха. — Убиецът е носил пръстен с голям червен камък.

— Наистина ли? — намръщи се Лорлън. Беше ли виждал някога пръстен на ръцете на Акарин? Не. Акарин не носеше никакви бижута. Това не означаваше, разбира се, че не може да си слага някои пръстен, когато никой не го гледа. Но защо му е да го прави?

Лорлън въздъхна и поклати глава.

— Има ли някакви следи, че при убийствата може да е използвана на магия?

Баран се усмихна.

— На татко това много би му харесало, но не. Има някои странни неща в някои от убийствата, но няма следи от изгаряния или нещо друго, за което да няма обикновено обяснение.

Разбира се; черната магия нямаше да остави следи, които Баран би разпознал. Лорлън не беше сигурен дали дори някой магьосник щеше да ги разпознае. Но за всеки случай реши да събере колкото се може повече информация.

— Какво друго можете да ми кажете?

— Искате ли подробности от всяко убийство?

— Да.

Баран махна към чекмеджетата.

— Тук съм събрал досиетата на всички необичайни серийни убийства. Оказаха се доста...

Лорлън погледна слисано картотеката. Толкова много...

— Може би ще прегледам само последните.

Баран кимна. Отиде до стената и измъкна една голяма папка.

— Хубаво е, че Гилдията проявява интерес към подобни въпроси — каза той.

Лорлън се усмихна.

— Интересът ми е предимно личен, но ако Гилдията може да помогне с нещо, трябва само да ми кажете. Ала аз съм сигурен, че разследването е в надеждни ръце.

Баран се усмихна сухо.

— И аз се надявам същото, Разпоредителю. И аз се надявам същото.

Тъмносивите облаци бавно се носеха над Арената към Северния квартал. Вятърът огъваше дърветата в градината. С приближаването на зимата клоните им потъмняха, но на тях все още се държаха последните яркочервени и жълти листа.

Въздухът в Арената бе абсолютно неподвижен. Бариерата я защитаваше от вятъра, но не и от студа. Сония устоя на желанието си да се обгърне с ръце и да притисне вълнената блуза, която носеше под мантията, по-плътно към тялото си. Лорд Ворел им беше наредил да свалят всичките си щитове, включително онзи, който ги защитаваше от студа.

— Запомнете законите на магията — извика той. — Първи: удържането на щита при атака отнема повече енергия, отколкото самата атака. Втори: кривият или заобиколен удар отнема повече енергия от правия. Трети: светлината и топлината се разпространяват по-бързо и равномерно от силата, затова за силовия удар са нужни повече усилия, отколкото за огнения.

Лорд Ворел застана пред класа с разкрячени крака и ръце на пръста. После погледна към Сония.

— Ударите са лесни. Трудно се контролира силата им. Затова издигането на бариери е най-важното умение на Воина и затова учениците прекарват по-голямата част от времето си в упражнения да ги поддържат. Не забравяйте правилата на Арената. Падне ли щитът ви, изгубили сте битката. Няма нужда от други доказателства.

Сония потрепери и то не от студ. Това беше първият урок, при който учениците щяха да се изправят един срещу друг. Тя си спомни всички предупреждения, които беше изрекъл Ворел и огледа лицата на съучениците си.

Повечето бяха зачервени и възбудени, но Порил беше бял като сняг. Тъй като досега на упражненията двамата винаги бяха образували двойка, лорд Ворел сигурно щеше да ги изправи един срещу друг. Тя реши да внимава и да действа внимателно срещу някогашния си приятел.

— Като за начало ще ви разделя по двойки в зависимост от силата ви — каза Борел. — Регин, ти ще се биеш със Сония. Бенон, ти ще се сражаваш с Яленд. Нарон — с Трасия. Хал, Сено и Порил ще се редуват един срещу друг.

Сония усети как кръвта ѝ се вледенява. Той ме изправи срещу Регин!

Но в това имаше смисъл. Те бяха двамата най-силни ученици в класа. Изведнъж ѝ се прииска да се беше досетила по-рано за това и да се беше престорила на по-слаба, отколкото е в действителност.

„Не, не трябва да мисля по този начин“. Ворел им беше казал много пъти, че ако магьосникът смята, че ще загуби, то битката е вече изгубена. „Аз ще победя Регин — помисли си тя. — Аз съм по-силна. Това ще е отмъщението ми за раните на Порил“.

Оказа се не чак толкова лесно да запази решимостта си, когато лорд Ворел я извика да излезе отпред и да застане до Регин. Той постави ръка на рамото ѝ и тя почувства как магията му изгражда около нея вътрешен щит. Другият воин, лорд Макин, изгради щит около Регин.

— Останалите излезте навън — нареди той. Когато учениците послушно започнаха да излизат през коридора, Сония се насили да погледне Регин в очите. Те грееха, а устните му се изкривиха в самодоволна усмивка.

— Така — каза Ворел, когато учениците насядаха по стълбите извън Арената. — Заемете позиции.

Сония преглътна тежко и отиде в единия край на Арената. Регин изтича в другия и се обърна към нея. Борел и Макин отстъпиха назад и Сония усети как издигат щитове около себе си. Сърцето и затупка лудо.

Ворел погледна първо нея, после Регин и даде рязко знак с ръка.
— Започвайте.

Сония бързо издигна щита си и се приготви да посрещне ударите, но такива не последваха. Регин стоеше със скръстени ръце, отпуснат на единия си крак и чакаше.

Сония присви очи. Първият удар се считаше за много важен. Чрез него магьосникът показваше характера си на противника. Когато се вгледа, тя установи, че Регин дори не е издигнал щита си. Той премести тежестта на тялото си на другия крак, забарабани с пръсти по ръката си, потупа с крак по земята и погледна въпросително към учителя им.

Сония също погледна към лорд Ворел. Воинът наблюдаваше напрегнато, без очевидно да се притеснява от липсата на бойни действия.

Регин въздъхна толкова силно, че дори учениците извън Арената можаха да го чуят. След това се прозя. Сония потисна усмивката си. Това не беше битка на сили, а на търпения.

Тя сложи ръце на хълбоците си и погледна към учениците, без повече да се старае да следи какво прави Регин. Някои от тях ги наблюдаваха напрегнато, други изглеждаха озадачени или отегчени. Тя отново погледна към учителя си. Лорд Ворел ѝ отвърна с хладен поглед.

Може пък да успее да примами Регин да удари пръв. „Ами ако сваля щита си...“

Сония внимателно свали външната си бариера и в този миг всичко около нея избухна в бял огън. Издигнатият набързо щит, с който се опита да отблъсне ударите, се разпадна за няколко секунди. Кожата ѝ настръхна на мястото, където магията на Регин се сблъска с вътрешния щит на Ворел.

— Стой!

Ударите спряха, но пред очите на Сония плуваха черни петна. Тя погледна към лорд Ворел, който застана в центъра на Арената и примигна.

— Регин е победител — обяви той. Откъм учениците се разнесоха слаби поздравителни викове. Сония усети как лицето ѝ пламва, а Регин се поклони грациозно.

— Сония — обърна се към нея лорд Ворел. — Свалянето на щита не е препоръчително, освен ако уменията ти не позволяват да го вдигнеш отново бързо. Ако отново смяташ да използваш тази стратегия, трябва повече да упражняваш защитата си. Можете да излезете.

Бенон и Яленд са следващите.

Сония се поклони и затича с всички сили към портала. В коридора я връхлетя мрачно настроение. „Това е само първата битка“ — помисли си тя. Не можеше да очаква непрекъснато да печели, особено срещу Регин, чийто наставник все пак беше Воин.

Ако винаги ги разпределяха според силата им, тя щеше всеки път да се бие с Регин. Отсега беше ясно, че той предпочита тази дисциплина, а и тя беше чувала Хал да споменава, че Регин взима частни уроци. Тъй като тя нямаше никакво желание да става Воин или да взима допълнителни уроци, тя бе повече от сигурна, че той винаги щеше да е по-добър от нея.

Но пък Ворел беше казал, че само първия път ще ги разпреди според силите им. Ако двойките се променяха според уменията и таланта и тя се окажеше не толкова опитна, колкото Регин, Ворел щеше да я изправи срещу някой от другите ученици.

Което означаваше, че тя има два избора: да се опита да усвои по-добре Воинските умения и всеки път да се изправя срещу Регин, или да се провали, за да може да се отърве от него.

Сония въздъхна, изкачи се по стълбите и се присъедини към останалите ученици. И в двата случая щеше да преживява още много унижителни поражения.

Тя се сети с копнеж за Купола, старата каменна постройка, която се издигаше до жилищата на учениците. Преди да бъде изградена Арената, учениците бяха тренирали там. Дебелите ѝ стени защитаваха външните хора от ударите, които си разменяха вътре, но освен това битката можеше да бъде наблюдавана само от учителя. И Купола беше тясно и задушно, но поне скриваше позора от поражението.

Докато наблюдаваше Бенон и Яленд, Сония бързо се отегчи. Тя не можеше да разбере как тези уроци, с всичките им правила, ще подготвят магьосниците за истинска война. Не, тези Воини прекарваха целия си живот в опасни игри, а магията можеше да бъде използвана за нещо по-добро — например Лечителство.

Тя поклати глава. Знаеше със сигурност, че когато дойде времето да си избира дисциплина, няма да избере червената мантия.

ГЛАВА 15

ВНЕЗАПНО НАПАДЕНИЕ

Когато влезе в класната стая, Сония веднага усети, че нещо не е наред. Във въздуха витаеха странни потоци магическа сила. Тя се поколеба на прага. Облекчението, че на идване към Университета беше успяла да избегне бандата на Регин, отлетя за миг.

Лорд Киано надигна глава. Стори й се, че в очите му проблесна благодарност, сякаш появата й му беше донесла дългоочакваната възможност да разсее малко обстановката.

— Днес няма да имаме занятия, Сония.

Тя погледна изненадано учителя.

— Защо, милорд?

Киано се поколеба. Тя чу как някой си пое дъх със свистене и погледна към съучениците си. Само четирима бяха дошли по-рано. Бенон седеше, обхванал главата си с ръце. Трасия и Нарон бяха преместили столовете си до него. Зад тях седеше Регин, като за пръв път очите му не изразяваха нищо. Трасия гледаше обвинително Сония.

— Един ученик е починал — обясни Киано. — Шерн.

Сония се намръщи, припомняйки си ученика от летния клас, чиито сила тя бе усетила по доста странен начин. Починал? В главата й заприиждаха въпроси. Как? Кога?

— О, махай се оттук — изръмжа Трасия.

Изненадана от избухването й, Сония я погледна втренчено.

— Той беше братовчед на Бенон — каза й тихо Киано.

Трасия изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се нахвърли върху нея. Сония постепенно започна да разбира. След като бе попитала защо няма да има занятия, лорд Киано беше принуден да говори за смъртта на Шерн пред братовчед му. Сония усети как лицето й пламва. Нарон я погледна намръщено, тя излезе заднешком от стаята и побягна.

Но само след няколко крачки се спря, изпълнена с гняв и раздразнение. Как би могла да знае, че Шерн е мъртъв или че Бенон му

е братовчед? Напълно нормално бе да попита защо са отменени занятията.

Нали?

Мислите й се върнаха при Шерн. Когато научи за смъртта му, тя почувства само лека тъга. Шерн не й беше проговорил нито веднъж, не беше разговарял и с останалите. Всъщност целият летен клас не му беше обръщал внимание през няколкото седмици, докато бе в Университета.

Когато стигна до стълбището, тя видя, че Ротан се изкачва нагоре и изпита огромно облекчение.

— Ето те и теб — каза той. — Разбра ли за случилото се?

— Отмениха занятията.

— Да — кимна той. — Винаги го правят, когато се случи нещо такова. Отидох да те потърся в стаята ти, но не те намерих. Ела да пийнем нещо топло.

Сония мълчаливо тръгна с него. Струваше й се невероятно, че Гилдията ще затвори Университета заради смъртта на един ученик, който едва ли беше прекарал повече от няколко седмици там. Но тъй като, с изключение на нея, всички ученици идваха от Домовете момчето най-вероятно беше роднина на няколко други ученици и магьосници.

— Шерн беше в предишния ти клас, нали? — попита Ротан, когато влязоха в гостната му стая.

— Да. — Сония се поколеба. — Мога ли да попитам какво му се е случило?

— Разбира се. — Ротан взе чайник и чаши от помощната масичка, след което донесе два буркана от скрина. — Помниш ли като ти разказах как магьосникът губи Контрол, когато умира?

— И неизползваната магия изригва на свобода и разрушава тялото му.

Ротан кимна и остави бурканите на масата.

— Шерн изгуби Контрол над магията си.

Сония почувства студени тръпки по гърба си.

— Но той беше усвоил Второто ниво.

— Така е, но изглежда, не много добре. Съзнанието му не беше твърде стабилно. — Ротан поклати глава. — Подобно нещо се случва рядко, но не е невъзможно. Разбираш ли, когато открием в децата

магически потенциал, ние винаги проверяваме и устойчивостта на решенията им. Понякога те просто нямат менталната сила или стабилност да контролират магията.

— Разбирам — отвърна Сония и кимна. Ротан наля вода в чайника и добави няколко листенца суми от единия буркан. Сония взе другия, смеси малко рака на прах с вода и подгръ сместа с магия.

— За съжаление някои хора развиват ментална нестабилност, след като пораснат — продължи Ротан — или след като магията им бъде освободена. Рано или късно те губят Контрола, на който са били научени — обикновено през първите няколко години. Шерн започна да проявява признаци на нестабилност преди няколко месеца. Гилдията го отведе на мястото, което сме построили за ученици като него. Опитваме се да ги поддържаме спокойни и щастливи и за тях да се грижат Лечители, които са добре запознати с проблема. Но за съжаление досега лечение за това не е открито и всички опити да се блокира силата им се оказват краткотрайни.

Сония потрепери.

— Когато го видях за пръв път, си помислих, че има странно присъствие.

Ротан се намръщи.

— Толкова рано си усетила нестабилността му? Никой друг не го е направил. Трябва да съобща за това на...

— Недей! — Сърцето на Сония подскочи. Ако Ротан кажеше на никого, че тя е усетила нещо нередно в Шерн, останалите ученици щяха да имат нов повод за обвинения. — Моля те, недей.

Ротан я изгледа замислено.

— Никой няма да те осъжда за това, че си замълчала. Ти не си знаела какво означава това.

Сония издържа погледа му. Ротан въздъхна.

— Добре, няма да кажа на никого. Сега това вече няма значение.

— Той обгърна чайника с ръце. От чучура му веднага започна да се издига пара. — Как се чувстваш, Сония?

Тя сви рамене.

— Не го познавах. — После му разказа какво се беше случило, когато влезе в стаята. — Сякаш аз бях виновна за това.

Ротан се намръщи и си наля суми.

— Сигурно са се държали така просто защото си се появила в неподходящо време. Не им се сърди. Утре вече ще са забравили за това.

— А днес какво да правя? — попита замислено Сония.

Ротан отпи глътка суми и се усмихна:

— Мисля, че можем да планираме посещението на Дориен.

Капитанът на „Аний“ изпадна във възторг, когато Денил го попита дали ще плава до островите Вин. Първоначално магьосника предположи, че човекът се радва, че ще се върне у дома, но когато капитанът настоя да ги настанят в своята каюта, в него възникнаха подозрения. Доколкото познаваше моряците винди, тъгата по родината и уважението към Гилдията не бяха достатъчна причина за един капитан да отстъпи собствената си каюта на пътниците.

Вечерта, след като потеглиха, Денил откри истинската причина за ентусиазма на капитана.

— Повечето кораби до Кико Таун първо пътуват до Капия — им каза капитанът по време на обилния обяд. — Нашият път е много по-кратък.

— Защо не пътуват директно до Кико Таун? — попита Тайенд.

— На Горните вински острови живеят лоши хора — намръщи се капитанът. — Те обират корабите, избиват екипажа. Опасни хора.

— Аха. — Тайенд погледна към Денил. — И ние ще минем покрай тези острови?

— Този път няма никаква опасност. — Капитанът се усмихна на Денил. — На борда имаме магьосник. Ще вдигнем флага на Гилдията. Те няма да посмеят да ни нападнат!

Припомняйки си разговора, Денил се усмихна. Той подозираше, че от време на време търговците рискуваха и избираха този маршрут, като издигаха флага на Гилдията, дори и да нямаха магьосник на борда. Може би пиратите се бяха досетили за това и Денил нямаше да се изненада, ако в някой сандък откриеше магьосническа мантия, истинска или не, скътана за някой черен ден, когато знамето на Гилдията нямаше да е достатъчно.

Но това не го притесняваше особено. Той чувстваше безкрайно облекчение, че най-накрая напуска Лонмар. Цял месец старейшините

спориха помежду си и с него, преди да стигнат до удовлетворително решение. Посланическите задължения, които го бяха изпратили във Вин, на пръв поглед изглеждаха незначителни, но Денил не можеше да не се чуди дали и там не го очакват неприятни изненади.

Колкото повече се отдалечаваха от Лонмар, толкова повече нарастваше напрежението сред екипажа. Денил осъзна, че заплахата от пиратите е напълно реална. От подхвърлените между моряците реплики, които Тайенд му превеждаше, Денил стигна до извода, че почти сигурно ще се сблъскат с пирати. Той доста се разстрои, когато осъзна, че всички тези хора разчитат на него.

Магьосникът погледна към Тайенд, който лежеше на съседната койка. Младият учен беше ужасно преbledнял и отслабнал. Непрекъснатите пристъпи на морска болест се отразяваха зле на здравето му. Въпреки слабостта си и очевидния дискомфорт, Тайенд продължаваше да отказва предложенията на Денил да го излекува.

Поне на този етап пътуването им въобще не приличаше на приятното приключение, което си беше представял Тайенд. Денил знаеше, че ученият бе напуснал Лонмар с огромно облекчение. Магьосникът реши, че щом стигнат Кико Таун, двамата трябва да си отдъхнат поне седмица-две. Виндите се славеха с добродушното си гостоприемство. Денил се надяваше, че Кико Таун ще се окаже приятен контраст в сравнение със странните лонмарски нрави и постоянната жегата в Джебем и в Тайенд отново ще се събуди жаждата за странствания.

През малките прозорчета се виждаха плискащите се вълни. По ясно синьото небе не се забелязваше нито едно облаче. Когато се приближи до тях, Денил забеляза далечните очертания на група острови — и две големи лодки.

Той чу как Тайенд се прозява и се обърна към него. Ученият беше седнал в леглото си и се протягаше.

— Как се чувствате? — попита Денил.

— По-добре. Как е времето навън?

— Изглежда изключително приятно. — Лодките бяха по малки от „Аний“. Те подскачаха по вълните и бързо се приближаваха. — Мисля, че ще имаме компания за вечеря.

Тайенд скочи от леглото, изтича до Денил и надникна през прозорчето.

— Пирати?

Към вратата се приближиха бързи стъпки, последвани от рязко почукване.

— Видях ги — извика Денил.

Тайенд го потупа по рамото.

— Време е да проявите героизъм, мой магически приятелю.

Денил му хвърли изпепеляващ поглед, преди да отвори вратата и да излезе в коридора. Най-младият от моряците, момче на около четиринайсет години, се поклони припряно.

— Ела навън! По-бързо! — каза той, кокорейки се.

Денил тръгна след момчето, мина пред общата стая и излезе на палубата. Забеляза капитана на кърмата и отиде при него.

— Лоши мъже — каза капитанът и посочи с пръст.

Лодките се бяха приближили на около двеста крачки. Денил вдигна поглед към мачтите на „Аний“ и забеляза знамето на Гилдията да се вее на вятъра. После огледа палубата и установи, че целия му екипаж, включително и момчето, се беше въоръжил с ножове иди къси, грубо изковани мечове. Неколцина държаха в ръцете си лъкове, заредени и прицелени към приближаващите се лодки.

Тайенд изпъшка възмутено.

— Екипажът като че ли не ви вярва — промърмори той.

— Не искат да рискуват — отвърна Денил. — Вие не бихте ли постъпили така?

— Вие сте наш герой и защитник. Знам, че ще ни спасите.

— Трябва ли непрекъснато да го повтаряте?

Тайенд се изкиска.

— Просто искам да се чувствате необходим и ценен.

Приближавайки се до „Аний“, водещата лодка не забави ход.

Притеснен, че пиратите възнамеряват да вземат кораба на абордаж, Денил се приближи до парапета, готов да я преобърне. Тя зави в последния момент и бавно заплава редом с кораба.

Малките морски съдове бяха пълни с високи мускулести мъжаги. Те се бяха прикрили с огромни щитове, за да се предпазят от дъжда и от стрели. Денил забеляза проблясващите между тях мечове. Двама мъже държаха намотани въжета, за които бяха завързани абордажни куки.

Хората в лодките имаха по-тъмна кожа и бяха по-високи от средния винд; вероятно във вените им течеше и лонмарска кръв. Те не сваляха погледи от човека, който стоеше на носа на лодката; това сигурно беше главатарят им.

Когато втората лодка се изравни с първата, главатарят вдигна ръка и каза нещо на виндо. Тайенд издаде сподавен звук, но моряците от екипажа на „Аний“ не отвърнаха нищо. Денил погледна към капитана.

— Какво каза той?

Капитанът се прокашля.

— Пита колко струва красивият ти приятел. Казва, че ще изкара хубави пари от него, ако го продаде за роб на Запад.

— Така ли? — Денил погледна към Тайенд. — Вие как мислите? — Петдесет златни?

Тайенд го погледна гневно. Капитанът се засмя.

— Не знам какви са цените за мъжете роби.

Денил се ухили и поклати глава.

— Нито пък аз. Кажете на пирата, че приятелят ми не се продава. Кажете му — докато говореше, Денил се обърна към пирата, — че този кораб ще му излезе много скъпо.

Капитанът преведе думите му на виндо. Пиратът се усмихна, после даде сигнал на другата лодка. Моряците наблегнаха на веслата и скоро двете лодки заплаваха бързо към брега.

Капитанът пристъпи към Денил.

— Убийте ги сега — каза задъхано той. — Преди да са се измъкнали.

Денил поклати глава.

— Не.

— Но пиратите са лоши хора. Винаги ограбват корабите. Убиват. Взимат роби.

— Нас не ни нападнаха — отвърна Денил.

— Ако ги убие, морето ще стане по-безопасно.

Денил погледна към капитана.

— Убийството на мъжете в една или две лодки няма да има особено значение. Други ще ги заменят. Ако виндите искат магьосниците да прочистят островите от пирати, те трябва да

договорят това с Гилдията. Според закона аз мога да използвам силите си само в защита, освен ако нямам директна заповед от моя крал.

Капитанът сведе поглед и се отдалечи. Денил чу как мъжът промърмори нещо на родния си език, преди да нареди на екипажа си да се залавя за работа. Неколцина от моряците изглеждаха недоволни, но се заеха със задълженията си, без да се оплакват.

— Те не са единствените, които останаха недоволни от изпълнението ви — обади се Тайенд.

Денил погледна замислено приятеля си.

— И вие ли смятате, че трябваше да ги убия?

Тайенд погледна с присвити очи към отдалечаващите се пирати.

— Нямахме да възразя. — После сви рамене. — Но най-вече се надявах да видя магията в действие. Нищо кой знае колко впечатляващо. Само малко фойерверки.

— Фойерверки?

— Да. Може и малко фонтанчета.

— Простете, че съм ви разочаровал — отвърна сухо Денил.

— И какви бяха тези глупави шеги, че ще ме продадете в робство и то само за петдесет златни монети! Каква обида!

— Извинете. Сто ли трябваше да предложи?

— Не! И не ми изглежда като да съжалявате особено.

— Тогава се извинявам, че извинението ми не прозвуча особено убедително.

Тайенд завъртя очи.

— Стига толкова! Връщам се в каютата.

Сония притисна към гърдите си кутията с училищните си принадлежности и въздъхна. Стъмваше се твърде бързо. Когато влезе в гората, залязващото слънце още се виждаше над дърветата, но в спускащия се сумрак предметите вече почти не се различаваха. Тя устоя на желанието си да създаде светлинно кълбо, защото не искаше да я видят.

Някъде наблизо изпука клонче.

Тя рязко спря и се взря в гъсталака. В далечината зад дърветата се виждаха светлините на Лечителницата. Гората като че ли беше пуста.

Сония въздъхна и продължи да върви.

Няколко седмици по-рано лорд Киано беше извел класа им в полето и ги беше отвел до къщичките със стъклени покриви, в които лечителите отглеждаха медицинските си растения. Беше им показал няколко разновидности и им беше обяснил как да разпознават растенията. После им беше заявил, че всяка седмица ще избира по един ученик, с който ще ходят в полето след часовете, за да провери знанията му на практика.

Днес беше неин ред. След изпита Киано я освободи. Сония знаеше, че Регин няма да изпусне възможността да ѝ устрои засада близо до Университета и остана дълго време там, преструвайки се, че разглежда растенията с надеждата, че ще може да се върне обратно заедно с учителя си. Но когато той поведе ленива беседа с градинаря, тя разбра, че ще се наложи доста да почака.

Затова реши да приложи собствения си план. Тя предполагаше, че Регин ще я чака на обичайната пътека, затова реши да мине напъряко през гората, да заобиколи Лечителницата и да излезе на пътя, които водеше до Университета.

Леко изпукване вляво отново я накара да спре. Кръвта във вените ѝ изстина, когато чу сподавен смях и осъзна, че планът ѝ се е провалил.

— Добър вечер, Сония.

Тя се обърна и зърна познатия силует между дърветата. Създаде бързо светлинно кълбо и тъмнината отстъпи встрани. Пред нея стоеше ухиленият Регин, а от двете му страни — Исле и Аленд. Разнесе се ново пукане на клони и от сенките се появиха Генил, Валим и Кано.

— Вечерта е страхотна за разходка в гората — отбеляза Регин, оглеждайки се. — Толкова е тихо. Спокойно. Никой няма да ни прекъсне. — Той пристъпи към нея. — Учителите вече не ти обръщат внимание, нали? Колко жалко. Не е честно, че с нас се занимават допълнително, а с теб не. Затова реших сам да ти преподам няколко урока.

Новото пропукване на клони подсказа на Сония, че учениците зад гърба ѝ се приближаваха към нея. Тя подсили щита си, но за нейна огромна изненада момчетата я заобиколиха и застанаха до Регин.

— Хмм — продължи той. — Може би трябва да те науча на някои неща, които ми показва лорд Болкан. — Той се спогледа с

останалите и кимна. — Да, мисля, че това ще ти е интересно.

Устата ѝ пресъхна. Тя знаеше, че Регин взима допълнителни уроци по Воински умения, но не и че се обучава при Болкан, Повелителя на воините. Когато Регин вдигна ръцете си, останалите ученици се приближиха до него и поставиха ръце на раменете му.

— Защиатавай се — каза той, имитирайки заповедния тон на лорд Ворел.

Тя подсили щита си с още магия и блокира притока на енергии, който изригваше от дланите на Регин. Ударите бяха леки, но силата им постепенно нарастваше, докато накрая достигнаха мощност, каквато не беше изпитвала на Арената. Изненадана, тя не спираше да влива магия в щита си.

Възможно ли беше това? Тя се беше сражавала достатъчни пъти с Регин, за да познава силата му. Той винаги е бил по-слаб от нея. Дали не се е въздържал в очакване на подходящия момент, за да я изненада с истинската си мощ?

Лицето на Регин се изкриви в грозна усмивка и той пристъпи към нея. Атаката рязко отслабна и той се спря, обръщайки се към останалите. Те бързо го настигнаха и поставиха ръце на раменете му.

Щом го докоснаха, атаката се поднови с нови сили. Тя се досети какво означава това. Очевидно останалите му преливаха от силите си. Тя не знаеше, че това е възможно, но имаше доста неща от Воинските изкуства, които не ѝ бяха известни — или пък ги беше пропуснала по време на продължителните и отегчителни лекции на Ворел.

В ушите ѝ започна да звъни от магията, която изпълваше въздуха. Снегът около тях се беше разтопил в съскащи локви вода. Толкова много сила... мисълта, че тя бе насочена срещу нея накара сърцето ѝ да ускори ритъма си. Ако щитът ѝ не издържеше, последствията щяха да са фатални. Той поемаше голям риск... или пък не?

„Ами ако смята да ме убие?“

Едва ли. Щяха да го изхвърлят от Гилдията.

Но когато си представи Регин, изправен пред Събранието на магьосниците в Заседателната зала, тя изведнъж разбра, какво ще кажат те. Нещастен инцидент. Не беше негова вината за недостатъчните ѝ умения. Четири седмици работа в библиотеката и повече да не се повтаря.

Гняв замени страха ѝ. Тя погледна учениците и видя как те се поглеждат несигурно. Регин вече не се усмихваше, а се опитваше намръщено да се концентрира. Той изръмжа нещо и останалите възразиха в отговор. Каквото и да правеха, то очевидно нямаше очаквания ефект.

Това означаваше ли, че са достигнали максимума на обединените си сили? Тя се усмихна. Успяваше да издържи с лекота. Той я беше подценил — и съдейки по светлинното кълбо над главата ѝ, тя разполагаше с още сила.

И как щеше да приключи всичко? Тя беше сигурна, че ответният ѝ удар щеше да прекъсне атаката им. Но ако не можеха да се защитят, тогава тя щеше да бъде изправена пред Висшите магове и изпратена в изгнание.

А ако успееш да издигнат щитовете си, щяха да продължат да я преследват чак до жилищата на учениците. Как да се отърве от тях. Тя погледна към светлинното кълбо. Ако го угасеше, очите им нямаше да успея веднага да привикнат към тъмното и тя щеше да се измъкне. Но пък и самата тя щеше да има проблеми в мрака.

Да ги заслепи?

Сония се усмихна. Затвори здраво очи и насочи волята си. Зад клепачите ѝ проблесна ярка светлина и тя усети как атаката секва. Когато отвори очи, тя видя, че учениците примигват или разтъркват очите си.

— Не мога да виждам! — възкликна Кано.

Получи се! Тя се ухили, когато Аленд грубо изруга и протегна ръце напред, губейки равновесие върху неравната земя. Исле запристъпва внимателно напред, докато не се натъкна на дърво. Тя го стисна здраво, сякаш се страхуваше, че ще ѝ избяга.

Сония отстъпи назад. Чувайки хрущенето на снега под краката ѝ, Регин протегна ръце и пристъпи към нея. Обувките му попаднаха в калната локва, създадена от разтопения сняг и той се подхлъзни, падайки по лице в калта.

Сония се разсмя. Регин скочи на крака и лицето му се изкриви грозно. Сония избегна протегнатите му ръце и се отдалечи от учениците.

— Благодаря ти за урока, Регин. Не знаех, че си толкова прозорлив.

Тя се засмя отново, обърна му гръб и тръгна към осветена сграда на Университета.

ГЛАВА 16

ЗАКОНЪТ ЗА ОБВИНЕНИЯТА

Ротан разглобяваше крехка конструкция, състояща се от тръбички, колби и други стъклени джунджурии, когато чу някой да произнася името му. Той вдигна глава и видя, че на прага на класната стая е застанал млад мъж с облекло на прислужник, препасан със зелен пояс, което означаваше, че е пратеник на лечител.

— Да? — рече той.

— Лейди Винара моли за присъствието ви в Лечителницата.

Сърцето на Ротан прескочи един удар. Какво ли иска от него Винара? Да не би нещо да се е случило със Сония? Дали Регин не е стигнал твърде далеч в номерата си? Или е нещо друго? Старият му приятел Ялдан? Или Езрил, съпругата му?

— Идвам след малко — отвърна той.

Пратеникът се поклони и си тръгна. Ротан погледна ученикът, който беше останал след часовете, за да му помогне. Фаринд се усмихна.

— Аз ще довърша всичко сам, ако искате, милорд.

Ротан кимна.

— Много добре. Само внимавай, като изхвърляш киселината.

— Разбира се.

Ротан тръгна бързо по коридора, опитвайки се да спре да мисли за причината, която бе накарала Винара да го повика. Скоро щеше да я разбере. Нощният въздух беше леденостуден, затова Ротан издигна около себе си щит и затопли въздуха. Когато стигна до Лечителницата, той видя, че лейди Винара го чака на входа.

— Искали сте да ме видите? — рече задъхано Ротан.

Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

— Не беше нужно да бързате, лорд Ротан — каза му тя. — Учениците, които твърдят, че са жертви на любимката ви, няма да се изпарят и знаете ли къде е Сония?

Жертви? Какво ли е направила?

— Сигурно учи в стаята си.

— Не сте ли я виждали тази вечер?

— Не. — Ротан се намръщи. — За какво става въпрос?

— Преди около час тук пристигнаха шестима ученици. Те твърдят, че Сония им е устроила засада в гората и ги е ослепила.

— Ослепила ги е? Как?

— С ярка светлина.

— Аха. — Ротан си отдъхна, но щом забеляза сериозното лице на Лечителката, отново се разтревожи. — Нали не за постоянно?

Тя поклати глава.

— Не. Няма сериозни наранявания — не си заслужават губенето на времето на някой лечител. Ще се оправят.

— Някакви други наранявания, освен заслепяването?

— Порязвания и отоци от опитите им да намерят път през гората.

— Разбирам. — Ротан кимна леко. — Да не би един от тези ученици да е фаворитът на Гарел, Регин?

— Да. — Лечителката сви устни. — Чувам, че Сония не обича особено това момче.

Ротан се засмя горчиво.

— Смея да уверя, че чувствата им са взаимни. Мога ли да говоря с Регин?

— Разбира се. Ще ви отведе при него. — Винара се обърна и тръгна по главния коридор на сградата.

Докато Ротан вървеше след нея, той размишляваше върху думите на Винара. И за минута не беше повярвал, че Сония е причакала Регин и приятелите му. По-скоро те й бяха организирали засада, но нещо се беше объркало.

Сигурно сами се бяха заслепили, за да могат после да обвинят нея за това, но той се съмняваше да е станало точно така. Ако бяха възнамерявали да постъпят така, те щяха да се погрижат да бъдат намерени от други техни приятели, които да ги отведат в Лечебницата. Това че дори не бяха изпратили мисловен призив за помощ означаваше, че не искаха да привличат вниманието на останалите към положението, в което бяха изпаднали.

Винара спря до една врата и с жест го покани вътре. Когато надникна в стаята, Ротан забеляза познат младеж, който седеше на ръба на леглото. Лицето на Регин пламтеше. Юмруците му се свиваха и разгъваха, а пламтящият му поглед се беше забил в някаква точка над

рамото на наставника му лорд Гарел. Магьосникът се обърна към Ротан и лицето му потъмня. Без да му обръща внимание, Ротан се вслуша в гласа на Регин, който тъкмо завършваше гневната си тирада.

— Кълна се, че тя се опита да ни убие! Знам законите на Гилдията! Тя трябва да бъде прогонена!

Ротан погледна към Винара, после отново към момчето и усети как устните му се разтягат в усмивка. Щом Регин искаше да приложат законите на Гилдията, то нека бъде така.

— Това е много сериозно обвинение, Регин — рече тихо той. — Затова няма да е подходящо точно наставникът ти да потвърди истинността му. — Той се обърна и погледа към жената, която стоеше зад гърба му. — Може би лейди Винара трябва да предложи някой друг.

Винара примигна, но щом осъзна какво има предвид Ротан, очите ѝ проблеснаха.

— Аз ще изпълня разчитането на истината — заяви тя.

Регин си пое рязко дъх. Когато отново погледна ученика, Ротан със задоволство забеляза, че момчето е пребледняло.

— Не, аз нямах предвид... — заекна то. — Аз не...

— В такъв случай оттегляш ли обвиненията си? — попита Ротан.

— Да — изпъшка Регин. — Оттеглям обвиненията си.

— Тогава какво се случи тази вечер?

— Да — рече Винара с мрачен глас. — Защо Сония те е нападнала, както твърдиш?

— Очевидно е искала да им попречи да посещават няколко дни часовете — отвърна Гарел.

— Разбирам — рече Ротан. — Какво ще се случи през следващите няколко дни, че да иска отсъствието ви?

— Не знам... сигурно просто е искала да ни нарани.

— И затова е последвала шестима ученици в гората — Ротан погледна многозначително Винара, — убедена, че ще успее да надвие обединените ви сили? Сигурно има по-добри воински умения, отколкото показват оценките ѝ.

Лишените от зрение очи на Ротан потърсиха наставника му.

— Какво изобщо правехте вие шестимата в гората? — попита Винара.

— Ние просто... изследвахме. За забавление.

— Хм — рече тя. — Приятелите ти твърдят друго.

Регин отвори уста, но бързо я затвори. Гарел се изправи.

— Ученикът ми е пострадал и има нужда от почивка. Със сигурност този разпит може да почака, докато се възстанови.

Ротан се поколеба, но реши, че си струва да рискува. Той се обърна към Винара.

— Той е прав. Отговорите на Регин не ни трябват. Убеден съм, че Сония ще се съгласи да се подложи на разчитане на истината, и да докаже невинността си.

— Не! — възкликна Регин.

Винара присви очи.

— Ако тя го иска, не можеш да ѝ попречиш, Регин.

Ученикът изкриви лице, сякаш беше лапнал нещо отвратително.

— Добре, ще ви кажа. Тръгнахме след нея в гората и ѝ погодихме един номер. Не беше нищо опасно. Ние просто... приложихме онова, което сме научили в час.

— Разбирам. — В гласа на Винара се промъкна ледена нотка. — Тогава по-добре ни разкажи какъв е бил този номер — и имай предвид, че спомените на Сония могат да потвърдят или отхвърлят всичко, което ни кажеш.

Сония въздъхна и отбеляза с късче хартия докъде е стигнала и стана да отвори. Направи го внимателно, като издигна магически щит в случай че Регин се опита да нахлуе вътре. За нейна изненада и коридора стоеше лорд Оусън.

— Извинявай, че те безпокоя — рече той. — Разпоредителят Лорлън иска да те види в кабинета си.

Докато го гледаше, Сония почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Стомахът ѝ се сви от студено предчувствие. Разпоредителят... тя не беше разговаряла с него от месеци. Какво ли искаше от нея? Имаше ли нещо общо с Върховния повелител? Дали Акарин беше открил, че тя знае тайната му?

— Не се тревожи — каза ѝ Оусън с усмивка. — Той просто иска да ти зададе няколко въпроса.

Сония излезе от стаята си и излезе заедно с него от жилищната сграда на учениците. Двамата прекосиха двора и влязоха в

Университета. Стъпките им отекваха в празните коридори. Когато Оусън отвори вратата на Лорлъновия кабинет, Сония ахна от изненада. Стаята беше пълна с магьосници. Някои бяха насядали по столовете, други стояха изправени. Когато влезе вътре, тя осъзна, че тук са повечето Висши магове.

Когато забеляза Ротан, тя въздъхна с облекчение. Но след това видя лорд Гарел и сърцето ѝ прескочи един удар. Значи все пак ставаше дума за сблъсъка ѝ с Регин. Сигурно си беше измислил страхотна история, щом бе успял да привлече вниманието на Висшите магове.

Ротан се усмихна и ѝ махна с ръка. Тя се приближи до него с омекнали крака.

— Сония.

Тя се обърна и погледна Лорлън, който седеше зад голямото бюро. Лицето на магьосника със синята роба беше сериозно.

— По-рано тази вечер между теб и шестима други ученици се е случил инцидент, който привлече вниманието ни. Бихме искали да ни разкажеш какво се случи.

Тя огледа стаята и тежко преглътна.

— Лорд Киано ме заведе на полето, за да ме изпита. Реших да се върна по заобиколния път, покрай Лечителница. Регин и приятелите му ме спряха в гората. — Тя се поколеба, чудейки се как обясни случилото се, без да прозвучи като обвинение.

— Продължавай — каза Лорлън. — Разкажи ни какво се случи.

Сония си пое дълбоко дъх и продължи.

— Регин каза, че иска да ми покаже нещо, което е научил от лорд Болкан — тя погледна към магьосника в червена роба, — и накара останалите да сложат ръце на раменете му. Ударът му беше по-силен от обичайното и аз осъзнах, че останалите по някакъв начин му дават допълнително енергия.

— А ти какво направи?

— Вдигнах бариерата си.

— Само това?

— Не исках да отвъръщам на ударите. Може би нямаше да могат да се защитят добре.

— Мъдро решение. Какво се случи след това?

— Светлинното ми кълбо още светеше, което означаваше, че имам още сила.

Някой от лявата ѝ страна рязко си пое дъх и тя подскочи изненадано. Обърна се и видя, че лейди Винара я гледа преценяващо.

— Продължавай — каза Лорлън.

— Знаех, че няма да се откажат и трябваше да се измъкна, преди да решат да направят нещо друго. И за да им попреча да ме последват, аз ги заслепих със светлина.

Тя чу как зад гърба ѝ се разнесе мърморене. Лорлън леко махна с ръка и в стаята настъпи тишина.

— Сецям се за няколко въпроса — каза той. — Защо реши да се прибереш по заобиколния път?

— Защото знаех, че ще ме причакат — отвърна Сония.

— Кой?

— Регин и останалите.

— И защо им е да го правят?

— Те винаги... — Сония поклати глава. — Ще ми се да знаех защо, Разпоредителю.

Лорлън кимна и погледна към Винара.

— Разказът ѝ потвърждава думите на Регин.

Сония погледна Лечителката.

— Регин ви го е разказал?

— Той те обвини, че си се опитала да ги убиеш — обясни ѝ тихо Ротан. — Когато осъзна, че това означава да бъде подложен на разчитане на истината, той оттегли обвиненията си. Тогава аз заявих, че ти ще се подложиш на разчитане, за да докажеш невинността си. А след това истината излезе наяве.

Тя го погледна изненадано. Той беше поискал разчитане на истината за нея? Ами ако Регин не си беше признал? Ротан трябва да е бил сигурен, че Регин ще каже истината щом осъзнае, че така или иначе ще бъде разкрита.

— И за какво е тази среща тогава? Защо всички Висши магове са, тук?

Ротан не успя да отговори на въпроса ѝ.

— Някой има ли въпроси към Сония? — попита Лорлън.

— Да.

Лорд Сарин се изправи и пристъпи напред.

— След сблъсъка почувства ли се изморена? Изтощена?

Сония поклати глава.

— Не, милорд.

— Тази вечер правила ли си друга магия?

— Не... всъщност, да. Преградих вратата си.

Лорд Сарин сви устни и погледна към лорд Болкан. Воинът я погледна замислено.

— Упражнявала ли си сама воинските умения? — попита той.

— Не, милорд.

— Сблъсквала ли си се друг път с метода на комбиниранията сила?

— Не, никога не съм чувала за него.

Лорд Болкан се облегна назад и кимна на Разпоредителя. Лорлън огледа присъстващите магьосници.

— Други въпроси?

Магьосниците се спогледаха и поклатиха глави.

— Свободна си, Сония.

Тя се изправи и се поклони на маговете. Те я изпратиха мълчаливо с погледи. Щом вратата се затвори, Сония чу приглушени гласове в стаята. Тя впери поглед във вратата и устните ѝ постепенно се разтеглиха в усмивка. Опитвайки се да ѝ причини неприятности Регин сам бе попаднал в капана. Момичето се обърна и бавно тръгна към жилището на учениците, убедено, че за пръв път никой няма да ѝ препречи пътя.

— Толкова млада, а толкова силна. — Лорд Сарин поклати глава.
— Малцина са напреднали толкова бързо.

Лорлън кимна. Собствените му сили се бяха развили бързо. Както и акариновите. И дамата бяха избрани на двата най-висши поста в Гилдията. Той забеляза слисаните изражения на Висшите магове, когато стигнаха до същия извод.

Обикновено щяха да са доволни, ако откриеха толкова обещаващ ученик. Но Сония беше момиче от копторите и съвсем наскоро беше демонстрирала съмнителните качества на характера си, открадвайки писалката на съученика си. Макар Лорлън да смяташе, че това е единичен инцидент, може би реакция на тормоза от съучениците ѝ, другите магьосници не бяха толкова милостиви.

— Не трябва да таим големи надежди — каза той, за да ги успокои. — Може просто да се е развила по-рано и това да е пределът на възможностите ѝ.

— Тя вече е по-силна от повечето учители. — Сарин посочи Готан. — Че дори и от наставника си.

— Това проблем ли е? — попита студено Ротан.

— Не — усмихна се Лорлън. — Никога не е било. Просто трябва да си по-внимателен.

— Трябва ли отново да я преместим в по-горен клас? — Джерик скръсти ръце и се намръщи.

— Тя превъзхожда съучениците си само по сила, но не и по знания — напомни им Винара. — Има още много да учи.

— Трябва само да предупредим учителите ѝ — каза Лорлън. — Не трябва да изпитват силата ѝ, без да вземат предпазни мерки.

За огромно удовлетворение на Лорлън всички магьосници закимаха с глави. Постъпката на Регин беше разкрила не само жестоката му натура. Той бе показал на всички на какво е способна Сония. Лорлън подозираше, че Ротан също е изненадан от проявената сила.

Но вниманието на Ротан беше привлечено от лорд Гарел. Наставникът на Регин беше мълчал по време на дискусията. Лорлън се намръщи. Те не биваше да забравят колко сериозен беше инцидентът, който ги беше събрал тук.

— А как да постъпим с Регин? — попита той с тон, който накара всички да замълчат.

Болкан се усмихна.

— Според мен младежът си научи урока. Едва ли ще сглупи да я предизвика отново.

Останалите магьосници закимаха и изразиха съгласието си.

— Трябва да получи някакво наказание — настоя Лорлън.

— Той не е нарушил нито едно правило — възрази Гарел. — Болкан му даде разрешение да упражнява стратегията си със своите съученици.

— Устройването на засада на друг ученик не се нарича „упражнение“ — отвърна Лорлън. — Това е опасно и безотговорно.

— Съгласна съм — рече твърдо Винара. — И това трябва да бъде отразено в наказанието му.

Магьосниците се спогледаха.

— Регин взима допълнителни уроци по Воински умения — каза Волкан. — Тъй като те са източника на тези проблеми, аз ще ги спра за срок от... три месеца.

Лорлън сви устни.

— Да удължим този срок до средата на втората година. Мисля, че дотогава класът му ще е минал всички уроци по чест и почтеност.

Наблюдавайки Ротан, Лорлън забеляза как магьосникът вдига ръка, да се почеше по носа, прикривайки усмивката си. Лицето на Варел помръкна, но той не каза нищо. Тъглчето на устата на Болкан се изви нагоре.

— Много добре — съгласи се Воинът. — До средата на втората година.

Лорлън погледна към останалите магьосници. Те кимнаха одобрително.

— Значи е решено.

Джерик въздъхна, огледа останалите и пристъпи напред.

— Ако това е всичко, бих искал да се върна към задълженията си.

Лорд Сарин и лейди Винара също станаха и излязоха от стаята, следвани от лорд Гарел. Болкан погледна изпитателно Ротан.

— Жалко, че Сония няма никакво влечение към Воинските умения. Рядко се срещат жени-воини с такава сила... и изобретателност.

Ротан се обърна и изгледа Воина.

— Не мога да се престоря на разочарован от липсата ѝ на ентузиазъм — отвърна той.

— Нали не сте се опитвали да я откажете? — В гласа на Болкан прозвуча предупреждение.

— Съвсем не — отвърна спокойно Ротан. — Отказа я един инцидент на Северния площад и аз съм сигурен, че дори да бях опитал, нямаше да променя решението ѝ. И без това ми трябваше доста време да я убедя, че ние не сме никакви кръвожадни злодеи.

Болкан се усмихна криво.

— Надявам се, че сте успели.

Ротан въздъхна и погледна встрани.

— Понякога си мисля, че съм единственият, който се опитва.

— Неприязънта на съучениците ѝ беше неизбежна и ще продължи да съществува и след дипломирането ѝ. Тя трябва да се научи да я приема. Този път поне използва магия, а не някакви непочтени умения.

Ротан погледна магьосника с присвити очи. Болкан издържа погледа му с равнодушие. Усещайки зараждащото се между двамата магове напрежение, Лорлън леко тупна с длан по бюрото си.

— Постарайте се да ограничат битките си на Арената — каза той. — Ако беше лято, досега да са подпалили цялата гора. И без това съм затрупан с работа, за да се разправам и с подобни бедствия. А сега, ако обичате... — той махна с двете си ръце към вратата. — Искam си обратно кабинета!

Двамата магьосници се поклониха, извиниха се и излязоха на вън. Когато вратата се затвори зад гърбовете им, Лорлън въздъхна с облекчение и раздразнение.

Ех, тези магьосници!

ГЛАВА 17

ПРИЯТНА КОМПАНИЯ

Пътеките в градините бяха разчистени от снега, но клоните на дърветата продължаваха да се огъват под белите си шапки. Ротан погледна към Университета. Ледените шушулки, които висяха от корнизите, представляваха допълнителна украса към каменните рамки. Когато стигнаха пред сградата заваля сняг и Ротан поведе Сония нагоре по стълбите, за да се скрият във фоайето.

— Ротан?

— Дориен?

— Дано в гостната ти има поне десетина топлинни кълба. Не мога да повярвам колко бързо застудя. Не помня някога да е било толкова ужасно. След миг ще стигна до портала.

Ротан погледна към Сония. Тя гледаше с присвити очи улицата.

— Ето го — промърмори тя.

Ротан вдигна поглед и забеляза приближаващия се самотен ездач. Той махна с ръка и едната от вратите започна да се отваря навътре. Конникът не я изчака да се отвори напълно и пришпори коня си в галоп.

Вятърът развяваше зелената му мантия. Дориен се усмихваше, а лицето му се беше зачервило от студа.

— Татко! — Конят спря, Дориен прехвърли крака си през седлото и скочи с лекота на земята.

— Много ефектно — рече сухо Ротан, приближавайки се до сина си. — Само че все някога ще се подхлъзнеш.

— И то със сигурност пред теб — отвърна Дориен, прегръщайки баща си, — за да ти доставя удоволствието да изречеш: „Нали ти казах“.

— Така ли ще кажа? — попита невинно Ротан.

— Да, със сигурност... — Сините очи на Дориен погледнаха през рамото му. — Това ли е новата ти ученичка?

Ротан се обърна. Сония стоеше в подножието на стълбището, Дориен тикна поводите в ръката на Ротан и пристъпи напред. Както

винаги, когато виждаше усмихнатото лице на сина си след продължително отсъствие, Ротан усещаше как го жегва тъга. Когато Дориен се усмихваше, той силно напомняше на баща си за починалата му съпруга. Освен усмивката, Дориен беше наследил от Илара и страстното увлечение към лечителството.

„Той вече не е момче“ — напомни си Ротан. Няколко месеца по рано Дориен беше навършил двайсет и четири години. Вече беше голям мъж. „На тази възраст — помисли си Ротан — вече имах жена и дете.“

— Приветствам ви, лейди Сония.

— Приветствам ви, лорд Дориен — отвърна Сония и се поклони грациозно.

Докато разговаряха, откъм конюшните се появи прислужник и Ротан му подаде поводите.

— Къде да отнеса чантите ви, милорд? — попита прислужникът.

— В моите покои — отвърна Ротан. Мъжът кимна и отведе коня.

— Хайде да се скрием някъде от студа — предложи Дориен.

Ротан кимна и тръгна по стълбите. Щом влязоха в топлото фоайе, Дориен въздъхна.

— Хубаво е да съм тук отново — рече той. — Как вървят нещата, татко?

Ротан сви рамене:

— Общо взето нищо особено. През тази година най-драматичните събития се развиваха с наше участие. — Той се усмихна на Сония. — А ти си в час с всичко.

Дориен се засмя.

— Да. А как е посланик Денил?

— Не сме общували директно от няколко месеца, но получих няколко писма и кутия с елийнско вино.

— Случайно да ти е останало малко?

— Да.

— Това вече са добри новини. — Дориен потри доволно ръце.

— Как се развиват събитията на североизток?

Дориен сви рамене.

— Общо взето нищо необичайно. Епидемията от зимна треска беше най-интересното събитие през годината. Както обикновено няколко фермери се опитаха да продължат работата си и си докараха

белодробни възпаления. Няколко инцидента, няколко починали възрастни хора, няколко нови бебета на тяхно място. О, появи се и един пастир с изгаряния. Твърди, че е бил нападен от нещо, което местните наричат крал Сакан.

Ротан се намръщи.

— Крал Сакан? Това не е ли онзи призрак, който живее в планината Канлор?

— Същия, но съдейки по нараняванията, момчето по-скоро е изпуснало горящи цепеници върху себе си.

Ротан се засмя.

— Момчетата могат да бъдат невероятно изобретателни, когато не искат да признаят, че са направили нещо нередно или глупаво.

— Да, историята беше доста забавна — съгласи се Дориен. — Момчето ми описа доста ярка картина на този крал Сакан.

Ротан се усмихна. При мисловните комуникации не се стигаше до подобни празни приказки. Колко по-приятно бе да поговорят лице в лице. С крайчеца на окото си той забеляза, че Сония наблюдава Дориен. Когато синът му се извърна, за да надникне в столовата, тя го огледа преценяващо.

Дориен проследи погледа на баща си и се обърна към Сония. Тя го прие като покана да се присъедини към разговора.

— Трудно ли беше пътуването ви?

Дориен изстена.

— Ужасно. Вихрушки в планините и непрекъснат снеговалеж по пътя. Но когато Гилдията зове, човек трябва да се отзове веднага, дори ако това означава да използва всяка капчица сила за проправянето на пъртина през снега и предпазването на себе си и коня от замръзване.

— Не можахте ли да изчакате до пролетта?

— Пролетта е най-заетото време за пастирите. Риберите започват да раждат малки, фермерите са ужасно заети, случват се инциденти. — Той поклати глава. — Не е подходящо време.

— Тогава през лятото?

Дориен отново поклати глава.

— Винаги ще се появи някой с топлинен или слънчев удар. Ани някога се случва и епидемия от лятна треска...

— През есента?

— Време за жътва.

— Значи зимата остава най-подходяща.

— Винаги ще се появи някой с белодробно възпаление. А и когато хората не излизат от вкъщи със седмици, те се разболяват по често. Освен това...

— Значи всъщност няма подходящо време?

Той се ухили.

— Няма.

Тримата излязоха от задния изход на Университета и тръгнаха под сипещия се сняг към жилищата на магьосниците. Когато влязоха в сградата, Дориен се спря пред стълбището и бавно се издигна във въздуха.

— Ти все още ли използваш стълбището, татко? — Дориен скръсти ръце и поклати глава. — Сигурно продължаваш да четеш лекции за здравословния начин на живот. А какво ще кажеш за поддържане във форма на магическите способности?

— Изненадан съм, че ти е останала енергия да левитираш след всичките изпитания, през които си минал по пътя насам — отвърни Ротан.

Дориен сви рамене. Ротан се вгледа в лицето на младия човек и забеляза, че той наистина е много изморен. „Фука се“ — помисли си. Веднъж Ялдан беше отбелязал, че стига да поиска, Дориен би могъл да очарова някой рибер така, че сам да съблече кожата си. Ротан погледна към Сония. Тя наблюдаваше внимателно земята под Дориен и вероятно усещаше енергийния диск под краката му.

Когато се изкачиха по стълбището, Дориен стъпи на земята и леко въздъхна с облекчение. После погледна Сония.

— Баща ми научи ли ви да левитирате?

Тя поклати глава.

— Добре, ще трябва да направим нещо по въпроса. — Дориен погледна укорително баща си. — Това е умение, което е много полезно понякога.

— За да впечатляваш младите дами?

Дориен не му обърна внимание. Ротан се усмихна и ги поведе към покоите си. Тримата влязоха в топлата гостна и бяха посрещнати от Тания.

— Греяно вино, милорди?

— О, да, моля! — възкликна Дориен.

— За мен не — отвърна застаналата до вратата Сония. — Остават ми още три глави по медицина.

Дориен изглеждаше така, сякаш се канеше да възрази, но после размисли.

— Първата година скоро приключва, нали така?

— Да, останаха ми две седмици до изпитите.

— Много ли имате за учене?

Сония кимна:

— Много. Затова ще ви оставя да си поговорите. За мен беше чест да се запозная с вас, лорд Дориен.

— И за мен, Сония. — Дориен вдигна чашата си. — Ще се видим по-късно или на вечеря.

Сония излезе и внимателно затвори вратата зад гърба си. Дориен я изпрати с поглед.

— Защо не ми каза, че косата ѝ е толкова къса?

— Преди една година беше още по-къса.

— Изглежда толкова крехка. — Дориен се намръщи. — Очаквах някоя... по-груба, да речем.

— Трябваше да я видиш каква беше, когато пристигна тук.

— Ах! — Лицето на Дориен помръкна. — Отгледана в копторите. Нищо чудно, че е толкова дребничка.

— Може да е дребничка — съгласи се Ротан, — но не е слаба. Поне в магическия смисъл на думата. — Ротан погледна замислено сина си. — Надявам се, че поне малко ще успееш да я разведриш. Единственото, за което мисли, е училището и проблемите ѝ с другите ученици.

Очите на Дориен проблеснаха весело.

— Да я разведря? Ще се опитам. Как мислиш, дали ще ѝ е скучно с един лечител от някакво си затънтено село?

Главната улица на Кико Таун се виеше из острова като непрекъснатата спирала и свършваше пред двореца на Виндския император, който се издигаше на хълм. Според водача на Денил градът е бил построен така, за да затрудни придвижването на завоевателите. Улицата се използваше и като маршрут за парадите по време на

различните фестивали, за да могат всички жители на града да се насладят на процесията.

Когато Денил и Тайенд пристигнаха, Фестивалът на жътвата беше в разгара си и три дни по-късно все още продължаваше. Задачите, с които Лорлън беше натоварил Еренд бяха дребни, но многобройни. Денил не можеше да се заеме с тях, докато фестивалът продължава, затова двамата с Тайенд отдъхваха в Дома на Гилдията и излизаха единствено, за да наблюдават уличните приготовления или да си купят вино и местни деликатеси.

Главната улица по цял ден се пълнеше с музиканти, певци и танцьори. Не беше лесно да си пробият път през тълпата, но можеха да минат напърно, ако използваха стръмните стълби, които свързваха всички извивки на спираловидната улица. Тайенд дишаше тежко, когато най-после успя да се доберат до целта си — магазин за вино на главната улица, на няколко стълбища нагоре от Дома на Гилдията.

Тайенд се облегна на сградата и махна с ръка на Денил да влиза.

— Аз ще поотдъхна — изпъшка той. — Вие вървете.

Изведнъж от процесията се отдели едно момиче, което носеше цветни венци, приближи се до учения и се опита да го убеди да купи няколко. Тайенд беше наистина изумен от непринудеността на жените винди, въпреки уверенията на техния водач, че зад поведението им не се крие нищо, освен добри маниери.

Денил остави Тайенд в компанията на цветарката и влезе в магазина, където се зае да си избере вино. За да достави удоволствие на приятеля си, той избра няколко бутилки елийнско. Търговецът, както повечето винди, можеше да каже цената на стоката си на всички езици от Обединените земи, но когато Денил се опита да се пазари, мъжът се престори, че не разбира киралийски.

Докато продавачът опаковаше бутилките, Денил се приближи до стъклото. Момичето вече го нямаше. Тайенд стоеше облегнат на стената с венец на главата и наблюдаваше уличните акробати.

Изведнъж иззад ъгъла се стрелна ръка, сграбчи учения за китката и го придърпа в сенките. Денил се притисна към стъклото и застина. Вече можеше да види Тайенд, който беше притиснат към стената в уличката зад магазина. Един мърляв на вид винд с провиснала коса беше хванал учения за гушата. Друг притискаше кама към хълбока му.

Пребледнял от страх, Тайенд гледаше нападателя. Мъжът говореше нещо — очевидно искаше пари. Денил забърза към изхода, но изведнъж се спря. Ами ако крадците забележеха магьосника?

Въображението му рисувахе страховити картини. Бандитът се скрива, взимайки Тайенд за заложник... убива го, щом се окаже в безопасност... продава го в робство...

Но ако Тайенд му дадеше парите си, крадецът щеше да го остави на мира. Тайенд вдигна глава и погледите им се срещнаха. Денил кимна към нападателя и произнесе само с устни: „Дайте му парите“. Тайенд се намръщи.

Забелязвайки промяната в изражението на учения, крадецът погледна към прозореца. Денил бързо клекна и изруга. Нима го бяха забелязали? Той погледна внимателно през прозореца.

Тайенд вадеше кесията си с монети. Крадецът я грабна и я претегли на ръка. Ухили се триумфално, пъхна я в джоба си... и с бързо движение заби ножа си в Тайенд. Ужасен, Денил изскочи на улицата. Тайенд се преви на две, от раната му бликна кръв. Магьосникът забеляза, че нападателят се кани да го промуши отново, и нанесе магически удар.

На лицето на крадеца се изписа изумление и ужас. Ножът падна от ръката му и мъжът излетя във въздуха. Запратен към друга и страна на пътя, той се блъсна в стената на отсрещната сграда. Разнесе се неприятно хрущене на кости и мъжът падна на земята. Участниците в процесията се разбягаха с викове.

Денил замря за миг. Той нямаше никакво намерение да нанесе толкова силен удар. Но после чу стенанията на Тайенд и забрави за крадеца. Хвърли се към приятеля си и го подхвана, преди ученият да се свлече на земята. Сложи го да легне, разкъса окървавената му риза и притисна длан към раната му.

Денил затвори очи и съсредоточи съзнанието си върху раната. Ножът беше проникнал надълбоко, беше повредил артерии, вени и вътрешни органи. Денил призова лечителската си сила и се съсредоточи върху увредените части. Накара кръвта да потече в нужната посока, убеди тъканите да се сраснат, помогна на организма да изхвърли мръсотията, вкарана в раната с ножа. Обикновено Лечителите работеха дотогава, докато животът на човека не се окажеше извън опасност и запазваха силите си за другите пациенти, но

Денил вложи цялата си енергия, докато на кожата не остана само белег. След това положи дланта си върху тялото, както го бяха учили и се заслуша, за да разбере дали всичко функционира както трябва.

Получаваше странни послания. Сърцето на Тайенд препускаше като лудо. Мускулите му бяха напрегнати. Чувство на облекчение и ужас докосна съзнанието на Денил. Той се намръщи. Нормално е да усети някакъв страх, но този ужас беше някак по-различен. Денил премина на ментално ниво и изведнъж в главата му нахлуха мислите на Тайенд.

„Може би няма да забележи... Не, твърде късно е! Вече сигурно е забелязал. Сега ще ме отхвърли. Киралийските магьосници са такива. Мислят ни за извратени. Неестествени. Но не! Той ще разбере. Казва, че знае какво е. Но самият той не е момък, или пък е? Може да го крие. Не, не е възможно. Той е киралийски магьосник. Техните Лечители щяха да го усетят и да го изхвърлят...“

Изненадан, Денил се откъсна от мислите му, но не отмести ръката си. Значи затова Тайенд беше отказвал лечителството. Страхуваше се, че Денил ще усети... че е като дем Агералин. Тайенд изпитваше влечение към мъжете.

В главата му нахлуха спомените от последните месеци. Той се сети за деня след нападението на морските пиявици. Тайенд беше намерил на палубата две пиявици, увити една около друга и около едно въже. Един от моряците беше забелязал интереса му.

— Размножават се — каза мъжът.

— Коя е мъжката и коя — женската? — попита Тайенд.

— Няма мъжко и женско. Еднакви.

Тайенд повдигна вежди и погледна моряка.

— Наистина ли?

Мъжът отиде да вземе чаша сайо. Тайенд погледна към пиявиците.

— Късметлии — каза той.

Денил си спомни и думите на Еренд. „Най-малкия син на дем Тремелин. Учен от Голямата библиотека, ако не се лъжа. Не го срещам често в двора — макар да съм го виждал с дем Агералин, човек със съмнителни връзки“.

А след това и думите на дем Агералин: „Всички ние сме изпълнени с любопитство...“

Ние?

Самият Тайенд, в двореца: „Елийнският двор ненапразно е наричан упадъчен, но същевременно е и чудесен в освободеността си. Ние очакваме от всеки един човек да има своите интересни или ексцентрични навици“.

През цялото време в Лонмар Тайенд се беше държал странно. Денил знаеше, че го беше шокирала сцената на Съдния площад, но се надяваше, че в края на краищата ученият ще я забрави и в него ще се пробуди страстта към „приключенията“. Но Тайенд до края беше останал тих и притеснен.

„И сега, разбира се, той се притеснява как ще реагирам. Ние, киралийците, не сме известни с толерантността си към мъже като Тайенд. Самият аз го знам много добре. Нищо чудно, че го е страх да бъде лекуван. Той смята, че Лечителите могат да усетят желанието на мъжете към други мъже, все едно е болест“.

Денил се намръщи. „Трябва ми повече време, за да го обмисли. За сега... да, ще се престоря, че нищо не знам“.

Щом отвори очи, той установи, че Тайенд го гледа втренчено. Денил се усмихна и дръпна ръката си.

— Как се...

— Милорд?

Денил вдигна глава и видя, че около тях се е събрала тълпа. Мъжът, който го беше заговорил, беше стражник. Другарите му разпитваха хората. Един огледа проснатия по очи крадец и измъкни кесията на Тайенд от джоба му.

Стражникът, който стоеше до Денил, подритна с обувия си сандал крак окървавения нож, който се въргаляше на земята до Тайенд.

— Няма съд — каза той, поглеждайки нервно към Денил. — Хора казват ти убил лош човек. Ти в право.

Денил погледна към изцъклените очи на крадеца. Мъртъв. Полазиха го тръпки. Досега не беше убивал. Това бе нещо, което трябваше да обмисли. Когато стражникът се отдалечи, Денил извърна глава и погледна въпросително Тайенд.

— Добре ли сте?

Тайенд кимна бързо.

— Ако не се брои това, че все още треперя.

Търговецът на вино се беше изправил на прага на магазина си и изглеждаше смутен и уплашен. До него стоеше млад мъж, който държеше в ръцете си кутия с бутилки вино.

— Хайде, тогава. Да си вземем виното. Не знам за вас, но аз умирам от жажда.

Тайенд направи няколко несигурни крачки, след което като че ли се посъвзе. Един от стражниците пхна кесията в ръцете му Денил се усмихна на изражението на лицето му, после даде знак на младия човек с кутията да го последва и пое към Дома на Гилдията.

Думите на страницата пред Сония изведнъж се изгубиха под дъжда от големи черни капки. Тя се обърна, но зад гърба ѝ нямаше никой. Черните капки продължаваха да ваят. Сония вдигна глава и забеляза, че във въздуха над главата ѝ се носи украсена мастилница.

Зад рафтовете с книги се разнесе хихикане. Мастилницата се премести, заплашвайки да се излее в скута на Сония. Тя присви очи и нанесе лек, но добре премерен магически удар. Мастилото се изпари със съскане, а мастилницата, нагрята до червено, с леко свистене и отлетя към рафтовете, откъдето се чу лек вик.

Сония се усмихна мрачно и отново наведе глава, но усмивката ѝ веднага изчезна, когато установи, че мастилото засъхва на страницата ѝ. Тя измъкна носната си кърпа и започна да попива капките. Мастилото се размаза и тя изруга под носа си.

— Лоша идея. Така само влошаваш нещата — разнесе се глас зад нея, подскочи и се обърна. Зад нея стоеше Дориен. Сония рязко затвори книгата и в същия миг съжали за това. Той поклати глава:

— Това определено няма да ти помогне.

Сония се намръщи раздразнено и се замисли за някакъв язвителен отговор, а Дориен протегна ръка и взе книгата.

— Дай да видя. — Той се засмя. — Алхимия за първи курс. Не си заслужава да бъде спасявана.

— Но аз я взех от библиотеката.

Дориен разлисти изцапаните страници и се намръщи.

— Това не може да бъде почистено — каза той, поклащайки глава. — Но не се тревожи. Ротан може да поръча да му направят друго.

— Но...

Дориен повдигна вежди.

— Но?

— Това ще струва...

— Пари? — завърши Дориен. — Това не е никакъв проблем, Сония.

Тя отвори уста, за да възрази, но бързо я затвори.

— Според теб не е честно той да плаща, така ли? — Дориен придърпа един от столовете и седна. — Все пак не си я повредила ти.

Сония прехапа устни.

— Видяхте ли ги?

— Минах покрай един ученик, който духаше изгорените си пръсти и друг, който държеше нещо, което ми приличаше на разтопена мастилница. Когато видях как се опитваш да спасиш книгата, разбрах какво се е случило. — Устните му се изкривиха. — Ротан ми разказа за твоите обожатели.

Тя го погледна безмълвно. Той се засмя на изражението ѝ, но в смеха му се усещаше горчива нотка.

— И аз не бях особено популярен през първата година в Университета. Донякъде разбирам какво се налага да търпиш. Това е истинско мъчение, но ти можеш да се измъкнеш от него.

— Как?

Той сложи книгата на масата и се облегна назад.

— Преди да кажа каквото и да било, по-добре ми разкажи какво са ти причинили досега. Трябва да разбере какво представляват тези ученици, особено Регин. Едва тогава ще мога да ти помогна.

— Да ми помогнете? — Сония го погледна със съмнение. — Какво можете да направите вие, което Ротан не би могъл?

Дориен се усмихна:

— Може би нищо, но мога да опитам.

Сония неохотно започна да му разказва за първия си ден в Университета, за Исле и за това как целият клас се обърна срещу нея. Разказа му как беше учила здраво, за да мине в по-горен клас, как Регин я беше последвал и как скоро след това беше пхнал писалката на Нарон в кутията ѝ, за да си помислят всички, че тя е крадла. След това му разказа и за засадата в гората.

— Не знам защо, но си тръгнах от срещата с Върховните магове с усещането, че става още нещо, за което нямам представа — завърши момичето. — Те не ми задаваха въпросите, които очаквах.

— А какво очакваше?

Сония сви рамене.

— Ами да ме питат кой е започнал всичко. А те ме разпитваха само дали съм изморена.

— Ти току-що си им демонстрирала колко си силна, Сония — посочи Дориен. — Те се интересуват повече от това, отколкото от разправиите между теб и учениците.

— Но те забраниха на Регин да взима уроци при Болкан до средата на следващата година.

— О, все пак е трябвало да го накажат — махна презрително с ръка Дориен, — но не за това са те извикали. Искали са да потвърдиш историята му, но най-вече са искали да определят границите на възможностите ти.

Сония си припомни събранието и леко кимна с глава.

— Доколкото разбирам, ти си по-силна от повечето начални учители — продължи младият човек. — Някои магьосници си мислят, че ти просто си се развила по-рано и няма да станеш по-силна. Други смятат, че силата ти ще расте и постепенно ще достигнеш нивото на Лорлън. Кой знае. Това няма никакво значение, докато не се научиш как да използваш тази сила.

Дориен се наведе напред и потри длани.

— Но магьосниците трябва да разберат, че Регин и компанията му използват нечестни похвати срещу теб. За съжаление те могат да предприемат всякакви действия срещу него само ако имат доказателства. И ние трябва да им ги осигурим. Мисля, че ще успеем да ги убедим, че точно той е подхвърлил писалката на Нарон в кутията ти.

— Как?

— Хмм. — Дориен се облегна назад и забарабани с пръсти по корицата на книгата. — В идеалния случай трябва да го хванем при поредния му опит да те представи като крадла. Тогава всички ще се замислят дали не е било същото и предишния път. Но трябва да измислим великолепен план, за да не се досетят никога, че ние сме организирали всичко.

Докато започнаха да обмислят различни идеи, Сония почувства как в нея се пробужда надежда. Може би Дориен наистина щеше да ѝ помогне. Той се беше оказал съвсем различен от онова, което беше очаквала да види. Всъщност Сония реши, че той въобще не прилича на останалите магьосници, които беше срещала досега.

„Струва ми се, че ми харесва“ — помисли си тя.

ГЛАВА 18

ПРИЯТЕЛСТВО

Сония отвори вратата на стаята си и примигна изненадано.

— Стига учене — обяви Дориен. — Всяка вечер се затваряш тук. Днес е волник и двамата ще излезем някъде.

— Някъде? — повтори Сония.

— Някъде — потвърди той.

— Къде?

— Това — каза Дориен и очите му проблеснаха — е тайна.

Сония отвори уста да възрази, но той постави пръст на устните й.

— Шшт — рече той. — Никакви въпроси повече.

Изпълнена с любопитство, въпреки раздразнението си, тя затвори вратата на стаята си и тръгна след него по коридора. Тихото изщракване зад гърба й я накара да се обърне. През откrehнатата врати на една стая надничаше Регин и на устните му играеше противна усмивчица.

Тя се обърна и излезе навън. Слънцето грееше, макар земята все още да бе покрита с дебел пласт сняг. Дориен вървеше бързо и тя трябваше да подтичва, за да го настигне.

— Колко далече е това тайно място?

— Не е далеч — усмихна се Дориен.

Не е далеч. Типичен отговор за Дориен, който не й давани никаква информация. Тя стисна устни, решена да не задава повече въпроси.

— Откакто си тук, колко пъти си излизала извън Гилдията? — попита той, забавяйки крачка, когато влязоха в Университета.

— Няколко пъти. Но не и след като започнаха занятията.

— Но от тогава са минали почти шест месеца! — Дориен поклати глава. — Ротан наистина трябва да те извежда повече. Не е здравословно да прекарваш толкова време затворена в стаята си.

Развеселена от неодобрението му, тя се усмихна. Въобще не можеше да си го представи да стои затворен в стаята си за дълго време.

Лекият загар на лицето и ръцете му намеркваше за продължителните часове, прекарани на слънце. Крачките му бяха широки и леки и тя трябваше да върви по-бързо, за да не изостава.

Сония бе очаквала да види един по-млад Ротан. Макар очите на Дориен да имаха същия яркосин цвят като на баща му, челюстта му бе по-тясна и фигурата му по-слаба. Но двамата се различаваха Най-вече по характерите си. Или пък не? Докато Ротан се беше посветил на преподавателската дейност, Дориен се беше посветил на селата, които му бяха поверени. Двамата просто практикуваха различни дисциплини и живееха в различна среда.

— Къде ходи? — попита Дориен.

— Няколко пъти посетих леля и чичо в копторите — отвърна тя. Мисля, че всеки път, когато излизах, някои магьосници се притесниха, че ще избягам.

— Някога мислила ли си за бягство, Сония?

Изненадана от въпроса, тя го погледна втренчено. Очите му бяха сериозни.

— Понякога — призна си тя, вирнала упорито брадичка.

Дориен се усмихна.

— Не си мисли, че си единствената — рече тихо той. — Почти всички са си го помисляли поне веднъж — обикновено преди изпити.

— Но накрая ти си успял да се измъкнеш, нали? — посочи Сония.

Той се засмя.

— Може и така да се каже.

— Откога работиш в твоето село?

— От пет години. — Двамата стигнаха до края на коридора, преминаха във фоайето и тръгнаха нагоре по стълбите.

— Липсва ли ти Гилдията?

Той сви устни.

— Понякога. Най-много ми липсва баща ми, но освен това ми липсва и достъпът до лекарствата и науката. Когато имам нужда да науча как да се преборя с някоя болест, аз се свързвам с тукашните Лечители, но процесът е бавен и твърде често се оказва, че не разполагам с необходимите лекарства.

— А там, където живееш, има ли друга Лечителница?

— О, не — усмихна се Дориен. — Аз живея сам в малка къща в подножието на един хълм. Хората идват при мен да ги лекувам или аз ги посещавам вкъщи. Понякога се налага да пътувам по няколко часа и трябва да нося със себе си всичко, от което се нуждая.

Докато се изкачваше по стълбите, Сония обмисляше думите му. Когато стигнаха до края, тя забеляза, че леко се е запъхтяла, докато Дориен дишаше равномерно, сякаш не беше полагал никакви усилия.

— Оттук. — Той ѝ махна с ръка и тръгна по големия коридор. Намираха се на третия етаж на Университета. Сония се зачуди какво ли толкова интересно има тук.

Дориен сви в един по-малък коридор. След още няколко завой и след като мина през малка, неизползвана стая, той се спря пред една врата и прокара ръка пред малка плочка, вградена в дървото. Разнесе се леко изщракване, пред тях бавно се отвори врата и двамата се озоваха пред тъмно стълбище. Когато вратата се затвори зад тях, над главата на Дориен се появи светлинно кълбо.

— Къде се намираме? — ахна Сония. Бяха направили толкова много завой, че тя напълно бе изгубила ориентация. Смяташе, че се намираха някъде в предната част на Университета. Над тях нямаше повече етажи, но стълбата се виеше нагоре.

— В Университета — отвърна Дориен с невинна усмивка.

— Това го разбрах.

Той се засмя и се заизкачва по стълбата. Стигнаха до друга врата, която Дориен отвори по същия начин, както и първата. Пови леден вятър.

— А сега вече сме извън Университета — каза Дориен, щом излязоха навън.

Сония се озова през широка пътека и ахна от изненада. Дватамата стояха на покрива на Университета.

Покривът беше леко извит, за да може да се изтича водата при дъжд и снеговалеж. В средата се виждаше големият стъклен покрив на Голямата зала. По ръбовете на отделните панели се беше насъбрал снежец.

— Не знаех, че може да се излиза на покрива — призна си тя.

— Само няколко магьосници имат право да идват тук — каза Дориен. — Ключалките реагират само на тяхното докосване. Аз получих достъп от предшественика на лейди Винара, лорд Гарен. —

Лицето му придоби замислено изражение. — След смъртта на майка ми, двамата станахме нещо като приятели. Той ми беше нещо като дядо, мисля, който винаги бе наблизо, за да можем да поговорим. Той ме обучаваеше, когато реших да...

Силен порив на вятъра заглуши думите му и развя мантиите им. Бретонът на Сония ѝ пречеше да вижда добре. Тя протегна ръце над главата си и свали диадемата, която придържаше косата ѝ. След това се обърна с лице срещу вятъра и отново си я сложи, като прибра плътно разпуснатата си коса.

Изведнъж вятърът рязко стихна. Тя почувства магическата бариера на Дориен и се обърна. Той я погледна. Очите му блестяха.

— Да слезем до ръба — предложи той и тръгна покрай парапета. Сония го последва. Тя забеляза, че повърхността на покрива е набраздена, за да не се пързаят обувките, когато е мокро. Дориен стигна някъде до средата на сградата и спря. Сония изчетка снега от перилата, облегна се на тях и погледна надолу. От височината леко ѝ се зави сняг.

Тя различи в ниското група прислужници, които вървяха бързо по разчистената пътека към Лечителницата. Над дърветата се забелязваше покривът на кръглата сграда. Обръщайки се надясно, тя видя жилищната сграда на учениците, Купола, Седемте свода и Банята. Зад тях се издигаше хълмът Сарика, покрит със сняг. На върха на хълма едва се забелязваше изоставената, порутена наблюдателница.

Тя се завъртя отново и пред нея се ширна градът. Синята лента на Тарали се виеше през Имардин и се скриваше в мъгливата далечина.

— Погледни — каза Дориен, — по реката плават баржи.

Сония заслони очите си с ръка и видя дългата поредица от плоски плавателни съдове, които се носеха по реката в покрайнините на града. На палубите им се виждаха дребни фигурки с дълги прътове в ръце, с които се оттласкваха от речното дъно. Тя се намръщи.

— Реката не е ли дълбока?

— Дълбока е — в града и по-надолу по течението — обясни Дориен, — но тук е достатъчно плитка, за да се използват прътовете. Когато пристигнат в града, ще ги посрещне лоцманска лодка, която ще ги насочва до пристанището. Баржите сигурно карат стоки от северозапад — отбеляза той. — Виждаш ли пътя от другата страна на реката.

Сония кимна. Покрай синята лента на реката се виеше тясна кафеникава линия.

— След като ги разтоварят, гораните ще изтеглят лодките нагоре по реката. На връщане ще донесат други стоки — те са по-бавни и затова са по-евтини.

— Онзи път води до дома ми. — Дориен посочи с пръст в далечината. — След няколко дни езда на хоризонта ще се появи Стоманеният пояс.

Сония погледна в указаната посока. Пътят минаваше през гората, а зад нея, докъдето ѝ стигаше погледът, се простираха полета.

Тя беше изучавала картите на Киралия и знаеше, че планините бележат границата между Киралия и Сачака, също както Сивите планини на северозапад бележеха границата с Елийн. Докато се взираше в далечината, тя усети как я обзема някакво странно чувство. Имаше толкова много места, които никога не беше виждала — за които дори не беше замисляла — но те също бяха част от родината ѝ.

А отвъд имаше и толкова други земи, за които тепърва научаваше.

— Някога излизал ли си извън Киралия?

— Не. — Дориен сви рамене. — Може някой ден да реша да попътувам. Досега не съм имал добра причина да го направя, а и не обичам да се отдалечавам за дълго от селото ми.

— Ами Сачака? Ти живееш точно до проходите, нали? Не ти ли е минавало през ума да отскочиш и да хвърлиш едно око?

Той поклати глава.

— Няколко овчари са го правили, сигурно за да проверят дали има нещо, което си заслужава. От другата страна няма градове, само пустош.

— Останала от войната?

— Да — кимна той. — Явно си внимавала в часовете по история. Тя сви рамене.

— Само това ми е интересно. Всичко останало — Алиансът и създаването на Гилдията — са ми безумно скучни.

Той се засмя и се отдръпна от парапета. Двамата тръгнаха бавно към вратата и отново влязоха в малката стая. Дориен се спря до стълбата и я хвана за ръката.

— Хареса ли ти изненадана ми?

Тя кимна.

— Да.

— По-добре ли е от ученето?

— Разбира се.

Той се усмихна, отстъпи встрани и изведнъж скочи от стълбището. Миг по-късно се издигна във въздуха, стъпил върху магически диск. Тя притисна ръка към гърдите си, усещайки разтуптяното си сърце.

— Изплаши ме до смърт, Дориен! — извика тя.

Той се засмя.

— Искаш ли да се научиш да левитираш?

Тя поклати глава.

— Разбира се, че искаш.

— Трябва да прочета още три глави.

Очите му проблеснаха.

— Можеш да ги прочетеш довечера. Да не би да искаш да учиш да левитираш пред очите на всички останали? А тук само аз ще виждам грешките ти.

Тя прехапа устни. Той имаше право...

— Хайде де — настоя той. После разпери ръце и се завъртя в кръг.

— Ако откажеш, няма да те пусна през вратата.

Тя завъртя очи.

— Добре де, добре.

Домът на Гилдията в Кико Таун беше построен на стръмен склон. Безбройните тераси осигуряваха на посетителите изглед към морето, плажовете и дългия спираловиден път, който все още боим пълен с празнуващи. До ушите на Денил достигаше ритмична музика. Той държеше в едната си ръка чаша с елийнско вино, в другата бутилката. Отпи глътка вино, отиде до стола си и седна, като остави бутилката на земята до себе си. Протегна крака и се замисли.

Както винаги, мислите му се насочиха към Тайенд.

Откакто Денил го беше спасил от крадеца, младият учен се чувстваше неловко в негово присъствие. Макар Денил да си даваше вид, че нищо не се е случило, Тайенд като че ли бе сигурен, че тайната

му е разкрита. Ученият вярваше, че по време на лечителството магьосникът може да открие физически белези, които издават „противоестествените му наклонности“. Единственият начин да го убеди, че няма нищо такова, бе да му каже, че греши, но по този начин щеше да разкрие, че така или иначе знае тайната му.

Тайенд се страхуваше, че Денил ще отхвърли приятелството му. Това беше напълно рационален страх. Макар киралийците да не екзекутираха мъже заради „неприемливо“ поведение, както правеха в Лонмар, това все пак се считаше за противоестествено. Мъжете се наказваха с отнемане на титлите, а на семейството им се лепваше позорно петно. Ако някое семейство откриеше в свой член подобни неестествени наклонности, те го изпращаха в някое отдалечено имение.

Денил беше чувал за няколко магьосници от Гилдията, които са били наказани по този начин. Вярно, че не ги бяха изключили, но в социално отношение ги бяха превърнали в изгнаници. А когато самият той се беше оказал замесен в подобни слухове, му беше казано, че ако слуховете се потвърдят, няма да му бъде разрешено да се дипломира.

През следващите години той внимателно избягваше всичко, което би привлякло подозренията на останалите. През последните няколко дни се опитваше да прогони тревожната мисъл, че наклонностите на Тайенд сигурно са известни в елийнския двор, което означаваше, че ще се появят сплетни и за него. Слуховете за миналото на магьосника само щяха да налят масло в огъня. За Елийн подобни слухове сигурно не бяха нищо необичайно, но ако стигнеха до ушите на Гилдията...

Денил тръсна глава. Той пътуваше с Тайенд вече няколко месеца. Репутацията му сигурно беше пострадала. За да оправи нещата, трябваше демонстративно да прекъсне всякакви връзки с него веднага, щом се върнат в Елийн. Трябваше ясно да покаже на кралския двор, че е изпаднал в ужас, когато е разбрал, че помощникът му е „момък“.

„Тайенд ще разбере“ — обади се вътрешният му глас.

„Дали?“ — възрази веднага сам на себе си. Ами ако се разсърдеше и разкаже на Акарин за поръчката на Лорлън?

„Не — не млъкваше вътрешният му глас, — той не е способен на това. Той е истински учен. За него всичко, свързано с проучванията, е

свещено. Трябва просто да прекъснеш внимателно връзките си с него, за да не нараниш чувствата му“.

Денил раздразнено остави чашата си встрани. Защо трябва винаги всичко да свършва зле? Тайенд беше толкова приятен спътник. Денил ценеше помощта му. Той изпита срам и раздразнение при мисълта, че трябва да разруши приятелството им от страх пред слуховете. Със сигурност имаше начин да запази компанията на учения, без да застраши репутацията си.

„Нека си говорят — помисли си той. — Няма да изгубя един приятел заради глупавите им предразсъдъци“.

Ами ако в Гилдията науче за това и го отзовяха от Елийн?

Едва ли щяха да предприемат толкова решителни действия само въз основа на някакви си слухове. Те знаеха много добре какво представлява елийнския двор. Нямаше да предприемат нищо, освен ако имат сериозни основания...

„Каквито няма да има“ — каза си Денил. Той никога нямаше да се отърве съвсем от подозренията. Значи трябваше да се научи да живее с тях, дори ако е възможно да ги обърне в своя полза...

— Нали не смятате да изпиете бутилката съвсем сам?

Денил сепнато вдигна глава. На вратата към балкона стоеше Тайенд.

— Не, разбира се.

— Чудесно — рече Тайенд и се приближи до него. — Защото в противен случай ще изглеждам глупаво, разнасяйки това наоколо. — Том вдигна ръката си, в която държеше празна чаша.

Докато му наливаше вино, Денил улови погледа му, но Тайенд бързо се извърна. Ученият се облегна на парапета и се загледа в морето.

„Сега е моментът — реши Денил. — Трябва да му кажа истината и че няма да го отблъсна“.

Той си пое дълбоко дъх.

— Трябва да поговорим — каза внезапно Тайенд.

— Да — съгласи се Денил. Той внимателно обмисли думите си. Мисля, че знам защо не ми позволявахте да ви лекувам.

Тайенд потрепна.

— Веднъж ми казахте, че разбирате колко е трудно за... мъже като мен.

— Но вие ми казахте, че елийнците разбират мъжете като вас.

— И да, и не. — Тайенд пресуши чашата си на един дъх и се обърна към Денил. — Поне не ги лишаваме от титлите им — рече той с обвиняващ тон.

Денил се намръщи.

— Киралия не е известна като толерантна нация. Знаете, че сам съм го изпитал на гърба си. Но дори сред нас има хора без предразсъдъци.

Тайенд се намръщи:

— Аз смятах да стана магьосник. Братовчед ми ме провери и откри наченки на магическа сила. Трябваше да ме изпратят в Гилдията. — Тайенд зарея поглед и Денил усети копнежа му по несбъдната му мечта, но ученият бързо тръсна глава и въздъхна. — След това чух за вас и осъзнах, че няма значение дали слуховете са истина или не. На мен беше ясно, че никога няма да стана магьосник. Гилдията веднага щеше да разбере що за човек съм и да ме изпрати у дома.

Внезапно Денил се изпълни със странна, глуха ярост. От Тайенд с феноменалната му памет и остър ум щеше да стане отличен магьосник.

— Как успяхте да се откажете от постъпването в Гилдията?

— Казах на татко, че не искам да стана магьосник — сви рамене Тайенд. — Тogaва той още не подозираше нищо. По-късно, когато се свързах с определени хора, той реши, че разбира всичко. Сметна, че съм се отказал от блестящо бъдеще, за да угодя на собствените си желания, което никога нямаше да ми позволят в Гилдията. Той така и не разбра, че аз просто нямаше да успея да го скрия.

Тайенд се приближи до масата, наля си вино и го изпи на един дъх.

— Както и да е — каза той, поглеждайки към океана. — Сигурно ви е все едно какво мисля, но винаги съм знаел, че слуховете за вас не са истина.

Денил потрепна.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Ако бяхте като мен, Лечителите щяха да го разберат, нали?

— Не е задължително.

Тайенд се ококори:

— Да не би да казвате...

— Лечителите усещат какво се случва в човешкото тяло на физическо ниво. Само това. Ако има някаква физическа причина за това, че мъжът изпитва привличане към други мъже, то тя не е известна на Лечителите.

— Но на мен са ми казвали... казвали са ми, че Лечителите могат да определят кога човек е болен.

— Могат.

— Значи това... не е болест или... — Тайенд се намръщи и погледна Денил. — А вие как разбрахте за мен?

Денил се усмихна.

— Вашето съзнание направо крещеше за това, така че просто нямаше как да не го чуя. Хората с неразвит магически потенциал често излъчват твърде силно мислите си.

— Така ли? — Тайенд извърна поглед и лицето му пламна. — Какво успяхте... да прочетете?

— Не много — успокои го Денил. — Общо взето страховете ти. После спрях да слушам. Това се приема за лоши маниери.

Тайенд кимна. Замисли се за миг и очите му се разшириха.

— Значи съм можел да се присъединя към Гилдията? — Той се намръщи. — Но сега не съм съвсем сигурен, че там ще ми хареса. — Тайенд седна на стола до Денил. — Мога ли да ви задам един личен въпрос?

— Да.

— Какво се случи всъщност между вас и онзи ученик?

Денил въздъхна.

— Нищо. — Той погледна към Тайенд и откри, че ученият го гледа очаквателно. — Добре. Ще ви разкажа всичко. В Университета не бях твърде популярен. Младите ученици често молят по-големите за помощ, а на мен никой не искаше да ми помага. За едно от по-големите момчета се разказваха разни истории и останалите ученици го избягваха заради тях, но той бе един от най-добрите и аз реших да пренебрегна слуховете. Когато той се съгласи да ми помага, бях много доволен от себе си. — Той поклати глава. — Но в класа ми имаше едно момче, което ме мразеше.

— Лорд Фергън?

— Да. Двамата започнахме да се обиждаме и да си погаждаме номера още от първия учебен ден. Той научи слуховете за момчето,

което ми помагаше и това бе достатъчно, за да пусне нови слухове. И изведнъж се озовах на разпит пред Висшите магове.

— Какво се случи?

— Отрекох всички слухове, разбира се. Те решиха, че единственият начин да сложат край на клюките е да ни разделят, затова ми наредиха да стоя далеч от момчето. Това, разбира се, беше достатъчно за съучениците ми да решат, че слуховете са верни.

— А с него какво се случи? Той също ли беше невинен или...?

— Той завърши университета и се прибра у дома. Само това мога да ви кажа. — Денил забеляза, че Тайенд го гледа с любопитство и добави: — Не, не ме питайте, няма да ви кажа името му.

Тайенд се облегна разочаровано назад.

— Тогава ми разкажете какво стана по-нататък.

Денил сви рамене.

— Продължих обучението си, като се стараех да не давам повече поводи за слухове. В края на краищата всички забравиха за тях, освен Фергън — и елийнския двор, разбира се.

Тайенд не се усмихна. Между веждите му се оформи бръчка.

— И какво ще правите сега?

Денил си доля вино.

— Тъй като Гробниците на Белите сълзи са затворени по време ми празненствата, не ми остава нищо друго, освен да пия и да си почивам.

— А след това?

— Сигурно ще посетим Гробниците.

— А след това?

— Зависи какво ще намерим. Във всички случаи после се прибираме в Елийн.

— Нямах предвид това. — Тайенд не сваляше очи от Денил. — Щом общуването с ученик, който може и да е бил, а може и да не е бил „момък“, е навредило до такава степен на репутацията ви, то общуването с човек, чиито пристрастия са всеизвестни, сигурно ще нанесе непоправима вреда. Вие самият казахте, че с всички сили се стараете да не давате поводи за клюки. Аз ще продължа да ви помагам както досега във вашето проучване, но ще изпращам по куриер всичко, което успея да открия.

Денил усети как нещо в него се пречупи. Въобще не му беше минало през ума, че Тайенд сам ще му предложи нещо такова. Спомняйки си предишните си размишления за прекъсването на дружеските им отношения, той усети как го жегва вина.

— О, не — отвърна той. — Няма да се отървете толкова лесно от мен.

— Но какво би могло да предизвика повече подозрения, отколкото общуването с...

— ... учен от Голямата библиотека — завърши Денил. — Полезен и ценен помощник. И приятел. Ако за нас вече се носят слухове, то това е свършен факт. Ако продължим да общуваме тайно само ще долеем масло в огъня.

Изненадан, Тайенд отвори уста да възрази, но после само поклати глава. Погледна към чашата си и я вдигна за наздравица.

— В такъв случай наздраве за приятелството.

Денил се усмихна и вдигна чашата си, за да се чукне с него.

Ротан прокара пръсти по кориците на подредените книги. Сепна го отварянето на вратата на магьосническата библиотека. Вдигна глава, забеляза забързания Дориан, следван от Сония и се намръщи. Сония го беше помолила да ѝ вземе няколко книги от библиотеката, а ето я сега тук, заедно с Дориен.

Лорд Джалън се навъси и ѝ каза да остави кутията си на рафтовете до вратата. Тя извади отвътре няколко листа хартия и постави кутията на посоченото място. Дориен кимна учтиво на библиотекаря и поведе Сония към отрупаните с книги рафтове.

Ротан реши първо да намери нужните книги, а след това да проверява от какво още се нуждае Сония. Най-накрая намери, първата книга от списъка. Тя се оказа на съвсем друго място и Ротан наруга небрежния магьосник, който я бе поставил там.

Той машинално отбеляза, че някой се приближава до лорд Джалън и го пита нещо. След това чу гласа на Дориен, който поведе приятелски разговор с лорд Галин в съседния коридор. Зад гърба му се разнесе силно кашляне, той се обърна и се озова пред лорд Гарел, който придържаше кърпичка пред устата си. После вниманието му беше привлечено от възмутено възклицание.

— Регин! — извика Галин и забърза по коридора. Ротан надникни отстрани и видя, че Регин стои до бюрото на лорд Джалън.

— Да, милорд? — Момчето гледаше невинно и озадачено.

— Какво сложи в онази кутия?

— Коя кутия, милорд?

Галин присви очи.

— Какъв е проблемът, лорд Галин? — Лорд Гарел се появи от коридора и се приближи до бюрото на Джалън.

— Току-що видях Регин да взима нещо от бюрото на Джалън и да го слага в онази кутия. — Галин свали кутията на Сония от рафта и я остави на бюрото пред Регин.

Ротан чу надигащото се мърморене. Работещите в библиотеката магьосници се бяха събрали около бюрото на библиотекаря и с интерес наблюдаваха развитието на събитията. Лорд Джалън се приближи с бързи крачки. Той погледна към магьосниците, а след това към кутията.

— Какво става тук? Това е кутията на Сония.

Галин вдигна вежди.

— Така ли? Колко интересно.

Той му разказа какво е видял.

Лорд Джалън се намръщи неодобрително.

— Хайде да проверим от какво, според Регин, се нуждае Сония.

Регин пребледня. Ротан не можа да сдържи усмивката си. Той едва не извика от изненада, когато усети нечия ръка на рамото си. Обърна се и се озова пред Дориен, чиито очи проблясваха закачливо.

— Какво си направил? — прошепна обвинително Ротан.

— Нищо — отвърна Дориен и се ококори невинно. — Регин го направи сам. Аз просто се погрижих някой да го забележи.

Лорд Джалън отвори кутията и извади черен лъскав предмет.

— Това е моята двестагодишна елийнска мастилница. — Библиотекарят се намръщи. — Ценна е, но пропуска. Трябва да те поздравя, Регин. Дори Сония да не успееше да я върне на мястото ѝ, всичките ѝ записки щяха да бъдат омазани в мастило.

Регин погледна отчаяно наставника си.

— Сигурен съм, че просто е искал да съсипе записките ѝ — каза Гарел. — Каква глупава шега.

— Едва ли — намеси се Галин. — Той можеше просто да залее листите със съдържанието ѝ и да остави мастилницата обратно на бюрото.

Лицето на Гарел помръкна, но Гарин продължаваше да го гледа обвинително. Лорд Джалън изгледа последователно магьосниците, след което се обърна към залата.

— Лорд Дориен — извика той.

Дориен се приближи до бюрото му.

— Да?

— Моля ви, извикайте Сония.

Дориен кимна и се изгуби между рафтовете. Ротан наблюдаваше лицето на Сония, когато тя се изправи пред магьосниците. Не изглеждаше притеснена. Докато Джалън ѝ обясняваше случилото се, очите ѝ се разшириха и тя погледна Регин.

— Боя се, че записките ти са съсипани, Сония — каза Джалън побутвайки кутията към нея. Тя погледна вътре и се намръщи. Ако искаш, отсега нататък ще заключвам кутията ти в шкафа ми.

Момичето го погледна изненадано.

— Благодаря ви, лорд Джалън — отвърна тя с тих глас.

Той затвори кутията и я постави в шкафчето под бюрото. Галин погледна Регин.

— Можеш да продължиш заниманията си, Сония. Регин и аз ще трябва да си поговорим с директора на Университета.

Сония отново погледна Регин, после се обърна и се изгуби сред рафтовете. Дориен се поколеба за миг, но после я последва.

Галин впери поглед в Гарел.

— Идвате ли?

Воинът кимна.

Когато двамата магьосници и ученикът напуснаха залата, Дориен и Сония се приближиха до Ротан. И двамата се усмихваха самодоволно. Ротан поклати глава и ги погледна строго.

— Това беше много рисковано. Ами ако никой не го беше видял?

Дориен се усмихна.

— О, аз се погрижих някой да го забележи. — Той намигна на Сония. — Изненадата ти беше много добре изиграна.

Сония се усмихна хитро:

— Наистина бях изненадана — от това, че номерът ни мина.

— Какво? — възкликна Дориен. — Нима никой не вярва в способностите ми? — Лицето му отново стана сериозно и той погледна към Ротан. — Забеляза ли кой отвлече вниманието на Джалън, докато Регин извършваше черното си дело?

Ротан се замисли.

— Гарел? Не. Не ставай смешен. Регин просто се възползва от ситуацията. Гарел помоли Джалън за помощ, а после се закашля. От това не следва, че той взима участие в идиотските забавления на племенника си.

— Може и така да е — недоверчиво промърмори Дориен. — Но на твоето място щях да го държа под око.

ГЛАВА 19

ИЗПИТИТЕ ЗАПОЧВАТ

Когато Сония излезе от Банята, сутрешното слънце едва огряваше небето. Въздухът все още бе студен, затова тя издигна бариера около себе си и затопли въздуха отвътре. Когато се спря, за да оправи мантията си, тя забеляза фигура със зелена мантия, която излизаше от мъжкото отделение на Банята.

Сония разпозна Дориен и се зарадва. Тъй като магьосник възнамеряваше да си тръгне рано сутринта, двамата се бяха сбогували на вечерята у Ротан. Сега получаваше възможността да поговори отново с него, преди той да поеме на път.

— Трябваше да предположа, че си ранобудник — каза тя.

Той се обърна и примигна изненадано.

— Сония! Какво правиш тук толкова рано?

— Аз винаги ставам рано. Така мога да свърша това-онова, без някой да ме притеснява.

Той се усмихна криво.

— Умен ход, но да се надяваме, че повече няма да е необходим Регин не те тормози вече, нали?

— Аха.

— Отлично. — Той наклони глава и я изгледа странно. — Преди да си тръгна, смятах да навестя едно мое любимо местенце. Искаш ли да дойдеш?

— Къде е то?

— В гората.

Тя погледна към върховете на дърветата.

— Поредното от тайните ти места?

Дориен се усмихна.

— Да, но този път наистина е тайно.

— Така ли? Но ако ми го покажеш, повече няма да е тайно.

Той се засмя.

— Сигурно. Просто много обичах да ходя там като малък. Винаги се криех там, когато имах проблеми.

— Значи е било доста често.

— Разбира се — ухили се Дориен. — Идваш ли?

Тя погледна към кутията си. Следващата ѝ спирка щеше да е столовата.

— Нали няма да се бавим много?

Той поклати глава.

— Ще те върна тъкмо навреме за изпитите.

— Много добре — каза тя.

Дориен тръгна по пътеката, която водеше към гората. Докато и вървеше с него, Сония си припомни последния път, когато беше минала по този маршрут. Беше студена нощ, преди около година, и тя все още беше „затворничка“ в Гилдията. Ротан беше решил, че тя се нуждае от малко свеж въздух и раздвижване. Навътре в гората имаше древно гробище и тогава Ротан ѝ беше обяснил какво се случва с магьосниците, когато умрат.

Припомняйки си думите му, тя потрепери. Когато магьосникът умира, съзнанието му губи контрол над магическата сила. Останалата магия поглъща тялото му, превръщайки плътта и костите в прах и пепел. Затова никога не погребваха магьосниците. Съществуването на старото гробище беше загадка.

Дориен вървеше забързано по пътеката и тя подтичваше до него. Припомни си разговора от предишната вечер и се сети с какво нетърпение той очакваше да се прибере у дома, но въпреки това толкова ѝ се искаше да остане още малко. Не можеше да си спомни кога се бе забавлявала толкова много, колкото през последните няколко седмици. Макар Ротан да бе добра компания, Дориен беше пълен с енергия и непрекъснато търсеше нови забавления. Той я беше научил да левитира и да играе няколко игри. Всички те включваха магия и на него очевидно му беше приятно да си има партньор.

— Какво е усещането да си единствен магьосник сред обикновените хора? — попита тя.

Дориен се замисли.

— И приятно, и стимулиращо. Хората никога не забравят, че си различен, независимо колко си близък с тях. Те се чувстват неудобно, защото ти можеш да правиш нещо, което те не разбират. Някои от фермерите не ми позволяват да ги докосвам, макар да ме молят да лекувам добитъка им.

Тя кимна.

— Хората в копторите са същите. И те се ужасяват от магьосниците.

— В началото повечето фермери се страхуваха от мен. Мина доста време, преди да започнат да ми се доверяват.

— Чувствал ли си се самотен?

— Понякога. Но пък си струваше. — Двамата бяха стигнали пътя и Дориен сви вляво. — Когато работя, чувствам, че не живея напразно. В онези планини има хора, които щяха да са мъртви, ако не бях наблизил да им помогна.

— Сигурно е страхотно да знаеш, че си спасил нечий живот.

Дориен се усмихна.

— Това е най-доброто приложение на магията. Останалото е като детски игри. Татко няма да се съгласи с мен, но аз винаги съм смятал, че алхимията е загуба на сила, а воинските умения... какво да ти кажа?

— Алхимиците твърдят, че са създали и изобретили неща, които улесняват живота на хората и го правят по-удобен — посочи Сония, А Воините твърдят, че са нужни за защитата на Киралия.

Той кимна.

— Алхимиците свършиха доста добра работа, а и наистина е добре магьосниците да не забравят бойните си умения. Сигурно просто ме е яд на онези, които си губят времето. Вместо да помагат на другите, те посвещават целия си живот на прехвалените си хобита.

Сония се усмихна, спомняйки си за експериментите на Денил с прехвърлянето на мисловни образи върху хартия, които той беше изоставил, след като бе назначен за посланик на Гилдията в Елийн.

Дориен сигурно нямаше да одобри „хобито“ му.

— Има твърде много алхимици и недостатъчно лечители — продължи Дориен. — Лечителите се грижат единствено за пациентите с пари и положение, за останалите просто нямат време. Всъщност всички магьосници се обучават на лечителски техники. Не виждам защо Алхимиците и Воините да не жертват малко време, за да помагат на Лечителите. Така ще могат да се лекуват повече хора. Аз лекувам всички, които потърсят помощта ми: пастири, занаятчии, фермери, преминаващи пътешественици. Не виждам защо да не го правят всички лечители. Занаятчиите също плащат данъци и част от тях

отиват за поддръжката на Гилдията. Те също трябва да имат възможност да използват услугите на Лечителите.

Гласът му звучеше все по-силно. Очевидно той страстно вярваше в думите си.

— А хората от копторите? — подсказа му Сония.

Дориен забави ход и я погледна.

— Да — рече той, — те също. Макар според мен там трябва да сме малко по-внимателни.

Тя се намръщи.

— Така ли?

— Копторите са част от един много по-голям проблем. Като лекуваме жителите им, ние ще изгубим много време, но няма да изкореним източника на злото. Извини ме за сравнението, но те са като язви по кожата на града, които подсказват за вътрешни болести в тялото. Язвите няма да изчезнат, докато не бъдат излекувани болестите.

— Вътрешни болести?

— Разбираш ли — погледна я Дориен, — ако трябва да продължа със сравненията, то градът ни се е превърнал в дебел, алчен воин. Той или не е наясно, или не се интересува, че алчните му навици унищожават системата на тялото му, или че шкембето му го загрозява. Той отдавна няма врагове, които да го притесняват, затова просто лежи по гръб и си угажда.

Сония го погледна, впечатлена от думите му. Тя осъзна, че той има предвид краля и Домовете, които са станали алчни и мързеливи и това се отразява върху останалите жители на Имардин — като обитателите, например. Той отново я погледна и се усмихна неуверено.

— И нямам предвид — добави бързо той, — че трябва да стоим със скръстени ръце, защото проблемът е твърде голям. Трябва да направим нещо.

— Какво, например?

Той се усмихна:

— Хайде, не искам да развалям последната ни разходка с моите гневни тиради. Виж, стигнахме до пътя.

Дориен я поведе край къщите на старите жители на Гилдията, които вече се бяха оттеглили от дейност. Когато стигнаха до края на

пътя, той продължи навътре в гората и ботушите му заскърцаха по снега. Сония го последва.

Скоро земята стана неравна. Тежката кутия ѝ пречеше да прескача лесно падналите дървета, затова тя я остави върху един пън и се загради с бариера. Изкачването по стръмния склон я беше изморило. Накрая Дориен спря и сложи ръка на стъблото на едно огромно дърво.

— Първият ориентир. Запомни това дърво, Сония. Продължи по посоката, в която води пътя, а когато стигнеш до него, се обърни на изток и продължи да се изкачваш, докато не стигнеш до стената.

— Външната стена?

Той кимна. Сония едва не изпышка. Външната стена се намиреше дълбоко навътре в гората. Те повървяха още малко, докато Сония не се задъха съвсем.

— Спри! — извика тя, когато установи, че повече не може да помръдне краката си.

Дориен се обърна и се ухили, а тя със задоволство установи, че той също диша тежко. Той посочи една покрита със сняг купчина камъни.

— Стената.

Сония се загледа в снега, но бързо осъзна, че под него лежат огромните каменни блокове, които бяха пръснати из гората. Само това бе останало от Външната стена.

— А сега — рече задъхано Дориен — продължаваме на север. Преди Сония да успее да възрази, той закричи натам. Тъй като теренът беше равен, на нея ѝ беше по-лесно да се върви и тя скоро се съвзе. Дориен стигна до някаква оголена скала, спусна се от другата ѝ страна и се изгуби от погледа ѝ. Сония се изкатери след него и се озова на малка равна площадка, заобиколена от гъст храсталак. Сигурно през лятото това място изобщо не се забелязваше. От другата страна на площадката по камъните подскачаше ручейче. То се вливаше в малко езеро, замръзнало покрай брега, а след като изтечеше от другата му страна, се разливаше отново върху камъните.

Дориен стоеше на няколко крачки от нея и се усмихваше.

— Ето това е то. Изворът. Оттук Гилдията получава вода.

Сония се приближи и видя, че ручейт извира право от скалите.

— Прекрасно е — каза тя и погледна Дориен. — Сигурно през лятото е много красиво.

— Не чакай да настъпи лятото. — Очите на Дориен сияеха. — Пролетта също е невероятно. Аз идвах тук още когато снегът започваше да се топи.

Сония си представи момчето, което се катери по склона и седи самичко край потока. Това момче е станало ученик в Гилдията, а след това Лечител. „Аз също ще идвам тук“ — помисли си тя. Тук можеше да поседи сама и да забрави тъгата. Сигурно точно по тази причина Дориен ѝ беше показал източника.

— За какво си мислиш, малка Сония?

— Искам да ти благодаря.

Той повдигна вежди:

— За какво?

— Заради номера, който изигра на Регин. Затова че ме изведе на покрива на Университета. — Тя се засмя. — Затова че ме научи да левитирам.

— А! — Той махна пренебрежително с ръка. — В това няма нищо трудно.

— И затова че ми върна радостта. Вече бях започнала да си мисля, че в живота ми няма място за радост. — Тя изведнъж се усмихна. — Знам, че трябва да си вървиш, но много ми се иска да беше останал.

Дориен я погледна сериозно.

— Ще ми липсваш, малка Сония. — Той пристъпи към нея и отвори уста, сякаш за да каже нещо, но размисли. Повдигна брадичката и с пръст, наведе се и я целуна по устните.

Сония леко се отдръпна назад. Лицето на Дориен беше съвсем близо. В блестящите му очи тя прочете въпрос. Изведнъж лицето му пламна и сърцето ѝ заби ускорено. Тя усети, че се усмихва широко и колкото ѝ да се опитва, не може да се спре. Дориен тихо се засмя и отново я целуна.

Този път устните му се задържаха върху нейните. Сония почувства колко топли и меки са те. Усети как по гърба ѝ пробягват тръпки, но не от студ. Когато Дориен най-накрая се отдръпна от нея, тя леко се наведе напред, удължавайки контакта.

Той отстъпи назад и усмивката му изчезна.

— Извинявай, не беше честно от моя страна.

Тя преглътна и произнесе с дрезгав глас:

— Честно ли?

Той погледна в краката си:

— Защото си тръгвам. Защото междувременно можеш да срещнеш някого и да го отблъснеш заради мен.

Сония се засмя с лека горчивина.

— Едва ли.

Дориен се взря изпитателно в очите ѝ. Сония се намръщи. Дали пък не си помисли, че тя търси вниманието му, само защото никой друг не би проявил такъв интерес към нея?

Така ли беше? Допреди няколко минути през главата ѝ дори не минаваше мисълта, че той може да е нещо повече от приятел. Ти поклати глава и се усмихна.

— Е, Дориен, този път наистина ме изненада!

Той ѝ се усмихна радостно в отговор...

— Дориен!

Тя разпозна мисления глас на Ротан.

— Да, татко?

— Къде си?

— Отидох да се поразходя.

— Конярят дойде.

— Идвам.

Дориен прехапа устни.

— Боя се, че ни отне повече време да дойдем дотук, отколкото очаквах.

Обхвана я мрачно предчувствие. Дали не беше закъсняла за изпитите?

— Да вървим.

Двамата прескочиха скалата и забързаха по обратния път. Когато стигнаха до поваленото дърво, Сония прибра кутията си. Скоро след това се озоваха на пътя и ускориха крачка.

От време на време Сония хвърляше коси погледи към Дориен, опитвайки се да се досети за какво си мисли той. Тя забеляза, че той също я поглежда. Накрая очите им се срещнаха. Дориен се усмихна и я хвана за ръката. Когато стигнаха до Гилдията и той неохотно пуска дланта ѝ, тя почувства дълбоко разочарование.

Когато приближиха жилищната сграда на магьосниците, през вратата изскочи Ротан.

— Конят ти те чака, Дориен. — Ротан ги огледа от глава до пети и изненадано вдигна вежди при вида на заснежените им дрехи и обувки. — Мисля, че първо трябва да се изсушите добре.

Тримата тръгнаха към Университета. От Дориен се вдигаше пара. Сония също бързо сушеше дрехите си. Пред входа на Университета стоеше прислужник, който държеше повода на кон.

Дориен прегърна силно Ротан, а след него и Сония.

— Пазете се.

— И ти се пази — отвърна Ротан. — И не пътувай по време на бурите, само за да се прибереш по-бързо.

Дориен се метна на седлото.

— Не се е появила такава буря, която да ме задържи далеч от дома!

— Тогава от какво се оплакваше през последните няколко седмици?

— Аз? Да съм се оплаквал?

Ротан се разсмя и скръсти ръце.

— Изчезвай оттук, Дориен.

Дориен се усмихна.

— На добър час, татко.

— На добър час, Дориен.

Дориен се обърна към Сония. Тя усети лекото му мисловно докосване.

— На добър час, Сония. Учи се по-бързо.

След това пришпори коня си и след няколко минути се изгуби зад портата.

Известно време Сония и Ротан гледаха мълчаливо затворената порта. Той въздъхна, присви очи и погледна момичето.

— Хм! — заяви той. — Според мен тук става нещо.

Сония запази неутрално изражение.

— Какво например?

— Не се притеснявай. — Той се усмихна многозначително и тръгна по стълбите към Университета. — Одобрявам. Според мен разликата във възрастта няма значение. Все пак са само няколко

години. Нали осъзнаваш, че докато не се дипломираш, ще трябва да останеш тук?

Сония отвори устата си, за да възрази, но бързо я затвори, защото долови движение във фоайето. Тя улови Ротан за ръката.

— Говори каквото си искаш, Ротан — прошепна тя. — Само че, моля те, не го прави пред другите.

Той я погледна изненадано, но тя не отмести погледа си от залата. Двамата отстъпиха встрани и в залата отекна звукът от бързи стъпки. Сония вдигна глава и познатото усещане полази по гръбнака ѝ.

Стомахът ѝ се сви. Преди Регин да се изгуби от погледа ѝ, тя зърна познатата усмивка на лицето му. Напоследък учителите се отнасяха значително по-добре към нея, след като научиха, че Регин се е опитал да я представи като крадла, но тя се съмняваше, че се е отървала от подигравките му. Преди изпитите момчето беше доста заето, но Сония предполагаше, че той планира някакво изключително злобно отмъщение.

— Ще се видим довечера — каза тя на Ротан.

Той кимна сериозно.

— Успех, Сония. Знам, че ще се справиш добре.

Тя се усмихна и тръгна нагоре по стълбите. Изкачи ги и предпазливо влезе в коридора. Университетът беше пълен с ученици. Ниските им гласове и напрегнати лица създаваха атмосфера на очакване и страх. Тя отиде до стаята си и влезе вътре.

Регин седеше на обичайното си място и я гледаше втренчено. Тя се обърна, поклони се на двамата учители, които стояха отпред и отиде до мястото си. Отвори кутията и извади съчинението си по история, което им бе дал лорд Скоран. Прегледа набързо страниците, за да се убеди, че всичко е наред. Макар Сония да държеше кутията си заключена с магия, тя очакваше, че Регин по някакъв начин е проникнал вътре и е направил някоя пакост.

Когато Сония подаде съчинението си на лорд Скоран, той кимна одобрително, прибра го в кутията на бюрото и я заключи. Сония отново въздъхна с облекчение.

Междувременно Регин не сваляше очи от нея. Тя се стараяше да не гледа към него, но втренченият му поглед започваше да ѝ играе по нервите. Когато в стаята влязоха и последните ученици и предадоха съчиненията си, лорд Ворел се обърна към класа:

— Днес ви предстои първият изпит по Воински изкуства — обяви той. — Всеки един от вас ще трябва да се изправи срещу останалите си съученици. Оценки ще се поставят на техниката, Контрола и естествено, броя победи. Последвайте ме.

Сония се изправи заедно с останалите от класа. Докато учениците излизаха от стаята, Регин се обърна и ѝ се усмихна сладко.

Сония отдавна се беше научила да отвърща на усмивките му с хладно безразличие, но сега усети как я обхваща ужас. Тя беше най-силната в класа, но Ворел не ѝ разрешаваше да нанася удари с пълна сила. Щитът, който тя издигаше около себе си, по някакъв начин му позволяваше да проследява кога ударите ѝ стават по-силни, отколкото смяташе за нужно. Регин все още я превъзхождаше във Воинските изкуства. Той вече не се занимаваше с лорд Болкан, но никой не му пречеше да взима допълнителни уроци при лорд Гарел.

Когато Сония излезе от стаята, към нея изтича прислужник в униформата на куриер.

— Лейди Сония — каза мъжът, — изпратиха ме да ви предам спешно да се върнете в покоите на Ротан.

Тя погледна изненадано лорд Борел. Магьосникът се намръщи.

— Не можем да те чакаме, Сония. Ако не се върнеш до един час, ще трябва да насрочим изпита ти за началото на следващата година.

Сония кимна. Тя благодари на куриера и забърза по коридора.

Защо ли я викаше Ротан? Двамата се бяха разделили съвсем скоро. Може би беше узнал, че Регин планира нещо и я беше извикал, за да го предотврати.

Тя поклати глава. Ротан не би постъпил така. Той щеше да се опита да предупреди Борел за плановете на Регин, вместо да я откъсва от толкова важния изпит.

Освен ако не искаше просто да я предупреди какво да очаква от него. Да я посъветва как да постъпи. Щеше да има достатъчно време да се върне на Арената.

Но защо не беше дошъл сам при нея?

И защо е вкъщи, а не в Университета? Нали трябваше да приготвя материалите за изпитите!

Сония се намръщи и ускори крачка. Куриерът не ѝ каза защо я вика Ротан, а само че трябва да отиде в покоите му. Ами ако му се

беше случило нещо? Ако се е разболял? Той вече е на възраст. Току-виж...

„Стига си се тревожила — каза си тя. — Сигурно не е нищо сериозно“. Въпреки това тя буквално долетя до жилищата на магьосниците. Сърцето ѝ биеше ускорено, докато тичаше нагоре по стълбите и по коридора към вратата на Ротан.

Докосна я и тя се отвори. Ротан стоеше изправен до прозореца. Когато Сония влезе в стаята, той се обърна. Тя отвори уста, но думите замръзнаха на устните ѝ, щом забеляза изражението на лицето му.

Изведнъж тя усети нечие присъствие. То запълваше стаята като задушлив дим. Тя почувства как ужасът стяга гърлото ѝ, но се постара на лицето ѝ да се изпише единствено изненада и уважение.

„Нямаш представа защо е тук — помисли си тя. — Не му позволявай да забележи страха ти“. Забила поглед в пода, тя се обърна към посетителя и се поклони.

— Извинете ме, Върховни повелителю.

Той не отвърна нищо.

— Сония. — Гласът на Ротан беше нисък и напрегнат. — Ела тук.

Тя погледна наставника си и стомахът ѝ се сви. Лицето му беше бледо, почти позеленяло. Той ѝ махна леко с трепереща ръка. Тя се разтревожи от тези признаци на страх и отиде бързо при него.

Но когато заговори на Върховния повелител, гласът на Ротан бе изненадващо спокоен.

— Сония е тук, както пожелахте, Върховни повелителю. С какво можем да ви бъдем полезни?

Акарин бавно насочи към Ротан вледеняващия си поглед.

— Дойдох, за да открия източника на един... слух. Разпоредителят ми разкри някои неща за вас и вашата ученичка.

Ротан кимна. Струваше ѝ се, че той подбира думите си изключително внимателно.

— Мислех, че на тези слухове беше сложен край. Никой не вярва на...

Тъмните очи на Акарин проблеснаха.

— Не става въпрос за това. Имам предвид слуха за моите нощни дейности. Слух, на който трябва да бъде сложен край.

Сония се почувства така, сякаш нечия ледена ръка я сграбчва за гърлото. Ротан се намръщи и поклати глава.

— Грешите, Върховни повелителю. Не знам нищо за вашите...

— Не ме лъжи, Ротан. — Акарин присви очи. — Нямахте да дойда тук, ако не бях сигурен в това. — Той се приближи към тях. — Току-що го прочетох в съзнанието на Лорлън.

Като че ли всичката кръв се отдръпна от лицето на Ротан. Той мълчаливо впери поглед в Акарин. Ако Върховният повелител беше прочел мислите на Лорлън, то той знаеше всичко! Сония почувства как коленете ѝ омекват и притеснена, че ще се свлече на пода, се вкопчи здраво в перваза на прозореца.

Устните на Акарин се изкривиха в усмивка.

— Видях доста неща, които ме впечатлиха: как Сония се е промъкнала в Гилдията, докато още беше отцепничка, какво е видяла онази нощ, как Лорлън е разбрал за това, докато прочиташе истината по време на нейното изслушване и как е наредил на двамата ви да го пазите в тайна, докато той намери начин да приложи закона на Гилдията. Много разумно решение. Провървяло ви е.

Ротан се изпъна и погледна Акарин в очите.

— На никого не сме казали нищо.

— Може би. — Гласът на Акарин омекна. — Но трябва сам да се убедя в това.

Ротан рязко въздъхна. Дватама магьосници се гледаха втренчено.

— А ако откажа?

— Тогава ще ме принудиш да взема всички необходими мерки, Ротан. Не можеш да ми попречиш да прочета съзнанието ти.

Ротан отмести погледа си. Изведнъж Сония си припомни разказа на Сери за това как Акарин беше прочел спомените му. Когато магьосникът го беше открил в тъмницата, където го беше затворил Фергън, Сери беше разрешил на Акарин да проникне в съзнанието му. Беше ѝ казал, че е станало много лесно. Съдейки по описанието му, процесът въобще не приличаше на обмяната на мисли с Ротан или прочитането на спомените ѝ от Лорлън. Тогава Сония си беше помислила, че ненапразно някои смятат, че Акарин умее да разчита съзнания, независимо от желанието на човек.

Ротан се приближи до Върховния повелител бавно и вдървено, сякаш беше по-възрастен с поне два-сет години. Сония го погледна,

неспособна да повярва, че се е предал толкова лесно.

— Ротан...

— Всичко е наред, Сония — отвърна Ротан с напрегнат глас. — Остани на мястото си.

Акарин бързо пристъпи към Ротан и положи длани върху слепоочията му. Затвори очи и лицето му изведнъж се отпусна в спокойно изражение.

Ротан рязко си пое дъх и се олюля. Ръцете му се свиха в юмруци и бързо се разтвориха. Сония направи крачка напред, но се спря.

Не смееше да се намеси. Ами ако Акарин нарани Ротан? Ядосана и уплашена, тя стисна юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се забиха и дланите.

Двамата магьосници останаха неподвижно непоносимо дълго време. Изведнъж Акарин рязко си пое дъх и отвори очи. Той погледна мъжа, който стоеше пред него, после свали ръцете си и отстъпи назад.

Сония наблюдаваше разтревожено как Ротан си поема накъсано дъх и леко се олюлява. Акарин скръсти ръце, без да сваля поглед от възрастния магьосник. Сония предпазливо пристъпи напред и го улови за ръката.

— Добре съм — рече той със слаб глас. — Всичко е наред. — Той разтърка слепоочията си и след което стисна ръката ѝ.

— А сега Сония.

Момичето усети как я връхлита студен ужас. Ротан стисна ръката ѝ още по-силно.

— Не! — възрази той с дрезгав глас и обгърна раменете ѝ с ръка. Вече знаеш всичко. Остави я на мира.

— Не мога.

— Но нали видя всичко? — възрази Ротан. — Тя е само едно...

— Дете? — Акарин вдигна вежди. — Момиче? Стига, Ротан. Знаеш много добре, че няма да я нараня.

Ротан преглътна тежко и бавно се обърна към нея. Погледна я в очите.

— Той знае всичко, Сония. Нищо не можеш да скриеш. Щом трябва, нека сам се увери. Няма да боли.

Очите му, макар и замъглени, бяха спокойни. Той стисна ръцете ѝ, пусна ги и се отдръпна. Сония се чувстваше така, сякаш е била предадена...

Довери ми се. Трябва да бъдем заедно. Нямаме друг изход.

Акарин пристъпи към момичето. Тя застана пред него с разтуптяно сърце. Черната му мантия тихо прошумоля. Сония отстъпи назад и усети ръцете на Ротан върху раменете си.

Акарин намръщено протегна ръцете си към нея. Тя потрепери, когато студените му пръсти докоснаха лицето ѝ. После дланите му се притиснаха твърдо към слепоочията ѝ.

Сония усети нечие присъствие в съзнанието си, но то не разкриваше ничия самоличност. Тя не откри никакви мисли или чувства. Може би той изобщо не бе способен на емоции. Тази мисъл въобще не ѝ подежда успокояващо.

Тогава в съзнанието ѝ проблесна един образ. Тя се стресна, осъзнавайки, че беше очаквала той се сблъска с бариерите в ума ѝ. Но по някакъв начин Акарин беше успял да ги заобиколи. Преградите си бяха на мястото, но присъствието му беше толкова недоловимо, че не бе успяло да ги задейства.

В съзнанието ѝ продължаваше да се върти образът на подземната стая под седалището му, видяна отвън. Пред очите ѝ отново се разигра онази нощна сцена...

Сония почувства как Акарин не спира да се връща на това място в търсене на нови детайли. Тя си спомни, че когато Лорлън разчиташе паметта ѝ, тя бе успяла да скрие някои спомени. Опити се да постъпи по същия начин и сега, но четенето на спомените ѝ продължаваше. Тя разбра, че усилията ѝ са безполезни. Лорлън само направляваше и подтикваше спомените ѝ в нужната посока, докато Акарин я беше подчинил напълно на волята си.

Престани!

В думите му се промъкна гневна нотка. Сония се спря, изпълнена с триумф при мисълта, че е намерила начин да му попречи. Страхът ѝ прерасна в решителност. Тя започна да си спомня уроците, списъците с факти, всички опити, които беше направила. Бомбардираше го с картини от учебниците и безсмислени поеми, които беше открила в библиотеката. Не спираше да го засипва със спомени от копторите, безсмислени, обикновени късчета от някогашния ѝ живот.

В съзнанието ѝ се появи мисловната форма на ураган. Отделните образи се въртяха в него, без да позволяват на Акарин да проникне в

дълбината му...

Болка! Сякаш ножове се бяха забили в черепа ѝ. Тя чу вик, които като че ли идваше ужасно отдалеч. Разпознавайки собствения си глас, Сония отвори очи и съзнанието ѝ се залюля между вътрешния и външния свят. Чуждите длани продължаваха да се притискат към слепоочията ѝ.

— Спри да се съпротивляваш! — разнесе се заповеден глас.

Тя отново се потопи във вътрешния си свят. Болката замъгли съзнанието ѝ и пречупи съпротивителните ѝ сили. Методичното преравяне на спомените ѝ продължи. Акарин безмилостно я караше да си спомня всичко отново и отново. Ето я на Северния площад. Хвърля камъка по магьосника и се впуска в бяг. Улици, коридори, стаи. Ротан я търси и тя инстинктивно скрива присъствието си. Сери, Херин и цялата им банда. Ето го и Фарин. Сенфел, магьосникът на Крадците.

Ето че отново се промъква в Гилдията посред нощ. Присъствието се напругна и внимателно започна да оглежда подробностите. Тя прескача стената на Лечителницата и започва да наблюдава учениците. Отново усеща вибрациите около Арената. Наднича през прозорците на Университета. После се озовава при жилищните помещения на учениците, наднича в стаите им и се крие в гората. Когато Сери отива да открадне книгите, тя се промъква до странната, сива двуетажна сграда. Идва прислужникът и я принуждава да се притаи в храстите. След това вижда светлината през отдушниците, промъква се и наднича през решетките.

В съзнанието ѝ отекна лека нотка на раздразнение. „Но разбира се — помисли си тя, — ако и моите тайни можеха да се разкрият толкова лесно, и аз щях да се ядосам“. Отново видя как високият човек съблича окървавените си дрехи, отива някъде и се връща, облечен в черна мантия. После се обръща към прислужника. „Битката ме измори. Имам нужда от силата ти“. Мъжът вади украсен нож и прави разрез на ръката на прислужника, след което притиска длан към нея. И тя отново усеща странната магия.

Споменът секна изведнъж и се изгуби. Сония не долавяше нищо от съзнанието, което витаеше из нейното. Какво ли си мислеше той, зачуди се тя.

— Казвала ли си на някой друг за това, освен на Ротан и Лорлън?

— Не — помисли си тя.

Тя се успокои, уверена, че той ще я остави на мира, но безмилостният разпит продължи и той отново се зарови в спомените ѝ. Проучи откъси от живота ѝ — от детинството до уроците ѝ в Университета. Порови в чувствата ѝ, от привързаността към Ротан до верността към Сери и хората от копторите и новите чувства, които изпитваше към Дориен.

Най-накрая се сблъска с гнева, който изпитваше към него заради това, което ѝ причиняваше. Той потърси чувствата, които тя изпитваше към заниманията му с черна магия и съзнанието ѝ отговори с неодобрение и страх. Щеше ли да го издаде, ако можеше? Да! Но само ако бе уверена, че Ротан и останалите няма да пострадат.

След това присъствието му изчезна и тя усети как натиска върху слепоочията ѝ отслабва. Сония отвори очи и примигна. Акарин се беше обърнал с гръб към нея и бавно се отдалечаваше. Тя почувства силните, успокояващи ръце на Ротан върху раменете си.

— И двамата бихте ме издали, ако можехте — рече Акарин. Той помълча известно време, после се обърна към тях. — Искам настояничеството над Сония. Способностите ѝ са развити и както отбеляза Лорлън, енергията ѝ е необичайно силна. Никой няма да оспори избора ми.

— Не! — ахна Ротан и стисна силно раменете ѝ.

— Да — отвърна Акарин. — Това ще ми гарантира мълчанието ти. Докато тя е моя, ти няма да позволиш никой да разбира за заниманията ми с черна магия. — Погледът му се отмести върху Сония. — А благополучието на Ротан ще бъде гарантирано само в случай че ми сътрудничиш.

Сония го погледна ужасена. Тя щеше да бъде негова заложничка.

— Забранявам ви да разговаряте помежду си насаме, освен за да избегнете подозрението на останалите. Ще се държите така, сякаш не се е случило нищо необичайно. Ясен ли съм?

Ротан издаде странен звук, сякаш изхлипа. Сония разтревожено се обърна към него. Той я погледна и в очите му проблесна вина.

— Не ме принуждавайте да търся алтернативи — предупреди ги Акарин.

Ротан отвърна със задавен глас:

— Разбирам. Ще постъпим както настоявате.

— Добре.

Акарин пристъпи към тях и погледна напрегнато Сония.

— В къщата ми има стая за ученика на Върховния повелител. Сега ще дойдеш с мен, а по-късно ще изпратим прислужник, който да събере нещата ти.

Сония погледна Ротан със свито гърло. Той потърси погледа ѝ.

— Съжалявам.

— Хайде, Сония. — Акарин махна с ръка към вратата и тя се отвори.

Тя почувства как Ротан леко я побутва. Погледна към Акарин и осъзна, че не иска Ротан да вижда как я отвеждат нанякъде. Той щеше да намери начин да ѝ помогне. Щеше да направи всичко по силите си. Но сега нямаха друг изход, освен да се подчинят.

Сония си пое дълбоко дъх и излезе в коридора. Акарин погледна отново предупредително Ротан и тръгна към вратата. Когато Върховният повелител се обърна, Ротан впери изпълнен с омраза поглед в гърба му.

Вратата се затвори.

— Да вървим — каза Акарин на Сония. — Ученическата стая в седалището ми е по-пуста от години, но тя винаги е била поддържана в готовност. Ще видиш, че е много по-удобна от онези в ученическите жилища.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 20

КЪСМЕТЪТ НА СОНИЯ

Директорът на Университета надигна глава да види кой влиза в кабинета му. За пръв път в живота си Сония видя как от лицето на Джерик изчезва вечно недоволното му изражение. Той скочи от стола си.

— Какво мога да направя за вас, Върховни повелителю?

— Искам да обсъдим обучението на Сония. Прочетох доклада ви и липсата на някои умения ме притеснява.

Джерик го погледна изненадано.

— Напредъкът на Сония е повече от задоволителен.

— Най-доброто й постижение по Воински изкуства е задоволителен.

— Аха. — Джерик погледна Сония. — На този етап много ученици имат свой нелюбим предмет. Успехът й по Воински изкуства не е блестящ, но е напълно приемлив.

— Въпреки това искам всичките й слабости да бъдат изчистени. Мисля, че лорд Ийкмо ще бъде подходящ учител.

— Лорд Ийкмо? — Джерик повдигна гъстите си вежди, след което се намръщи. — Той не преподава вечер, но ако Сония прехвърли за вечерта някои от другите си занятия, то ще може да се обучава при него.

— Доколкото знам вчера Сония пропусна изпита по Воински изкуства.

— Да — отвърна Джерик. — Обикновено насрочваме допълнителна дата за изпит след почивката, но според мен оценката на лорд Ийкмо след първия час ще бъде достатъчна. — Той погледна към бюрото си. — Ако желаете, мога да съставя разписанието на Сония за следващата година. Няма да ми отнеме много време.

— Да. Тя ще остане при вас, за да си го прибере. Благодаря ви, Директоре.

Присъствието, което притесняваше Сония, изчезна. Вратата се затвори. Момичето въздъхна дълбоко. Най-накрая си беше отишъл.

Джерик седна в креслото си и ѝ посочи дървения стол от другата страна на бюрото му.

— Седни, Сония.

Тя се подчини. Въздъхна отново дълбоко и усети как мускулите ѝ се отпускат.

Всичко, което се беше случило след сцената в стаята на Ротан, ѝ се струваше като сън. Акарин я беше отвел в седалището си, където един прислужник ѝ беше показал стаята на втория етаж. Скоро след това пристигна сандъкът с принадлежностите ѝ. Друг прислужник и донесе поднос с храна, но Сония беше твърде нервна, за да чувства глад. Вместо това седна до единия от малките прозорци, без да обръща внимание на преминаващите през градината ученици и учители и започна да търси начин да се измъкне от тази ситуация.

Първо смяташе да избяга в копторите. Крадците с готовност щяха да приемат да я пазят, след като вече можеше да контролира магията си. Те бяха успели да укрят Сенфел, магьосника-отстъпник, когото Фарин не успя да убеди да я обучава. Щяха да скрият и нея.

Но ако избягаше, Акарин щеше да направи нещо на Ротан. Ала ако първо предупредеше Ротан, той щеше да разкаже на Гилдията, че Акарин се занимава с черна магия, преди Върховният повелител да узнае за бягството ѝ. Лорлън също трябваше да бъде предупреден. Да, ако преценеше правилно времето, Акарин може би нямаше да успее да попречи на Лорлън и Ротан да го издадат.

А после какво? Гилдията щеше да се опълчи на Акарин. Лорлън смяташе, че при подобен сблъсък те ще претърпят поражение, а той най-добре познаваше Акарин. Значи бягството ѝ може би щеше да доведе до унищожението на Гилдията и може би на цяла Киралия.

Тогава Сония осъзна, че съдбата на Гилдията е в нейните ръце. На едно най-обикновено момиче от копторите. Но това не ѝ достави никакво удоволствие; напротив, изпълни я чувство на безсилие и страх.

Когато градините потънаха в мрак, един прислужник ѝ донесе питие. Сония разпозна аромата на леко приспивателно, изпи чашата до дъно, сви се на странното, твърде меко легло и посрещна с желание забравата, която постепенно я обзе.

На сутринта суетящите се прислужници ѝ донесоха нови мантии и още храна. Сония хапна малко, но съжали за това, когато се появи

Акарин. Усещайки, че ѝ се гади от страх, тя тръгна с него към Университета, към кабинета на Джерик. С кого се бяха разминали по пътя? Дали бяха отвръщали погледи от нея както винаги? Не можеше да си спомни нищо.

Джерик пишеше бързо, свъсил вежди. Сония беше виждала няколко пъти Върховния повелител сред другите магьосници и беше забелязала, че уважението към него граничи с благоговееен страх. Дали това беше свързано единствено с положението му? Или магьосниците се страхуваха от Акарин инстинктивно, без да знаят причината?

Сония погледна към Джерик и поклати глава. Изпитите и програмата на занятията вече ѝ се струваха толкова незначителни. Ако Джерик знаеше какво се случва в действителност, той нямаше да съставя индивидуалния ѝ план с такова усърдие. Всъщност изобщо нямаше да уважава Акарин.

Но той не знаеше и тя не можеше да му каже нищо.

Джерик се надигна рязко. Отиде до шкафа и извади три кутии: една зелена, една червена и една лилава. След това отиде до вратата в една от стените и махна с ръка към ключалката. Разнесе се изщракване и вратата се отвори, като разкри няколко реда рафтове.

Директорът прокара пръст по най-долния рафт, спря се на едно място и извади тънка папка. Постави я на масата и Сония забеляза, че на нея е написано името ѝ. Тя гледаше, изпълнена с любопитство, как той я отваря и преглежда съдържанието ѝ. „Какво ли има вътре? — зачуди се тя — Сигурно оценки от учителите ми. И доклад за писалката, която уж съм откраднала“.

Джерик отвори трите кутии. Те бяха пълни с листи хартии, върху които имаше имената на различни учители и бяха нарисувани таблици. Той сложи някои от листите на бюрото си, после извади чист лист хартия и започна да рисува нова таблица. За няколко минути в стаята се чуваше само дишането на Джерик и скърцането на писалката му.

— Извади голям късмет, Сония — каза той, без да вдига глава.

Сония потисна внезапния импулс да се разсмее.

— Да, Директоре — успя да произнесе тя.

Той я погледна и се намръщи, после отново се върна към писането. След като завърши таблицата, извади друг лист хартия и започна да я пречертава.

— В следващия срок няма да имаш много свободно време — каза той. — Лорд Ийкмо преподава само денем, затова ще се налага да ходиш на часовете по Алхимия вечер. През волниците ще се занимаваш самостоятелно. Ако организираш ефективно работата си, ще можеш да използваш сутрините за лични дела. — Той замълча, огледа творението си и тъжно поклати глава. — Ако лорд Ийкмо остане доволен от напредъка ти, може да се сдобиеш и с няколко свободни следобеда.

Сония не каза нищо. За какво ѝ беше това свободно време. Акарин ѝ беше забранил да разговаря с Ротан, а тя нямаше никакви приятели сред учениците. Предстоящите седмици я ужасяваха. Тъй като нямаше да ходи на училище до началото на следващата година, Сония просто не знаеше какво да прави. Да стои в стаята си в седалището на Акарин? Мисълта я накара да потрепери. Не, щеше да се старае да се появява там колкото се може по-рядко.

Ако той ѝ позволише, разбира се. Ами ако поискаше да я държи край себе си? Ако пожелаеше да я използва за заниманията си по черна магия? Сония се опита да прогони тази мисъл, но после разбра, че трябва да е готова за всичко. Той можеше да я накара да направи всичко; достатъчно бе да я заплаши, че ще нарани Ротан Стомахът ѝ се сви от страх. Всичко...

Ръцете я заболяха. Тя ги погледна и бавно разтвори юмруци те си. На дланите ѝ червенеяха отпечатъците от ноктите ѝ. Сония потърка с ръце мантията си и си напомни да изреже ноктите си щом се прибере в стаята.

Джерик изглеждаше погълнат от работата си. Тя не сваляше поглед от писалката му. Когато привърши, той изсумтя доволно и ѝ подаде листа хартия.

— Сега си избраница на Върховния повелител. Към теб ще се отнасят подobaващо, но ти ще трябва да докажеш, че изборът му е мъдър. Не се колебай да се възползваш от новото си положение — ще имаш нужда от това, за да отговориш на изискванията му.

Тя кимна.

— Благодаря ви, Директоре.

— Свободна си.

Тя преглътна тежко, стана, поклони се и тръгна към вратата.

— Сония.

Тя погледна назад през рамо и за пръв път забеляза усмивка на лицето на Джерик.

— Знам, че Ротан ще ти липсва — каза той. — Акарин може да не е най-приятният събеседник, но повярвай ми, избирайки те за своя ученичка, той само подобри положението ти. — Усмивката му угасна. — Свободна си.

Сония се насили да кимне. Когато затваряше вратата, момичето установи, че Джерик я наблюдава със замислено изражение. Тя прибра листа в кутията си и тръгна по коридора.

Край вратите се въртяха няколко ученици. Те я изпратиха с погледи, в които се четеше нескрит интерес. Тя ускори крачка. „Дали знаят? — помисли си. — Сигурно. Мина цял ден оттогава“. Новината за това, че Върховният повелител най-после си е избрал ученик, сигурно се е разпространила из Гилдията по-бързо от пожар. Учителят, който вървеше срещу нея, я погледна с интерес. Погледът му се плъзна по ръката ѝ и той разтърси глава, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Сония също погледна малкото златно квадратче, пришито към ръкава ѝ. Само членовете на Великите домове носеха инколи. Магьосниците не ги носеха, защото след постъпването им в Гилдията от тях се очакваше да забравят за семейните и политически отношения. Прислужникът, който беше донесъл мантиите ѝ обясни, че Върховният повелител използва символа на Гилдията като инкол, защото заема пожизнен пост. Гилдията беше неговото семейство и неговият Дом.

А тя беше неговата ученичка. Когато се приближи до вратата на класната си стая, Сония притисна ръка към тялото си, за да прикрие инкола. Преди да влезе, тя се спря за миг, за да събере смелост.

— Добро утро, Сония.

Тя се обърна и видя лорд Елбен да върви забързано по коридора към нея. Той ѝ се усмихна, но очите му останаха студени.

— Поздравления за новия наставник — рече той, когато стигна до нея.

Сония се поклони.

— Благодаря ви, лорд Елбен.

Той влезе в стаята. Сония събра смелост и го последва.

— Заемете местата си — прогърмя гласът на Елбен. — Чака ни много работа.

— Ах! — Над тракането на столовете се извиси познат глас. — Избраницата на Върховния повелител е почела нашия скромн клас с вниманието си.

Стаята мигом утихна. Всички лица се обърнаха към Сония. Когато видя изписаното на тях недоверие, тя изпита леко удовлетворение. Каква ирония — собственият ѝ клас да научи последен. Всички без един, отбеляза тя. Регин, седнал небрежно на чина си, се усмихваше доволно на реакцията на новините му.

— Регин, ако обичаш, седни на стола — изръмжа Елбен.

Регин се плъзна в стола си. Сония отиде до мястото си и постави кутията на чина си. Ръкавът на мантията ѝ се разгърна и някой тихо ахна. Сония се обърна. Нарон не сваляше очи от инкола.

— Сония — каза лорд Елбен, — можеш да седнеш на първия чин.

Тя вдигна глава. На първия ред наистина имаше свободно място. Мястото на Порил. Тя се обърна и видя, че някогашният ѝ приятел седеше на последната редица. Той се изчерви и наведе глава.

— Благодаря, милорд — отвърна Сония. — Много мило от ваша страна, но аз предпочитам да остана тук.

Магьосникът присви очи. За миг ѝ се стори, че той се кани да ѝ възрази, но Елбен погледна към класа и размисли.

— Много добре. — Той седна на мястото си и постави ръка върху купчината листи, които лежаха на бюрото му. — Днес ще проверя знанията ви по алхимия — каза той на класа. — Ще ви раздам списък с въпроси, на които искам да отговорите, а по-късно ще ви дам и няколко упражнения. След обедната почивка ще проведем и няколко практически теста.

Докато раздаваше листите на класа, Сония усети как почти забравената тревога се завръща. Изпитите. Тя прегледа въпросите и въздъхна с облекчение. Въпреки презрението на учителите, въпреки дългите часове, прекарани в учене, въпреки всичките опити на Регин да ѝ попречи, тя бе успяла да запомни нужното. Сония се почувства по-добре, извади една писалка от кутията си и започна да пише.

Часове по-късно, когато гонгът отбеляза края на изпита, всички въздъхнаха от облекчение.

— Това е всичко — обяви Елбен. — Свободни сте.

Учениците се изправиха едновременно и се поклониха на учителя си. Докато излизаха от стаята, Сония усещаше погледите им. Когато си спомни причината за това, тя усети как стомахът ѝ се свива от притеснение.

— Сония, почакай — каза Елбен, когато тя минаваше покрай бюрото му. — Искам да поговоря с теб.

Той изчака всички да излязат, преди да заговори.

— След обедната почивка — каза той — бих искал да седнеш на мястото, което съм ти освободил.

Сония преглътна тежко. Това ли имаше предвид Джерик, като говореше за преимуществата на новото ѝ положение? Той я беше посъветвал да се възползва от тях.

Но какво щеше да спечели, като се премести на първия ред? Само щеше да унизи Порил още повече. Тя поклати глава.

— Предпочитам да седя до прозореца.

Елбен се намръщи.

— Мястото на първия ред отговаря на новото ти положение.

Отговаря на новото ѝ положение ли? Тя усети прилив на гняв. Той не се интересуваше от учението ѝ, а просто искаше да се докара пред Върховния повелител! Нима смяташе, че тя ще докладва на Акарин за всяка малка услуга? Сония сподави горчивия си смях. Щеше да се постарее да разговаря с него колкото се може по-рядко.

През последните шест месеца беше научила колко опасно е да се нарушава неофициалната йерархия в класа. Заемането на мястото на Порил не беше просто смяна на местата. Учениците и без това не я харесваха; тя не искаше да им дава нови поводи за омраза. Сония погледна Елбен, който стоеше пред нея със скръстени ръце и почувства как я обзема непокорен дух.

— Ще остана на старото си място — каза твърдо тя.

Елбен присви очи, но като че ли откри нещо в погледа ѝ, което го накара да се сепне. Той замислено сви устни.

— Отпред е по-лесно да се вижда и да се чува — посочи той.

— Аз не съм нито глуха, нито късогледа, лорд Елбен.

Магьосникът стисна зъби.

— Сония! — Той се приближи към нея и заговори тихо. — Ако не приемеш мястото отпред, това може да се разглежда като...

пренебрежение от твоя страна към учителя ти...

— Или пък може да кажа на Акарин, че не ми позволявате да сядам, където пожелая.

Очите му се разшириха.

— Едва ли ще тръгнеш да го занимаваш с нещо толкова дребно...

Тя се усмихна.

— Според мен той въобще не се интересува къде седя.

Магьосникът я изгледа и кимна с глава:

— Много добре. Можеш да седиш където ти е приятно. Свободна си.

Щом излезе в коридора, Сония усети, че сърцето ѝ препуска като полудяло. Какво беше направила? Учениците никога не спореха с учителите.

Тогава осъзна, че в коридора е необичайно тихо. Когато вдигна глава видя, че учениците от всички класове я гледат мълчаливо. Цялото удоволствие от разговора с Елбен се изпари. Тя преглътна тежко и тръгна към стълбището.

— Това е тя — прошепна нечий глас отдясно.

— Вчера — промърмори друг, — без никакво предупреждение...

— ... Върховният повелител...

— Защо нея? — рече подигравателно някой. — Тя е просто едно момиче от копторите. — Коментарът беше направен на висок глас с ясното съзнание, че Сония ще го чуе.

— Не е честно!

— Трябваше да бъде...

— Обида за Домовете!

Тя тихо изсумтя. „Ако знаеха каква е истинската причина да ме избере — помисли си тя, — едва ли щяха да бъдат толкова...“

— Направете път за избраницата на Върховния повелител!

Стомахът ѝ се сви, щом разпозна гласа. Регин застана пред нея, препречвайки ѝ пътя.

— О, Велика! — извика силно той. — Мога ли да поискам една съвсем мъничка услуга от един толкова влиятелен човек?

Сония го погледна предпазливо.

— Какво искаш, Регин?

— Моля те... ако разбира се положението ти го позволява... — На устните му заигра познатата противна усмивчица. — Моля те, закърпи ми обувките! Знам, че си изключително добра в това трудно дело. А обувките ми наистина имат нужда от поправка, затова защо да не помоля най-добрата обувчарка в коп... опа, Гилдията?

Сония поклати глава.

— Само това ли можа да измислиш, Регин? — Тя го заобиколи и продължи да върви по коридора.

Стъпките му не изоставаха.

— Но, Сония — искам да кажа — но, Велика. За мен ще бъде чест...

Гласът му рязко секна. Тя се намръщи, но устоя на изкушението да се обърне.

— Тя е ученичка на Върховния повелител — промърмори някой. — Да не си полудял? Остави я на мира.

Сония разпозна гласа на Кано и ужасно се изненада. Това ли имаше предвид Джерик, когато каза, че изборът на Акарин е подобрил положението ѝ? Тя стигна до стълбището и слезе до фойето. Когато излезе навън, се отправи към жилищата на магьосниците.

Но изведнъж се спря.

Къде отиваше? При Ротан? Сония се опита да събере мисли си.

Но гладът реши вместо нея. Можеше да отиде в столовата. А след следобедните изпити? В библиотеката. Ако останеше там до отварянето ѝ щеше да се върне в седалището на Върховния повелител късно вечерта. С малко повече късмет Акарин щеше да се е оттеглил в стаята си и тя щеше да се прибере, без да се среща с него. Сония си пое дълбоко дъх, подготви се да посрещне неизбежните погледи и шепоти и пое обратно към Университета.

Покоите на Лорлън се намираха на приземния етаж в жилищната сграда на магьосниците. Той прекарваше малко време там, защото ставаше рано и свършваше работата си по-късно от всички останали в Гилдията. Беше престанал да обръща внимание на обстановката и забелязваше единствено леглото и шкафа с дрехи.

Но изминалият ден му беше предоставил възможността да проучи собствената си стая. Той беше забравил за предметите и

украшенията по рафтовете с книги. Те бяха спомени от миналото, за семейството и постиженията му, които му причиняваха единствено болка и пораждаха чувство за вина. Те му напомняха за хората, които обичаше и уважаваше. Хора, които беше предал.

Лорлън затвори очи и въздъхна. Оусън сигурно не беше заподозрял нищо. Беше минал само половин ден. Не достатъчно, за да започне помощникът му да се притеснява от натрупаната купчини несвършена работа. А и той от години се опитваше да убеди Лорлън да си вземе почивка.

Де да беше почивка. Лорлън разтърка очите си и тръгна към спалнята си. Може би бе достатъчно изморен, за да успее да поспи. Не беше затварял очи от две нощи, откакто...

Когато легна в леглото си, спомените се върнаха. Той изпъшка и се опита да ги прогони, но беше твърде изморен, за да се бори с тях. А и знаеше, че те пак ще се завърнат — веднага, след като се отпусне.

Как започна всичко? Казах нещо относно това, че посланикът на Вин очаква да отседне в седалището...

— Той се изненада, че Върховният повелител вече не приема гости; та нали баща му винаги отсядаше при твоя предшественик — каза Лорлън.

Акарин се усмихна в отговор. Той стоеше до масата с напитки и гледаше през прозореца към градината, потънала в мрак.

— Това е най-доброто ми нововъведение.

— Ти много цениш уединеността си — рече разсеяно Лорлън.

Акарин постави ръка върху бутилката, обмисляйки дали да си налее още една чаша. Лицето му беше извърнато настрани, което бе добре дошло за Лорлън, като се имат предвид следващите думи на Акарин:

— Едва ли на посланика щяха да допаднат... навиците ми.

Ето! Още един от онези странни намеци. Сякаш ме изпитваше.

Мислех си, че докато е обърнат с гръб към мен и не може да види реакцията ми, всичко ще бъде наред...

— Навици? — Лорлън се престори на изненадан. — Според мен ще преживее това, че спиш до късно и пиеш много. Мисля, че просто се страхуваш, че ще изпие любимото ти вино.

— И това също. — Акарин отвори бутилката. — Но не мога да допусна никой да разбере малките ми тайни.

В съзнанието на Лорлън проблесна образът на Акарин, облечен в окървавени просешки дрехи и той побърза да го прогони, доволен, че приятелят му стои с гръб към него.

Беше ли усетил нещо? Да не би да послушваше мислите ми?

— Не — отвърна Лорлън и с надеждата да смени темата на разговора, попита за някакви новини от кралския двор.

В този момент Акарин взе нещо, което лежеше на масата. Лорлън улови блясъка на скъпоценни камъни и се загледа в предмета. Това беше кама. Същата, която Сония го беше видяла да използва в ритуала. Лорлън си пое рязко дъх и едва не се задави с виното си.

— Приятелю мой, виното трябва да се пие — каза Акарин и се усмихна, — а не да се вдишва.

Лорлън наведе глава и се закашля, прикривайки устата си с длан. Той се опита да се успокои, но камата в ръката на Акарин не му позволяваше да забрави спомените на Сония. Зачуди се защо ли Акарин я е донесъл в гостната.

Изведнъж кръвта му се вледени при мисълта, че може би възнамерява да я използва.

— Някакви новини ли? — рече замислено Акарин. — Нека помисля.

Лорлън се насили да погледне спокойно приятеля си. Но когато Акарин се обърна към бутилката, Лорлън забеляза някакво движение на масата. На съседната бутилка беше облегал един сребърен полиран поднос. В него се отразяваха очите на Акарин. Очи, които внимателно го гледаха.

Значи през цялото време ме е наблюдавал. Може би все още не беше се опитал да чете мислите ми. Но реакцията ми на подмятанията му и изражението на лицето ми при вида на камата са го убедили, че нещо не е наред.

— Приятелите ми в Елийн и Лонмар ми писаха за Денил — каза Акарин, отдалечавайки се рязко от масата. — Казват хубави неща за него.

— Радвам се да го чуя.

Акарин се спря по средата на стаята.

— С интерес следа напредъка му. Той е много способен изследовател.

Значи беше наясно, че Денил проучва нещо. А знаеше ли какво? Лорлън се насили да се усмихне.

— Чудя се какво ли е привлякло вниманието му.

Акарин присви очи.

— Не те ли държи в течение?

— Мен ли?

— Да. Нали точно ти го накара да разследва миналото ми.

Лорлън внимателно обмисли отговора си. Акарин може би беше узнал по някакъв начин, че Денил върви по стъпките му, но нямаше как да разбере защо — та нали самият Денил не знаеше.

— Така ли казват приятелите ти?

— Може би е по-правилно да ги нарека шпиони.

Акарин помръдна ръката си, в която все още държеше камата и Лорлън потрепна от страх. Осъзнавайки, че реакцията му едва ли е останала незабелязана, той погледна право в камата.

— Какво е това?

— Нещо, с което се сдобих по време на пътуванията ми — отвърна Акарин, като хвърли поглед към камата. — И което мисля, че ти е познато.

Лорлън усети прилив на триумф. Акарин почти си бе признал, че е научил черната магия по време на пътуванията си. Може би проучването на Денил нямаше да се окаже чак толкова безполезно.

— Наистина ми изглежда странно позната — отвърна Лорлън. — Може би съм видял нещо подобно в някоя книга или колекция от антики. Подобен зловещ предмет не може да не бъде запомнен.

— Знаеш ли за какво се използва?

В съзнанието на Лорлън проблесна образът на Акарин, който порязва дланта на прислужника си.

— Това е нож, така че най-вероятно за нещо неприятно.

За голямо облекчение на Лорлън Акарин остави камата на масичката, но облекчението не трая дълго.

— Напоследък се държиш много странно, приятелю мой — каза Акарин. — Избягваш мисловните контакти с мен, сякаш се страхуваш, че мога да проникна в съзнанието ти. Когато моите... осведомители ми съобщиха за издирвания на Денил, бях силно заинтригуван. Защо си го накарал да рови из миналото ми? Не отричай, Лорлън. Имам доказателства.

Лорлън беше ужасен, че Акарин е разкрил какво е било наредено на Денил. Но Разпоредителят се беше подготвил за този въпрос и се престори на силно смутен.

— Просто бях много любопитен и след разговора ни за твоя дневник реших, че мога да възстановя част от изгубените данни. Ти вече нямаш възможност да пътуваш, за да събираш информация, затова... Разбира се, това не може да се сравни със самото пътешествие, но се надявах да ти направя приятна изненада.

— Разбирам. — В гласа на Акарин прозвуча метална нотка. — Искане ми се да ти повярвам, но за съжаление не мога. Разбираш ли, току-що направих нещо, което не бях правил досега, а и не исках да го правя. Прочетох повърхностните ти мисли. И научих страшно много. Знам, че ме лъжеш. Знам, че си видял нещо, което не би трябвало да виждаш и трябва да узная как си успял да го направиш. Кажи ми, откога знаеш, че се занимавам с черна магия?

Само няколко думи и всичко се беше променило. Чувстваше ли той вина? Разкаяние? Не, в гласа му звучеше само гняв.

Ужасен и доста изплашен, Лорлън се вкопчи в последната сламка и впери поглед в приятеля си.

— Ти практикуваш какво?

Лицето на Акарин потъмня.

— Стига глупости, Лорлън — сопна му се той. — Прочетох мислите ти. Знаеш, че не можеш да ме излъжеш.

Лорлън осъзна, че е невъзможно да го отрече и погледна към камата на масата. Зачуди се какво ли ще се случи сега. Дали беше дошъл моментът да умре? Как би го обяснил Акарин? Ако Ротан и Сония заподозряха истината и разкриеха престъплението на Акарин...

Твърде късно осъзна, че Акарин може би е чул мислите му. Вдигна поглед, но лицето на приятеля му не изразяваше нито тревога, нито подозрение, а единствено очакване. Това му даде капчица надежда.

— Откога? — притисна го Акарин.

— Повече от година — призна си той.

— Как?

— Една вечер дойдох тук. Вратата беше отворена и аз видях светлина под стълбището, затова тръгнах надолу. Когато видях какво правиш... това ми действа като шок. Не знаех какво да мисля.

— Какво точно видя?

Подбирайки с усилие думите си, Лорлън описа онова, което бе видял в спомените на Сония. Докато говореше, той очакваше да зърне по лицето на Върховния повелител поне отсянка на срам, но видя единствено раздразнение.

— Някой друг знае ли за това?

— Не — отвърна бързо Лорлън, надявайки се, че ще успее да прикрие Сония и Ротан, но Акарин присви очи.

— Лъжеш ме, приятелю мой.

— Не лъжа.

Акарин въздъхна. Лорлън запомни ясно тази въздишка.

— Колко жалко.

Лорлън се приближи и погледна приятеля си, опитвайки се с всички сили да звучи убедително.

— Акарин, трябва да ми повярваш. Не съм казал на никого. Това ще причини раздор в Гилдията! Аз... не знам, защо си играеш с тази... забранена магия. Мога само да се надявам, че имаш добра причина. Иначе щеше ли да стоиш сега тук?

— Значи ми вярваш?

— Да.

— Тогава ми покажи истината. Трябва да знам кого прикриваш, Лорлън и трябва да разбере какво знаеш.

Акарин протегна ръце към главата му и Лорлън стреснато осъзна, че Върховният повелител възнамерява да прочете мислите му.

Той сграбчи ръцете на Акарин и ги отблъсна встрани, ужасен, че приятелят му може да поиска нещо подобно.

— Ти нямаш право...

Пръстите на Акарин се прегънаха в познатия жест и тогава Лорлън изгуби и последната си вяра в приятеля си. Магическата сила го блъсна назад и той се озова в креслото, неспособен да помръдне.

— Не го прави, Акарин!

Но устните на Акарин бяха притиснати в тънка линия.

— Извинявай, стари приятелю. Трябва да знам истината.

След това пръстите му се притиснаха към слепоочията на Лорлън.

Как е възможно това? Сякаш не беше проникнал в съзнанието ми, но всъщност беше там. Как успяваше да прочете мислите ми?

Лорлън потрепери при спомена за това, отвори очи и впери поглед в стената на спалнята си. Сви юмруците си и почувства някаква странна метална обвивка около пръста си. Повдигна ръка и стомахът му се сви, когато червеният скъпоценен камък проблесна на слабата светлина.

Всичко беше разкрито: какво бе видяла Сония, разчитането на истината, въвличането на Ротан и какво бе научил или разкрил Денил. До него не бе достигнала и капка от мислите или чувствата на Акарин. Едва след това, докато той вървеше напред-назад из гостната — дълго, повече от час — Лорлън разбра, че Акарин е силни развълнуван, но очевидно това въобще не беше повлияло на самоувереността му.

Най-накрая магическата сила, която придържаше Лорлън и креслото, изчезна. Акарин взе ножа от масата, но Лорлън не успя дори да се уплаши. Акарин прокара острието по собствената си длан.

Кръвта започна да се събира в шепата му. Акарин взе чашата на Лорлън и я счупи в масата. Взе едно от стъклцата и го подхвърли във въздуха.

То се спря пред очите му и се завъртя, острите му ръбове се нажежиха до червено и започнаха да се топят. Когато изстина отново, парчето се беше превърнало във фасетна сфера. Акарин вдигна кървящата си длан и обгърна сферата. Когато отново отвори дланта си, разрезът беше изчезнал, а на дланта му лежеше ярък червен камък.

След това направи леко движение и в ръката му се озова една от сребърните лъжички от шкафа. Той започна да я увива и топи, докато не я оформи в дебел пръстен. После хвана камъка с два пръста и го постави в най-удебелената му част, която го обгърна като цветче.

Акарин подаде пръстена на Лорлън.

— Сложи си го.

Първата мисъл на Лорлън беше да откаже, но той знаеше, че Акарин е готов на всичко и стига да поиска, може да направи така, че пръстенът да остане като залепен за ръката му. Лорлън искаше да може да го сваля когато пожелае, затова го взе и го наниза неохотно на средния си пръст.

— Така ще мога да виждам и да чувам всичко около теб — каза Акарин. — И ще можем да общуваме, без никой да ни чува.

„Дали точно в този момент Акарин ме наблюдава? Дали ме гледа как крача напред-назад из стаята ми? Дали изпитва някакви угризения

заради това, което е направил?“.

Макар Лорлът да се чувстваше наранен и предаден от Акарин, онова, което най-силно го измъчваше, беше съдбата на Сония. Дали Акарин го беше наблюдавал няколко минути по-рано, когато Лорлът беше видял Сония да излиза от Университета? Тя се беше спряла изведнъж, спомняйки си, че вече не може да посещава Ротан и в очите ѝ проблесна ужасна болка.

Видял ли го беше Акарин? Лорлът се надяваше, че не. Той не вярваше, че „приятелят“ му бе способен да изпитва угризения на съвестта. Нямаше да се изненада, ако разбереше, че страданията на Сония доставят удоволствие на Акарин.

Но въпреки всичко, дълбоко в сърцето си се надяваше да не е така.

ГЛАВА 21

ГРОБНИЦИТЕ НА БЕЛИТЕ СЪЛЗИ

Сония излезе от Университета и бавно тръгна по пътеката. Обливаха я горещи и студени вълни. Струваше ѝ се, че огромната сграда зад гърба ѝ постепенно става все по-малка и по-малка, а тъмната сянка отпред се уголемява и заплашва да я погълне.

Седалището на Върховния повелител. Домът на Акарин.

Тя остана в столовата, докато оттам не си тръгнаха и последните ученици. Дори и след това не можеше да се насили да си тръгне от Университета и отиде в ученическата библиотека. А сега, след като и тя бе затворена и Университетът опустя, не ѝ оставаше друго, освен да се върне в новата си стая.

Когато стигна до вратата, сърцето ѝ биеше ускорено. Тя се спря, преглътна тежко и протегна ръка към бравата. Щом я докосна, вратата се отвори навътре.

Стаята беше осветена от едно светлинно кълбо. В едно от луксозните кресла седеше самотна фигура, положила книга в скута си. Той вдигна глава и Сония усети, как стомахът ѝ се свива.

— Влез, Сония.

Тя се насили да размърда краката си. Щом се озова вътре, вратата се затвори зад гърба ѝ с меко, но решително изщракване.

— Добре ли минаха изпитите ти днес?

Тя отвори уста, за да му отговори, но гласът ѝ я подведе и тя просто кимна.

— Хубаво. Вечеряла ли си?

Тя кимна отново.

— Тогава можеш да отидеш и да си починеш, за да си свежа за утре. Върви.

Изпълнена с облекчение, тя се поклони и тръгна бързо към вратата от лявата ѝ страна. Създаде си кълбо светлина и го изпрати напред, докато се изкачваше по витите стълби.

В светлината на магическото кълбо стълбището ѝ напомняше на онова, което водеше към подземната стая, където за пръв път видя

употребата на черна магия. Сония предположи, че до това стълбище се стига през другата врата на гостната. Оттук се стигаше само до горния етаж.

Нейната стая се намираше в самото начало на коридора. Тя хвана бравата, но в този миг се разнесоха стъпки. Сония се обърна рязко и видя светлинка в дъното на коридора, докдето водеше другото стълбище.

Тя угаси своето кълбо, бързо отвори вратата и се шмугна в стаята си. Остави вратата леко открената, но когато надникна през процепа, тя тихо изруга. Виждаше се само отсрещната стена. За да може да го вижда, тя трябваше да отвори вратата още малко, но той със сигурност би забелязал това.

Сония се послуша. Стъпките утихнаха, доту се тихо изщракване, после звукът от затваряща се врата. Коридорът потъна в мрак.

„Значи това е неговата спалня — помисли си Сония. — Съвсем близо, на някакви си двајсетина крачки по коридора“. Всъщност дори и да живееше на друг етаж, от това нямаше да ѝ стане по-леко. Дори само мисълта, че живеят под един покрив, пораждаше в нея ужас.

Сония тихо затвори вратата и огледа стаята си. На слабата лунна светлина, която проникваше през двете малки прозорчета, тя ѝ се струваше едва ли не уютна.

Тук всичко се различаваше от аскетичната ѝ стая в жилищната сграда на учениците. Мебелите от тъмнорвено дърво бяха излъскани до блясък. До стената беше облеган голем шкаф, до прозореца имаше бюро и стол. На леглото имаше нещо.

Сония освети стаята си с магическото кълбо, приближи се до леглото и развърза вързоп, който бе поставен там. Върху ръцете ѝ се изсипа зелен плат.

Това бе роклята, която бе облякла за церемонията по приемането.

Когато я вдигна, от нея изпадаха няколко по-тежки предмета: сребърният ѝ гребен, огледалото и две книги с поезия, които и беше подарил Ротан. Тя усети как очите ѝ се напълват със сълзи.

„Не. Няма да започна да се сопотивя като някое изгубено дете“ — каза си тя и примигна няколко пъти. После постави предметите на бюрото си и прибра роклята в шкафа за дрехи.

Когато я преметаше на закачалката, я лъхна слаб мирис на дърво. Той ѝ напомни за Заседателната зала. В съзнанието ѝ проблесни

споменът за Ротан, който произнася церемониалните думи на наставник. Спомни си колко щастлива се чувстваше застанала до него, стиснала новите си мантии в ръка. „Но той вече не ми е наставник“. Тя въздъхна и затвори шкафа.

Когато се върна при леглото си видя един по-малък предмет, който не бе забелязала преди. Това бе дървената фигурка на рибер, която Дориен беше подарил на Ротан веднага след пристигането си. Сония я беше разглеждала много пъти и се възхищаваше как няколко груби движения на резеца могат да предадат същността на животното.

Дориен. Откакто беше заминал, тя не се беше сещала за него. Струваше ѝ се, че от отпътуването му са минали месеци, но всъщност двамата се бяха изкачили до водоизточника и той я беше целунал само два дни по-рано.

Какво ли щеше да си помисли, когато разбереше за промяната на наставника ѝ? Тя въздъхна. Сигурно като всички останали и той щеше да се възхити на „късмета“ ѝ — но тя беше сигурна, че ако беше останал, Дориен щеше да усети, че нещо не е наред. Щеше да забележи страха ѝ и гнева на Ротан.

Но той не беше тук. Беше някъде далеч, в малкото си селце и планината.

Ала един ден Дориен щеше отново да посети Гилдията. И щеше да поиска да я види. Дали Акарин щеше да му позволи? Сония се усмихна. Дори Акарин не можеше да спре Дориен. Той щеше да измисли нещо. А и подобна забрана щеше да предизвика подозрения...

Или пък не? Акарин просто щеше да заяви, че Дориен я разсейва от уроците ѝ. Тя се намръщи. Ами ако Дориен се досетеше, че нещо не е наред? Какво ли щеше да направи и как ли щеше да реагира Акарин? Сония потрепери. За разлика от нея и Ротан, Дориен живееше далеч от Гилдията. Кой щеше да започне да задава въпроси, ако някакъв си лечител от далечно село загине при нещастен случай?

Тя стисна здраво фигурката. Не трябваше да дава поводи на Акарин да обръща внимание на Дориен. Ако лечителят някога се върнеше в Гилдията, тя щеше да му каже, че не изпитва никакви чувства към него. Самият той бе предположил, че тя може да срещне някой друг през годините до дипломирането ѝ. Нека да си мисли, че точно така е станало.

Но всъщност нямаше да има никой друг. Не и докато Акарин я държеше като заложница. Това означаваше да постави в опасност живота и на друг човек. Ами леля ѝ, чичо ѝ и малкия ѝ племенник? Акарин можеше да се възползва и от тях, за да я накара да прави онова, което той пожелае.

Тя въздъхна и полегна на леглото. Как започна всичко това? Тя си спомни деня, в който бе хвърлила камък по магьосника. Оттогава съдбата ѝ премина в чужди ръце: първо Сери и Херин, после Крадците, след това Ротан, а сега и Акарин. А преди това тя бе едно дете, защитавано от леля му и чичо му. Кога щеше да получи контрола над живота си?

„Нали съм още жива — напомни си тя. — Сега трябва само да имам търпение и да се надявам, че ще се случи нещо, което да промени всичко това — и тогава аз трябва да бъда готова“.

Тя се надигна от леглото и отиде до бюрото си. Каквото и да се случеше, тя щеше да се нуждае от знанията си за магията. На следващия ден бяха изпитите по Лечителство и тя трябваше поне още веднъж да прегледа записките си.

Ротан отново се приближи до прозореца и се загледа в седалището на Върховния повелител. През последните две нощи двете малки прозорчета в северното крило светваха. Ротан беше почти уверен, че Сония е там.

Сигурно ужасно се страхуваше! Сигурно се чувстваше в капан. Сигурно си пожелаваше никога да не бе влизала в Гилдията.

Той усети, че стиска здраво юмруците си. Върна се в гостната и се спря пред остатъците от вечерята си.

„Какво да правя? Не мога да оставя всичко така“.

Той не спираше да си задава този въпрос. И всеки път отговорът бе един и същ.

Нищо.

Всичко зависеше от безопасността на Сония. Той искаше да излезе в коридора и с цяло гърло да се разкрещи за престъпленията на Акарин, но знаеше, че тогава Сония щеше да бъде първата му жертва. Смъртта ѝ щеше да направи Акарин още по-силен. Той щеше да се справи с лекота с цялата Гилдия.

Ротан изпитваше ужасна необходимост да поговори с Лорлън. Имаше нужда от уверение, че Лорлън няма намерение да принесе Сония в жертва заради победата си над Акарин. Освен това се надяваше, че Лорлън не се е предал и е готов да продължи борбата.

Акарин им беше забранил да общуват, но дори Ротан да бе готов да рискува да потърси Лорлън, той не би могъл да го направи. Разпоредителят се е оттеглил в покоите си и почива. Щом разбра това, Ротан се притесни, че Лорлън може да е пострадал при сблъсъка с Акарин. Това го плашеше. Ако Акарин можеше да навреди на най-близкия си приятел, какво ли бе способен да причини на онези, които не го интересуваха толкова?

Може би Върховният повелител отдавна бе свикнал да убива и да използва чуждата сила. Може би се беше занимавал с това от години. Ротан се намръщи. Откога? Откакто бе станал Върховен повелител? От преди това?

Ротан не можеше да разбере откъде Акарин се е научил на черна магия. Смяташе се, че сведенията за нея са били унищожени преди векове. Висшите магове са умеели да я разпознават. Възможно с Акарин да е открил, че не всички източници, които са се съхранявали в Гилдията, са били унищожени.

А може би е започнал да практикува черна магия още преди да започне пътуването си. Може би целта му е била да научи повече за нея или просто да спечели време и да се позанимава на спокойствие, но далеч от Гилдията. Но ако Акарин се е натъкнал на черната магия по време на пътуването си? Ако случайно е открил познанието и го е използвал, за да засили силата си?

Напълно бе възможно там, където се криеше източникът на силата, да се намират и начините за откриването на слабото му място. Ако Акарин беше открил черната магия по време на пътуването си, го тогава някой друг също би могъл да го намери. Ротан въздъхна. Само ако можеше да напусне Гилдията, той щеше да прекара всеки ден в търсене на това познание. Но не можеше да си тръгне. Акарин сигурно го наблюдаваше. Едва ли умираше от желание да пусне Ротан да обикаля из Обединените земи, без да може да го надзирава.

Някой друг трябваше да го направи. Някой с време и възможности. Някой, на когото можеше да се довери. Устните на Ротан бавно се разтегнаха в усмивка. Той познаваше подходящия човек.

Денил.

Пламъкът на стотици факли потрепваше в прохладния въздух. Върху виещата се пред тях гигантска скала стотици други факли оформяха линия, която се виеше в чудноват зигзаг нагоре към небето. Около входовете на пещерите пламтяха огньовете.

Равномерните удари на барабана задаваха темпото на гребците. Бавните песни отекваха в стръмните скали и странният им ритъм караше Денил да настръхва. Той погледна Тайенд, който се взираше с възхищение в съседните лодки. След няколко седмици почивка младият учен беше възвърнал цвета на лицето си.

— Добре ли сте? — промърмори Денил.

Тайенд кимна и посочи корпуса.

— Клатенето почти не се усеща.

Откъм дъното на лодката се разнесе стържене. Гребците ловко скочиха на брега и издърпаха морския съд на пясъка. Тайенд се изправи, почувства ритъма на вълните, които се плискаха в лодката и внимателно скочи на брега в мига, в който те се отдръпваха. Краката му затънаха в мокрия пясък и той изруга.

Денил се засмя, също скочи на брега и тръгна по пясъка към пътеката, която бе осветена от два реда факли. Двамата пропуснаха покрай себе си погребалната процесия и последваха опечалените на почтително разстояние.

Всеки месец, при пълнолуние, хората от островите Вин посещаваха тези пещери. В тях се намираха гробниците на техните предци. Мнозина оставяха дарове и молеха духовете за милост. Някои гробници бяха толкова стари, че вече никой не ги посещаваше. Денил и Тайенд се запътиха към една от най-старите.

Всички се изкачваха нагоре в пълно мълчание, както изискваше обичаят. Те минаха покрай няколко пещери, в една от които влезе погребалната процесия. След кратка почивка Тайенд и Денил продължиха да се изкачват по тесните стъпала.

— Почакайте. Погледнете тук.

Денил се обърна. Тайенд сочеше входа към една пещера, която магьосникът не беше забелязал. Малка чупка в стената криеше тесен

процеп, през който едвам можеше да се промуши мъж странично. Отгоре беше изсечен някакъв символ.

Денил разпозна символа, приближи се до процепа и надникни вътре. Не се виждаше нищо. Той отстъпи назад, създаде едно светлинно кълбо и го изпрати в пещерата.

От мрака се появи безстрастно лице и Тайенд сподавено извика. Денил също потрепери, но веднага се досети, че това е стражът на гробницата. Мъжът се обърна към тях на виндо и Денил произнесе съответните ритуални приветствия. Стражът отговори, отстъпи назад и с жест ги покани да влязат.

Магическата светлина освети блестящите доспехи на стража и късият меч на пояса му. Стражът се поклони. Двамата се озоваха в малка пещера, от която навътре продължаваше дълъг коридор. Стените бяха покрити с рисунки. Тайенд ги огледа отблизо, като хъмкаше одобрително.

— Нужен ви е водач — каза стражът. — Иначе може да се изгубите.

— Не забравяйте, че от пещерите не бива да се изнася нищо, нито дори едно камъче. — Мъжът извади малка флейта и изсвири една нота. След миг на входа се появи едно момче, облечено с обикновена риза, преписана с колан. То посочи мълчаливо коридора на Денил и Тайенд и тръгна след тях.

Тайенд вървеше бавно, неспособен да се откъсне от надписите по стените.

— Открихте ли нещо интересно? — попита Денил, когато ученият се спря за трети път.

— О, да! — възкликна Тайенд. Той погледна приятеля си и се усмихна извинително. — Но не е свързано с онова, което вие търсите.

Ученият се изправи и закричи по-бързо напред, без да сваля поглед от стените. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-силно бе усещането, че над главите им надвисва огромна тежест и проходът става все по-тесен. Ако таванът се срутеше... какво пък, Денил можеше да издигне магическа бариера. Както тогава, в катакомбите под Имардин, когато търсеше Сония, а Крадците бяха срутили тунела върху него.

Но тук се намираха много по-дълбоко под земята. Нямаше да бъдат смазани веднага, но дали силите му щяха да издържат? Ами ако

се задушаха, преди да успее да проправи тунел навън?

Денил се опита да мисли за нещо друго. Зад гърба му се долавяха стъпките на момчето. „Интересно, не го ли е страх да бъде погребан жив?“ — помисли си магьосникът. Незнайно защо се сети за своите спускания в подземията на Университета с надеждата да открие какво търси Фергън там. Тогава дълго време се беше борил с усещането, че някой върви след него, а после се беше оказало, че това е Върховният повелител.

— Добре ли сте?

Денил стреснато подскочи. Тайенд се беше приближил до него.

— Да, защо?

— Дишате твърде учестено.

— О, няма?

— Да.

След още няколко крачки, Денил си пое дълбоко дъх и се постара да го издиша тихичко, след което направи няколко дихателни упражнения.

Тайенд го наблюдаваше с усмивка.

— Да не би да се страхувате от затворени пространства?

— Не.

— Мнозина се страхуват. Често ми се е случвало да се сблъскам с пристъпи на паника в Библиотеката, така че съм се научил да разпознавам признаците. Нали ще ме предупредите, ако усетите, че ни връхлита паника? Не ми харесва особено мисълта да се намирам в близост до паникьосан магьосник.

Денил се усмихна.

— Добре съм. Просто... спомням си няколко неприятни преживявания на подобни места.

— Така ли? О, моля ви, разкажете ми.

От разказа някак си му стана по-леко. Той описа приключенията си в катакомбите, докато търсеше Сония. А когато стигна до подземията на Университета и срещата с Върховния повелител, Тайенд присви очи:

— Вие се страхувате от него, нали?

— Не. Не се страхувам, просто... всъщност зависи от ситуацията...

Тайенд се засмя:

— Ясно. Щом такъв страшен човек като вас се страхува от Върховния повелител, значи ще гледам да не му попадам пред очите.

Денил едва не се спъна.

— Страшен ли съм?

— О, да — кимна Тайенд. — Много страшен.

— Но... — Денил поклати глава. — Аз не съм направил нищо, за да... — Той се спря, спомняйки си за крадеца. — Да, като че ли вече съм... Но преди това не сте се страхували от мен, нали?

— Напротив.

— Защо?

— Всички магьосници са страшни. Всички сме чували на какво са способни... но най-много се страхувам, че могат и други неща.

Денил се намръщи:

— Сега вече знаете всичко. Освен това нямах намерение да го убивам.

Тайенд го гледаше мълчаливо.

— Как се чувствате сега?

— Не особено добре — призна Денил. — А вие?

— Не съм сигурен. Сякаш имам две съвсем различни мнения едновременно. Не съжалявам, че го убихте, но същевременно вярвам, че убийството не е правилно решение. Подозирам, че онова, което ме притеснява, е несигурността. Кой знае наистина кое е правилното и кое не е? Прочел съм повече книги от повечето хора, които познавам и всички те изразяват противоречиви мнения. Но мога да ви кажа едно нещо.

Денил се насили да го погледне в очите.

— Да?

— Благодаря ви. — Лицето на Тайенд бе абсолютно сериозно. — Благодаря ви, че ми спасихте живота.

Денил усети как някъде в гърдите му се развърза някакъв възел. Той разбра колко важно бе за него да чуе тези думи. Благодарността на Тайенд не облекчи съвестта му, но му позволи да види случилото се в съвсем различна светлина.

Той погледна напред. Магическата светлина вече не осветяваше никакви стени. Той се намръщи, но осъзна, че приближават голяма пещера. Усети мириса на минерална вода, който се засилваше с всяка

следваща крачка. Денил изпрати напред магическото кълбо и Тайенд ахна от изненада.

Пещерата беше огромна, с размерите на Заседателната зала, с бели блестящи колони и обелиски. В стените ѝ отекваше звукът от падащи капки. Денил се огледа и установи, че водата капе от безброй сталактити. Между сталагмитите, които стърчаха от пода като огромни зъби, течеше плитко поточе.

— Гробниците на белите сълзи — промълви Тайенд.

— Образувани от водата, която се процежда от тавана и оставя минерални отлагания по пътя си — обясни Денил.

Тайенд завъртя очи.

— Знам.

Хлъзгавата пътека ги отведе в една камера. Те се придвижваха внимателно по неравния под, подминавайки фантастични бели фигури. Пред очите им се разкриваха нови и нови чудновати структури. Изведнъж Тайенд спря.

— Челюстите на смъртта — рече той с приглушен глас.

Пътят им се преграждаше от ред сталактити и сталагмити. Някои от тях постепенно се срастваха, образувайки колони. Върховете на други се доближаваха толкова много, като че ли всеки момент щяха да се срещнат. Всичко напомняше на разтворената паст на огромно животно.

— Ще проверим ли дали има стомах? — попита Тайенд. Без да изчака отговора, той се промуши между два зъба и се изгуби в мрак.

Денил го последва и забеляза, че ученият стои до някакъв тунел и енергично му маха с ръка. Стените на тунела наподобяваха блестящи бели завеси, нахъсани на места от плитки хоризонтални ниши. Денил се приближи до Тайенд и установи, че в една от малките ниши лежи скелет. Над отвора беше започнала да се образува нова бяла завеса, която почти го беше покрила.

— Сигурно са знаели, че стените постепенно ще се разраснат така, че да покрият гробниците — каза тихо Тайенд.

Двамата продължиха да вървят напред и откриха още една гробница, после още една. Колкото по-навътре навлизаха, толкова повече древни гробници намираха. Накрая вече не се виждаха скелети, а само стени, които напълно бяха покрили нишите.

Денил знаеше, че от пристигането им бяха минали часове. Виндите забраняваха на чужденците да посещават пещерите през деня и той започна да се притеснява дали ще се върнат навреме на брега, за да хванат лодката си. Когато стигнаха до края на тунела, той въздъхна с облекчение.

— Тук няма нищо — каза Тайенд, оглеждайки се.

Стените около тях изглеждаха непокътнати. Денил се приближи до едната и я огледа отблизо. На места тя беше почти прозрачна. Следвайки примера му, Тайенд огледа напрегнатото повърхността на другата стена. След няколко минути той извика напрегнато името. Денил се приближи до приятеля си и видя, че Тайенд му сочи никаква малка дупка.

— Можете ли да осветите вътрешността?

— Ще опитам.

Тайенд отстъпи встрани. Денил създаде малка искра и я вкара в дупката. В първия момент не повярва на очите си, но после усети как устните му се разтягат в усмивка.

— Какво има там? — попита нетърпеливо Тайенд. — Нека да погледна!

Денил се отдръпна и Тайенд прилепи око към отвора. Той потрепери и зяпна от изненада. Зад тънката стена имаше малка пещера, в чиито център лежеше украсен ковчег. Стените на пещерата бяха отчасти покрити с минерални наслоявания, но под тях все още се забелязваше оригиналната изсечена украса.

Тайенд измъкна от джоба си листи хартия и пръчка за рисуване и очите му проблеснаха от възбуда.

— Колко време ни остава?

Денил сви рамене.

— Един час, а може и по-малко.

— Засега е достатъчно. Може ли да се върнем отново?

— Не виждам защо не.

Тайенд се ухили.

— Намерихме го, Денил! Открихме какво е търсил вашият Върховен повелител! Доказателство за древната магия!

ГЛАВА 22

ИГРА НА КРИЕНИЦА

Със смях и закачки шумната тълпа ученици се изсипа от Лечителницата. Гонгът, който обявяваше началото на зимната почивка, все още звънеше в ушите им. Сония слушаше мълчаливо как съучениците ѝ възбудено обсъждаха планове си, разговаряха за езда на коне, дворцови балове и непознати игри.

През следващите две седмици кафявите мантии щяха да се срещат рядко в Гилдията. Учениците, както и много магьосници, прекарваха почивката със семействата си или в града. Колко ѝ се искаше и тя да може да отиде! Сония си помисли с тъга, че би могла да поживее със семейството на леля си. „Но той никога няма да ме пусне“.

Тя се спря пред вратите на Университета и пропусна група поголеми ученици. Докато се изкачваше по стълбите, срещна още няколко души, но щом стигна до втория етаж се оказа съвсем сама.

Тук никога не бе било толкова тихо, дори и през нощта. Сония притисна кутията към гърдите си и сви в един страничен коридор.

Библиотеката на магьосниците се намиреше на първия етаж в голямата сграда. За да се стигне до библиотеката на учениците, която се намиреше на втория етаж, трябваше да се премине през по-дълги, криволичещи коридори. Когато ѝ се наложи да я потърси за пръв път, Сония не можа да я намери и накрая се принуди да изчака другите ученици да тръгнат натам, за да ги последва скришом.

В библиотеката също беше пусто. Иззад рафтовете се появи лейди Тия. Сония се поклони.

— Съжалявам, Сония — каза лейди Тия, — но библиотеката затваря. Току-що подредих последните върнати книги.

— А през почивката ще работи ли, милейди?

Библиотекарката поклати глава. Сония кимна, поклони се и излезе в коридора.

Когато стигна до следващия коридор, тя спря. Изруга и се облегна на стената. Къде щеше да отиде сега? Където и да е, само не в

седалището на Върховния повелител. Тя потрепери и огледа съседните коридори. Десният водеше обратно до главния коридор. Левият водеше... накъде?

Тя тръгна по него и стигна до друга пресечка. Спря се и си спомни заплетения път, но който Дориен я беше отвел на покрива. Тогава той ѝ бе казал, че познава всички коридори в Университета и че детството му в Гилдията си има своите предимства.

Сония стисна устни. Тя имаше нужда от всякакви предимства. Време беше да опознае сградата.

Ами ако се изгубеше?

Сония се засмя. Разполагаше с безброй свободни часове. За пръв път от шест месеца не се налагаше да ходи някъде. Ако се заблудеше, щеше да намери обратния път.

Усмихна се мрачно и тръгна напред.

— На вратата се почука — четири резки удара. Лорлън изстина.

Оусън винаги чукаше тихо и учтиво. Не приличаше и на плахото почукване на прислужника му. Нито пък беше някой друг магьосник. Не, Лорлън знаеше кой е посетителят му. Той отдавна очакваше със страх това посещение.

А сега просто не можеше да помръдне. Гледаше вратата с напразната надежда, че посетителят ще си помисли, че го няма и ще си тръгне.

— Отвори, Лорлън.

Прозвучалите в главата му думи го накараха да подскочи. Това съвсем не приличаше на обичайното мисловно обръщение. Като че ли думите бяха произнесени точно до ухото му.

Лорлън въздъхна дълбоко. Рано или късно трябваше да се срещне с Акарин. Защо да го отлага? Той напрегна волята си и отвори вратата.

— Добър вечер, Лорлън.

Акарин влезе. На лицето му бе изписана онази негова особена полуусмивка, с която винаги посрещаше Лорлън. Докато все още бяха приятели.

— Върховни повелителю. — Лорлън преглътна. Сърцето му биеше твърде бързо и той просто искаше да се свие в креслото си.

Ядоса се сам на себе си. „Та ти си Разпоредител на Гилдията — каза си той, поне се дръж с достойнство“. Той се насили да се изправи и погледна Акарин в очите.

— Защо не идваш във Вечерната зала? — попита Акарин.

— Не съм в настроение.

Настъпи мълчание и Акарин скръсти ръце.

— Не искам да ги нараня, Лорлън. — Гласът му беше тих. — Нито пък теб. Сония всъщност печели много от наставничеството ми. До сега учителите ѝ я пренебрегваха, въпреки влиянието на Ротан. Сега ще правят всичко възможно да ѝ помагат — а тя ще има нужда от помощта им, за да може да реализира потенциала, който откривам у нея.

Лорлън го погледна смаяно.

— Прочел си съзнанието ѝ?

Акарин повдигна вежди.

— Разбира се. Тя може още да е малка, но не е дете. И ти го знаеш много добре, Лорлън. Ти също си прочел мислите ѝ.

— Онова беше различно. — Лорлън извърна поглед. — Аз бях поканен. — Акарин сигурно беше влязъл и в съзнанието на Ротан. Отново изпита силно чувство на вина.

— Но не за това съм тук — каза Акарин. — Досега нищо не можеше да те спре от посещенията във Вечерната зала, където се разпространяват всички слухове. Те ще очакват от теб да се появиш. Време е да се решиш, приятелю мой.

Приятел? Лорлън си помисли гневно за пръстена. Нима приятелите постъпват по този начин? И що за Разпоредител на Гилдията е той, щом позволява на един черен магьосник да взима ученици за заложици? Той въздъхна. Нямаше друг избор.

Заради Сония той трябваше да се преструва, че не се е случило нищо необичайно. Просто Върховният повелител най-после си бе избрал ученик и за всеобща изненада това бе момичето от копторите. Лорлън кимна.

— Ще отида. Идваш ли? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Не, ще се върна в седалището си.

Лорлън кимна отново. Ако Акарин се появеше във Вечерната зала, присъствието му щеше да сложи край на клюките. Но в негово

отсъствие всички въпроси, които никой не смееше да зададе на Върховния повелител, щяха да бъдат зададени на Разпоредителя. И както обикновено, Акарин щеше да очаква доклад.

Тогава Лорлън си спомни за пръстена и за думите на Акарин: „Ще мога да виждам и да чувам всичко около теб“. Нямаше нужда да изпраща доклад. Той щеше да чуе всичко.

Лорлън се изправи и отиде в спалнята си, напписа лицето си с вода от купата и се огледа в огледалото. Тъмните кръгове под очите му подсказваха за безсънните му нощи. Приглади косата си и я върза на опашка. Мантията му беше измачкана, но малко магия щеше да оправи това за миг.

След като се върна в гостната, той погледна Акарин. Върховният повелител леко се усмихна. Лорлън рязко се извърна, придаде на лицето си безстрастно изражение и отвори вратата.

Щом излезе в коридора, той кимна учтиво на вървящия срещу него магьосник. Когато излязоха от сградата, Акарин пожела лека нощ на Лорлън и двамата се разделиха.

На входа на Вечерната зала Лорлън поздрави двама магьосници, които бяха стигнали едновременно с него до вратата. Както и беше очаквал, те го попитаха дали се чувства добре. Той ги увери, че всичко е наред и влезе вътре заедно с тях.

Погледите на всички се обърнаха към него. Глъчката позатихна, после отново се възобнови с пълна сила. Лорлън отиде до любимото си кресло, около което вече се бяха събрали няколко души, включително повечето Върховни магове.

За своя огромна изненада видя, че в креслото му седи лорд Ийкмо. Младият воин скочи на крака.

— Разпоредителю Лорлън! — възкликна той. — Моля, седнете. Добре ли сте? Изглеждате ми изморен.

— Добре съм — отвърна Лорлън.

— Радвам се да го чуя — отвърна Ийкмо. — Всички ние се надявахме да ви видим тази вечер, но напълно ще ви разберем, ако предпочетете да избегнете въпросите за Сония и Върховния повелител.

Лорлън дори успя да се усмихне.

— Но аз не бих могъл да ви оставя в неведение, нали? — Лорлън се облегна назад и зачака първия въпрос. Трима магьосници, сред

които и лорд Пийкин, заговориха в един глас. Те се спряха, спогледаха се и двамата кимнаха учтиво на Ръководителя на алхимиците.

— Знаехте ли, че Акарин смята да стане неин наставник? — попита лорд Пийкин.

— Не — призна си Лорлън. — Той не проявяваше по-голям интерес към нея от обичайното. Обсъждахме я от време на време, но той не споделяше мислите си. Сигурно го е обмислял от седмици, може би дори месеци.

— Но защо точно Сония? — попита лорд Гарел.

— Не съм сигурен. Сигурно нещо е привлякло вниманието му.

— Може би е силата ѝ — рече замислено лорд Ийкмо. — Онези ученици от летния набор успяха да привлекат вниманието ни, след като използваха срещу нея обединените си сили.

— Значи той я е проверявал?

Лорлън се поколеба, след което кимна:

— Да.

Магьосниците, които се бяха събрали около него размениха съчувствени погледи.

— И какво е открил? — попита лорд Пийкин.

— Каза ми, че е видял огромен потенциал — отвърна Лорлън. Възнамерява да наблюдава внимателно обучението ѝ.

Един от стоящите наблизо магьосници се изправи и се приближи до свой колега от новодошлите, несъмнено за да разнесе новините. Зад двамата магьосници Лорлън зърна познато лице. Когато Ротан срещна погледа му, Лорлън усети как го жегва вина.

Изненада се, че вижда Ротан тук. Нима Акарин също му беше наредил да се преструва, че нищо не се е случило?

— Директорът Джерик ми каза, че тя ще посещава вечерни часове — каза лейди Бинара. — Смятате ли, че тя ще се справи с това напрежение?

Лорлън отмести поглед от Ротан и сви рамене.

— Това е ново за мен. Не знаех, че вече е разговарял с Джерик.

— Повечето от вечерните ѝ часове ще компенсират допълнителните ѝ занимания по Воински изкуства — каза им лорд Ийкмо.

— И защо не може да посещава тях вечер? — попита някой.

— Защото аз не преподавам вечер — отвърна лорд Ийкмо и се усмихна широко.

— Извинете ме — намеси се лорд Гарел, — но очаквах, че избраницата на Върховния повелител ще се занимава с лорд Болкан. Ала вашите необичайни методи на преподаване може и да се окажат подходящи за момиче като Сония.

— Да, аз отдавна съм забелязал, че моите методи дават много добри резултати, ако ученикът няма големи амбиции, но пък има глава на раменете си — парира с лекота сарказма му Ийкмо.

Лорлън усети, че Ротан продължава да го наблюдава и се обърна. Ротан погледна встрани. Лорлън отново се върна към разговора си с другите магьосници и бързо смени темата. „Воини! — помисли си той. — Винаги са готови да се сдърпат“.

Два часа по-късно Лорлън започна да се прозява. Той огледа магьосниците и се изправи.

— Извинете ме — каза той. — Вече става късно и бих искал да си легна. Лека нощ.

Изобщо не му беше лесно да се добере до изхода. На всяка крачка го спираха и го засипваха с нови въпроси. След като на няколко пъти учтиво отказа да отговаря, той се обърна рязко и се озова лице в лице с Ротан.

Известно време двамата се гледаха мълчаливо. Сърцето на Лорлън препускаше като полудяло и единственото, за което можеше да мисли бе, че Акарин им беше забранил да разговарят. Но всички лица се бяха обърнали към тях и ако не си кажеха нищо, това щеше да породии безброй нови слухове.

— Добър вечер, Разпоредителю — каза Ротан.

— Добър вечер, лорд Ротан — отвърна Лорлън.

„Ето че нарушихме заповедта на Акарин“ — помисли си Лорлън. Струваше му се, че Ротан е остарял. Лорлън си спомни за пръстена и сложи ръцете си зад гърба.

— Искам да изкажа... своето съчувствие. Сигурно е много тежко да изгубите наставничеството над ученик, от когото очевидно сте много доволен.

Бръчката между веждите на Ротан стана още по-дълбока.

— Така е — съгласи се той.

— Току-що научих, че следващата година Сония ще посещава вечерни занятия. При подобна натовареност едва ли ще прекарва много време с наставника си. Предполагам, че Акарин въобще не иска да му се мотае из краката.

Ротан кимна бавно.

— Според мен и тя ще остане доволна от това. — Той снижи гласа си. — А вие добре ли сте, Разпоредителю?

— Да. — Лорлън се усмихна едва-едва. — Просто имам нужда от сън. Аз... — Той се спря и се усмихна на групата преминаващи край тях магьосници. — Благодаря за загрижеността. Лека нощ, лорд Ротан.

— Лека нощ, Разпоредителю.

Лорлън му обърна гръб, тръгна към изхода на Вечерната зала и излезе на студения нощен въздух. Едва тогава си позволи една лека въздишка. „Наистина ли вярвам, че Акарин няма да им навреди?“.

— Те са в безопасност. Постъпи правилно, като успокои Ротан.

Лорлън се вцепени от изненада и погледна към пръстена. После се огледа бързо и с облекчение осъзна, че дворът е празен и никой не е видял реакцията му.

— Ти си ми разказвал, че Гарел обича да се заяжда, но никога не го бях виждал в действие. Кажи, той с всички ли разговаря така?

Лорлън не сваляше поглед от пръстена. Камъкът проблясващо на слабата светлина на фенерите като най-обикновен рубин.

— Нали ти казах, Лорлън. Всичко, което виждаш и чуваш.

— И мисля?

— Когато слушам, да. Но ти няма да усетиш кога слушам.

Лорлън изтръпна от ужас. Той хвана пръстена и започна да го върти около пръста си.

— Стига, Лорлън. И без това те измъчва вина. Недей да влошаваш нещата.

Лорлън пусна пръстена и безсилно стисна юмруци.

— Така е по-добре. Сега върви да си починеш. Чака те доста работа.

Дишайки тежко от гняв и безсилие, Лорлън тръгна към стаята си.

Вътрешните коридори на Университета се оказаха доста пооплетени, отколкото си мислеше Сония. Колкото по-навътре

навлизаше, толкова по-лесно беше да се изгуби. Тя даже започна да си мисли, че архитектът от самото начало беше замислил този лабиринт.

В разположението на коридорите нямаше никаква закономерност. Те се раздвояваха, размножаваха и завиваха под непредсказуеми ъгли. Понякога отново я отвеждаха до главния коридор, понякога се оказваше в задънена улица.

Сония започна да брои крачките си и да чертае разположението на коридорите на лист хартия. След около час вече беше съставила план на един не особено голям район, но и в него имаше бели петна. Тя не спираше да се връща по следите си, но не можеше да открие проходи, които да я отведат до неизследваните места в плана.

Седна и се замисли. Когато Дориен я заведе на покрива, тя си помисли, че целта на заплетения маршрут е била да я обърка. Сега започна да ѝ се струва, че това може и да е бил най-краткият път. Спомни си, че двамата с Дориен бяха минали през странната малка стая с няколко украсени с орнаменти шкафчета, от която като че ли нямаше никаква практическа полза. „Може би — помисли си Сония — тя просто изпълнява ролята на портал или проход към вътрешните части на Университета“.

Момичето се изправи и забърза към един от задънените коридори, в който се беше озовала по-рано. Той свършваше с обикновена, небелязана стена, но от лявата му страна имаше врата. Тя хвана дръжката... но се спря.

Ами ако бъркаше и това бе най-обикновена стая? Можеше да се натъкне на някой магьосник или да прекъсне някоя среща.

А може би от нея очакваха да си помисли точно това. Повечето хора не умираха от желание да отворят затворената врата на някои стая, без да са поканени. Тя пусна дръжката, отстъпи назад и огледа вратата. Имаше ли някакви белези, които да показват, че тя води към някоя портална стая?

Вратата беше направена от тъмно дърво. Повърхността ѝ беше гладка и неукрасена. Пантите бяха от потъмняло желязо. Сония се върна назад по коридора и огледа другите врати. Те изглеждаха по същия начин.

Момичето отново се върна до първата врата и се опита да преодолее нежеланието си да я отвори. Представи си как нахлува в стаята и се озовава лице в лице с един ядосан магьосник.

Но ако се случеше точно така, тя винаги можеше просто да се извини, че е сбъркала. Даже още по-добре, можеше първо да почука и ако някой отговореше, тя би могла да обясни, че е сбъркала вратата. Ясно бе, че новите ученици често объркваша коридорите и се губеха.

Тя почука леко, после малко по-силно. След като преброи до петдесет, завъртя дръжката. Вратата се отвори с щракане.

Сония пристъпи напред и се озова в стая, която приличаше досущ на онази, през която я беше превел Дориен. Изпълнена със задоволство, девойката изтича към отсрещната врата. Отвори я и се озова пред друг коридор.

Той се различаваше от проходите, които бе проучила досега. Стените му бяха облицовани с дърво и на тях висяха различни картини и гравюри. Дори въздухът миришеше по друг начин — на смесица от лак за дърво и билки. Сония започна да върви бавно покрай картините, доволна, че инстинктите ѝ не са я подвели.

Тя реши, че порталните стаи действат като бариери. Те пречеха на безцелно обикалящите да влизат във вътрешните коридори. Повечето хора нямаше да отворят вратата, ако не знаеха какво има от другата страна, а и дори да я отвореха, щяха да се озоват в някаква обикновена стая. Сония се зачуди колко ли подобни стаи има тук. Сигурно доста. Ето с какво щеше да се занимава през почивката.

Тя се намръщи. Щом тези части от Университета бяха скрити, дали достъпът на ученици до тях не беше забранен?

Сония чу тихо изскърцване наблизо и рязко се обърна. На няколко крачи надолу по коридора се отвори врата. Беше твърде късно да търси укритие. В коридора излезе магьосник. Той я забеляза и се намръщи.

„Престори се, че си тук по работа!“. Сония се изпъна и тръгна към него. Той наведе поглед към ръкава ѝ. Когато го приближи, тя се поклони и го подмина.

За гърба ѝ се разнесоха отдалечаващи се стъпки и тя въздъхна с облекчение. Съдейки по реакцията му, учениците не бяха допускани тук. Но той не я спря, защото беше забелязал инкола. Може би беше решил, че тя просто изпълнява поръчка на Върховния повелител. Сония се усмихна. Ако продължеше да се държи все така уверено, никой нямаше да посмее да я изгони оттук.

„А сега накъде?“ — запитва се тя. После извади плана от джоба си и се взря в него.

ГЛАВА 23

ОБЕЩАНИЕТО НА АКАРИН

Денил слезе от палубата и откри Тайенд в каютата. Младия учен седеше на тясната койка с кръстосани крака, погълнат от записките си. Навсякъде бяха разпръснати рисунки и бележки.

— Преведох каквото можах. На ковчега открих една фраза, която подозирам, че е преведена на няколко древни езика. Ще проверя, когато се върнем в Библиотеката. Третият ред е на ранен елийнски диалект, който преди хиляда години се е слял с киралийския.

— И какво пише там?

— Че тази жена е красива и почитана. Че е защитавала островите с висша магия. Думите „висша магия“ са изсечени много дълбоки. В надписите на древен виндо — тоест поне мисля, че са на древен виндо — има йероглиф, който също е изсечен по-дълбоко от останалите. Той се среща и в надписите на стената.

Тайенд подаде един лист хартия на Денил и му посочи йероглифа. Той представляваше изображението на човек, който е коленичил пред седнала жена. Протегнатата ѝ напред ръка докосваше с длан неговата ръка, сякаш за да го успокои или награди.

— Това може и да намеква, че тя извършва висша магия. Какво прави според теб?

Денил сви рамене.

— Най-вероятно лекува. В това има смисъл, тъй като лечителството се е срещало рядко преди хиляда години. Магьосниците са започнали да разработват методите му едва след създаването на Гилдията. Били са необходими усилията на няколко поколения, за да се постигнат добри резултати. Дори и днес тази дисциплина е най-трудната за изучаване.

— Значи вие нямате представа какво означава „висша магия“?

Денил поклати глава:

— Не.

— Дупката, през която успяхме да надникнем вътре, не ми се струва естествена. Сигурно някой я е пробил. Смятате ли, че е

направена с магия?

— Възможно е. — Денил се усмихна. — Мисля, че предишният посетител ни е направил услуга.

— Така е.

Корабът рязко се наклони и Тайенд позеленя.

— Нямам намерение да ви позволявам отново да страдате — заяви твърдо Денил. — Дайте ми ръката си.

Тайенд се ококори.

— Но... аз...

— Вече нямате повод за извинения.

Денил се развесели, когато видя как Тайенд се изчервява и извърща глава.

— Все още се чувствам неудобно, когато... ами...

Денил махна с ръка.

— Няма да отнеме много време. Освен това няма да чета мислите ви. А и трябва да признаете, че не сте особено добра компания, когато не се чувствате добре. Или повръщате, или се оплаквате, че ви е лошо.

— Оплаквам ли се? — възрази Тайенд. — Не се оплаквам! — Той протегна рязко ръката си. — Ето, започвайте.

Ученият здраво стисна очи. Денил улови ръката му, протегна пипалата на съзнанието си и веднага усети повдигането и виенето на свят. С едно леко усилие на волята успя да премахне всичко и погледна учения. Тайенд отвори очи и се вгълби в себе си.

— Чувствам се по-добре — каза най-накрая той, стрелна с поглед Денил и отново наведе глава към записките си. — Дълго ли ще трае?

— Няколко часа. А когато свикнете с поклащането — и още по-дълго.

Тайенд се усмихна.

— Знаех си, че ненапразно съм ви взел с мен. Какво ще правим, когато се върнем?

Денил се намръщи.

— Ще трябва да наваксам с посланическите ми задължения.

— Добре. А докато се занимавате с тях, аз ще продължа с проучванията ни. От корабните архиви знаем докъде е пътувал Акарин. Сега остава само да попитаме правилните хора, за да изясним накъде се е отправил след това. Всяка година бел Аралад прави бал по

случай рождения си ден. Това ще е идеалното място, откъдето да започнем. В Дома на Гилдията ще ви очаква покана.

— Сигурен ли сте? Прекарал съм едва няколко месеца в Капия и все още не познавам бел Аралад.

— И точно по тази причина съм убеден, че ще бъдете поканен.

— Тайенд се усмихна. — Млад, неженен магьосник. Освен това посланик Еренд винаги присъства. Ако не получите покана, той ще настоява да го придружите.

— А вие?

— Имам приятели... Ако им се примоля, ще ме вземат със себе си.

— А защо не дойдете с мен?

Тайенд огледа коридора и се наведе към него.

— Защото ако отидем заедно, това ще даде повод за подозрения, които бихте искали да избегнете.

— Та ние пътешествахме заедно няколко месеца — отбеляза Денил. — Вече сме дали повод за подозрения.

— Не е задължително — махна с ръка Тайенд. — Не и ако хората забележат, че се отнасяте с мен като с подчинен. Те ще предположат, че не сте наясно. Все пак сте киралиец. Ако знаехте, щяхте да си вземете друг помощник.

— Нима имаме толкова лоша репутация?

Тайенд кимна.

— Но това може само да ни помогне. Ако някой каже нещо за мен, можете да се ядосате, че петният името ми. Аз ще умолявам приятелите ми да не ме разкриват, защото е важно за работата ми. Ако сме достатъчно убедителни, ще продължим да работим заедно и никой няма да заподозре каква е истината.

Денил се намръщи. Колкото и да не му се искаше да го признава, Тайенд беше прав. Той предпочиташе да остави хората да си говорят, но ако запазеше репутацията си, двамата щяха да продължат да работят заедно.

— Добре тогава. Ще играя ролята на арогантния киралийски магьосник. — Той погледна към Тайенд. — Но искам да знаете, че ако кажа нещо остро или осъдително, въобще не го мисля.

Тайенд кимна.

— Знам.

— Просто искам да ви предупредя. Имам много добри актьорски умения.

— Така ли?

Денил се изкиска.

— Да. Можете да повярвате на наставника ми. Той каза, че щом съм успял да изиграя ролята на разорен търговец пред Крадците, значи мога да заблудя всички.

— Ще видим — отвърна Тайенд. — Ще видим.

Лорд Оусън чакаше търпеливо Лорлън да завърши писмото. Накрая Разпоредителят махна с ръка, подсуши мастилото, сгъна листа хартия и го запечата.

— Следващото — каза той, подавайки писмото на Оусън.

— Няма друго.

Лорлън го погледна изненадано.

— Приключихме ли?

— Да — усмихна се Оусън.

Лорлън се облегна назад и погледна одобрително помощника си.

— Не съм ти благодарил за това, че цяла седмица се занимаваше и с моите дела.

Оусън повдигна рамене:

— Отдавна ви говоря, че имате нужда от почивка. Никак не изглеждате добре. Според мен трябва да си вземете истински отпуск, поне един месец. Да посетите семейството си. Всички останали постъпват така.

— Благодаря за загрижеността — отвърна Лорлън. — Но да останем всичко на самотек? — Той поклати глава. — Не мисля, че това е добра идея.

Младият магьосник се засмя.

— Виждам, че наистина сте се възстановили. Да ви донеса ли материалите за следващия съвет?

— Не — намръщи се Лорлън. — Довечера имам среща с Върховния повелител.

— Моля да ме извините, но като че ли не изглеждате особено ентусиазиран от това. — Оусън се поколеба за миг и продължи с тих глас. — Да не би да сте се скарали?

Лорлън погледна замислено помощника си. Оусън рядко изпускаше нещо от погледа си, но пък беше дискретен. Щеше ли да му повярва, ако отрече? Сигурно не съвсем.

— Кажи му, че да. По някакъв незначителен повод.

Лорлън се напрегна, когато чу гласа в главата си. Акарин не се беше обаждал от онзи разговор в двора, когато Лорлън беше излязъл от Вечерната зала.

— Може да се каже, че сме се скарали — отвърна бавно Лорлън.

Оусън кимна.

— И аз така си помислих. Да не е заради настояничеството над Сония? Поне така смятат някои магьосници.

— Така ли? — Лорлън не можа да сдържи усмивката си. Оказваше се, че за него също се носят клюки.

— И какво? — попита той мислено пръстена.

— Отговорът, който обмисляш, ще свърши работа.

Лорлън леко изсумтя и погледна помощника си:

— Знам, че мога да разчитам да запазиш това в тайна, Оусън. Слуховете са си слухове, но не искам останалите да знаят, че двамата с Върховния повелител имаме разногласия. На Сония и без това не ѝ е лесно.

Оусън отново кимна:

— Разбирам. Естествено, че няма да кажа на никого. Надявам се, че скоро ще разрешите противоречията си.

— Зависи как ще успее Сония да се адаптира към промяната. Струва ми се, че след всичко, което преживя, е малко трудно да очакваме чудеса от нея.

— Не ми се иска да съм на нейното място — съгласи се Оусън, — но съм уверен, че ще се справи.

Лорлън кимна.

— И аз се надявам. Лека нощ, Оусън.

— Лека нощ, Разпоредителю.

В коридора отекнаха стъпките на отдалечаващия се магьосник. Когато стигна до фоайето, Лорлън почувства как го обзема ужас. Той излезе през огромната врата и се спря на стълбището.

Между дърветата се виждаше седалището на Върховния повелител. Лорлън не го беше посещавал от онази вечер, когато Акарин прочете мислите му. Мисълта за това го накара да настръхне.

Пое си дълбоко дъх и насочи мислите си към Сония. В името на нейната безопасност той трябваше да прекоси градината и отново да се изправи пред Акарин. Поканата на Върховния повелител не можеше да бъде отхвърлена.

Лорлън се насили да помръдне от мястото си. След няколко секунди ускори крачка. По-добре да свали този товар от плещите си колкото се може по-бързо. Без да обръща внимание на ускореното си сърцебиене, той бързо се приближи до вратата и почука. Както обикновено, тя се отвори веднага. Лорлън влезе и с облекчение установи, че стаята е празна.

С крайчеца на окото си забеляза движение до дясната стена. През вратата, която водеше към дясното стълбище, влезе Акарин.

Черна мантия. Черна магия. Беше забавно, че черното винаги е било цвета на Върховния повелител. „Не трябваше да го приема толкова буквално“ — помисли си Лорлън.

Акарин се усмихна:

— Вино?

Лорлън поклати глава.

— Тогава седни. Отпусни се.

Да се отпусне? Как би могъл да се отпусне? А и това приятелско фамилиарничене му беше отвратително. Лорлън остана прав, наблюдавайки Акарин, който се приближи до шкафа за вина и извади една бутилка.

— Как е Сония?

Акарин сви рамене.

— Не знам. Дори не съм съвсем сигурен къде се намира. Мисли, че е някъде в Университета.

— Не е ли тук?

— Не. — Акарин се обърна и с жест му посочи креслата. — Седни.

— Тогава как я... и на нея ли даде някой от пръстените?

— Не. — Акарин отпи от виното си. — От време на време проверявам къде се намира. Няколко дни изследва Университета. След като си намери няколко ъгълчета, където да се крие, запълва времето си с четене на книги. По всичко личи, че са приключенски романи.

Лорлън се намръщи. Радваше се, че Акарин не е принудил Сония да стои в стаята си по време на почивката. Но от друга страна, щом тя

се криеше по ъглите в Университета, значи беше ужасно изплашена и самотна.

— Сигурен ли си, че не искаш да пийнеш? Новата реколта тъмно ануренско вино се оказа много добро.

Лорлън погледна към бутилката и поклати глава. После въздъхна, придърпа си един стол и седна.

— Наставничеството ѝ не се оказа толкова проблемно, както се опасявах — каза тихо Акарин, докато отиваше до креслото си. То усложнява доста нещата, но е по-добро от алтернативата.

Лорлън затвори очи, опитвайки се да не размишлява каква би могла да е алтернативата. Пое си дълбоко дъх, после бавно го издиша и погледна Акарин в очите.

— Защо го направи, Акарин? Защо черната магия?

Акарин го погледна безизразно.

— От всички хора точно ти си онзи, на който бих искал да разкажа. Но не мога. Видях как се промени отношението ти към мен. Ако беше решил, че можеш да ме победиш, щеше да хвърлиш цялата Гилдия срещу мен. Защо не ме попита какво правя, когато за първи път научи за това?

— Защото не знаех как ще реагираш.

— След всичките тези години, докато бяхме приятели, ти не се научи да ми вярваш?

— След онова, което видях в съзнанието на Сония, осъзнах, че въобще не съм те познавал.

Акарин повдигна вежди.

— Това е разбираемо. Убеждението, че черната магия е неразривно свързана със злото е твърде дълбоко вкоренена в нас.

— А нима не е така?

Акарин се намръщи и погледът му се зарея в нищото.

— Така е.

— Тогава защо я практикуваш? — попита настоятелно Лорлън. Той протегна ръката си, на която носеше пръстена. — Защо ти е това?

— Не мога да ти кажа. Но бъди сигурен, че нямам намерение да подчинявам Гилдията.

— Не е необходимо да го правиш. Ти си Върховен повелител.

Устата на Акарин се изкриви в усмивка.

— Така е, нали? Тогава бъди сигурен, че не възнамерявам да унищожа Гилдията или каквото там ти лежи на сърцето. — Той остави чашата си на бюрото, изправи се и се приближи до масичката. Напълни друга чаша с вино и я подаде на Лорлън. — Някой ден ще ти кажа, Лорлън. Обещавам.

Лорлън погледна втренчено Акарин. Тъмните очи издържаха погледа му. Лорлън прие неохотно чашата и обещанието на приятеля си.

— Разчитам на това.

Акарин отвори уста да каже нещо, но откъм вратата се дочу тихо почукване. Той се изпъна и присви очи.

Вратата леко се отвори. Светлината от магическото кълбо на Акарин едва успяваше да освети очите на Сония, която влезе с наведена глава.

— Добър вечер, Сония — рече приветливо Акарин.

Тя се поклони.

— Добър вечер, Върховни повелителю, Разпоредителю — отвърна тихо тя.

— С какво се занимава днес?

Тя погледна към книгите, които беше притиснала към гърдите си.

— Четох.

— След като библиотеките са затворени, едва ли имаш голям избор. Има ли някои книги, които искаш да си купиш?

— Не, Върховни повелителю.

— Мога да ти уредя някакви развлечения.

— Не, благодаря, Върховни повелителю.

Акарин махна с ръка.

— Свободна си.

С видимо облекчение тя забърза към лявото стълбище. Докато я гледаше как се отдалечава, Лорлън усети как го жегват вина и съчувствие.

— Сигурно е много нещастна — промърмори той.

— Хмм. Необщителността ѝ е твърде дразнеща — рече тихо Акарин. После се върна до стола си и взе чашата с вино.

— И така, кажи ми, Пийкин и Девин разрешиха ли най-накрая малкия си спор?

Облегнат на прозореца си, Ротан наблюдаваше малкото светло квадратче от другата страна на градината. Няколко минути по рано беше забелязал една малка фигура да се приближава до сградата. Миг по-късно се беше появила и светлината. Сега той беше сигурен, че стаята зад прозореца е на Сония.

Тихо почукване по вратата привлече вниманието му. Влезе Тания, понесла кана с вода и малко бурканче, които остави на масата.

— Лейди Индрия каза, че не трябва да го взимате на празен стомах — рече тя.

— Знам — отвърна Ротан. — И преди съм го взимал. — Той се отдалечи от прозореца и вдигна бурканчето. Сивият прах почти нямаше мирис, но Ротан отлично помнеше отвратителния му вкус.

— Благодаря, Тания. Свободна си за тази вечер.

— Приятни сънища — каза тя, поклони се и тръгна към изхода.

— Почакай. — Ротан погледна внимателно прислужницата си. — Би ли... можеш ли...

Тя се усмихна.

— Щом чуя нещо, ще ви съобщя.

Той кимна.

— Благодаря ти.

След като Тания си тръгна, той седна, сипа една лъжичка прах в чашата си и го заля с вода. Разбърка го добре и се насили да го изпие на един дъх. После седна в креслото си и зачака сънотворното да действа. Вкусът му извика в съзнанието му познатото лице и сърцето му се сви от болка.

„Илара, съпруго моя. След всичките тези години продължавам да тъжа за теб. Но предполагам, че никога няма да си го простя, ако те забравя“.

Той отдавна беше взел твърдото решение да помни съпругата си такава, каквато беше, преди да се разболе. Спомените за щастливите дни нахлуха в съзнанието му и той се усмихна.

И така, седейки в креслото, с усмивка на уста, Ротан най-накрая потъна в сън.

ГЛАВА 24

МОЛБА

Когато тръгна от Баните към Университета, Сония си спомни изминалите две седмици. С изненада осъзна, че съжалява, че почивката свършва. Беше прекарала повечето време в проучване на Университета, четене или в топлите дни, разходки до извора в гората.

В известен смисъл почти нищо не се беше променило. Отново ѝ се налагаше да планира придвижването си така, че да избягва някого. Само дето Акарин, за разлика от Регин, не я преследваше. Тя го виждаше само вечер, когато се прибираще в седалището му.

Бяха ѝ назначили прислужничка. Виола изобщо не приличаше на Тания. Държеше се отчуждено и разговаряше само по работа. Когато забелязва, че Сония става рано, тя също започна да идва малко след изгрев-слънце. Наложил се Сония няколко пъти да моли, преди жената най-накрая да ѝ донесе кутия с рака. Когато ароматът на напитката изпълни стаята, изражението върху лицето на Виола ясно показало презрението, което тя изпитваше към този стимулант, толкова обичан от жителите на копторите.

Всяка сутрин Сония излизаше от седалището на Върховния повелител и се отправяше към Баните, където взимаше вана и обмисляше какво ще прави през деня. Потопена във възхитително топлата вода, тя леко се отпускате след нощните кошмари и усещаше, че огладнява. Тогава се отправяше към столовата, където малцината готвачи и слуги поднасяха храна на шепата ученици, които бяха останали в Гилдията. На прислужниците им беше скучно и те с удоволствие изпълняваха поръчките на учениците да им приготвят любимите ястия, още повече че мечтата на всеки слуга беше да получи работа в кухнята на някой от Великите домове. Макар Сония да нямаше никакви връзки, по-младите прислужнички приготвяха най-различни вкуснотии и за нея. Инколът на ръкава ѝ несъмнено силно ги впечатляваше.

След закуска Сония обикаляше коридорите на Университета, опитвайки се да запомни всички разклонения и завои. От време на

време сядаше на пода в тихата стая и отваряше някоя книга. Понякога часове наред не ставаше от мястото си. С приближаването на вечерта обаче страховете ѝ бавно се завръщаха и тя не можеше да се съсредоточи върху четенето. Нямаше определен вечерен час. Макар че се опитваше да се прибира колкото се може по-късно, Акарин винаги беше там и я чакаше. Седмица по-късно тя се примири с ежедневните им срещи и започна да се прибира достатъчно рано, за да може добре да се наспи.

И ето че тъкмо беше привикнала към новия си начин на живот, когато почивката свърши. Последния ден преди началото на занятията тя прекара седнала на перваза на прозореца си, наблюдавайки пристигащите карети. През повечето дни, когато Гилдията беше пълна с магьосници, беше лесно да забрави, че тук живееха и съпрузите, и децата им. Сония осъзна, че не познава почти никой от тях и реши, че трябва да научи повече за бъдещите си колеги. Тя разглеждаше инколите на вратите на каретите и старателно запомняше кой с коя карета пристига.

В деня на завръщането навсякъде цареше весела суматоха. Докато слугите бяха заети с разтоварването на багажа и грижите за конете, магьосниците и партньорите им се спираха, за да разговарят помежду си. Децата тичаха в градините, за да си играят със снега. Учениците се бяха събрали на кафяви групички и виковете, и смехът им се чуваше дори през затворения прозорец.

Но днес всичко си беше постарому. Магьосниците се върнаха към задачите си. Наоколо сновяха слуги. Членовете на семействата не се виждаха, но пък навсякъде гъмжеше от ученици.

Приближавайки се до Университета, Сония усети как я обзема познатото тревожно чувство. Макар да беше сигурна, че Регин няма да посмее да я тормози отново, тя все пак се ограда с магическа бариера. Когато стигна до стъпалата, забеляза, че ученикът пред нея трепери от студ и потрива ръце. Новак, развесели се тя. Лорд Нирел винаги твърдеше, че учениците от зимния набор се научават да издигат бариери по-бързо от онези, които започваха занятия през лятото. Сега вече разбра защо.

— Това е тя.

— Кой?

Шепотът идваше зад гърба ѝ. Тя устоя на порива да се обърни и продължи да се изкачва по стъпалата.

— Момичето от копторите.

— Значи е истина?

— Да. Майка казва, че не е честно. Много от другите ученици са по-силни от нея и нямат съмнителен произход.

— Татко казва, че това е обида за Великите домове. Дори Разпоредителят не...

Сония не чу останалото, защото свърна в коридора на втория етаж. Спря се за миг, за да огледа събралите се ученици, но после продължи напред. Този път нямаше вперени в нея погледи. Вместо това те я поглеждаха, мръщеа се и извърщаха глави. Повдигаха се вежди и си разменяха многозначителни погледи.

„Това не е добре“ — помисли си тя.

Когато стигна до стаята си, усети как страхът ѝ се засили. Спря се пред вратата, пое си дълбоко дъх и влезе вътре. Учителят, който я погледна, беше изненадващо млад. Сигурно беше завършил и съвсем наскоро. Сония провери името му в програмата си.

— Лорд Ларкин — каза тя и се поклони.

За нейно голямо облекчение той ѝ се усмихна.

— Сядай, Сония.

В стаята се бяха събрали само половината от съучениците ѝ. Някои от тях я проследиха с поглед как отива до обичайното си място край прозореца. Лицата им не бяха дружелюбни, но върху тях не беше изписано и неодобрение. Страхът ѝ постепенно започна да се топи.

Ларкин се изправи. Когато видя, че учителят тръгва към чина ѝ, Сония въздъхна. Сигурно и той щеше да я накара да се премести отпред.

— Върховният повелител ми каза да ти предам, че желае да те види след следващия час — рече тихо той. — Трябва да отидеш в седалището му.

Сония усети как цялата топлина се изцежда от лицето ѝ. Предположи, че е пребледняла, затова наведе глава с надеждата, че учителят не го е забелязал.

— Благодаря ви, милорд.

Ларкин се обърна и се върна при бюрото си. Сония тежко преглътна. Какво ли искаше Акарин? В главата ѝ се завъртяха

плашещи сценарии. Когато Ларкин започна да говори, тя се сепна и подскочи от стола си. Огледа се и установи, че вече всички са се събрали.

— Историята на магическата архитектура обхваща много столетия — каза Ларкин на класа. — На моменти е непоносимо скучно, но аз ще се опитам да прескоча тези моменти, доколкото е възможно. Ще започна с историята на лорд Лорен, архитектът, който е проектирал Университета.

Соня се сети за своята карта на коридорите и леко се наведе напред. Началото изглеждаше обещаващо. Ларкин раздаде на учениците си листи с някаква схема.

— Това е примерен план на последния етаж на Университета — копие от оригиналните чертежи на архитекта — каза Ларкин. — Ранните творби на лорд Лорен са често нестабилни и абсурдни на вид. Той е бил считан за художник, обсебен от идеята да създава огромни, непрактични скулптори, а не обитаеми сгради. Но откритията му в областта на методите за обработка и укрепване на камъка посредством магия променили не само традиционните представи за архитектурата. Той започнал да строи сгради, в които хората искали да живеят.

Ларкин махна с ръка към тавана.

— Университетът е едно от най-добрите творения на лорд Лорен. Когато се обърнали към него с молба да проектира и построи новите сгради на Гилдията, той вече бил прочут по цял свят с творенията си. — Ларкин се усмихна. — Въпреки това Гилдията сметнала за необходимо да включи в договора му специална клауза, че той не бива да включва в проекта спираловидни структури, каквито обикновено е обичал да използва.

Въпреки това лорд Лорен не се отказал от спиралите. Можем да ги видим в стъкления покрив над Заседателната зала и в стълбищата във фойето — продължи Ларкин. — От дневниците и записките на други магьосници от онова време знаем, че лорд Лорен е, меко казано, хитрец. Стотина години по-късно един магьосник име лорд Рендо написал книга за кариерата на архитекта. На обратната страна на плана ще намерите откъси от тази книга, както и хронология на живота и работата му. Прочетете ги, а след часа може да поразгледате проектираните от него сгради. Ще откриете доста неща, които не сте

забелязвали преди, както се случи и с мен. След три седмици трябва да ми предадете съчинение, посветено на работата му.

Учениците потънаха в четене. Сония разгледа плана на Университета. В него бяха отбелязани четирите кули по ъглите и огромната зала в центъра, както и дизайнът на стъкления покрив, но стаите и коридорите от двете страни на главния коридор не присъстваха.

Тя извади своята карта от кутията си и я разгъна по плана. След като разгледа и двете карти, започна да копира дизайна на покрива върху своята скица. Както и подозираше, спиралните структури и покрива допълваха мрежата от коридори, създавайки още по-големи спирали.

— Какво правиш, Сония?

Тя осъзна, че учителят е застанал до нея и се изчерви.

— Аз... мислех си за онова, което ни казахте за спиралите, милорд — обясни момичето, — и започнах да ги търся.

Ларкин наклони глава и огледа скицата ѝ, след което посочи с пръст вътрешните коридори, които беше отбелязала.

— Разглеждал съм университетските планове много пъти, но никога не съм виждал толкова много коридори. Откъде намери тая скица?

— Сама си я начертах. Нямах с какво да се занимавам през ваканцията. Надявам се, че не съм посещавала забранени места.

Той поклати глава.

— Единствените места в Университета, които са забранени за учениците са Заседателната зала и кабинетът на Разпоредителя.

— Ами онези стаи, които се намират между обикновените коридори и онези с картините? Останах с впечатлението, че те служат като бариери.

Ларкин кимна:

— Някога ги заключваха, но когато мястото започна да не стига беше взето решение вътрешните коридори да бъдат достъпни за всички.

Сония си спомни неодобрението, с което я беше погледнал магьосникът в коридора през първия ден на проучването ѝ. Може би той просто се чудеше какво ли прави там сама ученичка. А може би просто не вярваше на момичето от копторите.

— Имаш ли нещо против да копирам скицата ти? — попита Ларкин.

— Ще ви нарисувам една, ако искате — предложи тя.

Той се усмихна.

— Благодаря ти, Сония.

Когато се отдалечи от чина ѝ, тя го погледна замислено. В поведението му не се усещаше неодобрението и презрението, което струеше от останалите учители. Нима само учениците я презираха? Тя се огледа. Няколко глави се извърнаха бързо, но един поглед остана вперен в нея.

Очите на Регин бяха пълни с омраза. Сония извърна глава и потрепери. С какво го беше заслужила?

Всеки път, когато се представяше добре в клас, той успяваше или да покаже същите успехи или да я изпревари. Беше по-добър по Воински умения, така че ако целта му беше да я надмине, значи се справяше успешно.

Но сега тя бе постигнала нещо, в което той нямаше как да я догони. Беше станала избраница на Върховния повелител. И на всичкото отгоре Регин по никакъв начин не можеше да я накара да страда поради това.

Сония въздъхна. „Ако знаеше какво става в действителност, въобще нямаше да ми завижда. Ако можех, веднага бих му отстъпила мястото си. Моментално ще напълни гащите...“

Или пък не? Дали Регин, който копнееше за власт и влияние и бе готов да нарани останалите, за да ги получи, щеше да успее да устои на изкушенията на черната магия? Не, сигурно щеше да поиска да се присъедини към Акарин. Тя потрепери. Регин, черният магьосник. Тази мисъл наистина си беше страшничка.

В Дома на Гилдията Денил се срещна с Първия посланик Еренд.

— Добре дошли, посланик Денил.

— Благодаря ви, посланик Еренд — отвърна Денил и учтиво наклони глава. — Радвам се, че съм тук. Ако някога отново ме обземе желание да обикалям света, моля ви, напомнете ми за последните две седмици.

Посланикът се усмихна.

— Ах, морските пътешествия наистина губят своето очарование след първите няколко пътувания.

Денил се намръщи.

— Една буря е достатъчна да излекува и най-закоравелия романтик.

Макар лицето на Еренд да остана безстрастно, Денил беше сигурен, че е зърнал проблисък на самодоволство в очите му.

— И така, вече сте на твърда земя — каза мъжът. — Сигурно ще искате да си починете в остатъка от деня. Довечера ще ми разкажете за приключенията си.

— Пропуснал ли съм нещо?

— Разбира се — усмихна се Еренд. — Та това е Капия. — Той тръгна към приемната стая, но се спря. — Пред два дни пристигнаха някакви спешни писма за вас. Сега ли искате да ги прочетете или ще изчакате до утре?

Денил кимна, изпълнен с любопитство въпреки умората си.

— Пратете ги в стаята ми. Благодаря ви, Посланико.

Едрият мъж кимна грациозно и се обърна. Докато вървеше по главния коридор в къщата, Денил обмисляше работата, която го очакваше. Предполагаше, че има много да наваксва, а и трябваше да подготви доклада си за Лорлън. Нямаше да е лесно да намери време за посещение в Голямата библиотека.

Но така или иначе можеше да продължи проучванията си. Сред писмата, които го очакваха, сигурно бе и поканата за приема на бел Аралад. Трябваше да признае, че очакваше събитието с нетърпение. От доста време не се беше занимавал с любимото си занятие — събирането на слухове и сплетни.

Когато се върна от малките Бани във вътрешността на Дома на Гилдията, Денил откри купчината писма на бюрото си. Седна на стола си, прегледа ги и веднага разпозна елегантния почерк на Разпоредителя Лорлън.

Счупи печата, разгъна плътната хартия и зачете:

До Втория посланик на Гилдията в Елийн Денил, от семейство Норин, дом Телен.

Съобщиха ми, че определени кръгове смятат, че Вие пренебрегвате задълженията си на посланик, заради някакви „лични“ проучвания. Благодарен съм Ви за времето и усилията, които вложихте в изпълнението на моята молба. Свършената от вас работа е безценна. Но за да предотвратим възникването на нови въпроси, съм длъжен да Ви помоля да сложите край на проучването. Няма да очаквам нови доклади от Вас.

Разпоредител Лорлън

Денил остави писмото да падне на бюрото му и впери изненадан поглед в него. Толкова пътувания и четене на книги, а сега всичко трябва да бъде изоставено заради някакви си слухове? По всичко личеше, че проучването не е било чак толкова важно.

Магьосникът се усмихна. Беше си помислил, че зад молбата на Лорлън се крие някаква тайна. Докато се ровеше в най-скучните книги, докато търпеше несгодите на морските пътешествия, го вдъхновяваше мисълта, че Лорлън сигурно има някакви причини да възобнови търсенето на Акарин. Може би Върховният повелител се намираше на прага на преоткриването на ценни методи за използването на магията и Лорлън искаше някой друг да подеме проучване то. Може би той едва не бе открил изгубена страница от историята на магията.

И сега само с няколко реда Лорлън бе сложил край на всичките му надежди.

Денил поклати глава и сложи писмото встрани. „Тайенд също ще се разочарова“ — помисли си той. Вече нямаше причина да ходи на приема на бел Аралад. Всъщност какво пречеше да отиде? И в библиотеката можеше да се отбива от време на време. Все ще намери повод да се среща с Тайенд... някое ново проучване...

Денил замръзна. Ами ако причината беше Тайенд? Ако до Лорлън бяха достигнали някакви слухове и той бе решил да запази репутацията му?

Денил се намръщи. Сигурно никога нямаше да узнае истинската причина. Нямаше как просто да отиде и да попита Лорлън.

В този миг забеляза още едно писмо със символа на Гилдията. Вдигна и разпозна резкия почерк на Ротан. Усмихна се, счупи печата и

прочете:

До посланик Денил

Не знам кога ще получиш писмото ми. Научих, че си поел на пътешествие. Надявам се да ти е интересно — сигурно се запознаваш с културата на хората, с които ще ти се наложи да работиш в бъдеще. Ако знаех, че сред задълженията на посланика влиза и пътуването в други държави, отдавна щях да нарежа преподаването. Сигурен съм, че ще има какво да ми разкажеш, когато отново ни посетиш.

Имам новини, но ти сигурно вече си ги научил. Вече не съм наставник на Сония. Тя бе избрана от Върховния повелител. Докато всички останали смятат, че ѝ е провървяло, аз въобще не съм доволен. Мисля, че разбираш защо. Освен че изгубих компанията ѝ, останах и с чувството, че нещо не съм довършил. Затова по предложение на Ялдан си намерих нови интереси. Сигурно ще ти е забавно да научиш, че реших да пиша книга за древните магически практики. Преди десет години Акарин започнал подобно проучване. Твърдо съм решил да го доведе до край.

Доколкото си спомням, Акарин е започнал проучването си в Голямата библиотека. Тъй като ти живееш близо до нея, реших да те помоля да я посетиш вместо мен. Ако не разполагаш със свободно време, дали не познаваш някой, на когото да възложиш тази задача? Той трябва да е дискретен, разбира се, тъй като не искам да оставям във Върховния повелител впечатлението, че разследвам миналото му! Затова пък не мога да опиша удовлетворението, което ще изпитам, ако успея там, където той се е провалил. Знам, че ще оцениш иронията.

Твой приятел:

лорд Ротан.

П.П. Дориен беше тук за няколко седмици. Изпраща ти много поздрави и благопожелания.

Денил прочете писмото два пъти и се засмя. Ротан винаги постигаше поставените си цели, но основните му амбиции бяха свързани с учениците му. Нищо чудно, че след като беше изгубил наставничеството си над Сония, той се бе почувствал уязвен.

Но пък избирането ѝ от Върховния повелител не можеше да се нарече неуспех. Ако Ротан не беше хвърлил толкова усилия в обучението на Сония, Върховният повелител едва ли щеше да ѝ обърне внимание. Денил се усмихна. Не трябваше да забравя да го спомене и отговора си.

Денил отново прочете писмото. Когато стигна до молбата на Ротан, той се спря. Напълно оценяваше иронията на ситуацията, но много по-забавно му се струваше, че Ротан искаше същата информация, от която се нуждаеше Лорлън. Интересно съвпадение.

Денил отвори писмото на Лорлън. Докато местеше поглед от единия лист към другия, той усети как косъмчетата на врата му настръхват. Съвпадение ли беше? Струваше му се, че писмото на Лорлън е написано набързо, а Ротан като че ли беше обмислял внимателно всяка дума. Какво ставаше там, в края на краищата? Ако се отхвърлеха всички догадки, оставаха само три факта. Първо, Лорлън по-рано беше поискал да разбере какво е научил Акарин по време на пътуването си, а сега вече не искаше. Второ, Ротан се интересува от същата информация, която е търсел Акарин. Трето, и Лорлън, и Ротан искаха търсенето им да остане в тайна. А и Акарин така и не беше разкрил резултатите от своите проучвания.

Не, тук все пак има някаква тайна. Дори Ротан да не го беше помолил за помощ, Денил сигурно щеше сам да продължи проучването си просто от любопитство. А сега беше твърдо решен да го направи. Все пак не беше прекарал няколко седмици в морето, за да захвърли накрая всичко просто ей така.

Денил се усмихна, сгъна писмата и ги прибра при записките си върху пътуването на Акарин.

Докато се приближаваше към седалището на Върховния повелител, Сония усети как ѝ прилошава от страх. Когато се изправи пред вратата, сърцето ѝ препускаше като полудяло. Тя се спря, пое си дълбоко дъх и хвана дръжката.

Както винаги, вратата се отвори веднага. Тя влезе и устата ѝ пресъхна. Акарин седеше в креслото си и я чакаше.

— Влез, Сония.

Тя се поклони, забила поглед в пода. Усетила как той се изправя и се приближава до нея, тя отстъпи назад и гърбът ѝ се опря във вратата.

— Обядът ни чака.

Тя едва разбираше думите му. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху протегнатата му ръка. Пръстите му се свиха около дръжката на кутията ѝ. Тя я пусна и Акарин я остави върху ниската масичка.

— Ела с мен.

Когато се обърна с гръб към нея, тя си пое дълбоко дъх и бавни издиша. Тръгна след него, но рязко се спря, когато осъзна, че магьосникът се е отправил към дясната стълба, която водеше към подземната стая. Сякаш усетил колебанието ѝ, той се обърна и я погледна.

— Ела. Такан няма да е доволен, ако храната изстине.

Храна. Обяд. Нима той се хранеше там? Но Акарин тръгна нагоре по стълбището и Сония облекчено въздъхна.

Тя го последва до втория етаж и по коридора. Акарин се спри пред третата врата и с жест я покани да влезе.

Сония предпазливо надникна вътре и видя разкошна трапезария. Голямата лакирана маса беше заобиколена от богато украсени столове. На масата бяха подредени чинии, прибори и чаши.

Официален обяд? Защо?

— Влизай — промърмори той.

Тя го погледна, улови весел проблясък в очите му и влезе.

— Моля, седни. — Акарин ѝ посочи един стол, а самият той седна от другата страна.

Тя се подчини и се зачуди как ще успее да се храни. Целият ѝ апетит се беше изпарил след съобщението на лорд Ларкин. Може би ако се извинеше, че не е гладна, той щеше да я пусне да си върви?

Тя наведе поглед към масата и застина от изумление. Всички прибори бяха направени от злато: вилици, ножове, чинии. Дори чашите имаха златни ленти по ръба си. Тя усети как я засърбяват ръцете. Щеше да е толкова лесно да пъхне някоя вилица в джоба си,

докато той не я гледа. Макар да не беше толкова чевръста както някога, тя обичаше да изпробва уменията си от време на време, като правеше номера на Ротан. Една такава вилица струваше цяло състояние — или поне щеше да ѝ стигне да преживява, докато не си намереше някое отдалечено местенце, където да се скрие.

„Но аз не мога да избягам“. В гнева си тя дори си помисли дали да не открадне нещо просто за да разсърди Акарин.

Сония изведнъж усети, че до нея стои слуга. Дори не го беше чула кога се е приближил. Той ѝ наля вино, заобиколи масата и напълни чашата на Акарин.

Тъй като излизаше рано и се прибираще късно, Сония почти не се срещаше с Такан. А сега, когато го погледна, тя разпозна слугата, който помагаше на Акарин в черния ритуал.

— Как минаха днешните ти занятия, Сония?

Тя се сепна, погледна към Акарин и бързо отмести очи.

— Добре, милорд.

— Какво учихте?

— За магьосническата архитектура. Проектите на лорд Лорен.

— Ах, лорд Лорен. Проучванията ти на университетските проходи сигурно са те запознали с необичайния му подход.

Сония не вдигаше очи. Значи той беше наясно как е преминала почивката ѝ. Да не би да я бе следил? Макар лорд Ларкин я беше уверил, че не е нарушила никакви правила, тя се изчерви, за да прикрие смущението си, Сония отпи глътка вино. То беше... силно.

— Как вървят заниманията с лорд Ийкмо?

Тя потрепна. Какво да му отговори? Зле? Ужасно? Унизително?

— Воинските умения не ти допадат.

Това не беше въпрос и Сония реши да не отговаря. Вместо това отпи още една глътка вино.

— Воинските изкуства са много важни. В тях се прилага всичко, което си научила в другите дисциплини. Само в битка можеш да определиш границите на силата си, знанията си и своя Контрол. Ти имаше нужда от допълнителни занятия, защото слабостта ти беше започнала да си личи. Жалко, че Ротан пренебрегна обучението ти в тази област.

Сония се засегна заради себе си и заради Ротан.

— Предполагам, че просто не е виждал смисъл от това — отвърна тя. — Нали не ни застрашава никаква война.

Акарин потупа с пръст по столчето на чашата си.

— Смяташ ли, че е разумно да се забравя за войната в мирни време?

Сония поклати глава, съжалявайки горчиво, че се е намесила в спора.

— Не.

— Нима не сме длъжни да практикуваме Воинските изкуства и да се поддържаме във форма?

— Разбира се, че сме длъжни, но... — Тя се спря. „Защо изобщо споря с него?“.

— Но? — подсказа ѝ той.

— Не е задължително всички магьосници да се занимава с това.

— Наистина ли смяташ така?

Тя мислено се наруга. Защо изобщо си правеше труда да обсъжда това с нея? Едва ли го интересуваше дали тя ще развие добри воински умения. Той просто искаше да я ангажира с нещо, за да не му се меси в работите.

— Може би Ротан е пренебрегнал тази част от обучението ти, защото си жена.

Тя сви рамене.

— Може би.

— А може и да е прав. През последните няколко години няколкото момичета, които пожелаха да се обучават за воини, бяха разубедени. Смяташ ли, че това е правилно?

Тя се намръщи. Той знаеше, че тя не иска да се присъединява към Воините, което означаваше, че просто си търсеше тема за разговор. Ако тя се включеше в обсъждането на темата, дали нямаше да навлезе в опасна територия? Или може би просто трябваше да откаже да говори с него?

Преди да реши дали да му отговори или не, вратата зад Акарин се отвори и Такан влезе с голям поднос в ръце. От него се разнасяше великолепен аромат. Прислужникът подреди купите и чиниите на масата, след това пъхна подноса под мишница и започна да описва подробно всяко ястие.

Стомахът на Сония закъркори от глад. С всяко ароматно вдишване тя усещаше как постепенно се успокоява.

— Благодаря ти, Такан — промърмори Акарин, когато слугата приключи. Такан се поклони и излезе от стаята. Акарин взе голямата лъжица за сервиране и започна да пълни чинията си.

От няколкото официални вечери с Ротан Сония беше научила, че това е традиционният начин на киралийските Домове да развличат гостите си. Жителите на копторите не хабяха излишно време, за да приготвят храната си и единствените прибори, които използваша, бяха ножовете, каквито всеки носеше със себе си. Киралийската традиция храната да се сервира на малки хапки изискваше по-сериозна подготовка и колкото по-официален беше обядът, толкова по-изискани бяха ястията и приборите.

За щастие Ротан я беше накарал да научи наизуст предназначението на различните вилици, черпачета, щипки и шишове. Ако Акарин си мислеше, че ще я унизи, като я накара да се издаде, че не познава светския етикет, то той грешеше.

Най-напред тя си сложи няколко късчета месо от расук, увито листа от браси^[1]. Когато подхвана едно от късчетата и го сложи в устата си, осъзна, че Акарин я наблюдава с интерес.

Расукът се оказа невероятно вкусен и Сония си бодна още едно парченце. Скоро чинията и се изпразни и тя погледна към следващото блюдо.

Докато опитваше от всички ястия, момичето забрави за всичко останало. Късчета риба, мариновани в пикантен червен сос. Странни топчета, пълнени с подправки и смлян харел^[2]. Големите пурпурни кротове^[3], които ненавиждаше, бяха покрити със солена хрускава коричка, която ги правеше неустоими.

През живота си не беше яла толкова вкусна храна. Порциите в столовата бяха доста прилични и тя винаги се беше изненадвала на оплакванията на останалите ученици. Сега вече й стана ясно кое не им достигаше.

В стаята влезе Такан. Сония вдигна глава и установи, че Акарин се е нахранил и я наблюдава, подпрял брадичката си с ръка. Тя отвърна поглед. Такан събра празните чинии и излезе.

— Как ти се стори обядът?

Сония се усмихна доволно.

— Много беше вкусен.

— Такан е отличен готвач.

— Нима е приготвил всичко сам? — Момичето не можеше да скрие изумлението си.

— Да, макар да си има помощник, който разбърква ястията, за да не загорят.

Такан се върна с малък поднос. Сония наведе глава и усети как устата ѝ се напълва със слюнка. В гъстия сироп проблясваха бледи късчета пачи. Първата лъжичка разкри, че десертът е подправен със сладко вино. Тя ядеше бавно, наслаждавайки се на всяка хапка.

Помисли си, че заради подобна храна си заслужава да изтърпи нежеланата компания.

— Искам да вечеряш с мен тук всеки първоден.

Сония замръзна. Дали не беше прочел мислите ѝ? Или това беше първоначалното му намерение?

— Но аз имам вечерни занятия — възрази тя.

— Такан знае кога започват. Няма да закъснееш.

Тя сведе поглед.

— Всъщност ако те задържа още малко днес, ще закъснееш — добави той. — Свободна си, Сония.

Изпълнена с облекчение, тя едва не скочи от стола, но се олюля и се подпря на масата. Леко замаяна, девойката се поклони и излезе от стаята.

В коридора се спря за миг, за да възстанови равновесието си и дочу тихи гласове от стаята.

— Следващия път ѝ наливай по-малко вино, Такан.

— Десертът беше виновен, господарю.

[1] Браси — вид зелен листен зеленчук. — Б.пр. ↑

[2] Харел — дребно домашно животно, отглеждано за месо. — Б.пр. ↑

[3] Крот — бобено растение с големи алени зърна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

НЕОЧАКВАНИ СРЕЩИ

Трасия и Нарон тръгнаха към стаята за следващия час и Сония въздъхна. Този път с удоволствие би се присъединила към тях, но сега посещаваше само половината занятия със съучениците си. Тя се отправи към малката стаичка, където я чакаше лорд Ийкмо за занятията ѝ по Воински изкуства.

Тя вървеше бавно, усещайки как тъгата я затиска. Арената беше заета от учениците от дневните класове, затова Ийкмо провеждаше уроците си в една защитена с магия стая в Университета. Той я обучаваше на сложни и скучни игри, в които използваша много слаби удари. Предполагаше се, че тези игри трябваше да подобрят реакциите ѝ и да я подготвят за истинските битки.

Когато зави зад поредния ъгъл, тя едва не се сблъска с един магьосник. Без да вдига поглед, тя промърмори извинение.

— Сония!

Щом разпозна гласа, тя погледна към Ротан и усети как сърцето ѝ подскочи. Двамата едновременно се огледаха. Коридорът беше празен.

— Радвам се да те видя. — Той я погледна изучаващо; лицето му бе покрито с бръчки, които тя не помнеше отпреди. — Как си?

Тя сви рамене.

— Горе-долу.

Ротан кимна с мрачно изражение на лицето.

— Как се държи той с теб?

— Почти не го виждам. — Тя се намръщи. — Имам твърде много занятия. Мисля, че такова беше намерението му.

Тя отново погледна през рамо, защото чу приближаващи се стъпки.

— Трябва да вървя. Лорд Ийкмо ме очаква.

— Разбира се. — Той се поколеба. — Според разписанието ми утре ще преподавам на твоя клас.

— Да. — Тя се усмихна многозначително. — Предполагам, че ще изглежда странно, ако ученичката на Върховния повелител не бъде обучавана от най-добрия учител по химия на Гилдията.

Лицето му леко просветна, но той не се усмихна. Тя отстъпи в страни и продължи надолу по коридора. Зад нея не се чуваха никакви стъпки и тя знаеше, че той я гледа как си отива.

Когато зави по друг коридор, Сония си помисли, че той много се е променил. Че е остарял. „Или пък винаги е бил стар, а аз просто не ме съм го забелязвала?“ Изведнъж от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя се спря и се облегна на стената, мигайки ожесточено. „Не тук! Не сега! Не трябва да губя контрол!“ Тя си пое дълбоко дъх и бавно издиша, после повтори.

Из Университета се разнесе звукът на гонга. Тя забърза по коридора с надеждата, че очите ѝ не са зачервени. Докато се приближаваше към стаята на Ийкмо, вратата се отвори и Сония рязко спря, щом зърна познатия черен ръкав.

„Не. Не мога да застана пред него. Не и сега“. Тя рязко се обърна, забърза към близката пресечка и свърна в съседния коридор. Там се спря и надникна зад ъгъла. Чувахе мърморенето на познатите гласове, но не можеше да разбере какво казват.

— Я виж ти. Колко интересно.

Сония рязко се обърна и видя Регин, който стоеше със скръстени ръце в другия край на коридора.

— Мислех си, че ще следваш навсякъде наставника си, а не че ще се криеш от него.

Тя усети как лицето ѝ пламва.

— Какво правиш тук, Регин?

Той се усмихна.

— О, просто минавам.

— Защо не си в час?

— А ти защо не си?

Тя поклати глава. В това нямаше никакъв смисъл.

— Защо ли си губя времето да говоря с теб?

— Защото той е още тук — отвърна Регин и се усмихна лукаво.

— А теб те е страх да се изправиш пред него.

Тя го изгледа внимателно, обмисляйки възможните отговори. Нямаше нужда да отрича очевидното, но все пак беше длъжна да каже

нещо.

— Да се боя ли? — Тя изсумтя. — Не повече от теб.

— Нима? — Той се приближи до нея. — Какво чакаш тогава? Гонгът удари и ти закъсняваш. Наставникът ти може да го забележи. Отивай... Или ще го повикам и ще му кажа, че се криеш.

Тя яростно прехапа устни. Нима наистина щеше да го извика? Сигурно, ако по този начин можеше да я вкара в беля. Но ако си тръгнеше сега, значи се беше поддала на предизвикателството му.

По-добре така, отколкото да го остави да повика Акарин. Тя завъртя очи, обърна се и тръгна по коридора. В края на коридора се мерна черна фигура и Сония замръзна на място. За нейно огромно облекчение Акарин не я забеляза. Тя чу как стъпките му затихват в далечината. Зад гърба ѝ се разнесе доволно хихикане. Сония се обърна. Регин я наблюдаваше, ухилен до уши.

Тя продължи да върви напред. Защо ли беше толкова доволен, че тя се страхува от Акарин? Сония поклати глава. Естествено, всичко, което я правеше нещастна, му доставяше огромно удоволствие.

Но защо той не беше на занятия? Защо ли изобщо се намираше в тази част на Университета?

Нима я следеше?

Лорлън отвори вратата на кабинета си. Студеният полъх на вятъра отнесе в коридора всички писма, които бяха напъхали под вратата му в негово отсъствие. Когато видя купчинката, той въздъхна и с леко магическо усилие ги плъзна обратно в кабинета си.

После затвори вратата и се затътри към креслото си.

— Днес не си в особено добро настроение.

Лорлън подскочи стреснато и погледна към собственика на гласа. На креслото до стената седеше Акарин. Очите му проблясваха в полумрака.

Как беше успял да влезе тук? Лорлън погледна към Акарин, изкушен да му поиска обяснение, но замълча, след като срещна спокойния и насмешлив поглед на приятеля си. Вместо това накара писмата да се издигнат на бюрото му и започна да ги преглежда.

— Какво те безпокои, приятелю?

Лорлън сви рамене:

— Пийкин и Девин се опитват да си прегризат гърлата, Гарел иска да позволя на Регин да поднови заниманията си с Болкан, а Джерик току-що ми предаде, че лейди Тия настойчиво моли да ѝ бъде назначен помощник.

— Убеден съм, че с лекота ще разрешиш всички проблеми, Разпоредителю.

Лорлън прехапа устни.

— Какво ще ме посъветва Върховният повелител? — попита той със същия насмешлив тон.

Акарин се усмихна.

— Ти познаваш нашето семейство по-добре от мен. — Той замислено присви устни. — Кажу „да“ на Гарел, „не“ на лейди Тия, а що се отнася до Девин... идеята му да построим отново Наблюдателницата, за да я използва за метеорологични проучвания, не е чак толкова глупава. Това ще допадне на капитан Арин. Още откакто кралят го назначи за военен съветник, той ме засипва с молби да укрепим Външната стена.

Лорлън се намръщи.

— Шегуваш ли се? Този строеж ще ни отнеме ужасно много време и сили. Много по-добре би било... — той се сепна. — Да кажа „да“ на Гарел ли? Искаш наказанието на Регин да свърши половин година по-рано?

— Нали не смяташ, че ще продължи да тормози Сония? Момчето има талант. Жалко ще е, ако го оставим да се похаби.

Лорлън леко кимна.

— Това... ще смекчи унижението, че съперницата му е избрана от Върховния повелител.

— Болкан ще се съгласи с теб.

Лорлън остави писмата на бюрото и седна в креслото си.

— Не си дошъл при мен заради това, нали?

Дългите пръсти на Акарин забарабаниха по облегалките на креслото.

— Не. — Той погледна замислено Лорлън. — Има ли начин да отстраним Ротан от занятията му с класа на Сония, без да предизвикаме подозрения?

Лорлън въздъхна:

— Наложително ли е?

Лицето на Акарин помръкна.

— Да. Наложително е.

Сония едвам се влачеше по коридора. Сутрешните занятия с лорд Ийкмо бяха преминали ужасно. След срещата с Ротан и сблъсъка с Регин тя въобще не можеше да се съсредоточи. На следващите занятия не можа да запомни имената на лекарствените растения, вечерта се беше почувствала толкова изморена, че едва не заспа в часа по математика.

Общо взето изобщо нямаше да ѝ е мъчно, когато денят приключеше.

Тя се опитваше да разбере защо Регин беше толкова доволен от своето откритие. Разбира се, можеше просто да се радва, че се е чувства зле заради смяната на наставника ѝ.

„И какво от това? — помисли си тя. — Не ме интересува какво си мисли, стига да ме остави на мира“.

Но дали щеше да я остави на мира? Ако разбереше, че тя няма намерение да се оплаква на Акарин, той отново щеше да започне да я тормози. Естествено, трябваше да се старае да го прави скришом, за да не забележат другите магьосници.

С крайчеца на окото си тя зърна някакво бързо движение, не успя да отскочи. Нечия ръка се уви около врата ѝ, а друга я хвана през кръста. Сония за малко да падне заедно с нападателя си, но той не отслаби хватката си. Девойката се опита да се освободи, но бързо разбра, че няма да се справи.

Внезапно си спомни хватката, на която я беше научил Сери. Споменът беше толкова ярък, че гласът му проехтя в главата ѝ...

Ако те нападнат изотзад, запъни краката си — аха, точно така и протегни се назад...

Захватът отслабна и нападателят се строполи на пода. Сония въздъхна с облекчение, но веднага се напрегна — човекът ловко се претърколи и скочи отново на крака. Тя отскочи разтревожено назад и посегна към ножа си, какъвто нямаше... но изведнъж се спря и изненадано се вторачи в нападателя си.

Облечен в обикновени дрехи, лорд Ийкмо изглеждаше странно непознат. Едноцветната риза без ръкави разкриваше изненадващи мускулестите му ръце. Той ги скръсти на гърдите си и кимна.

— Така си и мислех.

Сония не сваляше поглед от него, но изненадата ѝ бавно преминаваше в раздразнение.

Воинът се усмихна.

— Може би успях да открия източника на проблемите ти, Сония.

Тя преглътна една гневна забележка.

— И какъв е той?

— Първата ти реакция на нападението бе чисто физическа. Научила си тази защитна маневра в копторите, нали?

Тя неохотно кимна.

— Някой занимавал ли се е с теб?

— Не.

Той се намръщи:

— Но все пак някой трябва да ти го е показал?

— Приятели.

— Приятели? Млади хора, като теб? Или някои от по-възрастните?

— Една стара блудница ми показва веднъж как да използвам ножа си, ако се окажа... в определена ситуация.

Той повдигна вежди.

— Разбирам. Уличен бой. Защитни маневри. Нищо чудно, че първо използваш тях. Тях познаваш най-добре и знаеш, че са ефективни. Това трябва да се промени.

Той ѝ махна с ръка да го последва и бавно тръгна по коридора.

— Трябва да се научиш да реагираш магически, а не физически — каза той. — Разработвам упражнения, които могат да ти помогнат. Трябва да те предупредя, че процесът може да е бавен и труден, но ако не се отчайваш, до края на годината ще се научиш да използваш магията, без да се замисляш.

— Без да се замислям? — повтори Сония. — Другите учители говорят точно обратното.

— Разбира се. Защото другите ученици използват свободно магията, когато трябва и когато не трябва. Те трябва да се учат на съдържаност. Но ти не приличаш на обикновен ученик и към теб не бива да се прилагат обичайните методи.

Сония обмисли думите на Ийкмо. Те звучаха убедително. Изведнъж през главата ѝ мина друга мисъл:

— Откъде знаете, че първоначално не съм си помислила да използвам магия, но след това не съм размислила?

— Знам, че действаше инстинктивно. Потърси ножа си. Дори не се замисли, нали?

— Да, но това е друго. Когато някой ме нападне по този начин, знам, че наистина иска да ме нарани.

— Значи и ти си готова да го нараниш?

Сония кимна.

— Разбира се.

Той повдигна изумено вежди.

— Обикновеният човек не трябва да бъде съден за убийство при самозащита, но ако магьосник убие немагьосник, това е престъпление. Когато човек има силата да се защити, значи няма оправдание за убийството, независимо какви са намеренията на нападателя му — дори да е магьосник. Когато се сблъскаш с подобно нападение, първата ти работа трябва да е да издигнеш защитна бариера. Това е още една добра причина да промениш първоначалната си реакция от физическа на магическа.

Когато стигнаха до главния коридор, Ийкмо се усмихна и я потупа по рамото.

— Не се справяш чак толкова зле, колкото си мислиш, Сония. Ако ме беше нападнала с магия или просто беше замръзнала на място и беше започнала да крещиш, тогава щях да остана разочарован. Вместо това ти запази спокойствие, бързо прецени ситуацията и в резултат на това аз се озовах на пода. Което според мен е впечатляващо начало. Лека нощ.

Тя се поклони и продължи да го гледа, докато той се отдалечаваше по коридора към жилищните помещения на магьосниците. После се обърна и тръгна в противоположната посока.

„Когато човек има силата да се защити, значи няма оправдание за убийството, независимо какви са намеренията на нападателя му — дори да е магьосник“. Ала когато бе потърсила ножа си, тя знаеше, че е готова да убие. Тогава това ѝ се струваше напълно естествена реакция, но сега...

Независимо от причината, ако някой магьосник умишлено ранеше или убиеше друг човек, дори без да използва магия, наказанието щеше да е сурово. Тя нямаше намерение да прекарва

остатъка от живота си в затвора, с блокирани магически сили. Ако инстинктивната ѝ реакция беше да убива, най-добре беше колкото се може по-скоро да се отучи от това.

А и за какво ѝ бяха защитните хватки, които беше научила в копторите? Едва ли щеше да ѝ се наложи да използва нож в битките. Тя потрепери и си помисли, че ако някога в бъдеще ѝ се наложеше да се защитава от нещо, то това щеше да е магия.

ГЛАВА 26

РЕВНИВ СЪПЕРНИК

Докато каретата се отдалечаваше от Дома на Гилдията, Денил се опита да се сети за всичко, което знаеше за бел Аралад. Вдовица на средна възраст, тя беше глава на една от най-богатите фамилии в Елийн. Четирите ѝ деца — две дъщери и двама синове — си бяха намерили съпрузи от могъщи фамилии. Макар самата бел никога да не се бе омъжила повторно, за любовните ѝ похождения се носеха легенди.

Каретата направи завой, забави ход и спря. Денил погледна през прозореца и видя дълга редица разкошно украсени каляски.

— Колко хора ще присъстват на този прием? — попита той.

Посланик Еренд вдигна рамене:

— Триста, четиристотин души.

Впечатлен, Денил започна да брои каретите. Краят на редицата се губеше от погледа му. Предприемчиви търговци се разхождаха пред прозорците на каретите и предлагаха стоките си — вино, сладки, питки. Музиканти и улични акробати демонстрираха майсторството си. Най-изкусните от тях се задържаха по-дълго пред каретите, скучаещите придворни се радваха на развлеченията и монетите се лееха като река.

— Ако бяхме тръгнали пеша, щяхме да стигнем по-бързо — каза Денил.

Еренд се усмихна:

— Възможно е, но нямаше да стигнем далеч. Някой от познатите ни сигурно щеше да ни предложи да ни откара и нямаше да е учтиво да откажем.

Той си купи малка кутия със сладки, почерпи Денил и се впусна в описание на предишните балове и приеми у бел Аралад. В такива моменти Денил искрено се радваше, че Първият посланик бе елийнец по произход и можеше да му обясни местните обичаи. Денил с изненада научи, че на приемите допускат и малки деца.

— Забележете, че в Елийн се отнасят по особен начин към децата — предупреди го Еренд. — Когато са малки, обичаме да ги глезим. За съжаление те могат да са истинска напаст за магьосниците и очакват от нас да им изнасяме представления.

Денил се усмихна.

— Всички деца смятат, че основната задача на магьосниците е да ги развличат.

След доста време вратата на каретата най-после се отвори и двамата се озоваха пред типичното капийско имение. Посрещнаха ги добре облечени слуги, които ги преведоха през голяма аркада към огромен вътрешен двор. Планът на сградата напомняше на Денил за кралския дворец. В двора беше прохладно и гостите нетърпеливо се стичаха към вратите в отсрещния му край.

Зад тях се разкри просторна кръгла зала, пълна с народ. Светлината от няколкото огромни полилеи се отразяваше в ярките пъстроцветни облекла. Гласовете отекваха в куполообразния таван и смесеният аромат от цветя, плодове и подправки замайваше главите.

Хората извъръщаха глави към входа, но само, за да зърнат кой влиза. Присъстваха демове и бели от всякакви възрасти. Сред тях се забелязваха и няколко магьосници. Децата, облечени в миниатюрни версии на дрехите на възрастните, тичаха наоколо или се тълпяха около пейките. Навсякъде се виждаха облечени в жълто прислужници, които носеха отрупани с храна и питиета подноси.

— Тази бел Аралад трябва да е забележителна жена — промърмори Денил. — Ако някой събере на едно място толкова много членове на киралийските домове — с изключение на приемите при краля, разбира се — до час всички ще са се хванали за мечовете.

— Да — съгласи се Еренд. — Но тази вечер няма да има никакви оръжия, Денил. За нас, елийнците, думите са много по-остри от мечовете. И не цапат обзавеждането.

Широко стълбище водеше към горната галерия. Денил погледна нагоре и забеляза Тайенд, който го наблюдаваше, облегнат на парапета. Младият учен леко му кимна. Сподавайки с усилие усмивката си, Денил му се поклони официално.

До Тайенд стоеше атлетичен младеж. Той забеляза кимването на спътника си и се намръщи, но когато погледна надолу и забеляза Денил, очите му се разшириха от изненада и той бързо отмести поглед встрани.

Денил се обърна към Еренд. Посланикът се обслужваше със съдържанието на един поднос.

— Опитайте от тези — подтикна го той. — Превъзходни са.

— И какво ще правим сега? — попита Денил, взимайки си едно от сладките ароматни рулца.

— Ще се смесим с тълпата. Не се отделяйте от мен и аз ще ви представям на хората.

През следващите няколко часа Денил следваше плътно колегата си из стаята и се опитваше да запомни имената и титлите. Еренд го предупреди, че няма да има официален обяд — според последната мода гостите се гощаваха с деликатесите от подносите. Денил получи чаша вино, която постоянно се оказваше пълна до ръба. За да запази съзнанието си ясно, Денил успя да се промъкне до един поднос и бързо да се отърве от чашата.

Когато към него се приближи една жена с богато украсена жълта дреха, Денил веднага разбра, че това е домакинята. В сравнение с портрета, който той бе разгледал, преди да дойде на приема, на лицето ѝ се бяха появили още бръчици, но ясните умни очи свидетелстваха, че пред него се намира онази същата неповторима бел, за която беше слушал толкова много.

— Посланик Еренд — рече тя и леко се поклони. — А това трябва да е посланик Денил. Благодаря ви, че почетохте празника ми.

— Ние ви благодарим за поканата — отвърна Еренд и леко кимна с глава.

— Как бих могла да организирам прием, без да включа Посланиците на Гилдията в списъка с гостите? — каза тя, усмихвайки. — Никой не може да се сравни с магьосниците по добри маниери и умение да водят разговор. — Тя се обърна към Денил. — Кажете ми, посланик Денил, харесва ли ви престоят в Капия?

— О, да — отвърна Денил. — Прекрасен град.

Разговорът продължи в този дух още няколко минути. После към тях се присъедини още една дама, която въввлече Еренд в разговор. Бел

Аралад възкликна, че краката я болят от умора и двамата с Денил се оттеглиха на една пейка, поставена в ниша в стената.

— Научих, че сте започнали проучване на древната магия — каза тя.

Денил я погледна изненадано. Двамата с Тайенд се бяха разбрали да обсъждат обекта на тяхното проучване единствено с библиотекаря Иранд, но беше напълно възможно интересът им да е бил забелязан от някой, с когото са се сблъскали по време на пътуването си. Или пък Тайенд беше решил, че това не трябва да се пази в тайна, след като вече не събираха информация за Лорлън, а просто „помагаха“ на Ротан за книгата му?

В такъв случай всяко отричане щеше да предизвика подозрения.

— Да — отвърна той. — Това е мое хоби.

— Намерихте ли нещо ново и вълнуващо?

Той сви рамене.

— Нищо чак толкова вълнуващо. Просто много книги и свитъци, написани на древни езици.

— Но нали пътувахте до Лонмар и Вин? Не може да не сте научили някои интересни истории.

Той предпочете да отговори завоалирано:

— Видях свитъци в Лонмар и гробници във Вин, но те не бяха кой знае колко по-интересни от плесенясалите стари книги, които съм чел досега. Страхувам се, че ще ви отежда, ако започна да ви ги описвам подробно — какво ще кажат хората, която забележат, че с приказките си новият посланик е приспал домакинята на собствения ѝ прием?

— Това трябва да бъде избегнато на всяка цена! — Тя се засмя, но погледът ѝ се замъгли. — Ах, тази тема ми навява приятни спомени. Преди много години вашият Върховен повелител също се интересуваше от древната магия. Той беше такъв красавец. Тогава още не беше Върховен повелител, разбира се. Можеше да говори с часове за древната магия, а аз го слушах и кимах, само за да имам възможността да му се полюбувам.

Ето значи каква е била причината за нейния интерес! Дени се усмихна:

— За ваше щастие аз знам отлично, че далеч не съм такъв красавец, че да компенсирам скучните приказки за проучванията ми.

Тя се усмихна и очите ѝ проблеснаха.

— Не сте красавец? Не бих се съгласила с вас. Други хора твърдят точно обратното. — Тя замълча и лицето ѝ придоби замислено изражение. — Но не си мислете, че Върховният повелител се е държал грубо с мен. Да, аз можех да го слушам с часове, но това се случваше твърде рядко. Той присъства на приема по случай рождения ми ден, но скоро след като се върна от Вин, той отпътува за планините и повече не го видях.

Планините ли? Това беше нещо ново.

— Да му предам ли поздрави от вас, бел? — предложи той.

— О, съмнявам се, че ме помни — отвърна тя и махна с ръка.

— Глупости! Никой мъж не може да забрави вашата красота, дори ако само я е зърнал.

Тя се усмихна кокетно и леко го тупна по рамото.

— Харесвате ми, посланик Денил. А сега ми кажете: какво мислите за Тайенд от Тремелин? Той ви придружаваше по време на пътуването, нали?

Тя го наблюдаваше внимателно изпод гъстите си черни ресници. Денил си спомни какво се бяха договорили с Тайенд.

— А, помощникът ми ли? Много полезен човек. Има невероятна памет, а познанията му по древните езици са впечатляващи.

Тя кимна.

— А какъв ви се струва като човек? Приятно ли е да се пътува с него?

— Да. — Денил се намръщи. — Макар от него да не става добър пътешественик. Никога не съм виждал човек, който толкова да страда от морска болест.

Бел Аралад го погледна замислено.

— Казват, че той има доста необичайни интереси. Мнозина, особено дамите, го намират за малко... безинтересен.

Денил леко кимна.

— Естествено, че прекарването дни наред под земята, заобиколен от книги и говорейки мъртви езици, няма да го направи особено привлекателен за жените. — Той я погледна пресметливо. — Да не би да се правите на сватовница, бел Аралад?

Тя се усмихна закачливо.

— И какво, ако е така?

— Тогава държа да ви предупредя, че не познавам достатъчно добре Тайенд, за да ви бъда от полза. Дори и да въздиша по някоя придворна красавица, той умее да го скрива много добре.

Тя отново се поколеба.

— В такъв случай да го оставим на мира — кимна тя. — Понякога сватовничеството се превръща в лош навик, също като клюките. Ах, ето го и дем Дорлини. Надявах се да дойде, искам да го питам нещо. — Тя се изправи. — За мен беше истинско удоволствие да разговарям с вас, посланик Денил. Надявам се някой ден да се видим отново.

— За мен ще бъде чест, бел Аралад.

След няколко минути Денил разбра, колко е опасно да остава сам на елийнски прием. Веднага го заобиколиха три малки момиченца, изцапали дрешките си с храна. Той продължи да ги развлича с илюзии, докато родителите им не го спасиха. След това стана и тръгна към Еренд, но чу как някой го вика по име и се спря.

Когато се обърна, видя, че към него се приближават Тайенд и атлетичният мъж.

— Тайенд от Тремелин.

— Посланик Денил. Това е Велен от Генард. Мой приятел — рече Тайенд.

Устните на младия мъж се разтеглиха в усмивка, която обаче не стигна до очите му. Той се поклони вдървено и неохотно.

— Тайенд ми разказа за пътешествията ви — каза Веленд. — Не мисля, че Лонмар би ми допаднал.

— Климатът на Лонмар по принцип е непоносимо горещ — отбеляза Денил, — но съм сигурен, че човек може да свикне с него, ако поживее поне половин година там. Вие също ли сте учен?

— Не — отвърна младият човек. — Аз се интересувам от фехтовка и изобщо от оръжия. Вие фехтувате ли се, посланик?

— Не — отвърна Денил. — Щом бъдат приети в Гилдията, младежите обикновено се отказват от подобни развлечения, просто времето не им стига. — Фехтовка, значи. Може би затова този млад човек не му беше допаднал още от пръв поглед. Твърде много му напомняше за Фергън. Той също харесваше оръжията.

— Намерих няколко книги, които може би ще представляват интерес за вас, посланик — съобщи Тайенд с делови тон. Докато му

описваше книгите, възрастта им и съдържанието, Денил забеляза как Веленд пристъпва от крак на крак и оглежда тълпата. Най-накрая той прекъсна Тайенд.

— Извинете ме, Тайенд, посланик Денил. Трябва да поговоря с един човек.

Докато мъжът се отдалечаваше, Тайенд се усмихна закачливо.

— Знаех си, че съвсем лесно ще успея да се отърва от него. — Той замълча за миг, докато край тях преминаваше една двойка, след което се върна към деловия тон. — Преглеждахме старите книги, но аз реших, че трябва да проверя и няколко по-нови. Понякога, когато някой дем почине, семейството му изпраща в библиотеката дневниците му и гостните книги. В един такъв дневник открих интересни забележки за... да речем, че не искам да навлизам в подробности, но от тези записки стигнах до извода, че мога да намеря доста интересни неща в личните библиотеки на други демове. Но не съм сигурен кои са тези демове и къде живеят.

— Някой от тях живее ли в планината? — попита Денил.

Очите на Тайенд се разшириха.

— Неколцина. Защо питате?

Денил снижи гласа си.

— Нашата домакиня си припомни за един млад магьосник, който присъствал на партито по случай рождения ѝ ден преди десет години.

— Аха.

— Да. Аха. — Денил забеляза, че Веленд се приближава към тях и се намръщи. — Приятелят ви се връща.

— Той не ми е точно приятел — поправи го Тайенд. — По-скоро е приятел на приятел. Той ме доведе на приема.

Веленд имаше лека походка, напомняща за лимек — хищно куче, което тормозеше фермерите и понякога убиваше пътници в планината. За голямо облекчение на Денил мъжът се спря да поговори с друг придворен.

— Трябва да ви предупредя — додаде Денил, — че бел Аралад може да се опитва да ви намери някоя млада дама.

— Едва ли. Тя ме познава твърде добре.

Денил се намръщи.

— Чудя се тогава какви бяха тези коментари за привличането ви към жените?

— Най-вероятно ви е изпитвала, за да види какво знаете за мен. Какво ѝ отвърнахте?

— Че не ви познавам достатъчно добре, за да знам дали харесвате някого.

Тайенд повдигна вежди.

— Разбира се, че не знаете — рече тихо той. — Кажете, ще ви притеснява ли, ако ви кажа, че има такъв човек?

— Да ме притеснява ли? — Денил поклати глава. — Не... всъщност може би зависи кой е той. Да разбирам ли, че наистина има?

— Може би — усмихна се закачливо Тайенд. — Но няма да ви го издам... все още.

Заинтригуван, Денил погледна над рамото на Тайенд към Велвид. Не може да бъде... Забеляза, че някой в тълпата му маха с ръка, когато разпозна лицето на Еренд, Денил му кимна.

— Посланик Еренд ме вика.

Тайенд кимна:

— А мен ще ме обвинят, че съм безумно скучен, ако прекарам вечерта в обсъждане работата ми. Ще се видим ли скоро в библиотеката?

— След няколко дни. Може би ще се наложи да планираме още едно пътуване.

Сония прокара пръсти по кориците на книгите, намери пролука и пхна в нея липсващото томче. Другата книга, която държеше, беше дебела и тежка. Тя се досети, че мястото ѝ е на рафтовете в другия край на библиотеката, пхна я под мишница и тръгна натам.

— Сония!

Сония сви в съседната пътечка и се приближи до бюрото на лейди Тия.

— Какво има, милейди?

— Пристигна послание за теб — каза библиотекарката. — Върховният повелител иска да те види в тренировъчната стая на лорд Ийкмо.

Сония кимна, опитвайки се да прикрие притеснението си. Устата ѝ беше пресъхнала. Какво искаше Акарин? Демонстрация?

— Тогава по-добре да вървя. Искате ли да дойда отново утре вечер?

Лейди Тия се усмихна.

— Ти си като сбъдната мечта, Сония. Никой няма представа колко труд влагам в поддържането на това място. Но ти сигурно имаш много за учене.

— Мога да пожертвам час-два. Освен това така научавам кой къде е и го намирам по-лесно.

Библиотекарката кимна.

— Ако имаш свободно време, с удоволствие приемам помощта ти. — Магьосницата я заплаши с пръст. — Но не искам хората да говорят, че отвлечам избраницата на Върховния повелител от уроците ѝ.

— Няма. — Сония остави книгата, взе кутията си и отвори вратата. — Лека нощ, лейди Тия.

Университетските коридори бяха тихи и спокойни. Сония тръгна към стаята на лорд Ийкмо.

С всяка крачка усещаше как страхът ѝ нараства. Лорд Ийкмо не обичаше да преподава вечер. Виндският магьосник обясняваше това с религиозните обичаи в своята страна. Всъщност той не можеше да откаже на Върховния повелител.

Но вече беше доста късно дори за вечерни занятия. Може би Акарин имаше друга причина да я потърси? Може би лорд Ийкмо въобще нямаше да е там...

Тя стреснато подскочи, когато от един страничен коридор пред нея изскочи някакъв ученик. Когато се опита да го заобиколи, той ѝ прегради пътя. Зад гърба му застанаха още трима.

— Здравей, Сония. Получи ли съобщението ми? — Сония се обърна и изтръпна. В коридора стоеше Регин, заедно с група ученици и блокираше пътя ѝ. Тя разпозна неколцина от предишния ѝ клас, но останалите почти не ѝ бяха познати. Тогава осъзна, че те са от погорните класове. Всички я гледаха студено и тя си спомни коментарите от предишния ден, преди занятията да бъдат подновени. След като толкова много хора смятаха, че тя не заслужава да бъде избрана от Върховния повелител, Регин с лекота бе успял да убеди неколцина от тях да се присъединят към него.

— Горката Сония — провлачи глас Регин. — Избранице на Върховния повелител, сигурно си ужасно самотна. Нямах никакви приятели. Няма с кого да си играеш. Решихме, че имаш нужда от малко компания. Може би да поиграем някоя игричка. — Той погледна към едно от по-големите момчета. — На какво да играем?

Момчето се ухили.

— Първата ти идея ми хареса, Регин.

— Значи ще си поиграем на „Прочистване“? — Регин сви рамене. — Тъкмо ще се поупражняваме добре за онова, което ни чака за в бъдеще. Но се боя, че ярките фойерверки и защитните бариери ще се окажат недостатъчни, за да прочистим Университета от този вредител. — Той погледна Сония с присвити очи. — Ще трябва да вземем по-убедителни мерки.

Сония усети как я изпълва гняв, но когато Регин вдигна ръка, тя го погледна изумено. Той нямаше да се осмели да нанесе удар. Не и тук. Не и в Университета.

— Няма да посмееш...

Той се ухили.

— Така ли мислиш? — От дланта му се изстреля светлинен лъч и Сония бързо издигна бариера. — Какво смяташ да направиш по въпроса? Да кажеш на наставника си? Някак си съм сигурен, че няма да го направиш. Мисля, че се страхуваш от него.

Регин се приближи до нея и бялата магия изригна и от двете му длани.

— Откъде си толкова сигурен? — рече тя. — Ами ако някой ни види да се бием в коридора? Знаеш какви са правилата.

— Не мисля, че някой ще ни види — подсмихна се Регин. — Проверихме навсякъде. Тук няма никой. Дори лейди Тия си тръгна от библиотеката.

Сония отбиваше с лекота ударите му. Няколко силни удари и тя щеше да го спре. Но успя да устои на изкушението, припомняйки си лекцията на Ййкмо за моралното задължение на магьосниците да не нараняват никого.

— Извикай наставника си, Сония — подтикна я той. — Повикай го да те спаси.

Тя усети как я побиват студени тръпки, но не им обърна внимание.

— Да ме спаси от теб ли, Регин? Заради това не си струва да притеснявам Върховния повелител.

Той огледа учениците, които се бяха събрали около него.

— Чухте ли това? Тя си мисли, че не заслужаваме вниманието на Върховния повелител. Най-добрите от Домовете и някаква си крадла от копторите? Нека ѝ покажем кой е по-достойният. Започвайте!

Той отново нанесе удар. Този път тя усети едновременно атака и откъм гърба ѝ. Огледа се и видя Кано и Исле в бойни позиции, но останалите ученици се спогледаха. На лицата им беше изписано съмнение.

— Нали ви казах, че няма да го извика — рече Регин между ударите.

Ала по-големите ученици продължаваха да се колебаят.

— Ако го направи — додаде Регин, — аз поемам отговорността. Готов съм да го направя, само за да ви го докажа. Какво имате за губене?

Сония усети нови удари, погледна през рамо и видя, че към групичката са се присъединили нови ученици. Нужна ѝ беше повече сила, за да поддържа щита си. Тя се огледа. Може би трябваше да се опита да си пробие път към главния коридор. Пристъпи напред, принуждавайки Регин и приятелите му да отстъпят.

— Ако не се присъедините към нас сега — извика Регин на все още колебаещите се ученици, — тя ще се измъкне. Вече успя да вземе онова, което е наше по право и ѝ се размина! Трябва да я поставите на мястото ѝ или цял живот ще трябва да се кланяте на това момиче от копторите!

Макар и неохотно, учениците, които стояха зад него, пристъпиха напред и я атакуваха със силови удари. Вървенето под дъжд от силови удари беше доста по-трудно. Тя успя да направи няколко крачки, но това ѝ струваше много.

Спря се и премисли стратегията си. Щеше ли да има достатъчно сила, за да стигне до коридора? Не беше сигурна. По-добре бе да пази силата си, с надеждата, че те скоро ще се изморят и тогава ще успее да се измъкне.

Освен ако тя не се измореше първа.

За да намали размера на бариерата си, Сония се облегна на стената. Атаката продължаваше и тя се зачуди каква ли е целта ѝ. Тя

предполагаше, че Регин е събрал толкова голяма група, за да има по-голяма публика — и защита, ако тя решише да отвърне на удара му. Нима се надяваше, че ще успее да я изтощи? Ако беше така, какво смяташе да направи след това? Да я убие? Едва ли беше готов да отиде в затвора, заради някакво си момиче от копторите. Не, сигурно възнамеряваше да я изтощи твърде много, за да не може да се справи със занятията си на следващия ден.

Ударите отслабваха, но тя с тревога установи, че и нейната сила започва да се изчерпва. До самия край нямаше да бъде ясно кой ще победи... Щитът ѝ потрепери и Регин вдигна ръка.

— Спрете!

Ударите секнаха. В настъпилата тишина Регин се обърна към останалите и се ухили.

— Видяхте ли? Хайде сега да я поставим на мястото ѝ!

Когато отново се обърна към нея, тя видя злобните проблясъци в очите му и осъзна, че изтощаването ѝ е било само първата част от плана му. Съжали, че не е продължила да си проправя път към главния коридор. Но ако го беше направила, нямаше да стигне много далеч.

Регин отново нанесе предпазлив удар по бариерата ѝ. Един по един и останалите продължиха внимателния обстрел. Повечето от ударите бяха слаби, но продължавайки да черпи от силата си, и да поддържа бариерата, тя осъзна, че е обречена. Дори да изчерпеха докрай магическата си сила, десетима от тях можеха да я измъчват и без помощта на магия.

Усети с ужас, че силата ѝ отслабва. Бариерата ѝ проблесна и изчезна. Сега между нея и Регин имаше само въздух. Устните му се разтегнаха в изморена, но доволна усмивка.

Изведнъж от дланта на Регин се стрелна червен лъч. Остра болка я прониза в гърдите, премина в ръцете и краката, удари я в главата. Краката ѝ се подкосиха и Сония се свлече на пода.

Болката утихна. Тя отвори очи и разбра, че се е свила на пода. Лицето ѝ пламна от унижение. Опита се да се изправи, но нова върна от болка заля сетивата ѝ. Тя стисна зъби, твърдо решена, че няма да плаче.

— Така, винаги съм се чудел какъв ефект оказва шоковият удар — като през сън чу тя гласа на Регин. — Искате ли да опитаме?

Раздадоха се възмутени възклицания. Сония усети прилив на надежда, когато видя как двама ученици се спогледаха слисани, обърнаха се и се отдалечиха. Но останалите не възнамеряваха да се отказват от забавлението си и надеждата ѝ се изпари, когато върху нея отново се посипаха шокови удари.

Тя чу в съзнанието си подигравателния глас на Регин.

— Извикай го на помощ, Сония. Извикай го на помощ.

Достатъчен бе да изпрати само един ментален образ на Регин и съучастниците му...

Не. Нищо от онова, което ѝ причиняваше Регин, не беше толкова ужасно, че да я накара да извика на помощ Акарин.

Ротан тогава!

Не ѝ беше позволено да говори с него.

Не можеше да няма някой!

Но викът за помощ щеше да бъде чул от Акарин и останалите магьосници. Скоро цялата Гилдия щеше да узнае, че избраницата на Върховния повелител е била намерена изтощена и победена в един от коридорите на Университета.

Нищо не можеше да направи.

Свита на кълбо, тя зачака учениците да изхабят всичката си сила или поне да им омръзне жестоката забава и да я оставят на мира.

Беше малко след полунощ, когато Лорлън отговори на последното писмо. Той се изправи, протегна се и тръгна към вратата, преплитайки крака от умора. Автоматично постави магическата ключалка. Когато тръгна по коридора, чу шум от фоайето на Университета.

Лорлън се спря, чудейки се дали да провери какво става. Звукът беше съвсем тих, може би сух лист, който бе влетял през вратата. Той се намери да продължи, но звукът се раздаде отново.

Лорлън се намръщи и отиде във фоайето. Нещо помръдна до едната от големите врати. Той пристъпи напред и рязко си пое дъх.

Сония се беше облегла на огромната врата и изглеждаше така, сякаш без нея ще изгуби равновесие. Тя направи една крачка към стълбите, но се спря и се олюля. Лорлън изтича до нея и я улови за

ръката, преди тя да падне. Момичето го погледна изненадано и смутено.

— Какво ти се е случило? — попита той.

— Нищо, милорд — каза тя.

— Нищо ли? Та ти си изтощена.

Тя сви рамене, но дори това нищожно движение, като че ли изискваше огромни усилия. Всичката ѝ сила беше изчерпана. Сякаш... сякаш е била изцедена до край.

— Какво е правил с теб? — изпъшка Лорлън.

Тя се намръщи и поклати глава. Изведнъж краката ѝ омекнаха и тя бавно се отпусна на стълбите. Той седна до нея и пусна ръката ѝ.

— Не е онова, което си мислите — каза тя и облегна чело на коленете си. — Не е той. — Тя въздъхна и потърка лицето си. — Никога не съм се чувствала толкова изморена.

— Тогава какво те е докарало до това състояние?

Раменете ѝ се отпуснаха, но тя не отвърна нищо.

— Да не би някой учител да те е накарал да свършиш нещо?

Сония поклати глава.

— Да не би да си опитала нещо, което е отнело повече сили, отколкото си очаквала?

Тя отново поклати глава.

Лорлън се опита да се сети за всичко, което би могло да я изтощи до такава степен. Припомни си няколкото пъти, когато беше изчерпал напълно силата си. Беше отдавна, още като ученик. По време на битките с Акарин на Арената. Но тя каза, че този път не е виновен той.

Тогава той се сети. Веднъж учителят накара всеки ученик да се сражава срещу неколцина други. Това бе един от малкото случаи, когато Лорлън претърпя поражение.

Но сега беше твърде късно за занятия... Защо ще се бие срещу другите ученици? Лорлън се намръщи, когато в ума му изскочи едно име.

Регин. Момчето сигурно беше събрало поддръжниците си и я беше причакало някъде. Това беше смела и рискована постъпка. Ако Сония кажеше на Акарин за тормоза...

Но тя нямаше да го направи. Лорлън я погледна и усети как сърцето му се свива. В същото време неочаквано разбра, че се гордее с нея.

— Регин беше, нали?

Очите ѝ се разшириха от изумление. Той съзря стаената предпазливост и кимна.

— Не се тревожи, няма да кажа на никого, освен ако сама не поискаш. Ако искаш, ще разкажа на Акарин какво се е случило. — Ако го подслушваше, то значи вече знаеше. Той хвърли един поглед към пръстена и бързо отвърна глава.

Тя поклати глава.

— Не. Недейте. Моля ви.

Разбира се. Тя не искаше Акарин да знае.

— Стана неочаквано — додаде тя. — Вече ще стоя далеч от тях.

Лорлън леко кимна.

— Добре, а ако не успееш, винаги можеш да ме повикаш на помощ.

Крайчетата на устата ѝ се извиха в крива усмивка, след което тя си пое дълбоко дъх и започна да се изправя.

— Почакай. — Тя се спря и той я хвана за ръката. — Ето — каза той. — Това ще ти помогне.

Лорлън внимателно изпрати лек енергиен лечителски поток през дланта си към тялото ѝ. Тя го усети и очите ѝ се разшириха. Той не възстанови силата ѝ, но облекчи физическото изтощение. Раменете ѝ се изправиха и бледността от лицето ѝ изчезна.

— Благодаря ви — каза тя. Изправи се, погледна към седалището на Върховния повелител и раменете ѝ отново се отпуснаха.

— Няма да е винаги така, Сония — каза тихо той.

Тя кимна.

— Лека нощ, Разпоредителю.

— Лека нощ, Сония.

Той я изпрати с поглед, докато тя бавно се отдалечаваше. Надяваше се, че уверението му ще се осъществи, само че не знаеше как.

ГЛАВА 27

ПОЛЕЗНА ИНФОРМАЦИЯ

Лейди Тия отвори вратата на Магьосническата библиотека. Сония вдигна сандъчето с книги, внесе я вътре и я остави на бюрото на лорд Джулен. Лейди Тия внесе своето сандъче. Сония огледа полутъмната зала.

— Отдавна не съм идвала тук.

Тия започна да вади книгите от сандъчетата.

— Защо?

— „Учениците не се допускат вътре, освен ако не са придружаване от магьосник.“

Библиотекарката се изкиска.

— Трудно ми е да си представя наставникът ти да се мотае наоколо и да те наглежда. Всъщност дори не е нужно да искаш разрешението му. Сега можеш да ходиш сама, където поискаш.

Сония примигна изненадано.

— Дори тук?

— Да, но не забравяй, че сега си дошла да ми помогнеш. — Библиотекарката извади няколко книги и очите ѝ проблеснаха. Сония ги взе и тръгна след нея към стелажите в дъното на залата, а след това през една малка врата в другата зала, където никога не беше влизала досега. В средата ѝ имаше още рафтове, но покрай стените бяха подредени шкафове и сандъци.

— Това хранилище ли е?

— Да. — Тия започна да подрежда книгите по рафтовете. — Това са копия на учебниците от Ученическата библиотека. Когато старите се прокъсат, оттук вземаме други за подмяна. А в сандъците се съхраняват оригиналите.

Тия взе книгите от ръцете на Сония и тръгна към дъното на стаята. Двете минаха покрай един голям, тежък скрин, пълен с всевъзможни книги, от огромни томове до миниатюрни издания и купчини от свитъци. Стъклените вратички бяха подсилени с метална мрежа.

— А тук какво има?

Библиотекарката се обърна и очите ѝ проблеснаха.

— Тук са оригиналите на най-старите и най-ценни книги и карти на Гилдията. Те са твърде крехки, за да бъдат използвани. Виждала съм някои техни копия.

Сония надникна през стъклото.

— Някога разглеждали ли сте оригиналите?

Тя се приближи до Сония и погледна към книгите.

— Не, вратите са заключени с магия. Когато Джулен беше още млад, главният библиотекар му предостави достъп до книгите, но Джулен никога не го е отварял за мен. Веднъж ми каза, че тук се съхранява планът за проходите под Университета.

— Прходите? — Сония си спомни как лорд Фергън беше завързал очите ѝ и я беше превел през подземие, където беше заключил Сери.

— Казват, че земята под сградите на Гилдията е просто надупчена с подземни проходи. Сега никой не ги използва, макар да си мисля, че наставникът ти го прави, тъй като има навика да се появява и да изчезва на най-неочакваните места.

— И тук има карта?

— Така твърди Джулен, но подозирам, че просто ме дразни с това.

Сония стрелна Тия с поглед.

— Дразни ви?

Библиотекарката се изчерви и наведе очи.

— Беше отдавна, когато бяхме още млади.

— Не мога да си представя, че лорд Джулен някога е бил млад — каза Сония и тръгна след Тия към дъното на стаята. — Той е толкова строг и непристъпен.

Тия спря до един сандък, взе книгите от Сония и ги прибра вътре.

— Хората се променят — каза тя. — За съжаление той се изпълни с мисълта за собствената си важност, сякаш да си библиотекар е сравнимо с това да си Повелител на войните, например.

Сония се засмя.

— Директорът Джерик би казал, че познанието е по-важно от всичко останало, така че като пазители на познанието на Гилдията, вие

сте по-важни от Висшите магове.

Устните на библиотекарката се разтеглиха в усмивка.

— Мисля, че знам, защо Върховният повелител избра теб, Сония. Сега ми донеси останалите книги от бюрото на Джулен.

Сония се върна в залата. През последните две седмици почти всяка вечер беше помагала на лейди Тия. Макар истинската причина да бе желанието ѝ да се скрие от Регин, тя искрено се беше привързала към ексцентричната библиотекарка. След като затвореха библиотеката и започнеха да подреждат книгите, Тия ставаше почти толкова разговорлива, колкото жените, които перяха на река Тирали.

Тя с удоволствие слушаше, как Сония разказва за домашните си задания и ѝ даваше ценни съвети. Когато Сония не беше в настроение за разговори, лейди Тия със същото удоволствие си говореше самичка. Освен това тя бе неизчерпаем източник на информации за историята на Гилдията, знаеше безброй истории за вътрешни борби, политически скандали и дворцови интриги. Знаеше най-новите клюки. Сония с изненада научи слухове, които едва не бяха съсипали живота на Денил като ученик и с тъга изслуша разказа за бавната смърт на съпругата на Ротан от болест, която нито един Лечител не успял да спре.

Когато се връщаше с книгите, тя отново спря до скрина и го погледна замислено. Никой не използваше проходите под Университета. Особено Регин. А и както беше казала Тия, тя можеше да ходи където си пожелае.

Веднага щом влезе в стаята си, Ротан отиде до креслото си извади писмото от мантията си. Един куриер му го беше донесъл по време на почивката между занятията и макар любопитството да го измъчваше, той не се осмели да го разпечата в Университета.

Беше писал на Денил преди почти два месеца. Толкова време беше минало, откакто Акарин му беше отнел Сония. Оттогава само веднъж беше разговарял с нея. Когато един ученик от влиятелно семейство се беше обърнал към него с молба за допълнителни занимания, Ротан беше поласкан, но после стана ясно, че ученикът може да се занимава само във времето, когато Ротан трябваше да преподава на класа на Сония. Ротан разбра кой стои зад молбата.

Щеше да е грубо от негова страна да откаже, а и не се сещаше за никаква уважителна причина.

Ротан погледна писмото и се приготви да бъде разочарован. Дори Денил да се съгласеше да му помогне, вероятността да намери нещо, което да бъде използвано срещу Акарин, беше нищожна. Но писмото беше голямо и изненадващо дебело. Ротан счупи печата с треперещи ръце, сграбчи първия лист и започна да чете.

До Ротан

Много се радвам, че получих писмо от теб, стари приятелю! Наистина много пътувах, видях далечни страни и се сблъсках с други народи, култури и религии. Научих много и много разбрах. Ще ти разказвам всичко следващото лято, когато се прибера в Киралия.

Новините ти за Сония са невероятни. За нея това е щастлива промяна, макар да разбирам недоволството ти от отнемането на наставничеството ти. Знам, че точно твоите усилия я превърнаха в ученичка, достойна за вниманието на Върховния повелител. Но новото ѝ положение би трябвало да сложи край на проблемите ѝ с един определен ученик.

Силно съм разочарован, че съм пропуснал посещението на Дориен. Моля те, предай му моите поздрави.

С това писмо изпращам и малкото информация, която събрах от Голямата библиотека и няколко други източника. Надявам се да ти е полезна. Прекрасно разбирам иронията в ситуацията, за която ми говориш. Ако следващото ми пътуване се окаже плодотворно, двамата ще можем да добавим още една глава в книгата ни.

Твой приятел:

Денил

Ротан разгледа и останалите листи.

— Откъде е успял да намери всичко това? Блестящия храм, Гробниците на белите сълзи... — мърмореше удивено той. После се

засмя. — Само няколко други източника, а?

Върна се към първата страница и потъна в четене. Беше стигнал едва, едва до третата, когато на вратата се почука. Ротан се сепна и скочи от креслото с разтуптяно сърце. Зачуди се къде да скрие обемистото писмо, после изтича до библиотеката и го пъхна в една голяма книга. Тя доста се изду, но на пръв поглед никой нямаше да го забележи.

Чукането се повтори и Ротан забърза към вратата. Пое си дълбоко дъх и се приготви за най-лошото. Когато отвори вратата и видя възрастното семейство, той въздъхна с облекчение.

— Ялдан и Езрил. Влезте.

Отидоха във всекидневната.

— Как си, Ротан? — попита Езрил. — Не сме те виждали от доста време.

Ротан сви рамене.

— Добре съм. А вие?

— Отлично — отвърна Езрил. Тя се поколеба и погледна Ялдан.

— Искате ли чаша суми? — предложи Ротан.

— Да, благодаря — рече Ялдан.

Двамата се настаниха в креслата, а Ротан отиде да вземе подноса си с чаши. Докато приготвяше сумито, Ялдан му разказваше за разни гилдийски дреболии. Ротан реши, че наистина отдавна не се е виждал със старите си приятели. Езрил продължаваше да мълчи, докато Ротан си наливаше втората чаша суми.

— Искам всеки първоден да вечеряш с нас, Ротан — каза най-накрая тя.

— Наистина ли? — Ротан се усмихна. — С удоволствие. Но всеки първоден?

— Да — рече твърдо тя. — Ние знаме какъв шок беше за теб отнемането на Сония. Тя никога не те посещава, което сигурно е ужасно разочароващо за теб, предвид всичко, което направи за нея. Въпреки допълнителните й занимания, тя...

— Едва ли успява да се справи — прекъсна я Ялдан. После се усмихна на Ротан. — Сигурен съм, че когато се поосвободи, ще те посети. Междувременно не можем да ти позволим да падаш духом.

— Той има предвид, че не трябва всяка вечер да си сам.

— Особено след като Денил е в друга страна — додаде Ялдан. — Трябва да си отдъхнеш от общуването с учители и ученици.

— А и Тания каза, че отново си започнал да взимаш немин — обади се Езрил с тих глас. — Не й се сърди, че ни каза. Тя е загрижена за теб — както и ние.

— Та ще идваш ли? — попита Ялдан.

Ротан погледна разтревожените лица на приятелите си и се засмя.

— Но разбира се. С удоволствие.

Сония вървеше бавно по коридора. Стараеше се да стъпва колкото се може по-тихо, но звукът от стъпките ѝ все пак се разнасяше надалеч. Тя надникна предпазливо зад ъгъла и въздъхна с облекчение, когато видя, че няма никой.

Беше късно. Много по-късно от обичайното. Две седмици беше успявала да избегне срещата с Регин и бандата му. Тя или се връщаше от библиотеката заедно с лейди Тия, или избираше заплетен маршрут по коридорите. Всеки път, когато се озоваваше в главния коридор, забелязваше някой от учениците да я чака. Но те нямаше да се осмелят да я нападнат там. Рискът да бъдат хванати от някой магьосник беше твърде голям. По същата причина никога не я причакваха близо до библиотеката.

Сония се надяваше, че на съюзниците на Регин най-накрая ще им омръзне и ще изгубят интерес. За всеки случай започна да оставя кутията си в библиотеката, вместо да я носи обратно в стаята си. Предишния път, когато им омръзна да я измъчват с шокови удари, бяха съсипали всичките ѝ записки и книги. Тогава ѝ се беше наложило да остави кутията в коридора, защото нямаше сили да я носи, а да върви тихо означаваше да върви бавно и то точно тогава, когато ѝ се искаше да тича. Не за пръв път се зачуди дали обувките на магьосниците нарочно не са направени шумни. Независимо колко внимателно стъпваше, ехото от стъпките ѝ се разнасяше по коридорите. Сония въздъхна. Доскоро с удоволствие изследваше университетските коридори. А сега въздъхваше с облекчение в мига, когато се озовеше в дома на Върховния повелител.

Дочу сподавен смях и рязко спря, осъзнавайки, че те са блокирали пътя ѝ до главния коридор. Но този път не знаеха, че ги е чула. Ако побегнеше назад и минеше през порталната стая, можеше да скрие във вътрешните коридори.

Тя се обърна и побягна.

— Бягай, Сония, бягай! — разнесе се гласът на Регин и коридора се изпълни със смях и тропот.

Тя сви зад ъгъла, после зави в друга посока. Появи се позната врата. Тя сграбчи дръжката и се шмугна вътре. Без да проверява дали я следват, прекоси стаята, отвори противоположната врата и побягна по коридора.

Зави зад близкия ъгъл, после отново смени посоката, влезе в друг коридор... И на края му стоеше ухилен ученик.

Сония рязко спря и го зяпна слисано. Явно знаеха и за вътрешните коридори. Усмивката на момчето се разшири и тя присви очи. Очевидно бе оставен там, за да я дебне. Но беше сам и нямаше да ѝ е трудно да го преодолее.

Ученикът като че ли прочете мислите ѝ. Усмивката му изчезна, на лицето му се изписа тревога и той отстъпи встрани. Сония се шмугна през вратата, прекоси стаята и отново се озова в обичайния и коридори. Някъде зад нея се затвори врата и тя отново се затича. Главният коридор беше съвсем наблизо. Тя зави зад един ъгъл, после още един и попадна под дъжд от червен огън.

Предпочете да не вдига веднага щита си, с надеждата да запази силата си колкото се може по-дълго. Прониза я болка и пред очите ѝ причерня...

Когато се свести, лежеше на пода. Заслепи я нов проблясък и тя се сгърчи от болка, но след преминаването на първоначалния шок, успя да издигне бариера.

Подпря се на земята и с усилие се изправи. Пред нея стояха Регин и още четирима ученици. Други трима блокираха пътя към главния коридор. Иззад ъгъла се появиха още двама, после още трима... Тринайсет души. Повече от предишния път. Тя се приготви за най-лошото.

— Здравей, Сония — усмихна се Регин. — Как така се случва, че винаги се натъкваме един на друг?

Учениците се разхилиха. Този път на лицата им нямаше и сянка от съмнение. Никой не ги беше повикал да отговарят за това, че я бяха измъчвали, което доказваше правотата на Регин, че тя няма да каже нищо на Акарин.

Регин притисна ръка към сърцето си.

— Какво странно нещо е любовта — рече замислено той. — Мислех си, че ме мразиш, а сега виждам, че ме следваш навсякъде!

Един от учениците му подаде малка хартиена кутийка. Сония се намръщи. В такива кутийки обикновено продаваха захаросани ядки или други сладки.

— Ах! Подарък! — извика Регин и отвори капака. — Знак на уважението ми към теб.

Вътре имаше нещо, което приличаше на бонбони с ярка обвивка. Силна миризма удари Сония в носа и тя усети как ѝ се повдига. „Късчета харел — помисли си тя, — или оборска тор. А може би и двете“. Регин извади едно.

— Искаш ли да ти го сложа в устата, както правят младите влюбени? — Той се обърна към другарите си. — Но първо искам да те сгрея.

Той удари по щита ѝ и останалите се присъединиха към него. Стомахът ѝ се сви от ужас. При толкова много нападатели нямаше да издържи дълго. Тя се обърна и се опита да се придвижи към главния коридор, но след няколко крачки разбра, че бързо губи сили, а противниците ѝ не отслабват натиска.

Сония се спря. Пътят до вратата на Университета ѝ беше отнел ужасно много време. Тогава ѝ се искаше да си беше оставила поне малко енергия, за да може да се изправи и да върви. За да я съхрани, трябваше да свали щита си малко по-рано и да се престори на напълно изтощена. Да, това може би щеше да свърши работа.

Но когато погледна към кутията от сладки, тя изведнъж промени намеренията си. Щеше да издържи колкото се може повече. Когато Регин се опита да ѝ пхне „сладкиш“ в устата, щеше да му го изплюе в лицето.

Тя усети как и последните ѝ сили я напускат. Застена от болка под дъжда от шокови удари. Коленете ѝ омекнаха и тя се отпусна на пода. Когато огнят най-после спря, тя отвори очи и видя Регин да коленичи до нея, хванал един от „сладкишите“ в ръка.

— Какво става тук?

Регин потрепери и пребледня. Той бързо скри „сладкиша“ и се изправи. Сония видя приближаващия се магьосник и усети как лицето ѝ пламва. Лорд Ийкмо застана в коридора със скръстени ръце.

— Кажете ми! — рече със заповеден тон той.

Регин се поклони и останалите ученици бързо последваха примера му.

— Просто си играем, милорд — каза той.

— Играете си, значи. — Ийкмо се намръщи. — Нима правилата на тази игра отменят правилата на Гилдията? Битките извън Арената са забранени.

— Ние не се бием — обади се един от учениците. — Само си играем.

Ийкмо присви очи.

— Така ли? Като нанасяте шокови удари върху беззащитна млада жена?

Регин преглътна.

— Щитът ѝ падна преди да го усетим, милорд.

Лорд Ийкмо повдигна вежди.

— Млади човече, изглежда сте нито толкова дисциплиниран, нито толкова добър във Воинските умения, колкото твърди лорд Гарел. Сигурен съм, че лорд Болкан ще се съгласи с мен. — Ийкмо огледа всички поред, запомняйки лицата им. — Веднага се връщайте в стаите си.

Учениците бързо се отдалечиха. Ийкмо се обърна към Сония и тя съжали, че не ѝ беше останала достатъчно сила, за да се измъкне докато той още беше зает с учениците. Той изглеждаше твърде разочарован. Тя подви крака и се изправи, олюлявайки се.

— Откога продължава това?

Тя се поколеба, защото не искаше да си признава, че не ѝ е за първи път.

— Около час.

Той поклати глава.

— Колко са глупави тези ученици. Да нападат избраницата на Върховния повелител? И то в група. — Той я погледна и въздъхна. — Не се безпокой, това няма да се повтори.

— Моля ви, не казвайте на никого.

Той я погледна замислено. Тя направи крачка напред, но ѝ се зави свят и беше принудена да се подпре на стената. Ийкмо я хвана под ръка и Сония усетил мекия поток лечителска енергия. Когато световъртежът престана, тя избута ръката му.

— Кажи ми, отвърна ли на ударите?

Тя поклати глава.

— Защо не?

— Какъв е смисълът?

— Никакъв, но в повечето случаи хората се опитват да се съпротивляват поне от гордост. Но ти сигурно си имала причина да не го правиш.

Той я погледна очаквателно, но тя наведе глава и замълча.

— Ако беше нанесла удар по някой от най-слабите, сигурно щеше да ги изтощиш точно така, както са източили теб. Това поне щеше да обезкуражи останалите.

Сония се намръщи.

— Но те нямаха щитове. Ами ако нараня някой от тях?

Той се усмихна, доволен.

— Това е отговорът, който исках да чуя. Но въпреки това смятам, че има и друга причина.

Сония усети прилив на гняв. Той отново се опитваше да проникне в душата ѝ, да открие слабостите ѝ. Но това не беше урок. Не беше ли достатъчно унижението да бъде намерена от него? Тя искаше да я остави на мира, затова се сети за нещо, което обикновено притесняваше магьосниците.

— Ще изпитате ли желание да нанесете удар, ако сте видели как едно момче умира от ръцете на магьосници?

Той не отвърна поглед. Всъщност в очите му се появи разбиране.

— Аха — рече той. — Ето каква била работата.

Тя го погледна ужасена. Нима той е готов да превърне и трагедията от Прочистването в поредната си лекция? Тя усети как гнева ѝ се засилва и разбра, че няма да успее да се сдържа още дълго време.

— Лека нощ, лорд Ийкмо — процеди тя през стиснати зъби и после му обърна гръб и тръгна към главния коридор.

— Сония! Върни се!

Тя не му обърна никакво внимание. Той отново я повика с гневен повелителен тон. Борейки се с огромната умора, тя ускори крачка.

Когато стигна до коридора, тя усети как гневът ѝ стихва. Ийкмо щеше да я накара да съжалява за невъзпитаното ѝ поведение, но това въобще не я притесняваше. Тя искаше единствено да легне в топлото си легло и дни наред да спи.

ГЛАВА 28

ТАЕН ПЛАН

Вратата се отвори и ярката слънчева светлина заслепи Лорлън. Той заслони очите си с ръка и излезе след Акарин на покрива на Университета.

— Имаме си компания — отбеляза Акарин.

Лорлън проследи погледа му и забеляза фигура с червена мантия, облежната на парапета.

— Лорд Ийкмо. — Лорлън се намръщи. — Сигурно Болкан му е дал достъп дотук.

Акарин изсумтя неодобрително.

— Върху тази врата са отпечатани толкова самоличности, че вече се чудя защо изобщо си правим труда да я заключваме.

Той тръгна към Воина. Лорлън забърза след него, притеснен, че Акарин може да отнеме достъпа на Ийкмо до покрива.

— Ако Болкан не го уважаваше, нямаше да му даде достъп до покрива.

— Естествено. Нашият Повелител на войните знае, че методите му не са подходящи за всеки ученик. И прекрасно разбира, че Ийкмо отвлича вниманието от собствените му слабости.

Ийкмо не ги забелязваше. Той стоеше, облежнат на перилата и гледаше надолу към нещо. Когато Акарин се приближи на няколко крачки от него, Ийкмо изведнъж се изправи.

— Върховни повелителю, Разпоредителю!

— Здравейте, лорд Ийкмо — кача учтиво Акарин. — Не съм ви виждал тук досега.

Ийкмо поклати глава:

— Рядко се качвам тук — само когато искам да размишлявам на спокойствие. Бях забравил каква красива гледка се разкрива от покрива.

Лорлън погледна към града, към виещата се в далечината река, към сградите на Гилдията. Когато се обърна към градината, той видя няколко ученици, които бяха излезли да се поразходят през почивката.

По земята все още имаше неразтопен сняг, но яркото слънце предвещавахе настъпването на пролетта.

На една от близките пейки Лорлън забеляза позната фигура, Сония седеше, погълната от някаква книга.

— Обектът на моите размишления — призна си Ийкмо.

— Напредва ли? — попита Акарин.

— Не толкова бързо, колкото се надявах. — Ийкмо въздъхна. — И още се притеснява да нанася удари. Започвам да разбирам защо.

— Така ли?

Ийкмо се усмихна криво.

— Тя е твърде добра.

— Какво имате предвид?

— Притеснява се, че може да нарани някого — дори враговете си. — Ийкмо се намръщи и погледна Върховния повелител. — Снощи хванах Регин и още няколко ученици да я тормозят. Бяха я докарали до пълно изтощение и използваха шокови удари.

Лорлън усети как в сърцето му прескочи удар.

— Шокови удари — изсъска той.

— Припомних им правилата на Гилдията и ги изпратих по домовете им.

Ийкмо погледна очаквателно Върховния повелител, но Акарин не каза нищо. Той наблюдаваше Сония с такова напрежение, че Лорлън се изненада, че момичето не усеща нищо.

— Колко бяха? — попита той.

Ийкмо се намръщи.

— Дванайсет или тринайсет. Почти всички мога да ги назова поименно.

— Няма нужда. Няма да даваме гласност на този случай. Върховният повелител погледна към Воина. — Благодаря, че сподели това с мен, Ийкмо.

Ийкмо изглеждаше така, сякаш се кани да каже още нещо, но просто кимна и тръгна към вратата. Акарин отново погледна надолу и устните му се разтеглиха в полуусмивка.

— Дванайсет или тринайсет. Силата ѝ нараства със забележителни темпове. Спомням си един ученик от моя клас, чиято сила нарастваше също толкова бързо.

Лорлън погледна втренчено Акарин. На ярката слънчева светлина лицето му изглеждаше покрито с нездрава бледност. Под очите му имаше тъмни сенки, но погледът му беше остър както винаги.

— Доколкото си спомням ти напредваше също толкова бързо.

— Често съм се чудел дали щяхме да го постигнем, ако не се опитвахме непрекъснато да се надминаваме един друг.

Лорлън сви рамене.

— Сигурно.

— Не знам. Може би съперничеството ни се отрази добре.

— Добре ли? — Лорлън се изсмя рязко. — Добре за теб. Повярвай ми, във второто място няма нищо добро. Когато бях до теб, никой не ми обръщаше внимание — поне що се отнася до жените. Ако знаех, че накрая и двамата ще останем ергени, въобще нямаше да ти завиждам толкова.

— Да ми завиждаш? — Усмивката на Акарин изчезна. Той се извърна и впери поглед в хоризонта. — Не. Не съм за завиждане.

Той произнесе последните думи толкова тихо, че Лорлън не бе сигурен, че ги е чул. Той отвори уста, за да попита защо, но погледът на Акарин се плъзна към разрушената Наблюдателница.

— Как вървят плановите на Девин за възстановяването на Наблюдателницата?

Лорлън въздъхна и отново насочи вниманието си към проблемите на Гилдията.

В ранния следобед Денил и Тайенд най-после оставиха зад гърба си последните къщи от предградията на Капия. Пред тях се простираха поля и овощни градини. Сред морето от зеленина се забелязваха червеникавокафявите парчета разорана земя.

Конете вървяха бавно по пътя. Слугите бяха изпратени напред, за да известят сестрата на Тайенд за пристигането им. Домът ѝ беше първата им спирка в маршрута. Денис се усмихна доволна, предвкушайки почивката.

— Хубаво е, че отново сме на път, нали? — каза Тайенд.

Денил погледна изненадано спътника си.

— Вие, изглежда, наистина го очаквахте с нетърпение.

— Да. Не трябваше ли?

— Мислех си, че последното ни пътуване ви е отказало напълно. Тайенд сви рамене.

— Имахме някои неприятни преживявания, но като цяло не беше чак толкова зле. Този път ще се придържаме в границите на Елийн и пред цялото време ще бъдем на твърда земя.

— Убеден съм, че ако изведнъж усетите липсата на приключения, винаги можем да намери някое езеро или река, където да наемем лодка.

— Търсенето в чужди библиотеки винаги е достатъчно приключение — заяви Тайенд. Той погледна към хоризонта. — Интересно кой от демовите съхранява книгите, които са ни нужни.

— И дали наистина са ни нужни — сви рамене Денил. — Ние не знаем почти нищо. Може би демът, когото е посещавал Акарин, живее в другия край на страната, а той е ходил в планината по съвсем други дела.

— Но къде е отишъл след това? — Тайенд хвърли кос поглед към Денил. — Ето това ми е най-интересно. Знаем, че Акарин е ходил в планината, а после следите му се губят. Никакви записки, никакви спомени. Съмнявам се тайно да се е върнал в Капия. А до завръщането му в Гилдията са минали още няколко години. През цялото време ли е останал в планината? Дали ги е обходил на север или на юг? Дали не ги е прекосил?

— Към Сачака?

— В това има смисъл. Сачаканската империя е достатъчно стара, за да бъде наречена древна, а магията в нея е била силно развита. Възможно е там да има сведения за някои по-древни магически култури.

— В нашите библиотеки има достатъчно материали за империята — каза Денил. — Съмнявам се, че в Сачака е останало нещо за откриване. Гилдията е унищожила всичко, което не е успяла да вземе след войната.

Тайенд повдигна вежди.

— Колко мило от тяхна страна.

Денил сви рамене.

— Времената са били други. Гилдията тъкмо е била сформирана. След ужасите на войната магьосниците са били готови на всичко, за да предотвратят следващата. Те са знаели, че ако позволят на

сачаканските магьосници да запазят знанието си за магията, войните между двете държави няма да имат край.

— И превърнали процъфтяващата държава в пустиня.

— Отчасти. Зад пустинята се простират плодородни земи, там има поля, села и градове. И Арвис, столицата им.

Тайенд се намръщи.

— Смятате ли, че Акарин е отишъл там?

— Никога не съм чувал някой да го е твърдял.

— Защо той държи пътуването си в тайна? — Тайенд се замисли.

— Може би е прекарал всичките тези години в проучване на Сачаканската империя и не е намерил нищо, а след това се е чувствал твърде засрамен, за да го признае. Или пък — усмихна се той, — може да е прекарал времето си в безцелно мотаене и също не е искал да си го признае. А може да е направил нещо, което Гилдията не би одобрила — или пък се е влюбил в някоя сачаканска девойка, оженил се е за нея и се е заклел никога да не се върне в Киралия, но тя е починала или го е изоставила и той...

— Имате много бурно въображение, приятелю мой.

Тайенд се усмихна:

— А може би се е влюбил в някой прекрасен сачакански младеж. Властите са разбрали за това и са го прогнали от страната.

— Тайенд Тремелин, говорите за Върховния повелител — рече твърдо Денил.

— Подобни предположения обиждат ли ви? — Гласът на учения прозвуча леко предизвикателно.

Денил го погледна твърдо.

— Възможно е да поровя из миналото му, за да подпомогна на изследванията си, Тайенд, но това не означава, че не уважавам мъжа или поста му. Не мога да допусна спекулации по негов адрес.

— Разбирам. — Лицето на Тайенд помръкна и той наведе глава.

— Във всеки случай — добави Денил, — последното ви предположение е просто смешно.

Тайенд се усмихна лукаво:

— Откъде сте толкова сигурен?

— Акарин е могъщ магьосник. Властите да го прогонят от страната? Едва ли.

Тайнед отново се усмихна и поклати глава. След известно мълчание той попита:

— А какво ще направим, ако разберем, че Акарин е отишъл в Сачака? И ние ли ще отидем там?

— Хмм. — Денил се обърна и погледна назад. Капия се беше изгубила зад хълмистите планини. — Зависи колко време ще ми отнемат посланическите ми задължения.

Когато Еренд започна да се вайка заради предстоящата му ежегодна обиколка на страната, Денил предложи да тръгне вместо него. Еренд изпадна във възторг.

Денил реши, че му се предоставя отлична възможност да продължи изследването, без да предизвиква упреци, че е пренебрегнал преките си задължения. Но докато се подготвяше за пътуването, той с ужас осъзна, че ще се наложи да прекара доста време в отдалечени селища, където въобще няма библиотека. А освен това Еренд обикновено пътуваше през лятото, а то беше още далеч. Денил изгаряше от нетърпение и успя да внуши на Еренд, че обиколката може да започне и по-рано. Но пък не успя да промени маршрута ѝ.

— И какво точно ще правите? — попита Тайнед.

— Ще посетя демовете, които живеят по тези места, ще поговоря с магьосниците, ще потвърдя магическия потенциал на децата, които кралят ще изпрати в Гилдията. Надявам се, че няма да ви стори отегчително.

— Аз ще поровя из частните библиотеки. Това си струва десет пътувания. Освен това ще посетя сестра си.

— Какво представлява тя?

Лицето на Тайнед грейна в усмивка.

— Тя е забележителна жена. Мисля, че тя усети наклонностите ми много преди самия мен. Мисля, че ще я харесате, въпреки навика ѝ да говори без заобикалки, което е доста смущаващо. — Той посочи пътя пред тях. — Виждате ли онази редица от дървета? Там започва пътят към нейното имение. Да побързаме. Не знам за вас, но аз съм гладен!

Тайнед препусна в галоп, а Денил чу как коремът му закъркори. Той погледна към дърветата и също пришпори коня си. Скоро двамата слязоха от главния път, минаха под една каменна арка и тръгнаха към виждащата се в далечината къща.

След приключването на вечерните занятия Сония отиде в библиотеката и забеляза тъмните сенки под очите на Тия.

— До късно ли останяхте снощи, милейди?

Библиотекарката кимна.

— Когато доставят новите партии книги се налага да оставам до късно. Няма кога друг път да ги разпределям. — Тя се прозина и се усмихна. — Благодаря ти, че остана да ми помогнеш.

Сония сви рамене.

— И тези сандъчета ли са за Магьосническата библиотека?

— Да. Нищо интересно. Просто още учебници. — Двете вдигнаха по едно сандъче и тръгнаха към Магьосническата библиотека. Лорд Джулен ги посрещна и вдигна изненадано вежди.

— Виждам, че си имаш помощничка — отбеляза той. — Мислех, че Лорлън е отклонил молбата ти.

— Сония сама пожела да ми помогне.

— Не трябва ли да учиш, Сония? Според мен избраницата на Върховния повелител трябва да се занимава с по-интересни неща от това да носи сандъчета с книги.

Сония го погледна невинно.

— Можете ли да ми предложите по-добро място, където да прекарвам свободното си време, милорд?

Той изкриви устни и изсумтя.

— Стига да имаш свободно време. — Той погледна Тия. — Аз смятам там да се оттегля. Лека нощ.

— Лека нощ, лорд Джулен — отвърна Тия.

Когато начумереният магьосник си тръгна, Тия тръгна към хранилището. Сония се засмя.

— Според мен той ревнува.

— Ревнува ли? — Тия се обърна и се намръщи. — От какво?

— Вие си имате помощничка. И то ученичката на Върховния повелител.

Тия повдигна едната си вежда.

— Твърде много се цениш.

Сония се намръщи.

— Не съм го искала. Но съм готова да се обзаложа, че Джулен се чувства уязвен, че някой доброволно се е съгласил да ви помага.

Тия сви усти, сякаш се опитваше да скрие усмивката си.

— Да побързаме тогава. Ако наистина искаш да ми помагаш, недей просто да стоиш и да развиваш теории.

Внесоха книгите в хранилището и започнаха да ги подреждат по местата им. Сония устоя на изкушението да погледне към скрина със старите книги и карти, и се съсредоточи върху разпределянето. Тия се прозя няколко пъти.

— Колко късно приключихте снощи? — попита Сония.

— Много късно — призна Тия.

— Защо не ме оставите да се оправям сама с това?

Тия я погледна невярващо.

— Ти наистина имаш излишък от енергия, Сония. — Тя въздъхна. — Но не трябва да те оставям тук сама. А ако те заключа, после ще трябва да се връщам и да те пускам.

Сония сви рамене.

— Сигурна съм, че няма да ме забравите. — Тя погледна натрупаните книги. — Мога да ви помогна с това, но не и с каталогизирането. Докато подреждам книгите, вие можете да ги опишете.

— Добре. Отивам да се оправя с картотеката. Ще се върна след час. — Тя се усмихна. — Благодаря, Сония.

Сония изпрати библиотекарката до вратата, като едва сдържаше нетърпението си. Когато остана сама, тя се огледа. Във въздуха проблясваха пращинки, оцветени в жълто от магическото ѝ кълбо. В сумрака рафтовете с книги като че ли се простираха до безкрайност.

Сония се усмихна, върна се в хранилището и бързо започна да подрежда книгите по местата им. Броеше секундите, защото знаеше, че разполага само с час. Щом изпразни сандъчетата, тя ги заряза и отиде при скрина.

Внимателно проучи ключалката с очите и със съзнанието си. Тия беше казала, че вратата е запечатана и с магия, което наистина се оказа така.

Макар ключалката да беше доста по-сложна от всички, с които си беше имала работа досега, Сония всъщност се притесняваше дали ще се справи с магията. Дори и да успееше, намесата ѝ щеше да бъде забелязана и магическата ѝ следа — разпозната.

Когато Сери я учеше как да отключва ключалки, той ѝ беше казал първо да потърси друг начин. Понякога човек можеше да намери по-лесен път за проникване от разбиването на ключалки. Тя огледа пантите на вратите и изруга под носа си, когато установи, че се намират от вътрешната страна.

След това се зае да оглежда цялата мебел, провери внимателно всички сглобки и ъгли. Скринът беше стар, но здрав и добре изработен. Тя сви замислено устни, след това придърпа един стол и се качи върху него, за да може да огледа и отгоре. И там не откри никакви слабости. Сония въздъхна и скочи на пода.

Оставаха ѝ дъното и задната стена. За да може да разгледа скрина отдолу, тя трябваше да го повдигне с магия, след което да пропълзи под него и да огледа дъното. Макар да се беше възстановила напълно от снощното си изтощително преживяване, тя не беше сигурна дали ще успее да повдигне скрина и да го задържи стабилен във въздуха. Нима толкова силно желаете тази карта?

Сония погледна през стъклото към книгите и свитъците. Между нея и евентуалния път за бягство от Регин стояха само едно тънко стъкло и телена мрежа. Тя раздражено прехапа устна.

Тогава забеляза нещо странно на задната стена. По дължината ѝ се забелязваха две линии, които бяха твърде прави, за да са просто естествени цепнатини в дървото. Задната част на скрина очевидно беше твърде голяма, за да бъде покрита от един голям дървен панел. Сония се наведе напред и огледа линиите, за да провери дали стигат до дъното. Не стигаха.

Тя се премести отстриани и надникна в процепа между задната част на скрина и стената. Създаде мъничко светлинно кълбо, за да освети тясното пространство и откри нещо странно.

До задната стена на скрина се забелязваше нещо с размери на учебник, но направено от дърво. Сония отстъпи назад, пое си дълбоко дъх и бавно обгърна с магия скрина, като внимавахе да не осъществи контакт с омагьосаната ключалка. С малко усилие на волята, тя го повдигна. Скринът леко се олюля. Сония се концентрира, бавно го премести встрани от стената, както се отваря врата и леко го пусна на пода. Няколко фарини се разбягаха панически от мрежите си.

Сония тихичко въздъхна и осъзна, че сърцето ѝ бие ускорено. Ако някой я видеше какво прави, проблемите ѝ нямаше да имат край.

Тя надникна отново през стъклените врати и с облекчение установи, че нищо не е помръднало от мястото си. Заобиколи скрина и видя, че предметът е просто малка картина, закачена на стената. Когато огледа задната стена обаче, тя ахна от изумление.

В дървената плоскост беше изрязан малък квадрат. Сония с лекота изчопли с нокти отрязаното парче и пред очите ѝ се разкриха подредените свитъци и няколко книги.

Сърцето ѝ биеше ускорено. Тя се поколеба дали да бръкне и вътре. Очевидно отворът е бил изрязан от някого. Дали през цялото време го е имало? Или някой го е изрязал по-късно, за да може незабелязано да вземе нещо отвътре? Тя не усети никаква магическа бариера около дупката. Бръкна внимателно вътре и измъкна един от свитъците.

Това беше план на жилищната сграда на магьосниците. Сония го огледа внимателно, но не откри отбелязани никакви тайни проходи. Остави свитъка на мястото му и извади друг. Този път попадна на подробен план на жилищната сграда на учениците. И тук не бяха отбелязани никакви проходи.

Третият свитък беше карта на Университета и пулсът ѝ се ускори. Но на нея също не беше отбелязано нищо необичайно. Разочарована, Сония я върна на мястото ѝ и тъкмо се нахвана да вземе друг свитък, когато нещо привлече погледа ѝ.

Между страниците на една книга стърчеше лист хартия. Изпълнена с любопитство, тя издърпа книгата и я погледна.

— „Вселенска магия“ — прочете тя на глас. Това беше един от ранните текстове, които изучаваха в часа по история. Под заглавието беше написано с избеляло мастило: „Копие на Върховния повелител“.

Сония усети как я полазват студени тръпки. Изведнъж изпита непреодолимо желание да остави обратно книгата, да върне скрина на мястото му и да напусне библиотеката, колкото се може по-бързо. Тя си пое дълбоко дъх и се опита да прогони страховете си. Библиотеката беше заключена. Дори Джулен или Тия да се върнеха, тя щеше да ги чуе. Макар че щеше да се наложи да действа бързо, тя сигурно щеше да смогне да върне скрина на мястото му преди някой да успее да влезе в хранилището.

Сония отвори книгата на мястото, където беше пъхнато листчето, огледа страниците и разпозна част от текста. В него нямаше нищо

странно или необичайно, което да оправдава маркера. Тя сви рамене и сложи листа хартия обратно.

Изведнъж сърцето ѝ подскочи. На обратната страна на листа бяха нарисувани ръчно три малки карти на Университета — по една за всеки етаж. Сония се взря внимателно и почувства как я изпълва вълнение. На останалите карти стените бяха представени като плътни линии; тук те бяха кухи и върху тях бяха отбелязани врати, за чието съществуване тя дори и не предполагаше. Вътре в стените се забелязваха загадъчни маркировъчни кръстчета. На третата карта, която показваше приземния етаж, беше нарисувана мрежа от проходи, които излизаха извън стените на Университета.

Беше я открила! Картата на подземните проходи. Или по-точно карта находите из целия Университет.

Тя стисна здраво листа хартия и отстъпи назад. Да я вземе ли или някой ще забележи липсата ѝ? Може би трябваше да я прекопира. Колко време ѝ беше останало? Дали щеше да успее да я запомни?

Тя наведе поглед към листа хартия и огледа внимателноходите. Забеляза един малък символ, нарисуван на една от вътрешните стени до Библиотеката на магьосниците. Когато се вгледа по-отблизо, тя осъзна, че това е стената до която стоеше в момента, а самия лъч отбелязваше точно...

Тя се обърна и погледна картината, която висеше зад скрина. Защо ѝ е на картината да виси там? Сония хвана рамката, повдигна я и затаи дъх.

В стената беше изрязана малка квадратна дупка. Когато надникна през нея, тя забеляза малко квадратче светлина върху отсрещната стена, на една ръка разстояние.

Бързо пусна картината на мястото ѝ. Сърцето ѝ биеше като полудяло. Това не беше просто съвпадение. Онзи, който беше изрязал дупката, я беше направил, за да може да бръкне в скрина.

Можеше да е била пробита преди векове. А можеше и да е направена наскоро. Когато отново погледна към картата, тя разбра, че няма да успее да я запомни. А и след като вече знаеше, че някой може да се върне при скрина и да забележи липсата ѝ, тя не смееше и да я вземе със себе си. Но нямаше как да си тръгне с празни ръце. Едва ли щеше да получи втори шанс да се добере до скрина.

Сония се върна при бюрото на лорд Джулен и намери тънък лист хартия, писалката и мастилницата му. Тя постави хартията върху картата и започна да повтаря линиите колкото се може по-бързо. Докато работеше, устата ѝ пресъхна и дишането ѝ се учести. Имаше чувството, че мина твърде много време, но най-накрая приключи. Тя сгъна копието и го прибра в джоба на мантията си.

Едва тогава дочу слабия звук от приближаващи стъпки. Тя тихо изруга, почисти бързо писалката на Джулен и върна всичко по мястото му. После изтича в хранилището, прибра картата в книгата и я върна обратно на рафта. Докато връщаше изрязаното парче дърво на мястото му тя чу как стъпките спират пред вратата на библиотеката. Сония бързо се отдалечи от стената и се съсредоточи върху скрина.

Спокойно! Тя си пое дълбоко въздух, повдигна шкафа и го долепи обратно до стената.

Вратата на библиотеката се затвори.

— Сония?

Девојката осъзна, че цялата трепери и затова реши да не се доверява на гласа си.

— Ммм? — отвърна тя.

Тя се появи на вратата на хранилището.

— Готова ли си?

Сония кимна и вдигна празните сандъчета.

— Съжалявам, че толкова се забавих. — Тия се намръщи. — Изглеждаш ми малко... неспокойна.

— Тук е малко страшно — призна си Сония. — Но иначе съм добре.

Тия се усмихна.

— Да, понякога е така. Но благодарение на теб всичко е готово и можем най-после да се приберем и да поспим.

Докато вървеше след Тия към изхода, Сония притисна ръката си към джоба, в който лежеше картата, и се усмихна.

ГЛАВА 29

ОТКРОВЕНИЕ

Сония си пое дълбоко дъх и влезе в стаята за упражнения на Ийкмо. Застана до затворената врата, навела поглед към земята.

— Милорд — започна тя. — Извинявам се, че не ви се подчиних онази нощ. Вие ми помогнахте, а аз се държах грубо.

Ийкмо помълча известно време, след което се изсмя.

— Няма нужда да ми се извиняваш за това, Сония.

Тя вдигна поглед и с облекчение видя, че той се усмихва. Магьосникът ѝ посочи един стол и тя послушно седна.

— Трябва да разбереш, че това е моята работа — каза ѝ той. — Вземам ученици, които имат проблеми в усвояването на Воинските умения и разбирам защо това е така. Но във всичките ми случаи досега, с изключение на твоя, учениците търсеха помощта ми по собствено желание. Когато осъзнавах, че смятам да разглеждам лични въпроси, които може би са причината за техните проблеми, те трябваше да избират между три варианта: да приемат методите ми, да си намерят друг учител или да си изберат друга дисциплина. Но ти? Ти си тук, защото така пожела наставникът ти. — Той я прогледна право в очите.

— Прав ли съм?

Сония кимна.

— Никак не е лесно човек да харесва онова, което не му се удава. — Магьосникът я погледна сериозно. — Искаш ли да станеш по-добра в тази дисциплина, Сония?

Тя сви рамене.

— Искам.

Ийкмо присви очи.

— Подозирам, че не го казваш от сърце, Сония. Няма да издам отговора ти на твоя наставник, ако това те притеснява. Ако отговориш отрицателно, няма да се отнасям с теб по-зле. Внимателно обмисли въпроса ми. Наистина ли искаш да усъвършенстваш тази дисциплина?

Сония погледна встрани и се замисли за Регин и последователите му. Може би уроците на Ийкмо щяха да ѝ помогнат да се защитава по-добре... но ако толкова много ученици се съюзят срещу нея, каква би била ползата ѝ от уменията и стратегията?

Имаше ли друга причина да подобри уменията си? Определено не се стремеше да спечели одобрението на Върховния повелител, а дори да станеше толкова добра, колкото Ийкмо и Болкан, тя пак нямаше да е достатъчно силна, за да се бие с Акарин.

Но някой ден Гилдията сигурно щеше да открие истината за Върховния повелител. И тогава тя щеше да поиска да влее силата си в борбата. А ако развиеше воинските си умения, това само щеше да увеличи шансовете им.

Сония се изпъна. Да, това беше добра причина да усъвършенства уменията си. Може би часовете нямаше да бъдат приятни, но ако можеха един ден да помогнат на Гилдията да победи Акарин, тя щеше да научи всичко, което можеше.

Момичето погледна към Ийкмо.

— Щом е трудно човек да хареса нещо, в което не е добър, дали ще започна да го харесвам повече, ако усъвършенствам уменията си.

Воинът се усмихна широко.

— Да. Гарантирам ти, че така ще бъде. Но не през цялото време. От време на време ще има поражения, а аз не познавам човек, на който това да му харесва. — Той замълча и лицето му стана сериозно. Но първо трябва да минем през няколко сложни материи. Налага се да преодолееш доста слабости и причината за голяма част от тях е онова, на което си станала свидетелка по време на Прочистването.

Страхът от убийството ти пречи да нанасяш удари, а осъзнаването, че си по-силна от останалите, те прави още по-предпазлива. Трябва да се научиш да вярваш в себе си. Трябва да опознаеш границите на силата и Контрола си — и според мен няколко упражнения ще ти помогнат да го постигнеш. Този следобед Арената е твоя.

Сония го погледна изненадано.

— Арената ли?

— Само аз?

— Само ти — и учителят ти, разбира се. — Той пристъпи към вратата. — Да вървим.

Тя стана от стола и го последва в коридора.

— Арената не се ли използва всеки ден от другите класове?

— Да — отвърна Ийкмо. — Но аз убедих Болкан да намери нещо друго за класа си този следобед. — Той я погледна и се усмихна. — Нещо забавно извън Гилдията, за да не ги разгневи, че ти си намесена.

— Какво ще правят?

Той се засмя.

— Ще разбиват скали в една стара каменоломна.

— Какво ще научат от това?

— Да уважават разрушителния потенциал на силите си. — Той сви рамене. — Освен това ще им напомни за щетите, които могат да нанесат на околната среда, ако изнесат битките си извън Арената.

Двамата стигнаха до главния коридор и продължиха към задното стълбище. Когато излязоха от сградата и тръгнаха към Арената, Сония вдигна глава и погледна към прозорците на Университета. Макар че не виждаше никакви лица, тя внезапно осъзна, че „частният“ им урок всъщност ще се проведе пред очите на всички.

Слязоха по стълбището до портала на Арената, минаха през тъмния коридор и отново излязоха на светло. Ийкмо вдигна ръка и посока към Лечителницата.

— Удари бариерата.

Тя се намръщи.

— Просто... да ударя?

— Да.

— Да.

— С какъв удар?

Той махна равнодушно.

— С какъвто и да е. Няма значение. Удряй.

Сония си пое дълбоко дъх, съсредоточи волята си и изпрати един огнен удар по невидимата бариера. Стотици тънки енергийни вълни пробягаха между извитите спирали. Въздухът завибрира, издавайки приглушен звън.

— Удари отново, но по-силно.

Този път цялата куполообразна бариера грейна. Ийкмо се усмихна и кимна.

— Не е зле. Сега вложи цялата си сила.

Вълна от сила премина през тялото ѝ и от дланта ѝ излетя ярък лъч. Усещането беше ободряващо. Бариерата грейна и пропука, а Ийкмо се засмя.

— Сега искам с всичка сила, Сония.

— Мислех, че преди го направих.

— Не съм сигурен. Представи си, че всичко, което има значение за теб, зависи от това усилие. Не задържай нищо.

Тя кимна и си представи как пред бариерата е застанал Акарин. Представи си, че до нея стои Ротан, на прицел на безмерните сили на Върховния повелител.

„Не задържай нищо“ — каза си тя и освободи магията си.

Бариерата на Арената проблесна толкова ярко, че тя се принуди да закрие очите си с ръце. Макар звъненето да не беше по-силно, тя почувства как ушните ѝ мембрани вибрират от звука. Ийкмо нададе тих ликуващ вик.

— Точно така! Направи го пак.

Тя го погледна.

— Пак ли?

— По-силно, ако можеш.

— Ами бариерата?

Той се засмя.

— Доста сила ще ти трябва, за да прекършиш бариерата на Арената. Магьосниците я подсилват от векове. На края на този урок очаквам спиралите да светят в червено, Сония. Давай. Удари още веднъж.

След още няколко удара Сония осъзна, че ѝ е забавно. Макар блъскането по бариерата да не представляваше никакво предизвикателство, за нея бе истинско облекчение да нанася удари, без да спазва предпазните правила. Но всеки следващ удар ставаше все по-слаб и скоро тя можеше да създава единствено вълнички по повърхността на бариерата.

— Засега стига, Сония. Не искам да заспиш по време на занятията. — Той я погледна въпросително. — Как ти се стори този урок?

Тя се усмихна.

— Не беше толкова труден като обичайните.

— Забавляваше ли се?

— Така мисля.

— По какъв начин?

Тя се намръщи, после потисна усмивката си.

— Все едно... проверявах колко бързо мога да тичам.

— Нещо друго?

Не можеше да му каже как си е представяла, че разпилява Акарин на прах. Но той забеляза колебанието ѝ. Значи трябва да е нещо подобно? Тя го погледна и се усмихна пакостливо.

— Прилича на хвърлянето на камъни по магьосници.

Той повдигна вежди.

— Наистина ли? — Той се обърна и ѝ даде знак да го последва към изхода. — Днес изпробвахме границите ти, но това в никакъв случай не показва каква сила ще използваш срещу другите. Това ще е следващата ни стъпка. Когато разбереш какво количество сила можеш да използваш безопасно срещу другите, тогава вече не би трябвало да се притесняваш да нанасяш удари. — Той замълча. — Минаха два дни, откакто Регин те изтощи до край. Вчера беше ли изморена?

— Малко, сутринта.

Той кимна леко.

— Ако можеш, довечера си легни рано. Утре силата ще ти трябва.

— И така, какво мислите за сестра ми?

Денил видя широката усмивка на Тайенд и се изкиска.

— Ротан би казал, че тя говори „в прав текст“.

— Ха! — отвърна Тайенд. — Това е твърде меко казано.

Мейри Порени беше толкова обикновена, колкото брат ѝ беше красив, макар и двамата да бяха слаби и добре сложени. Тя говореше открито и имаше интересно чувство за хумор, заради което лесно се харесваше на хората.

Имението, управлявано от съпруга ѝ отглеждаше коне, обработваше няколко житни посеви и произвеждаше вина, които се търсеха по целите Обединени земи. Къщата беше просторна едноетажна сграда, с веранда, която я обикаляше цялата. След вечеря Тайенд взе бутилка и две чаши, и изведе Денил на верандата, където пред подредените столове се разкриваше изглед към лозята.

— А къде е съпругът й Оренд? — попита Денил.

— В Капия — отвърна Тайенд. — Мейри се оправя с всичко тук. Той идва на посещение веднъж на няколко месеца. — Той погледна Денил и снижи гласа си. — Не се разбират особено. Баща ни я омъжи за човека, който той избра за нея. Но, както винаги, се оказа, че онази Мейри, която съществува в представите му, няма нищо общо с истинската Мейри.

Денил кимна. Той беше забелязал как Мейри се напрегна, когато един от гостите спомена името на съпруга й.

— Ала трябва да ти призная, че мъжът, за когото би избрала да се омъжи, ако бракът й не беше уреден, щеше да се окаже още по-голяма грешка — добави Тайенд. — Напоследък и тя се съгласява с това.

— Той въздъхна. — А аз очаквам баща ми да избере и някоя подходящо ужасяваща жена за мен.

Денил се намръщи.

— Не се ли е отказал вече?

— Едва ли. — Ученият завъртя чашата в ръцете си и рязко надигна глава. — Никога не съм питал досега, но чака ли ви някой в Киралия?

— Мен ли? — Денил поклати глава. — Не.

— Никаква дама? Никаква любима? — Тайенд изглеждаше изненадан. — И защо така?

Денил сви рамене.

— Никога не съм имал време за това. Твърде много работа.

— Каква например?

— Експериментите ми.

— И?

Денил се засмя.

— Не знам. Сега като се замисля, се чудя с какво съм успявал да запълня времето си. Със сигурност не е с посещения на онези сбирки, на които човек си търси съпруг или съпруга. Там не ходят жените, които биха представлявали интерес за мен.

— А какъв тип жена представляват интерес за вас?

— Не знам — призна си Денил. — Досега не съм срещал такава.

— Ами семейството ви? Те не се ли опитват да ви намерят подходяща съпруга?

— Опитаха веднъж, преди години. — Денил въздъхна. — Тя беше приятно момиче и аз бях готов да се ожения за нея, само за да задоволя желанията на семейството ми. Но един ден реших, че не мога да го направя, че по-скоро съм готов да остана сам и без деца, отколкото да се ожения за някой, когото не обичам. Стори ми се, че така щях да я нараня повече, отколкото ако откажа да сключа брак с нея.

Тайенд повдигна вежди.

— Но как успяхте да се отървете от нея? Аз си мислех, че в Киралия бащите уреждат браковете на децата си.

— Така е — засмя се Денил, — но една от привилегиите на магьосниците е правото да отхвърлят уредените бракове. Не му отказах направо, а успях да го убедя да промени мнението си. Знаех, че момичето харесва друг мъж, затова се погрижих да убедя всички, че той е по-подходящ за нея. Изиграх си ролята на разочарования ухажор и всички ме съжаляваха. Разбрах, че сега е много щастлива и има пет деца.

— И баща ви не ви намери друга?

— Не. Той реши, че — как точно се изрази? — щом съм решил да му се опъвам, ще ме остави на мира, стига да не скандализирам обществото, като избира някоя слугиня с ниско потекло.

Тайенд въздъхна.

— Струва ми се, че от тази случка сте спечелили много повече от правото за избор на съпруга. Баща ми никога не приема изборите ми. Отчасти защото съм единственият му син и той се притеснява, че няма да има кой да ме наследи. Но най-вече е недоволен от моите... как да го нарека... наклонности. Смята, че го правя нарочно, че съм обсебен от перверзните, че мисля само за физическото удоволствие. — Ученият се намръщи и вдигна чашата си. — Не е така, в случай че се чудите. Поне не за мен. Аз изпитвам... някаква увереност, че онова, което е естествено и правилно за мен, е също толкова силно, колкото собствената му вяра кое е естествено и правилно. Чел съм книги за места и епохи, където да бъдеш момък е нещо също толкова обикновено, колкото... знам ли, да бъдеш музикант или фехтовач. Аз... говоря празни приказки, нали?

Денил се усмихна.

— Малко.

— Извинете.

— Не се извинявайте — отвърна Денил. — От време на време всеки има нужда да поразсъждава върху нещо.

Тайенд се засмя и кимна.

— Така е. — Той въздъхна. — Добре, за сега стига толкова.

В настъпилата тишина двамата заряха погледи към облените в лунна светлина поля. Изведнъж Тайенд рязко си пое дъх. Той скочи от стола си и влезе бързо в къщата, олюлявайки се леко заради изпитото вино. Денил се изненада от внезапното оттегляне на приятеля си, зачуди се дали да не го последва вътре, но после реши да остане и да изчака дали няма да се върне.

Докато си допълваше чашата с вино, Тайенд отново се появи.

— Погледнете тук.

Ученият разгъна една от рисунките от гробницата в скута на Денил.

— Говори се нещо за някакво място, откъдето е дошла жената.

Пръстът му потупа по един от йероглифите: полумесец и ръка, вписана в квадрат със заоблени ъгли.

— Не знам какво означава това, но ми се стори познато и ми трябваше малко време да се сетя откъде. В Голямата библиотека има една книга, която е толкова стара, че страниците ѝ се разпадат на прах при твърде груби докосвания. Преди много векове тя е била собственост на един магьосник, Раленд от Кемори, който управлявал част от Елийн, преди тя да стане единна държава. В тази книга посетителите са записвали своите имена и титли, и целта на посещението си — макар повечето да са написани с един и същ почерк, което ме навежда на мисълта, че е бил нает писар, който да вписва имената на онези, които са били неграмотни.

На една от страниците го имаше същия символ. Спомних си го, защото не беше написан с писалка, а отпечатан. Беше червен, избледнял, но все още се виждаше. До него писарят беше записал „Кралят на Чаркан“.

Напълно естествено е да си помисля, че жената в гробницата е дошла от същото място — йероглифът прилича толкова много на отпечатъка. Но къде се намира това място Чаркан? — Тайенд се усмихна широко и потупа с пръст по картата. — Това е стар атлас, собственост на прапрадядото на Оренд. Погледнете тук.

Денил взе книгата от ръцете на Тайенд и свали светлинното кълбо по-ниско. Точно до пръста на Тайенд се виждаше кратка дума и рисунка.

— Шакан Дра — прочете на глас Денил.

— Сигурно щях да го пропусна, ако не бяха малкият полумесец и ръката.

Денил огледа картата и примигна изненадано.

— Това е карта на Сачака.

— Да. Планините. От тази карта не може точно да се разбере, но се обзалагам на двайсет златни монети, че Шакан Дра е близо до границата. Дали не си мислите също като мен, че една личност, чийто име няма да споменавам, е направила пътешествие до планините преди няколко години?

Денил кимна.

— Да.

— Мисля, че трябва да проучим още едно място.

— Но трябва да следваме планирания ни маршрут — напомни му Денил. Идеята да влезе в Сачака въобще не му хареса. Като се имаше предвид историята ѝ, той нямаше представа дали местните ще го посрещнат с разтворени обятия. — Освен това Сачака не влиза в Обединените земи.

— Но пък мястото се намира съвсем близко до границата. На по-малко от ден езда.

— Не съм сигурен, че ще имаме време.

— Може да отложим малко завръщането си в Капия. Едва ли някой ще обърне внимание. — Тайенд се приближи до стола си и се тръсна в него.

— С няколко дни, може би. — Денил погледна замислено приятеля си. — Но аз си мислех, че вие ще бързате да се приберете.

Тайенд сви рамене.

— Не? Защо смятате така?

— Не ви ли чака някой?

— Не. Освен ако нямате предвид библиотекаря Иранд? Той няма да се обезпокои, ако закъснея няколко дни.

— И никой друг?

Тайенд поклати глава.

— Хмм. — Денил кимна замислено. — Значи не сте хвърлили око на никого, както намекнахте на приема на бел Аралад.

Ученият примигна изненадано, после стрелна Денил с поглед.

— Възбудих любопитството ви, нали? Ами ако ви кажа, че никой не ме чака, просто защото човекът не знае, че е обект на интереса ми?

Денил се засмя.

— Значи сте таен обожател.

— Може би.

— Можете спокойно да ми поверите тайната си, Тайенд. Ще я запазя.

— Знам.

— Веленд ли е?

— Не! — Тайенд го погледна укорително.

Денил почувства странно облекчение и извинително сви рамене:

— Виждал съм го няколко пъти в библиотеката.

— Опитвам се да го обезкуража — отвърна Тайенд и лицето му се изкриви в гримаса, — но той си мисли, че го правя само за да се докарам пред вас.

Денил се поколеба.

— Да не би аз да ви откъсвам от обекта на вашата симпатия?

За негова изненада Тайенд потрепна.

— Не. Този човек е, ах...

Наблизо се разнесоха стъпки. Двамата вдигнаха глави и видяха, че към тях се приближава Мейри и носи фенер. Съдейки по звука от стъпките ѝ, тя беше обула тежки обувки, които оставаха скрити под дългата ѝ рокля.

— Знаех си, че ще ви намеря тук — каза тя. — Някой иска ли да ме придружи на разходка след лозята?

Денил се изправи.

— За мен ще бъде чест. — Той погледна очаквателно към Тайенд, но с разочарование забеляза, че ученият клати глава.

— Пих твърде много, скъпа сестро. Страхувам се да не настъпя пръстите на краката ти или да се спъна в лозите.

Тя цъкна неодобрително с език.

— Тогава си стой тук, пияницо. Посланик Денил е по-подходяща компания. — Тя хвана Денил под ръка и го поведе към лозята.

Двамата вървяха мълчаливо известно време, след което свиха към един проход между лозята. Мейри започна да разпитва Денил за хората, които беше срещнал в двореца и за мнението му за тях. Когато стигнаха до края на реда, тя го изгледа преценяващо.

— Тайенд ми разказа много неща за вас — каза тя, — но не и за работата ви. Останах с впечатлението, че е строго секретна.

— По-скоро не е искал да ви отегчава — отвърна Денил.

Тя го стрелна с поглед.

— Щом казвате. Но Тайенд ми разказа всичко останало. Не бих предположила, че един киралийски магьосник може да е толкова добре, не бих очаквала, че ще останете приятели и то очевидно близки приятели.

— Очевидно за нашата нетърпимост се носят легенди.

Тя сви рамене.

— Но вие сте изключение. Тайенд ми разказа за слуховете, които са ви причинили толкова проблеми като ученик и че този инцидент ви е направил по-толерантен от останалите магьосници. Мисля, че това му е дало повод да се счита за късметлия, че се е родил в Елийн. — Тя замълча. — Надявам се, че нямате нищо против да говоря за това?

Денил поклати глава, с надеждата, че на лицето му е изписано безразличие. Ала въпреки това чувстваше напрежение от това, че някой, с когото току-що се беше запознал, разговаряше толкова свободно за подобни неща. „Но все пак това е сестрата на Тайенд — напомни си той. — Ако не ѝ вярваше, той нямаше да ѝ спомене нищо“.

Двамата стигнаха до края на лозето. Тя сви вляво и тръгна обратно към къщата покрай последния ред лозници. Денил погледна към верандата и видя, че столът на Тайенд е празен. Мейри спря.

— Като сестра на Тайенд аз винаги се опитвам да го предпазя.

— Тя се обърна с лице към Денил и го погледна сериозно и напрегнато. — Ако го смятате за свой приятел, внимавайте. Подозирам, че си е изгубил ума по вас, Денил.

Денил примигна изненадано. „Аз? Аз ли съм обектът на неговото обожание?“. Той погледна към празния стол. Нищо чудно, че Тайенд беше толкова уклончив. Той се почувства... странно поласкан. „Колко е приятно да бъдеш обожаван от някого“ — помисли си той.

— Изглеждате ми изненадан — каза Мейри.

Денил кимна.

— Нямах представа. Сигурна ли сте?

— По-скоро да. Нямах да ви го кажа, ако не се притеснявах за него. Не му позволявайте да вярва на разни неща за вас, които не са истина.

Денил се намръщи.

— Имате ли в какво да ме упрекнете?

— Засега не. — Тя замълча и се усмихна, но очите ѝ останаха сериозни. — Както вече казах, аз винаги се опитвам да го предпазя. Искам само да ви предупредя, че ако науча, че той е бил наранен по някакъв начин, престоят ви в Елийн няма да се окаже толкова приятен, колкото би ви се искало.

Денил я погледна втренчено. Очите ѝ имаха стоманен блясък и той не се усъмни нито за миг в думите ѝ.

— Какво искате да направя, Мейри Порени?

Лицето ѝ омекна и тя го потупа по ръката.

— Нищо. Просто внимавайте. Харесвате ми, посланик Денил. — Тя пристъпи към него и го целуна по бузата. — Ще се видим на закуска. Лека нощ.

След тези думи тя се обърна и тръгна към къщата. Денил я изпрати с поглед, после поклати глава. Очевидно намеренията ѝ през цялото време са били да го доведе тук, за да го предупреди.

Дали Тайенд беше предложил да я посетят, само за да ѝ осигури достъп до Денил? Дали беше очаквал, че сестра му ще разбере всичко и ще му го разкрие?

„Подозирам, че си е изгубил ума по вас, Денил.“

Когато стигна до стола, който Тайенд бе освободил, той седни. Щеше ли това да повлияе на приятелството им? Денил се намръщи. Ако Тайенд не знаеше, че сестра му ще разкрие интереса му и Денил продължеше да се държи така, сякаш не знае за това, всичко щеше да си остане постарому.

„Но аз знам — помисли си той. — И това променя всичко“.

Сега приятелството им зависеше от това как Денил ще приеме новините. Той се замисли за чувствата си. Беше изненадан, но не ядосан. Дори изпитваше леко задоволство, че някой толкова много го харесва.

„Или ми харесва по съвсем други причини?“.

Денил затвори очи и прогони тази мисъл. И преди се беше изправял пред подобни въпроси и беше страдал от това. Тайенд беше и щеше да си остане единствено приятел.

Сония намери входовете към тайните проходи с изненадваща лекота. Повечето се намираха във вътрешната част на Университета, в което имаше смисъл, защото проектантите на сградата сигурно не са искали разни ученици да се мотаят там. Механизмите за отварянето на вратите в дървената ламперия лежаха скрити зад различни картини и други стенни орнаменти.

Вместо да отиде в библиотеката, Сония започна да ги търси веднага след приключване на вечерните занятия. Коридорите бяха тихи, но не съвсем пуси, което бе причината този път да не се сблъска с Регин и приятелчетата му. Те предпочитаха да изчакат, докато тя си тръгнеше от библиотеката, когато бяха сигурни, че Университетът е празен.

Но въпреки това, докато се придвижваше по коридорите, тя се чувстваше напрегната. Надникна в няколко от скритите коридори, преди да събере смелост да влезе в някой от тях. Макар че беше късно, тя не можеше да се отърве от притесненията, че я наблюдават. Най-накрая, когато се озова в рядко използвана част от вътрешните коридори, тя се осмели да дръпне ръчката зад един портрет на магьосник, който държеше в ръце принадлежности за рисуване и свитък.

Панелът тихо се отмести навътре и от отвора нахлу студен въздух. Сония си припомни нощта, когато Фергън ѝ беше завързал очите и я беше прекарал през тунелите, за да се срещне със Сери, и се сети как веднага беше усетила промяната в температурата.

Тя надникна вътре и видя сух, тесен коридор. Очакваше да види подгизнали от влага стени, каквито имаха тунелите под града. Обаче Пътят на Крадците минаваше под реката, а Университетът беше построен върху възвишение — а и на третия етаж трудно можеше да достигне влага.

Притеснена, че някой може да я види до отворения проход, Сония влезе вътре. После затвори вратата и тунелът потъна в мрак.

Сърцето ѝ подскочи, а след това тя потрепна, когато кълбото светлина, което създаде, грейна по-ярко от очакваното.

Сония огледа прохода и отбеляза, че подът е покрит с дебел слой прах. В средата на пътеката, там, където обикновено бяха минавали магьосниците, слой прах беше по-тънък, но отпечатьците от обувките ѝ си личаха ясно, което означаваше, че скоро никой не беше минавал оттук. Всичките ѝ съмнения се изпариха. Нямаше да се сблъска с никого в проходите; те бяха на нейно разположение и тя можеше да си ги изследва колкото си иска. Това беше лично нейният Път на Крадците.

Сония извади от джоба си картата, в която бяха описани проходите, и тръгна напред. Докато вървеше, не спираше да открива и да отбелязва нови входи. Тайните коридори стигаха единствено до по-дебелите стени на Университета, така че схемата им беше лесна за запомняне. Скоро тя вече беше обиколила целия горен етаж на сградата.

За сметка на това не откри никакви стълби. Сония прегледа отново картата и на някои места забеляза малки кръстчета. Отиде до местоположението на едно от тях и огледа внимателно пода. Разрина с крак прахта и откри процеп.

После клекна и с помощта на магията си внимателно премахна прахта. Както и беше очаквала, процепът се превърна в правилни ръбове, един, два... докато най-накрая пред нея не се разкри капак в пода. Сония се изправи и съсредоточи силата си върху него, пожелавайки си той да се отвори.

Дъската подскочи нагоре и през дупката се разкри долният коридор. Към стената беше прикрепена стълба. Сония се усмихна и слезе в коридора на долния етаж.

Разположението на коридорите на втория етаж беше почти идентично на това от третия. След като провери всички странични коридори, тя откри друг капак и се спусна на приземния етаж, и отново откри същата мрежа от коридори, в която имаше доста разклонения. Но освен това намери и стълби, които водеха още по надолу, под земята.

Изпълнена с въодушевление, тя откри, че основите на Университета са проядени от тунели и празни стаи, които бяха отбелязани с тирета на картата на приземния етаж. Тунелите не само

минаваха по цялата дължина на сградата, но и излизаха отвъд стените и продължаваха под градините. Докато се отдалечаваше от Университета, Сония забеляза, че коридорът леко се спуска надолу, още по-дълбоко под земята. Стените вече бяха изградени от тухли, а от тавана стърчаха корени. Тя си спомни огромните размери на някои от дървета и осъзна, че се намира много по-надълбоко, отколкото бе очаквала.

Малко по-нататък таванът на тунела се беше срутил. Когато се обърна и тръгна назад, тя пресметна колко време е прекарала в проучвания. Беше много късно. Тя не искаше да дава на Акарин повод да излиза да я търси — или още по-лошо, да ѝ нареди да се прибере в стаята си веднага след приключването на вечерните занятия.

Затова, доволна от успеха си, тя тръгна обратно към Университета и излезе на място, където знаеше, че едва ли някой ще я зърне как се измъква от тайната врата.

ГЛАВА 30

СМУЩАВАЩО ОТКРИТИЕ

Докато Тания събираше празните чаши от суми от масата, Ротан се прозя. Той вече приемаше по-малки дози немин, но пък се будеше по-рано и прекарваше последните часове в непрекъснати тревоги.

— Днес следобед отново говорих с Виола — каза внезапно Тания.

— Тя продължава да се държи надменно — останалите прислужнички казват, че откакто служи на Сония, си е навирила носа. Но с мен се държи добре, защото аз мога да ѝ кажа как да достави удоволствие на избраницата на Върховния повелител.

Ротан я погледна очаквателно.

— И?

— Тя ми каза, че Сония е добре, макар някои сутрини да изглежда изморена.

Той кимна.

— Това не е изненада, като се имат предвид допълнителните ѝ занятия. А и дочух, че помагала и на лейди Тия.

— Освен това Виола ми каза, че Сония вечеря с Върховния повелител всеки първоден, така че той може би не я пренебрегва чак толкова, колкото се притеснявахте.

— Вечеря, а? — Ротан помрачня при мисълта за Сония, която вечеря с Върховния повелител. „Можеше и да е по-зле“ — напомни си той. Акарин можеше да я държи непрекъснато под контрол, можеше... но не, той знаеше колко упорита можеше да бъде тя. Нямахте да позволи да я подкупят. Въпреки това Ротан не спираше да се чуди за какво ли разговарят.

— Ротан!

Ротан се сепна изненадано.

— Дориен?

— Татко. Как си?

— Добре. А ти?

— Добре, но някои хора в селото не са. — Ротан усети загрижеността на сина си. — Имаме епидемия от черен език, някаква непозната разновидност. Когато премине, ще дойда отново за кратко, за да донесе проба на Винара.

— Ще се видим ли?

— Разбира се. Бих ли изминал целия този път, без да поговоря с теб? Мога ли да отседна в старата ми стая?

— Винаги си добре дошъл.

— Благодаря. Как е Сония?

— Добре, съдейки по онова, което ми казва Тания.

— Не си ли разговарял с нея?

— Не много често.

— Мислех, че непрекъснато ще те посещава.

— Твърде е заета с уроците си. Кога ще дойдеш?

— Не мога да ти кажа точно. Докато премине епидемията, могат да минат седмици или месеци. Ще ти се обадя отново, когато имам по-добра представа.

— Много добре. Две посещения в една година!

— Ще ми се да можех да остана по-дълго. До следващия път, татко.

— Пази се.

— Добре.

Когато мисловната връзка с Дориен прекъсна, Тания се засмя.

— Как е Дориен?

Той я погледна изненадано.

— Добре е. Откъде разбра, че е той?

Тя сви рамене.

— На лицето ви се изписва определено изражение.

— Така ли? — Ротан поклати глава. — Много добре ме познаваш, Тания. Твърде добре.

— Да — съгласи се тя и се усмихна. — Така е.

На вратата се почука и тя се обърна. Ротан махна с ръка, отваряйки вратата с магия и се изненада, когато в стаята влезе Ялдан.

— Добър вечер — каза старият магьосник. Той погледна към Тания, която се поклони и се изниза през вратата, като я затвори плавно зад себе си. Ротан му посочи креслото и Ялдан седна, като въздъхна от облекчение.

— Практикувах онова „слушане“, на което ме научи — каза той.

Изведнъж Ротан си спомни, че днес е четириден. Беше забравил напълно за сбирката във Вечерната стая. Определено беше време да спре да пие немин. Може би тази вечер щеше да се опита да заспи без него.

— Чули нещо интересно?

Ялдан кимна и лицето му стана сериозно.

— Сигурно са просто спекулации. Нали знаеш какви клюкари са магьосниците — а и ти имаш дарбата да си избираш ученици, които обичат да се забъркват в неприятности. Но се чудя дали той може да си позволи подобни слухове да се появят отново. Особено се...

— Отново? — прекъсна го Ротан. Сърцето му се разтупка учестено при думите на Ялдан. Беше му трудно дори да диша. Какво ли се беше случило в миналото на Акарин, за да накара хората да се усъмнят в почтеността му?

— Да — отвърна Ялдан. — Целият елийнски двор жужи като пчелен кошер, знаеш ги какви са. Какво знаеш за помощника на Денил?

Ротан си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Значи става дума за Денил?

— Да. — Ялдан се намръщи. — Помниш ли слуховете, които се носеха за естеството на връзката му с един друг ученик?

Ротан кимна.

— Разбира се — но нищо не беше доказано.

— Да, и повечето от нас просто не обърнаха внимание на слуховете и забравиха за цялата тая работа. Но, както знаеш, елийците са по-толерантни към подобно поведение. Доколкото можах да разбера, помощникът на Денил е известен с това. За щастие повечето придворни вярват, че Денил не е наясно с навиците на помощника си. Те като че ли намират ситуацията за доста забавна.

— Разбирам. — Ротан поклати леко глава. „Ех, Денил — помисли си той. — Като че ли не ми е достатъчно да се притеснявам за Сония! И ти ли трябва да ми носиш безсънни нощи?“.

Но може би нещата не бяха толкова зле, колкото изглеждаха. Както беше казал Ялдан, елийците толерираха свободното поведение и обичаха да клюкарстват. Щом те смятаха, че Денил не е наясно с предпочитанията на помощника си и намираха неведението му

забавно, значи нямаше никакви доказателства за някаква нередност в отношенията им.

А и Денил вече беше възрастен мъж. Можеше да се справи сам с критиките на обществото. Ако не друго, предишният му опит го беше подготвил за това.

— Смяташ ли, че трябва да предупредим Денил? — попита Ялдан.

— Ако не знае за помощника си...

Ротан обмисли предложението.

— Да. Ще му напиша писмо. Но според мен не трябва да се притесняваме особено. Сигурен съм, че той знае как да се справи с елийнците.

— Ами Гилдията?

— Единственото, което може да сложи край на клюките тук, е времето и нито ти, нито аз — нито пък Денил — можем да направим нещо по въпроса. — Ротан въздъхна. — Мисля, че тези спекулации ще преследват Денил до края на живота му. Освен ако по някакъв начин не бъдат потвърдени, всеки път ще звучат все по-изтъркано и по-нелепо.

Възрастният магьосник кимна и се прозя.

— Сигурно си прав. — Той се изправи и се протегна. — В такъв случай отивам да си лягам.

— Денил ще се гордее с шпионските ти успехи — додаде Ротан и се усмихна.

Ялдан сви рамене.

— Лесно е, щом веднъж му хванеш цаката. — Той тръгна към вратата. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Ротан се надигна, отиде в спалнята си и се преоблече с пижамата си. Когато си легна, в главата му започнаха да се въртят неизбежните въпроси. Прав ли беше? Наистина ли слуховете за Денил щяха да се разнесат?

Сигурно. Но само ако нищо не бъде доказано.

Проблемът беше, че макар да познаваше Денил по-добре от всеки друг, приятелят му имаше една страна, която все още му беше непозната. Ученикът, на когото бе станал наставник, беше изпълнен и с неувереност и страх. Ротан беше спазвал дистанция, избягвайки

определени теми и давайки му да разбере, че няма намерение да му задава въпроси във връзка с другия ученик. Той знаеше, че всеки човек, чийто личен живот беше преминал през обществено обсъждане особено в толкова ранна възраст — имаше нужда от тактично отношение.

Всички ученици мислеха за мечтите си, за нещата, в които беше обвинен Денил. Така работи човешкият мозък. Но това не означаваше, че те са виновни в нещо.

Ами ако онези слухове бяха истина?

Ротан въздъхна, стана и се върна в гостната. Когато беше станал наставник на Денил, той беше отишъл за съвет при Повелителя на Лечителите, предшественика на Винара. Лорд Гарен му беше казал, че мъжете си взимат за любовници мъже много по-често, отколкото си мислят хората. Стариият Лечител се отнасяше с изненадваща търпимост към тази практика и му каза, че няма нищо лошо във връзката между двама зрели мъже, стига и двамата да са физически здрави.

Социалните последици обаче бяха много по-ужасни. Честта и репутацията бяха всичко за Домовете, а киралийският съд беше болезнено консервативен. Денил не можеше да бъде изхвърлен от Гилдията за това „престъпление“, но щеше да бъде отхвърлен от обществото. Сигурно щеше да изгуби посланическото място и повече никога нямаше да получи някакъв важен пост. Нямаше да го включат в проектите на Гилдията и никой от собствените му експеримент нямаше да получи внимание или финансиране. Щеше да се превърне в обект на присмех и жертва на...

Стига. Нищо не беше доказано. Това бяха просто слухове.

Ротан въздъхна и взе бурканчето с немин. Докато разтваряше прахчето, той се замисли за изминалата година. Как можеше толкова много неща да се променят само за няколко месеца? Прииска му времето да се върне с една година назад, преди Денил да замине за Елийн, преди Сония да започне Университета.

Той се приготви за горчивия вкус, поднесе чашата към устните си и я изпи на един дъх.

Когато на вратата на кабинета му се почука, Лорлън подскочи от изненада. Рядко го притесняваха в толкова късен час. Стана от

креслото си, отиде до вратата и я отвори.

— Капитан Баран! — възкликна изненадано той. — Какво ви води тук в този късен час?

Младият мъж се поклони и леко се усмихна.

— Простете ми за късното посещение, Разпоредителю. Радвам се, че ви намирам буден. Казахте ми, че мога да ви потърся, ако намеря доказателство, че при убийствата е използвана магия.

Лорлън усети как го пронизва тревога. Той отвори по-широко вратата и отстъпи встрани.

— Влезте и ми разкажете какво сте открили.

Баран влезе в стаята. Лорлън му махна с ръка да седне, заобиколи бюрото си и сам се отпусна в креслото си.

— И така, кажете ми какво ви наведе на мисълта, че при тези убийства е била използвана магия? — попита настоятелно той.

Лицето на Баран се изкриви в гримаса.

— Изгарянията по едно от телата — но нека първо ви опиша сцената. — Той замълча, като очевидно се опитваше да подреди детайлите в главата си. — Преди около два часа ни предупредиха за убийство. Къщата се намира в Западния квартал, в един от най-богатите райони — което е изненадващо. Не намерихме никакви следи от взлом, но един от прозорците беше широко отворен.

В спалнята намерихме двама мъже, млад мъж и баща му. Бащата беше мъртъв и имаше всички белези, които свързваме с извършителя на убийствата: разрези на китките и кървави отпечатащи от пръсти. Помладият беше още жив, макар че едва дишаше. Той имаше типичните изгаряния от удари по гърдите и ръцете, а гръдният му кош беше смазан. Но въпреки това успяхме да го разпитаем, преди да умре.

Лицето на Баран придоби напрегнато изражение.

— Той каза, че убиецът му бил висок и тъмнокош. Бил облечен в тъмни, странни дрехи. — Баран погледна към светлинното кълбо на Лорлън. — И едно от тези неща плавало във въздуха. Младежът се прибрал у дома и чул баща си да вика. Убиецът се изненадал, като го видял и му нанесъл удар без да се колебае, а след това изскочил през прозореца. — Баран замълча и погледна към бюрото на Лорлън. А да, освен това носел...

Забелязвайки изражението на стражника, Лорлън погледна надолу. Дъхът му секна, когато осъзна, че човекът гледа към пръстен

на Акарин, който проблясваше в червено на светлината. Той реагира бързо и вдигна ръката си към Баран, за да го види по-добре.

— Пръстен като този?

Баран сви рамене.

— Не мога да кажа със сигурност. Младият мъж нямаше време да ни го опише с подробности. — Той се намръщи колебливо. Не си спомням да съм го виждал досега на ръката ви, Разпоредителю. Мога ли да попитам откъде го имате?

— Подарък е — отвърна Лорлън и се усмихна накриво. — От един приятел, който не знаеше тази подробност за убийствата. Реших, че поне известно време трябва да го понося на ръката си.

Баран кимна.

— Да. Точно в момента рубинът не е от най-популярните камъни. И какво смятате да правите сега?

Лорлън въздъхна и обмисли ситуацията. При такова очевидно използване на магия той беше длъжен да уведоми Висшите магове. Но ако Акарин беше убиецът и разследването доведеше до разкриването му, това щеше да доведе до сблъсък с него, от който се страхуваше Лорлън.

Ала ако се опиташе да прикрие доказателството и се окажеше, че Акарин не е убиецът, хората щяха да продължат да умира от ръцете на някой магьосник-отцепник. Когато накрая заловяха убиецът истината щеше да излезе наяве и хората щяха да започнат да питат защо Лорлън не е направил нищо...

— Това ще трябва да го разследваш сам.

Лорлън примигна изненадано. Мисловният глас на Акарин прозвуча като шепот. Разпоредителят едва се удържа да не впери поглед в пръстена.

— Кажи на Баран, че доказателството за използването на магия трябва да бъде запазено в тайна. Ако обществото научи, че магьосник е станал убиец, това ще породии паника и недоверие.

Лорлън кимна и погледна към Баран.

— Трябва да обсъдя това с колегите си. За сега не споменавайте никъде, че убиецът използва магия. По-добре да се справим с този човек, без обществото да разбира, че е отцепник. Ще се свържа с вас утре.

Баран кимна. Когато Лорлън се надигна от креслото, младият стражник скочи бързо на крака.

— Има още нещо, което може да предизвика интереса ви — каза Баран, докато вървеше след Лорлън към вратата.

— Да?

— Чува се, че Крадците също търсят този човек. Като че ли не им харесва наоколо да се мотае убиец, който да не е под контрола им.

— Да, сигурно е така.

Баран излезе в коридора.

— Благодаря ви, че ме приехте в този късен час, Разпоредителю.

Лорлън сви рамене.

— Често оставам до късно. Макар че се съмнявам да мога да заспя след всички тези новини. И все пак благодаря ви, че ми ги съобщихте веднага, след като ги научихте.

Младият стражник се усмихна и се поклони.

— Лека нощ, Разпоредителю.

Докато гледаше как Баран се отдалечава, Лорлън въздъхна. Той погледна към пръстена на ръката си.

— Ти ли си убиецът? — изпрати той мисловното си послание.

Но не получи отговор.

Коридорът отново направи завой и Сония се спря, за да се ориентира. Първо се опита да си представи плана, но след няколко неуспешни опита се отказа и бръкна в джоба на мантията си.

Беше минала седмица, откакто за пръв път влезе в тунелите. Беше ги посещавала всяка вечер и всеки път вадеше картата единствено, когато ставаше абсолютно необходимо. Искаше да я запомни добре, в случай че Регин и помощниците му я причакат отново и решат да преровят кутията и джобовете ѝ, след като напълно изцедят силата ѝ.

Но пръстите ѝ не напипаха нищо. Картата не беше там. Сърцето ѝ прескочи един удар, след което заби като полудяло. Да не би да я е загубила? Да не я е изпуснала някъде в коридорите? Невъзможно беше да се върне обратно. С всичките завойи и пресечки, които беше оставила зад гърба си...

Но изведнъж се сети, че беше скрила картата в орфаната си раница в една от книгите по медицина, която лежеше в кутията, а тя бе оставила кутията до входа на коридора, защото не искаше да ѝ се пречка, докато изследва проходите.

Наруга се за несъобразителността си и тръгна обратно. След неколкостотин крачки се спря и поклати глава. Досега трябваше да е стигнала до познатите места, но завоите и пресечките бяха съвсем различни.

Беше се изгубила.

Не се уплаши, само се ядоса на себе си. Сградите на Гилдията бяха пръснати на доста голяма площ, но тя се съмняваше, че тунелите излизат извън нея. Ако продължеше да върви, все някога щеше да се озове под Университета. Щеше да намери изход, стига да не скита безцелно и да внимава в посоката.

И Сония тръгна. След няколко завоя и откриването на малък комплекс от стаи, в които имаше една със зазидана камина и друга, облицована с плочки, най-вероятно баня, тя стигна до място, където таванът се беше срутил и бе затрупал тунела. Това не беше някое от познатите ѝ срутувания. Сония се върна назад и избра друг коридор. Накрая се озова в прав тунел, който нямаше странични разклонения. Докато вървеше по коридора, любопитството ѝ постепенно нарастваше. Подобен прав тунел не можеше да не води до някъде. Може би до някоя от сградите на Гилдията. Или пък може би излизаше извън територията ѝ.

След неколкостотин крачки тя се озова до една ниша. Пристъпи в нея и откри механизъм за скрита врата. Намери шпионката, каквато имаше на всички врати и долепи око до нея.

Пред нея се разкри стая, но Сония не можеше да види кой знае каква част от нея. Вътре не само че беше тъмно, но и върху шпионката беше поставено някакво замъглено стъкло, което замазваше изгледа.

Ала Сония видя достатъчно, за да разбере, че стаята е празна. Потърси отварящия механизъм, дръпна ръчката и вратата се отвори. Когато огледа помещението, Сония усети как кръвта ѝ се вледенява.

Това бе стаята под седалището на Върховния повелител.

Дълго време тя не можеше да помръдне от мястото си и само се оглеждаше, а сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Но скоро краката ѝ се подчиниха на желанието да се махне оттук. Ръцете ѝ трескаво

потърсиха ръчката, която отваряше вратата и я намериха. Когато отново се озова в прохода, тя усети как мускулите ѝ се отпускат и залитна. Свлече се до стената, без да обръща внимание на farina и останалите насекоми, които полазиха коленете ѝ.

Ако той беше вътре...

Мисълта беше твърде ужасяваща, за да остане дълго в главата ѝ. Сония си пое дълбоко дъх и се опита да спре треперенето си. Погледна вратата, след това погледна себе си. Беше паднала на колене до тайния вход на акариновата стая. Не особено подходящо място за почивка, особено ако възнамеряваше отново да използва тези проходи.

Подтиквана от страха, тя се изправи със залитане и бързо се отдалечи. Макар че коридорът продължаваше след нишата, тя вече не изпитваше желание да разбира накъде води той. Дишайки учестено, тя побягна с всички сили в посоката, която смяташе, че ще я отведе до Университета.

ГЛАВА 31

НЕОЧАКВАН СБЛЪСЪК

Пътят се виеше, заобикаляйки хълмовете в подножието на Сивите планини. Когато Денил, Тайенд и слугите им минаха поредния завой, пред очите им се показва удивително здание. То се издигаше над пропаст. Малките му прозорци изглеждаха като точки върху стените, тесен каменен мост водеше до входа му.

Денил и Тайенд се спогледаха. По изражението на учения Денил предположи, че и на него зданието му изглежда негостоприемно. Магьосникът се обърна към слугите:

— Хенд, Кримен, минете напред и попитайте дем Ладейри дали ще ни приеме.

— Да, милорд — отговори Хенд.

Двамата слуги пришпориха конете си и се скриха зад следващия завой.

— Мястото не изглежда гостоприемно — промърмори Тайенд.

— Така е — съгласи се Денил. — Прилича повече на крепост, отколкото на къща.

— Някога е било точно крепост — каза Тайенд. — Преди векове. Тръгнаха бавно с конете си напред.

— Какво можете да ми разкажете за дем Ладейри?

— Той е стар. На около деветдесет. Живее сам, ако не се брои няколкото му слуги.

— И има библиотека?

— И то доста известна. Семейството му е събирало всякакви редки предмети през последните няколкостотин години, включително и книги.

— Може би ще успеем да намерим нещо полезно там.

Тайенд сви рамене.

— Очаквам да намерим много необичайни неща, но малко от тях ще са ни от полза. Библиотекарят Иранд каза, че са се познавали с дема, когато и двамата са били млади, и го характеризира като „забавен ексцентрик“.

Денил хвърляше погледи към сградата през дърветата, докато продължаваха да яздят по пътя. Пътешестваха вече от три седмици, като не се задържаха никъде за повече от една нощ. На магьосника вече му бяха омръзнали посещенията на местните демове и проверяването на магическите способности на децата им, а никоя от попадналите им библиотеки не съдържаше нова за тях информация.

Разбира се, беше възможно и на Акарин да му се е случило същото. Нямаше гаранция, че търсенията му на знания за древната магия са се увенчали с успех.

Най-накрая наближиха моста. Той се издигаше на зашеметяваща височина над клисурата отдолу. Дълбоко в отвора на предната страна на сградата се виждаха огромни дървени порти, увиснали на толкова ръждясали панти, че Денил са зачуди как още не са паднали. Между портите стоеше слаб, белокоп мъж с дрехи, които изглеждаха твърде големи за него.

— Приветствам ви, посланик Денил. — Гласът на стареца беше тънък и треперещ. Той се поклони вдървено. — Добре дошли в дома ми.

Денил и Тайенд слязоха от конете и подадоха юздите на слугите.

— Благодаря ви, дем Ладейри — отвърна Денил. — Това е Тайенд Тремелин, учен от Голямата библиотека.

Демът се обърна и се взря с присвити очи към Тейенд.

— Добре дошъл, млади човече. Аз също имам библиотека, нали знаете.

— Да, чувал съм. Библиотеката ви е известна из целия Елийн! — отвърна Тайенд с престорен ентусиазъм. — Пълна с редки издания! Бих искал да я видя, ако нямате нищо против.

— Разбира се, че можете да я видите! — възкликна демът. — Заповядайте вътре!

Те последваха стареца в малък двор, после минаха през ръждясала врата и влязоха в разкошно обзаведена, но миришеца на прах зала.

— Ири! — извика старецът пронизително. Чуха се забързани стъпки и се появи жена на средна възраст с престилка.

— Донеси на гостите ми нещо освежаващо. Ще бъдем в библиотеката.

Жената забеляза мантията на Денил и се ококори. Поклони се бързо и се изниза.

— Няма нужда да ни водите веднага в библиотеката — каза Денил. — Не искаме да ви притесняваме.

Демът махна с ръка.

— Въобще не ме притеснявате. Бях в библиотеката, когато дойдоха слугите ви.

Последваха стареца в коридора, после слязоха по дълга вита стълба, която изглеждаше сякаш е изсечена в скалата. Последната част на стълбата беше дървена и водеше към центъра на обширна зала.

Денил се усмихна, когато чу как Тайенд ахна. Явно този път вълнението на учения не беше престорено.

Залата беше разделена на равни части от редици с рафтове. Виждаха се полици с препарирани животни, стъкленици с течности, в които се съхраняваха разни твари или отделни органи, резби от всякакви материали, странни приспособления, образци от скали и кристали, безброй свитъци и плочици, както и рафт след рафт с книги. Тук-там имаше огромни скулптури, които караха Денил да се чуди как са били донесени по стълбите в библиотеката — и дори как са били прекарани през планините. На стените висяха звездни карти и разни мистериозни чертежи.

Занемели от смайване при вида на тези чудеса, Денил и Тайенд вървяха подир дема. Ученият се вглеждаше в закрепените за полиците малки табелки с надписи и наименования.

— Какво означават тези номера? — попита той.

— Картотечна система — каза усмихнато демът, обръщайки се към тях. — Всяка книга има номер и картон с описание.

— Ние нямаме нищо подобно в голямата библиотека! Подреждаме книгите по тематика... доколкото е възможно. Откога използвате вашата система?

Старецът погледна косо към Тайенд.

— Дядо ми я е измислил.

— А предлагал ли сте някога да се въведе в Голямата библиотека?

— На няколко пъти. Иранд не можа да я оцени.

— Наистина. — Тайенд изглеждаше развеселен. — Искане ми се да видя как действа.

— Ще видите — отвърна старецът. — Сега ще ви покажа.

Излязоха измежду рафтовете и се приближиха до голямо бюро, заобиколено от дървени шкафове с чекмеджета.

— Има ли някоя определена тема, която ви интересува?

— Имате ли някаква книга за древни магически практики? — попита Тайенд.

Старецът повдигна вежди.

— Да. Но може ли да сте по-конкретни?

Денил и Тайенд се спогледаха.

— Всичко, свързано с краля на Чаркан или Шакан Дра.

Веждите на стареца се вдигнаха още повече.

— Сега ще проверя.

Той се обърна и извади едно от чекмеджетата. Показаха се редици от картончета. Старецът порови сред тях и каза един номер. Затвори чекмеджето, тръгна към края на рафтовете и зави в една странична пътека. Спря се пред един от стелажите, прекара пръст по кориците на книгите и се спря върху една от тях.

— Ето. — Той измъкна книгата и я подаде на Тайенд.

— Това е историята на Раленд от рода Кемори.

— Тук трябва да се споменава за краля на Чаркан, иначе картончетата ми нямаше да ме насочат към тази книга — увери го демът. — А сега ме последвайте. Мисля, че имаме и някакви артефакти.

Те последваха дема до няколко редици чекмеджета. Те също бяха номерирани. Старецът извади едно от чекмеджетата и го сложи на близката маса. Погледна в него и тихо възкликна.

— Аха! Точно така. Това ми го изпратиха преди пет години. Спомням си как си помислих, че на вашия Върховен повелител ни му било интересно да го види.

Тайенд и Денил отново се спогледаха.

— Акарин? — попита Денил, поглеждайки в кутията. Там лежеше сребърен пръстен. — И защо да му е интересно?

— Защото преди много години той дойде при мен да търси информация за краля на Чаркан. Показа ми този символ. — Демът повдигна пръстена. Той беше украсен с тъмночервен скъпоценен камък, на чиято повърхност бяха гравирани полумесец и ръка. — Но

когато му изпратих писмо, в което описах какво съм получил, той отговори, че не може да ме посети заради новия си пост.

Денил взе пръстена и го огледа внимателно.

— Лицето, което ми го изпрати, каза, че според легендата, с помощта на такива пръстени магьосниците са могли да общуват мислено, без да се опасяват, че някой ще ги подслуша — добави демът.

— Наистина ли? И кой е този щедър дарител?

— Не знам. Той — или тя — не беше посочил името си. Демът сви рамене. — Понякога хората не искат семействата им да узнаят, че са дарили ценности. Във всеки случай този скъпоценен камък не е истински. Това е само стъкло.

— Пробвайте го! — прошепна глас зад рамото на Денил. Магьосникът погледна изненадано към Тайенд. Ученият се ухили. — Хайде!

— За целта трябва да се свържа с друг магьосник — отбеляза Денил, докато си слагаше пръстена. — Трябва да има и трети, който да провери дали ни чува. — Той погледна надолу към пръстена. Не чувстваше нищо магическо. — Нищо не усещам. — Свали пръстена и го подаде на дема. — Може да е имал някакви магически свойства, на да ги е изгубил с течение на времето.

Старецът кимна и прибра кутията.

— Книгата може би ще е по-полезна. Ей там има кресла за четене — рече той, като посочи другия край на залата.

Когато отидоха при креслата, жената, която бяха видели по-рано, се появи с поднос, отрупан с храна. Подир нея влезе втора жена, носеща чаши и бутилка вино. Тайенд седна и започна да разлиства историята на Раленд от рода Кемори.

— „Кралят на Чаркан разказа за своя път“ — прочете той на глас.

— „Той дойде от планините и се спря, за да предложи дарове на Армдже, лунния град“. — Ученият вдигна поглед. — Армдже. Чувал съм това име.

— Сега там са само руини — каза Дем, натъпкал устата си с вкусните кифлички. — Не е далеч оттук. На младини постоянно ходех там и се катерех по развалините.

Демът започна да описва ентусиазирано руините, но Денил забеляза, че Тайенд не слуша. Ученият се беше вгълбил в книгата. Когато забеляза изражението му, магьосникът се усмихна. Оказваше

се, че противно на очакванията на Тайенд, библиотеката на дема не е само колекция от безполезна вехтории.

Откакто преди две седмици за пръв път влезе в тайните коридори, Сония нито веднъж не беше срещала Регин. Тя се надяваше, че сблъсъкът с лорд Ийкмо е накарал помощниците на Регин да се откажат да се занимават с нея, но подозираше, че надеждите ѝ са напразни.

Сония не беше чула някой от тях да е наказан. Ийкмо не спомена пред нея повече за инцидента, явно и никой друг не знаеше за него — тя реши, че учителят е уважил молбата ѝ да не казва на никого.

За съжаление това само щеше да придаде на помощниците на Регин още по-голяма увереност, че могат да я тормозят безнаказано.

Тъй като Регин винаги я причакваше някъде на втория етаж, където беше библиотеката, тя гледаше винаги да излиза от тайните коридори на първия етаж. Предишната вечер забеляза първите признаци, че са я проследили. Когато излезе в главния коридор на долния етаж, видя отдалеч един от първокурсниците, а когато достигна фойайето, се натъкна на едно от по-големите момчета. Той не посмя да я нападне, но се усмихна доволно, докато се разминаваха.

Затова тази вечер тя излезе от тайните коридори на третия етаж. Пристъпвайки възможно най-тихо, тя предпазливо приближаваше главния коридор.

Ако срещнеше Регин и приятелите му, тя все още можеше да избяга и да се измъкне през тайните коридори. Стига да не я притиснеха в някой ъгъл, преди да се добере до входа и да влезе в някои от проходите, без да я видят.

Когато зави зад ъгъла, тя мерна крайчеца на кафява дреха зад следващия завой и сърцето ѝ се сви. Тя се спря и дочу шепот, а после и звук от крачки зад гърба си. Сония изруга тихичко и хукна. Свърна, в един страничен завой и се сблъска с ученик. Той ѝ нанесе магически удар, но тъй като беше сам, тя лесно отби атаката с щита си.

Направи още три завоя, преди да попадне на двама ученика, които се опитаха да преградят пътя ѝ, но след миг се отказаха. Пред входа на порталната стая срещу нея се изправиха четирима от по-

големите ученици и Сония се спря за малко, но успя да ги отблъсне, вмъкна се вътре и заключи вратата с магия.

„Дръж ги разделени — помисли си тя. — Ийкмо би одобрил това“.

Излезе в другия коридор и отиде до следващата портална стая. Накара вратата да се отвори и да хлопне и бързо хукна обратно.

„Все още сама“ — помисли си тя. Забави крачка, за да заглуши стъпките си, мина един завой и най-накрая достигна вратата към тайните коридори. Увери се, че никой не я гледа, мушна ръка под картината и напипа ръчката.

— Тя мина оттук! — извика някой.

Сърцето ѝ пропусна един удар. Сония дръпна ръчката, промъкна се през процепа и затвори вратата след себе си.

Когато свикна с тъмнината, допря око до шпионката, още дишайки тежко. През малката дупка се виждаше как преминават учениците. Тя ги преброи и се почувства зле. Този път бяха двайсет.

Но им се беше изплъзнала! Сърцебиенето ѝ се забави, дишането ѝ се успокои. В този момент усети във врата си полъх на топъл въздух и застина. Топъл въздух?

Тогава тя дочу редом с биенето на сърцето си спокойното дишане на някой друг. Завъртя се и запали магическо кълбо... и едва не се задави от ужас.

Две черни очи се бяха впили в нея. Под тях се виждаха сплетени ръце, върху черната тъкан на мантията блестеше инкол. Лицето имаше навъсено изражение.

Тя преглътна и се опита да се отдръпне встрани, но една ръка прегради пътя ѝ.

— Връщай се — изръмжа той.

Тя се поколеба. Нима той не чуваше учениците? Не разбираше ли, че я вкарва в капан?

— Веднага! — изръмжа той. — И не използвай повече тези коридори!

Тя се обърна и с треперещи ръце отвори вратата. Когато се подаде навън, видя, че коридорът е пуст. Измъкна се неуверено и почувства полъх на студен въздух във врата си, когато вратата се затвори зад нея.

Разтреперана, тя остана на мястото си за няколко мига. След това мисълта, че той може да я наблюдава от шпионката, я накара да се махне оттам. Когато зави зад ъгъла, двайсет чифта очи я погледнаха изненадано.

— Намерихме я! — извика някой зарадвано.

Сония вдигна щита си и отрази първите удари. После отстъпи назад и докато Регин крещеше заповеди на половината от учениците да я обкръжат и да отрежат пътя ѝ за бягство, се обърна и хукна по коридора.

Когато минаваше край тайната врата, тя почувства как шокът и се заменя с гняв.

„Защо той не ги спря? Това да не е някакво наказание затова че съм влязла там, където не би трябвало да бъда?“. Тя се спря рязко, когато видя група ученици да изскачат от един страничен коридор, вдигна бариера, за да ги задържи там и хукна към единствения друг изход.

„Няма ли хората да се запитат защо той не... Но разбира се, никой, освен мен не знае, че е бил там!“ Сония усети как бариерата ѝ пада под яростния напор на учениците и изруга. Когато зави зад ъгъла, тя самата се блъсна в невидима стена. Преодоля с лекота бариерата и хукна отново, само за да се натъкне на следващата. И нея събори лесно, но тя беше последвана от още една, и от още една. Сърцето ѝ се сви, когато дочу стъпки на ученици и пред себе си, и зад гърба си. В следващия момент вече се отбраняваше от посипалия се върху нея безмилостен дъжд от удари.

„А всъщност той какво правеше в тайните коридори? Никога не съм виждала следи от стъпки... Освен ако не замита прахта, след като минава... Но защо ще го прави, щом никой друг не използва коридорите?“.

Учениците блокираха пътя ѝ за бягство. Тя беше в капан — оставаше ѝ само да чака да я обезсилят. При толкова много атакуващи силата ѝ започна бързо да намалява. Когато щитът ѝ започна да се разколебава, пред нея се изстъпи Регин, широко усмихнат. Държеше в ръцете си малка бутилка, пълна с тъмна течност. По негов сигнал атаката спря.

— Мила Сония — каза той, нанасяйки удар по щита ѝ. Сърцето ми трепти от срещата с теб. — Още един удар. — От толкова отдавна

не сме се виждали. — Щитът ѝ за малко да рухне, но тя почерпи немалко сила отнякъде. — Казват, че раздялата засилва привързаността. — Следващия удар лесно проби щита ѝ. Тя се напрегна, очаквайки шокните удари. — Имам подарък за теб — продължи Регин. — Много екзотичен парфюм. — Той махна тапата на бутилката. — Оха! Какъв сладък аромат! Искаш ли да го опиташ?

Дори от няколко крачки тя разпозна миризмата. В училище бяха извличали масло от листата на крепа^[1] за един медицински проект. Течността, която оставаше след обработката, миришеше на гнило, изгаряше кожата при допир и оставяше пришки върху нея.

Регин размаха небрежно разпечатаната бутилка.

— Но едно шишенце е твърде малко, за да покаже привързаността ми. Виж, донесох още!

Другите ученици също извадиха бутилчици. Отвориха ги предпазливо и коридорът се изпълни с отвратителна смрад.

— Утре ще можем да те открием по аромата на парфюма ти. — Регин кимна на останалите. — Сега!

Няколко от учениците замахнаха и запратиха съдържанието на бутилките си към Сония. Тя вдигна ръце, затвори очи и успя да запрати напред последните си остатъци от сила.

Не усети течността да докосва кожата ѝ. Нищичко. Чу някой да кашля, после друг, след това коридорът внезапно се изпълни с охкания и ругатни. Тя отвори очи и примигна изумено. Стените, таванът и учениците бяха опръскани с кафяви капки. Учениците бърсеха като полудели ръцете и лицата си. Някои плюеха по пода. Други търкаха очите си, някой стенеше от болка.

Сония погледна към Регин и видя, че като най-близо застанал, той беше пострадал най-много. От очите му течаха потоци от сълзи, а лицето му беше покрито с червени петна.

Сония почувства, че я изпълва странно усещане. Осъзна, че ѝ се иска да се засмее и прикри устата си с ръка. Отлепи се от стената, олюля се и се застави да се изправи.

„Не бива да им показвам колко съм изтощена — помисли си тя. — Не трябва да им давам време да се сецат за отмъщение“.

Тя тръгна покрай групата от ученици. Регин я забеляза.

— Не я оставяйте да се измъкне! — изръмжа той.

Няколко от учениците вдигнаха глави, но останалите не му обърнаха внимание.

— Забрави за това — каза един от учениците. — Лично аз отивам да се преоблека.

Останалите кимнаха и започнаха да се разотиват. Регин мигаше към тях, лицето му беше потъмняло от гняв, но не каза нищо.

Сония му обърна гръб, мина покрай учениците и продължи нататък.

[1] крепа — лечебна билка с отвратителна миризма. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

ЕДНО МАЛКО ОТКЛОНЕНИЕ

Ротан се прозя и продължи да се изкачва по стълбите на Магьосническата библиотека. Дори студеният душ не успя да го разсъни. Откри Тания да го чака в гостната му с поднос, отрупан с чинии, пълни с палачинки и кифли.

— Добро утро, Тания — каза той.

— Днес закъсняхте, милорд — отвърна тя.

— Да. — Той разтърка лицето си и започна да си приготвя суми. Тогава осъзна, че тя не е свалила погледа си от него и въздъхна. — Намалих дозата си на една десета.

Тя не каза нищо, само кимна одобрително.

— Имам новини. — Тя се спря и когато той ѝ даде знак да продължи, на лицето ѝ се изписа извинително изражение. — Няма да ви харесат.

— Кажи ми ги.

— Университетските чистачи се оплакаха сутринта, че един от коридорите е оплискан с някаква неприятно миришеща течност. Попитах ги какво се е случило според тях и те започнаха да недоволстват, че учениците се бият из коридорите. Не искаха да кажат кои са били — всъщност на мен не искаха да ми кажат. Затова подкупих една от прислужничките, която вече беше чула историята.

Регин събирал групичка от ученици и причаквали вечер Сония. Попитах Виола за това и тя каза, че не е видяла нищо, което да предполага, че Сония е била наранена.

Ротан се намръщи.

— Сония не може да се изтощи лесно. — Той усети как го изпълва гняв, щом осъзна какво означава това. — Но щом силата ѝ се изчерпи, Регин може да прави каквото си поиска с нея. Тя ще бъде твърде изтощена и дори няма да може да му се противопостави физически.

Тания рязко си пое дъх.

— Той не би посмял да я нарани, нали?

— Не и сериозно, защото ще бъде прогонен от Гилдията. — Ротан погледна намръщено масата.

— Защо Върховният повелител не сложи край на това — или просто не знае нищо? Може би трябва да му кажете.

Ротан поклати глава.

— Знае. Работата му е да знае.

— Но... — Прекъсна я почукване по вратата. Зарадван от прекъсването, Ротан отвори с усилие на волята. В стаята влезе куриер, поклони се и му подаде писмо, след което бързо си тръгна.

— За Сония е. — Ротан погледна подателя и сърцето му прескочи един удар. — От леля й и чичо й.

Тания се приближи до него.

— Те не знаят ли, че вече не живее при вас?

— Не. Сония реши, че Регин може да задържа писмата, ако те бъдат доставяни в жилищната сграда на учениците, а след като се премести при Върховния повелител, сигурно не се е свързвала с тях.

— Искате ли да й го занеса? — попита Тания.

Ротан я погледна изненадано. Колко бързо беше забравил, че останалите нямат причина да се страхуват от Акарин.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се. Отдавна не сме се виждали.

Но Акарин можеше да се усъмни нещо, ако видеше, че прислужницата на Ротан носи писмо на Сония.

— Тя ще иска да го прочете колкото се може по-бързо. Ако го отнесеш в стаята й, сигурно ще го намери късно довечера. Мисля, че тя прекарва волниците си в Ученическата библиотека. Ще го предадеш ли на лейди Тия?

— Да. — Тания взе писмото и го пхна в джоба на униформата си.

— Ще мина през библиотеката, след като оставя чиниите в кухнята.

— Ах! Краката ме болят! — оплака се Тайенд.

Денил тихо се засмя, когато ученият се просна върху един камък, за да си почине.

— Сам поискахте да посетим руините. Идеята не беше моя.

— Но според дем Ладейри са ужасно интересни. — Тайенд извади манерката си и отпи няколко глътки вода. — И близки.

— Просто пропусна да каже, че трябва да се изкатерим по скалите, за да стигнем дотам. И че онзи въжен мост не е безопасен.

— Но нали ни каза, че от доста време не се е качвал тук. Понякога левитацията може да се окаже изключително полезна.

— Понякога.

— Защо не дишате тежко?

Денил се усмихна.

— Левитацията не е единственият полезен трик, на който ни учат в Гилдията.

— Вие си възстановявате силите? — Тайенд хвърли по него едно малко камъче. — Това е измама!

— Значи ще отхвърлите помощта ми, ако ви я предложи?

— А, не — мисля, че ще бъде честно, ако ви лиша от предимствата ви.

Денил въздъхна с шеговито примирение.

— Дайте ми ръката си тогава. — За негова голяма изненада Тайенд му протегна ръката си без капка колебание, но когато Денил притисна дланта си към кожата му, ученият извърна глава и здраво стисна очи.

Денил вля малко лечителска магия в тялото на Тайенд и отпусна напрегнатите му мускули. Повечето лечители биха се намръщили на такова разхищение. Тайенд си беше съвсем здрав, просто не беше свикнал да се катери по планините.

Когато Денил пусна ръката му, ученият се изправи и огледа тялото си.

— Невероятно! — възкликна той. — Чувствам се както сутринта, преди да тръгнем насам. — Той се усмихна на Денил и се втурна нагоре по пътеката. — Хайде, да вървим! Не разполагаме с цял ден!

Денил го последва развеселен. След неколкостотин крачки Тайенд стигна до едно възвишение и се спря. Когато Денил го настигна, пред очите му се разкриха руините. По склона се забелязваха ниски стени, които очертаваха основите на сгради. Тук и там беше оцеляла по някоя древна колона, а в центъра на малкия изоставен град се издигаше по-голяма, останала без покрив сграда, чиито стени бяха

изградени от огромни каменни блокове. Всичко бе обрасло с трева и дива растителност.

— Значи това е Армдже — промърмори Тайенд. — Не е останало много.

— Съществувал е преди повече от хиляда години.

— Да го разгледаме.

Пътеката, която водеше към града, постепенно прерасна в криволичещ, обрасъл с трева път. Когато стигна до първата сграда, той се превърна в права улица, водеща право до голямата сграда. Денил и Тайенд спряха, за да разгледат някои от стаите в по-малките сгради.

— Смятате ли, че това е било някаква обществена баня? — попита Тайенд, застанал до каменната пейка, в която на равни интервали бяха издълбани дупки.

— Може и да е някаква кухня — отвърна Денил. — В дупките може да са слагали гърнета, а отдолу да са разпалвали огън.

Когато стигнаха до голямата сграда в центъра, Денил усети неподвижността във въздуха. Двамата минаха под тежък трегер и се озоваха в широка стая. Подът беше покрит с дебел пласт пръст и обрасъл с трева и билки.

— Чудя се какво е било това място — размишляваше на висок глас Тайенд. — Сигурно е било нещо важно. Дворец, може би. Или храм.

Когато премина в по-малката стая, Тайенд изведнъж се стрелна към едната стена. Вторачи се в изсечените в нея сложни мотиви.

— Тук има думи — каза той. — Нещо за закони.

Денил погледна отблизо и усети как сърцето му подскача, когато забеляза изсечената ръка.

— Вижте тук.

— Това е глифът за магия — рече презрително Тайенд.

— Ръката е била символ на магията в древна Елийн?

— Да — и се среща в много древни надписи. Някои учени вярват, че съвременната буква „м“ води началото си от символа на ръката.

— Значи половината от титлата на краля на Чаркан означава магия. Но какво е значението на полумесеца?

Тайенд сви рамене и продължи да разглежда сградата.

— Лунна магия. Нощна магия. Магията влияели се от лунните цикли?

— Не.

— Може би има нещо общо с жените. Женска магия. Почакайте — вижте тук!

Тайенд беше спрял пред друга украсена стена. Той сочеше към горната ѝ част, която се беше срутила донякъде и беше оставила само част от надписа. Денил рязко си пое дъх. Ученият не сочеше към изсечените глифове. Той показваше познатото име, написани със съвременни букви.

— Дем Ладейри не спомена нищо за това, че Акарин е идвал тук — каза Тайенд.

— Може и да е забравил. Може Акарин да не му е казал.

— Но той толкова искаше да се изкачим тук.

Денил погледна отново името, след това огледа останалата част от стената.

— Какво означава надписът?

Тайенд се вгледа отблизо.

— Дайте ми няколко минути...

Докато ученият проучваше надписа, Денил отстъпи назад и огледа стаята. Под името на Акарин се забелязваше гравираната горна част на арка. Това ли беше наистина? Той разчисти пръстта и тревата и се усмихна, когато пред очите му се разкри отвор.

Тайенд рязко си пое дъх.

— Според надписа, това е...

— Врата — завърши Денил.

— Да! — Тайенд удари с длан по стената. — И тя води към съдебна зала. Чудя се дали може да се отвори.

Денил погледна към вратата и концентрира сетивата си върху нея. Усети няколко прости механизма, направени така, че да се отварят само отвътре — или с помощта на магия.

— Отстъпете назад.

Когато Тайенд се отмести от пътя му, Денил съсредоточи волята си. Механизмът неохотно се завъртя, измъквайки вратата от пръстта, праха и тревата, които я блокираха. Стаята се изпълни с тропот и стържещи звуци; вратата се отвори навътре, разкривайки тъмен проход.

Когато отворът стана достатъчно голям, за да може да се промъкне човек, Денил освободи механизма, притеснен, че може да го счупи, ако продължи да го насилва. Двамата с Тайенд се спогледаха.

— Ще влезем ли? — прошепна ученият.

Денил се намръщи.

— Аз ще мина пръв. Може да е нестабилно.

Тайенд изглеждаше така, сякаш се готви да възрази, но после като че ли промени мнението си.

— Аз ще продължа с превода на надписа.

— Ще се върна веднага, щом се убедя, че всичко е безопасно.

— Дано.

Денил мина през вратата, запали кълбо светлина над главата си и го изпрати напред. Стените не бяха украсени. В началото се налагаше да си проправя път през прорасли корени и паяжини на фарини, но след двайсетина крачки пътят се разчисти. Коридорът бавно започна да се спуска надолу и въздухът бързо започна да изстива.

Нямаше никакви странични разклонения. Таванът беше нисък и скоро Денил усети как го изпълва познатото безпокойство. Той продължи да брои крачките си и когато стените свършиха, тъкмо беше достигнал двеста. Подът обаче продължаваше с изсечен в скалата тесен мост, който чезнеше в непрогледна тъмнина. Денил внимателно стъпи върху него, готов да левитира, ако се срути под краката му. Съдейки по ехото на стъпките му, пропастта от двете му страни беше доста дълбока.

След около десетина крачки мостът се разширяваше в кръгла платформа. Денил засили светлината на кълбото и ахна, когато тя се отрази в блещукащия купол. Повърхността му проблясваше и примигваше така, сякаш бе покрита с безброй скъпоценни камъни.

— Тайенд! — извика той. — Елате да видите това! — Денил се обърна и погледна към тъмния вход на тунела. После концентрира волята си и прати няколко светлинни кълба в коридора.

С крайчеца на окото си зърна някакво раздвижване. Обърна се и видя, че част от купола проблясва по-ярко. Появиха се ярки ручейчета светлина. Денил наблюдаваше с възхищение как те се устремяват едно към друго. Напомняха му за бариерата на Арената, когато бъде улучена от удар, само че вълните се движеха в друга посока...

Някакъв инстинкт го накара да вдигне щита си, тъкмо навреме, преди от купола да се стрелне поток от сила. Денил възкликна изненадано от силния удар — след това извика стреснато, когато получи удар и отзад. Когато се обърна, видя втори изблик на сила от камъните... както и още два изблика, които бързо се оформяха.

Направи крачка към входа на тунела, после още една и усети ужилването на бариера, препречваща пътя му. Какво става тук! Кой прави това?

Но тук нямаше никой друг. Само Тайенд. Денил погледна към коридора, но той беше празен. Последваха нови атаки. Денил протегна ръце към бариерата и изпрати магическа светкавица. Бариерата издържа. Може би ако вложеше всичката си сила... но тя му трябваше, за да поддържа щита си.

Паниката му се засили. Всеки нов удар го изморяваше все повече. Нямаше представа колко дълго ще продължи атаката. Ако продължеше да чака, това място — този капан — щеше да го убие.

„Мисли!“ — каза си той. Ударите от стените бяха насочени към една точка, която се намираше над центъра на платформата. Ако се свиеше край бариерата, ударите може би щяха да го пропускат. А ако свалеше щита си и вложеше цялата си сила в удар по бариерата, може би щеше да успее да я свали преди следващата атака.

Не се сецаше за друго. Нямаше време да обмисля по-добра тактика. Затвори очи и се опита да не обръща внимание на жиленето на бариерата, докато се притискаше към нея. Пое си дълбоко дъх и после едновременно свали щита си и нанесе удар с всички сили.

Усети как бариерата потрепна. В този миг осъзна, че и последните му сили са го напуснали. Подготви се за болката от поредния удар, но вместо това усети, че пада. Отвори очи, но виждаше само тъмнина... Продължи да пада дълго, след като би трябвало да се удари в земята.

— Лейди Сония.

Сония вдигна глава и сърцето ѝ трепна.

— Тания!

Когато прислужничката ѝ се усмихна, в главата ѝ нахлуха спомените за сутрешните им разговори и тя разбра колко ѝ липсва

всичко това. Сония потупа с ръка мястото до нея и Тания седна.

— Как сте? — попита прислужничката. Нещо в начина, по който я погледна, подсказваше, че жената не очаква положителен отговор.

— Добре. — Сония се насили да се усмихне.

— Изглеждате ми уморена.

Сония сви рамене.

— Твърде често оставам до късно. Имам толкова много за учене.

А ти как си? Ротан тормози ли те много?

Тания се изкиска.

— Нямам никакви проблеми с него, макар че много му липсват.

— И той ми липсва много — както и ти.

— Имам писмо за вас, милейди — каза Тания. Извади го от джоба си и го постави на масата. — Ротан каза, че е от леля ви и чичо ви и че сигурно ще искате веднага да го прочетете, затова му предложих да ви го донесе тук.

Сония нетърпеливо грабна писмото.

— Благодаря ти. — Отвори го и започна да чете. Тонът на писмото беше официален и приповдигнат. Тъй като леля ѝ и чичо ѝ не можеха да пишат, те наемаха писар всеки път, когато искаха да ѝ пратят писмо.

— Леля чака второ дете! — възкликна Сония. — Ох, само да можех да ги видя!

— Разбира се, че можете — отвърна Тания. — Нали знаете, Гилдията не е затвор.

Сония погледна към жената. Тания, естествено, не знаеше за Акарин. Но той никога не беше казвал, че забранява семейните посещения. Нито пък ѝ беше забранявал да напуска Гилдията. Стражниците на входа нямаше да я спрат. Можеше просто да излезе в града и да отиде където пожелае. На Акарин нямаше да му хареса, но след като я беше прогонил от тайните проходи и я беше оставил на милостта на Регин и бандата му, тя въобще нямаше намерение да му се подчинява.

— Права си — рече тихо тя. — Ще ги посетя. Даже още днес.

Тания се усмихна.

— Сигурна съм, че ще се радват да ви видят.

— Благодаря ти, Тания — отвърна Сония и се изправи. Прислужничката се поклони и с усмивка на уста тръгна към вратата на

библиотеката.

Соня прибра книгите си в кутията с нарастващо въодушевление. Но когато се сети къде отива, настроението ѝ отново се развали. Можеше с лекота да се придвижва по улиците на града. Никой нямаше да се осмели да направи нещо в присъствието на магьосник, бил той и ученик. Но щом се озовеше в копторите, мантията ѝ щеше да привлече вниманието, възможно бе дори да стане обект на враждебно отношение. При предишните си посещения не се беше замисляла за този проблем, защото още не беше станала ученичка. Тя можеше да използва магията си, за да се защити от нападения и тормоз, но не искаше да я следят или да привлича вниманието към леля си и чичо си.

Ала законът я задължаваше навсякъде да носи униформата си. Тя не се притесняваше да го наруши, но къде щеше да се преоблече в опърпаните дрехи, каквито носеха в копторите, дори и да успееше да си намери такива?

Би могла да си купи палто или наметало от пазара, когато стигнеше до Северния квартал. За целта обаче ѝ трябваха пари, а тя си ги държеше в стаята. Соня погледна кутията си и промени плана си. Щеше ли да позволи на страха от Акарин да ѝ попречи да посети семейството си? Не. През деня той рядко се завърташе у дома. Сигурно нямаше да се срещнат.

Тя вдигна кутията си, поклони се на лейди Тия и излезе от библиотеката. Докато вървеше по коридорите на Университета, се усмихваше. Щеше да купи подарък на леля си и чичо си — а след това можеше да мине и през странноприемницата на Голин, да види Херин и Дония, да поразпита за Сери.

Когато влезе в къщата на Върховния повелител, тя усети как пулсът ѝ се ускори. За нейно огромно облекчение Акарин не беше вътре, а Такан, прислужникът му, се появи само за да ѝ се поклони и после отново изчезна. Соня остави кутията си, пхна кесията с монети в джоба на мантията си и напусна стаята. Когато вратата на къщата се затвори зад гърба ѝ, тя вдигна глава и тръгна към портата.

Стражниците я изгледаха с любопитство, когато мина покрай тях. Сигурно никога досега не я бяха виждали, тъй като бе излизала от земите на Гилдията само няколко пъти, и то в карета с Ротан. Може би просто им се струваше странно да видят ученик, който излиза пеша.

Щом се озова във Вътрешния кръг, тя изпита странното усещане, че е чужда тук. Огледа големите къщи, които ограждаха улиците и си спомни за посещенията си в тази част на града, когато трябваше да отнесе поправените обувки и дрехи на слугите в Домовете. Тогава добре облечените мъже и жени от Вътрешния кръг я гледаха с подозрение и презрение, и тя няколко пъти беше принудена да показва пропуска си.

Сега хората ѝ се кланяха и ѝ се усмихваха учтиво, когато минаваше покрай тях. Това ѝ се струваше странно и нереално. Чувството за нереалност се засили, когато мина пред портата на Северния квартал. Стражниците замръзнаха на място, отдадоха чест и дори спряха каретата на Дома Корин, за да може тя да мине, без да чака.

Щом се озова в Северния квартал, учтивите поклони и усмивките бяха заменени от втренчени погледи. След неколкостотин крачки, Сония реши да не посещава пазара. Вместо това влезе в една къща с табела „Качествени дрехи. Продажба и поправка“.

— Да? — Вратата отвори жена с посивяла коса, която щом зърна младата магьосница на прага си, ахна от изненада. — Милейди! Какво мога да направя за вас? — попита тя и припряно се поклони.

Сония се усмихна.

— Бих искала да си купя наметало.

— Моля, влезте! Влезте! — Жената отвори широко вратата и се поклони, докато Сония влизаше, след което я покани в стая, пълна с рафтове с дрехи.

— Не съм сигурна, че имам нещо подходящо за вас — каза извинително жената, докато вадеше няколко наметала от рафтовете. Качулката на това е общита с кожа на лимек, а това е бродирано по ръбовете.

Сония не издържа на изкушението и огледа наметалата.

— Добра работа — показа тя бродираното наметало. — Но се съмнявам, че това е кожа от лимек. Лимекът има двойна кожа.

— О, извинете! — възкликна жената и грабна наметалото от ръцете ѝ.

— Нищо, и без това няма да ми свършат работа — додаде Сония.

— Търся нещо старо и малко износено — не че очаквам да намеря висококачествена стока тук. Дали някоя от прислужничките ви

няма наметало, което скоро ще има нужда от подмяна?

Жената погледна изненадано Сония.

— Не знам... — отвърна замислено тя.

— Защо не ги попитате — предложи Сония, — докато аз се възхищавам на изделията ви.

— Щом точно това търсите... — Погледът на жената искреше от любопитство. Тя се поклони и се изгуби във вътрешността на къщата, викайки името на прислужничката си.

Сония се приближи до закачалките и огледа няколко дрехи. После въздъхна с копнеж. Законът я задължаваше да носи мантия, така че тя никога повече нямаше да облече нещо такова, въпреки че вече можеше да си го позволи.

Дочуха се забързани стъпки. Тя се обърна и видя шивачката да влиза, понесла купчина дрехи.

Следваше я една прислужничка, която изглеждаше бледа и притеснена. Щом зърна Сония, очите на момичето се разшириха.

Сония прегледа наметалата и си избра едно дълго, с грижливо зашито разпорено парче от едната страна. Подгъвът също беше разпран на места. Тя погледна прислужничката.

— Тук имате ли градина? Или курник?

Момичето кимна.

— Вземи това наметало и натъркай подгъва му с кал — и малко го посипи с прах.

Смаяното момиче изчезна заедно с наметалото. Сония постави една златна монета в ръката на шивачката, а когато момичето се върна с наметалото, пусна една сребърна монета в джоба му.

„Кой би си помислил, че един ден ще раздавам пари, вместо да ги крада?“ — помисли си развеселено тя, докато излизаше от къщата. След като скри мантията си под наметалото, любопитните погледи вече не я притесняваха по пътя ѝ към Северната порта.

Стражата я погледна пренебрежително, когато влезе в копторите. Тях повече ги интересуваха обитателите, които излизаха оттам. Обгърна я едновременно неприятна и позната миризма и тя тръгна по криволичещите улици. Огледа се и усети как напрежението постепенно я напуска. Тук Ротан и Акарин ѝ се струваха като далечни, незначителни проблеми.

Изведнъж забеляза някакъв мъж, който я гледаше от прага на една пивница и отново се напрегна. Това все пак бяха копторите и макар вече да можеше да се защитава с магия, по-добре да се погрижи да не се стига до това. Тя продължи да върви бързо, напрегната и прикриваща се в сенките на къщите.

Джона и Ранел живееха в по-богата част на копторите, в която имаше стабилни дървени къщички. Сония мина през пазара, за да купи малко одеяла и кошница, пълна със зеленчуци и пресен хляб. Щеше ѝ се да може да купи нещо по-луксозно, но Джона винаги отказваше подобни подаръци с думите: „Не искам нищо вкъщи, което да прилича на предмет от Домовете. Хората ще започнат да си мислят разни неща за мен“.

Когато стигна на улицата, където живееше семейството ѝ, тя подхвърли няколко вкусни кифли на момчетата, които бяха насядали върху няколко празни щайги. Те ѝ благодариха. Сония осъзна, че от много време не се беше чувствала толкова добре.

„Откакто Дориен беше тук“ — изведнъж съобрази тя. Беше по-добре да не мисли за него.

Когато стигна до къщата на леля си и чичо си, тя се намръщи.

Откакто беше влязла в Гилдията, те се държаха неспокойно и припряно край нея. Бяха я виждали да губи Контрола си и Сония нямаше да се изненада, ако още се страхуваха от нея. Но тя знаеше също, че никога нямаше да преодолеят страха и неловкостта си, ако не продължеше да ги посещава. Те бяха нейното семейство и тя нямаше да позволи да изчезнат от живота ѝ.

Тя почука. Миг по-късно вратата се отвори и Джона я зяпна изненадано.

— Сония!

Сония се ухили.

— Здравей, Джона.

Джона отвори широко вратата.

— Изглеждаш различно... но разбирам защо си взела наметалото. Това позволено ли е?

Сония изсумтя.

— На кого му пука? Получих писмото ти днес и реших, че трябва да те видя. Ето, донесох ти подарък да го отпразнуваме.

Тя ѝ подаде кошницата и одеялата. После влезе в малката, семпло обзаведена гостна. Ранел влезе в стаята и се засмя от удоволствие.

— Сония! Как е малката ми племенница?

— Добре. Щастлива — излъга Сония. Не си мисли за Акарин. Не си разваляй следобеда.

Ранел я прегърна.

— Благодаря ти за парите — промърмори той.

Сония се усмихна и тръгна да сваля наметалото, но после размисли. Забеляза едно детско креватче в ъгъла на стаята, отиде до него и погледна спящия си братовчед.

— Доста е пораснал — каза тя. — Някакви проблеми?

— Само малко кашлица — каза Джона и се усмихна. Тя се потупа по корема. — Този път се надяваме да е момиче.

Докато разговаряха, Сония с облекчение установи, че са много по-спокойни в нейно присъствие. Хапнаха малко от хляба, поиграха си с бебето, когато се събуди и обсъдиха имената за следващото. Ранел разказа на Сония за старите ѝ приятели и познати, и за други събития от живота на обитателите.

— Не бяхме в града, но разбрахме кога е имало Прочистване — каза Ранел и въздъхна. После я погледна. — Ти...? — попита неохотно той.

— Не. — Сония се намръщи. — Учениците не ходят. Аз... Много глупаво от моя страна, но си мислех, че след случилото се минала година няма да има повече Прочиствания. Може би след като се дипломирам... — Тя поклати глава. „Какво бих могла да направя? Да ги убедя да престанат? Сякаш ще послушат някакво си момиче от копторите“.

Тя въздъхна. Щеше да мине доста време, преди да може да помогне на хората, към които принадлежеше. Сега идеята ѝ да убеди Гилдията да сложи край на Прочистването ѝ се струваше наивна и абсурдна, както и надеждата, че ще започнат да изпращат Лечители в копторите.

— Какво още имаме тук? — рече Джона и посочи зеленчуците в кошницата. — Ще останеш ли за вечеря, Сония?

Момичето се сепна стреснато.

— Колко е часът? — Тя погледна през високите тесни прозорци и видя, че слънчевата светлина е помътняла и е придобила златист оттенък. — Скоро трябва да се връщам.

— Внимавай по пътя — каза Ранел. — Нали не искаш да попаднеш на онзи убиец, за когото всички говорят?

— Тя ще се справи с него — обади се Джона и се изкиска.

Сония се усмихна на увереността на леля си.

— Какъв убиец?

Ранел повдигна вежди.

— Мислех, че вече си чула за него. Върлува из целия град. — Той се намръщи. — Казват, че не е някой от Крадците — чух, че и те са тръгнали по петите му. Но засега никакъв късмет.

— Не мога да си представя, че ще успява още дълго да им се изплъзва — рече замислено Сония.

— Убийствата продължават от месеци — каза Ранел. Някои обитатели твърдят, че е имало подобни убийства преди година, а и по-рано.

— Някой знае ли как изглежда този убиец?

— Носят се различни слухове. Но повечето твърдят, че носи пръстен с голям червен камък. — Ранел се наведе напред. — А най-странната история чух от един клиент. Той каза, че съпругът на сестра му държи странноприемница в Южната част. Една нощ мъжът чул някой да крещи в една от стаите и отишъл да провери. Когато отворил вратата, убиецът изскочил през прозореца. Но вместо да падне на земята от третия етаж, той се издигнал нагоре, сякаш лети!

Сония сви рамене. Мнозина, които се занимаваха с подозрителни дела, използваха пътеките по покривите на къщите в копторите, известни като Високия път. Възможно бе човекът да се е хванал за горния корниз и да се е изкатерил на покрива.

— Но не това е странното — продължи Ранел. — Съдържателят се изплашил от това, че мъжът в стаята бил мъртъв, но по тялото му имало само плитки рани.

Сония се намръщи. Мъртъв, но без дълбоки рани, а само плитки порязвания? Изведнъж кръвта ѝ се вледени. В съзнанието ѝ изникна споменът за Акарин в подземната стая.

Такан се отпусна на едно коляно и протегна ръката си. В ръката на Акарин проблесна кама. Той прокара острието по кожата на

прислужника си и притисна длан към раната...

— Сония. Слушаш ли ме?

Тя примигна и погледна към чичо си.

— Да. Просто се сетих нещо. Отпреди доста време. Всичките тези разговори за убийства. — Сония потрепери. — Трябва да вървя.

Когато се изправи, Джона я прегърна силно.

— Толкова е хубаво да знам, че можеш сама да се защитиш, Сония. Не трябва да се притеснявам за теб.

— Уф! Може поне мъничко да се притесняваш!

Джона се засмя.

— Добре де. Щом това те кара да се чувстваш по-добре.

Сония се сбогува с Ранел, после излезе на улицата. Когато тръгна между къщите, тя не можа да не си спомни онова, което ѝ беше казал Лорлън по време на разчитането на истината.

„Освен това, колкото и да не ми се нрави тази мисъл, смятам, че ти ще бъдеш примамлива жертва за него. Той знае, че силата ти е голяма. Ти ще бъдеш потенциален източник на магия“.

Но Акарин не можеше да я убие. Ако тя изчезнеше, Ротан и Лорлън щяха да кажат на Гилдията за престъплението му. Акарин не можеше да си позволи това.

Въпреки това, когато мина през портата и влезе в Северния квартал, Сония не спря да се тревожи. Беше ли превърнал той копторите в свое ловно поле? Намираха ли се чичо ѝ и леля ѝ в опасност?

„Но той няма да ги убие — помисли си тя. — Иначе аз ще кажа истината на Гилдията“.

Изведнъж ѝ хрумна, че е постъпила ужасно глупаво, като е отишла на гости на чичо си и леля си. Беше изчезнала внезапно; само Тания знаеше къде е. Ако Лорлън и Ротан научеха, че е изчезнала, щяха да решат, че това е дело на Акарин. Или пък той щеше да си помисли, че Сония е напуснала Гилдията. Може би в момента се подготвяше да затвори устата на останалите.

Сония потръпна и разбра, че няма да се почувства в безопасност, докато не се върне обратно в Гилдията, дори това да означаваше, че ще живее под един покрив със същия убиец, който всяваше ужас в копторите.

ГЛАВА 33

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО НА ВЪРХОВНИЯ ПОВЕЛИТЕЛ

Когато Денил се събуди, го посрещнаха птичи песни и лек полъх на вятъра. Той отвори очи и примигна объркано. Беше заобиколен от каменни стени, но над главата му нямаше покрив. Лежеше върху килим от гъста трева. Във въздуха ухаеше на свежо утро.

Армдже. Намираше се в руините на Армдже.

После си спомни за пещерата и куполообразния таван, който го беше нападнал.

Значи съм оцелял.

Огледа тялото си. Мантията му беше овъглена по ръбовете. Кожата по прасците му точно над ботушите, беше зачервена и пареше. Вдигна глава и видя ботушите си на няколко крачки от него, грижливо подредени един до друг.

Осъзна, че се е разминал на косъм от смъртта.

Тайенд сигурно го беше измъкнал от пещерата до това място. Денил се огледа, но не забеляза учения. Зърна нещо синкаво сред тревата и установи, че това е палтото на Тайенд, грижливо сгънато и оставено на земята.

Зачуди се дали да не стане и да потърси приятеля си, но се отказа. Тайенд едва ли беше далеч, а той изобщо не изпитваше желание да се движи. Имаше нужда от почивка — не защото тялото му се нуждаеше от нея, а защото трябваше да се възстанови по магически път.

Съсредоточи се върху източника на сила и не откри почти никаква магия. При нормални обстоятелства щеше да поспи, докато не я възстановеше поне частично. Може би споменът за надвисналата опасност го беше събудил веднага, след като бе събрал достатъчно сили, за да се изтръгне от безпаметния сън. Той знаеше, че липсата на магия би трябвало да го накара да се почувства уязвим и неспокоен, но вместо това се чувстваше по-свободен, сякаш се беше отървал от нещо.

Разнесоха се стъпки и той се надигна на лакът. Тайенд влезе в стаята и се усмихна, щом видя, че Денил е буден. Косата на учения

беше поразрошена, но иначе той имаше доста спретнат вид, макар че се беше наложило да спи на легло от трева.

— Най-последно се събудихте. Тъкмо напълних манерките. Жаден ли сте?

Денил осъзна, че всъщност е много жаден и кимна. Взе манерката и я пресуши.

Тайенд коленичи до него.

— Добре ли сте?

— Да. Малко съм поопечен по глезените, но иначе няма нищо страшно.

— Какво се случи?

Денил поклати глава.

— Тъкмо се канех да ви задам същия въпрос.

— Не, първо ще разкажете вие.

— Добре. — Денил описа пещерата и как таванът го е атакувал. Тайенд го слушаше с ококорени очи.

— След като влязохте вътре, аз продължих да разчитам глифове — каза ученият. — Там пише, че вратата води до място, наречено Пещерата на абсолютното наказание, а малко по-нататък успях да прочета, че мястото е направено, за да ексекутира магьосници. Опитах се да ви извикам — да ви предупредя — но тогава чух, че вие ме викате и изпратихте светлина в коридора. Преди да успея да стигна до края му, те угаснаха.

Тайенд потрепери.

— Продължих да вървя. Когато стигнах до пещерата, вие се бяхте притиснали до нещо невидимо. После паднахте по лице и не помръднахте. Видях светлинките по стените. Изтичах напред, хванах ви за ръцете и ви издърпах от платформата. Една светкавица я удари и всичко потъна в мрак. Не можех да виждам, но продължих да ви тегля през коридора, докато не се озовахме отвън. След това ви донесох дотук. — Той замълча и устните му се разтеглиха в полуусмивка. — Доста сте тежък, между другото.

— Така ли?

— Причината е високият ви ръст, убеден съм.

Денил се усмихна и изведнъж се почувства преизпълнен с привързаност и благодарност.

— Вие спасихте живота ми, Тайенд. Благодаря ви.

Ученият примигна и се усмихна леко.

— Като че ли е така. Изглежда, ви върнах услугата. Смятате ли, че Гилдията знае за тази Пещера на абсолютното наказание?

— Да. Не. Може би. — Денил поклати глава. Не искаше да обсъжда Гилдията или пещерата. „Жив съм“ — помисли си той. Поглед на дърветата, небето, Тайенд. „Той наистина е много красив мъж“ — помисли си изведнъж Денил, спомняйки си как остана поразен от физиката на учения в първия ден от пристигането си, на доковете на Капия. Почувства как някакъв неясен спомен се размърда в дълбините на съзнанието му. Когато се концентрира върху него, усети как го залива познатото чувство на безпокойство и се опита да го прогони.

Изведнъж ясно осъзна липсата на магическата си сила. Намръщи се, чудейки се защо ли я е потърсил. Изведнъж се досети. Беше се опитал да използва лечителската си сила, за да прогони безпокойството или поне физическата реакция, която го беше причинила. „Както винаги съм правил, без да го осъзнавам“.

— Какво има? — попита Тайенд.

Денил поклати глава.

— Нищо. — Но това беше лъжа. През всичките години беше постъпвал точно така: отблъсваше мислите, които му бяха причинили толкова проблеми и болка и използваше лечителските си сили, за да възпре реакцията на тялото си.

Врхлетяха го спомени. Спомени за скандали и слухове. Той беше решил, че щом онова, което чувства, е неприемливо, то по-добре да спре изобщо да го чувства. И може би с времето щеше да започне да желае онова, което трябва.

Но нищо не се беше променило. В мига, когато изгуби способността си да лекува, то се беше появило отново. Беше се провалил.

— Денил?

Денил погледна Тайенд и сърцето му трепна. Как можеше да гледа приятеля си и да смята, че е грешно да бъде като него?

Не можеше. Спомни си нещо, което Тайенд му беше казал. „Аз изпитвам... някаква увереност, че онова, което е естествено и правилно за мен, е също толкова силно, колкото собствената му вяра кое е естествено и правилно“.

Кое е естествено и правилно? Кой би могъл да го знае? Светът никога не е бил толкова елементарен, че една личност да знае всички отговори. Толкова дълго се беше борил с това. Какво ли щеше да е усещането, когато спреше да се съпротивлява? Да приеме това, което е?

— На лицето ви е изписано много странно изражение. За какво си мислите?

Денил погледна замислено Тайенд. Ученият беше най-близкият му приятел. По-близък и от Ротан, осъзна той. Никога не би могъл да признае истината на Ротан. Знаеше, че може да се довери на Тайенд. Нима ученият не го беше защитил от клюките в Елийн?

„Какво облекчение, че най-после мога да поговоря с някого за това“ — помисли си Денил. Той си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Боя се, че не бях напълно откровен с вас, Тайенд.

Очите на учения леко се разшириха. Той седна върху петите си и се усмихна.

— Така ли? Какво имате предвид?

— Ученикът, с когото се сприятелих преди години. Той беше точно такъв, какъвто го описвах слуховете.

Устните на Тайенд се разтеглиха в полуусмивка.

— Никога не сте ми казвали, че не е.

Денил се поколеба, но после продължи.

— Както и аз.

Без да сваля очи от лицето на Тайенд, Денил с изненада забеляза, че усмивката се разтяга до ушите му.

— Знам.

Денил се намръщи.

— Откъде? Дори самият аз... си го спомних чак сега.

— Спомнихте си го? — Лицето на Тайенд стана сериозно и той наклони главата си на една страна. — Как можете да забравите нещо такова?

— Аз... — Денил въздъхна и му обясни за Лечението. — Предполагам, че след няколко години ми стана навик. Съзнанието е нещо могъщо, особено за магьосниците. Ние се обучаваме да фокусираме съзнанията си и да достигаеме дълбоки нива на концентрация. Аз успях да отблъсна всички опасни мисли. Може би нямаше да се получи, ако не бях успял да потуша физическите си

усещания с помощта на магията. — Той изкриви лице. — Но това не промени нищо. Лиши ме от всякакъв усет за привличане. Не ме вълнуваха нито мъжете, нито жените.

— Сигурно е било ужасно.

— И да, и не. Имам няколко приятели. Предполагам, че съм бил самотен. Но това е някакво притъпено чувство за самота. Когато не сте свързан с никого, не чувствате болка. — Той замълча. — Но може ли това да се нарече живот?

Тайенд не отговори. Денил погледна учения и откри предпазливост в очите му.

— Вие сте знаел — каза бавно Денил. — Но не посмяхте да кажете нищо.

„Защото щях да реагирам със страх и отрицание“.

Тайенд вдигна рамене.

— По-скоро предполагах. Но дори и да се окажех прав, вие никога нямаше да го признаете. Сега, когато знам какви усилия сте полагали, съм изумен, че изобщо се стигна до това. — Той замълча. — Навиците се изкореняват трудно.

— Но аз ще го направя. — Денил се вцепени, осъзнавайки какво е казал току-що. „Наистина ли съм способен да го направя? Мога ли да приема истинската си същност и да се изправя срещу страха от разкриване и отхвърляне?“.

Ала когато погледна към Тайенд, той чу как вътрешният му глас възкликна: „Да!“.

Пътеката до седалището на Върховния повелител беше посипана с малки цветни петънца. Когато вятърът разклати дърветата, върху петънцата се посипаха нови цветчета. Сония се възхити на багрите. Радостното настроение не я беше напускало от предишния ден, когато посети леля си и чичо си. Дори погледите, които Регин ѝ хвърляше в час не я разстроиха.

Когато обаче стигна до вратата, отново потъна в познатата тъга. Влезе вътре и се поклони на магьосника, който стоеше във всекидневната.

— Добър вечер, Сония — каза Акарин. Дали ѝ се стори, или гласът му прозвуча по различен начин?

— Добър вечер, Върховни повелителю.

Вечерите всеки първоден се бяха превърнали в рутина. Той винаги я питаше за уроците; тя отговаряше колко се може по-сбито. Не разговаряха за много други неща. Вечерта, след като я беше открил в проходите, тя очакваше от него да повдигне въпроса, но за нейно голямо облекчение той дори не го спомена. Очевидно усещаше, че няма нужда от допълнително мъмрене.

Сония започна да се изкачва по стълбите. Както винаги, Такан ги очакваше в трапезарията. В стаята се носеше апетитен, пикантен аромат и тя усети как корема ѝ изръмжа от нетърпение. Но когато Акарин се настани срещу нея, тя се сети за историите за убиеца и апетитът ѝ се изпари.

Сония наведе очи към масата, но после го стрелна с поглед. Дали седеше срещу убиец? Той я погледна и тя бързо извърна глава.

Ранел беше казал, че убиецът е носил пръстен с червен камък. Тя погледна към пръстите на Акарин и беше почти разочарована да открие, че са голи. Нямаше дори белег, който да намеква, че редовно носи пръстен. Пръстите му бяха издължени и елегантни, но въпреки това изглеждаха силни...

Вниманието ѝ бе отвлечено от Такан, който влезе с поднос в ръце. Когато Сония започна да се храни, Акарин се облегна назад и тя разбра, че ще започне да ѝ задава обичайните въпроси.

— Как са леля ти, чичо ти и синът им? Приятно ли си прекара с тях?

Той знаеше! Тя рязко си пое дъх и усети как нещо засяда в гърлото ѝ. Грабна една салфетка, покри лицето си и се закашля. „Как е разбрал къде съм ходила? Да не ме е проследил? Или е отишъл в копторите в търсене на жертви и случайно ме е видял?“

— Нали нямаш намерение да умираш на масата? — попита сухо той. — Ще бъде ужасно неудобно.

Тя свали салфетката в скута си и видя Такан, който ѝ подаваше чаша вода. Сония я взе и отпи една глътка.

„Какво да отговоря? Той знае къде живеят Джона и Ранел“. Прониза я страх, но тя бързо го прогони. Стига да искаше, той щеше да го разбере и без да я следи. Може би дори беше научил къде живеят от нейното — или ротановото — съзнание.

Той като че ли не очакваше отговор.

— Нямам нищо против да ги посещаваш — каза той. — Но очаквам да искаш разрешение от мен всеки път, когато възнамеряваш да напускаш територията на Гилдията. Следващия път, Сония — той я погледна твърдо право в очите, — се надявам първо да ме попиташ.

Тя сведе поглед и кимна.

— Да, Върховни повелителю.

Вратата се отвори точно когато Лорлън стигна до седалището на Върховния повелител. Той се озова пред Сония, която излизаше с кутия в ръка. Момичето примигна от изненада и се поклони.

— Разпоредителю.

— Сония — отвърна той.

Тя погледна надолу към ръката му и очите ѝ се разшириха. Потърси погледа му, в очите ѝ проблесна въпрос, но тя извърна глава, заобиколи го и забърза към Университета.

Лорлън погледна към пръстена и усети как стомахът му се свива. Тя сигурно беше чула за убиеца с червения пръстен. Какво ли си мислеше сега? Той се обърна и я погледна, а гърдите го стегнаха от притеснение. Всеки ден тя се сблъскваше с нови и нови кошмари. От сянката на Акарин към тормоза на учениците. Ужасна ситуация.

Която не беше необходима. Той стисна юмруци и влетя през вратата. Акарин седеше в едно от луксозните кресла, с пълна чаша вино в ръка.

— Защо позволяваш на учениците да я нападат вкупом? — попита гневно той.

Акарин вдигна вежди.

— Сигурно говориш за Сония? Това е добре за нея.

— Добре ли? — възкликна Лорлън.

— Да. Тя се учи да се защитава.

— Срещу другите ученици?

— Трябва да може да ги побеждава. Те не са добре организирани.

Лорлън поклати глава и закрачи из стаята.

— Но тя не ги побеждава и някои магьосници започват да се питат защо не се намесиш и не сложиш край на това.

Акарин сви рамене.

— От мен зависи как да обучавам ученичката си.

— Да я обучавааш? Това не е обучение!

— Нали чу анализа на лорд Ийкмо. Тя е твърде добра. Реалните конфликти ще я накарат да отвръща на удара.

— Но те са петнайсет срещу един! Как очакваш от нея да се справи с толкова хора?

— Петнайсет? — Акарин се усмихна. — Последния път бяха поне двајсет.

Лорлън спря да крачи и впери поглед във Върховния повелител.

— Ти я наблюдаваш?

— Винаги, когато мога. — Усмивката на Акарин се разшири. — Макар че винаги успявам да се движа в крачка с тях. Бих искал да знам как е завършила последната им среща. Осемнайсет, може би деветнайсет, а тя е успяла да се освободи.

— Измъкнала се е? — Лорлън изведнъж усети как му олеква. Приблѝжи се до едно от креслата и седна в него. — Но това означава...

Акарин се засмя.

— Съветвам те да размислиш, преди да я отведеш на Арената, Лорлън, макар че липсата ѝ на умения и увереност могат да ти осигурят победата.

Лорлън не отвърна нищо; той все още не можеше да приеме, че толкова малка ученичка може да е толкова силна. Акарин се наведе към него и черните му очи проблеснаха.

— Всеки път, когато я нападат, тя прави невъзможното — рече тихо той. — Учи се да се защитава по начин, на който нито Болкан, нито Ийкмо могат да я научат. Нямам никакво намерение да спирам Регин и съучастниците му. Те са най-добрите учители, които би могла да намери.

— Но... защо искаш да стане по-силна? — Лорлън си пое дълбоко дъх. — Не те ли е страх, че ще се обърне срещу теб? Какво ще правиш, след като завърши?

Усмивката на Акарин изчезна.

— Тя е избраната ученичка на Върховния повелител. Гилдията очаква от нея да се развива. Но тя никога няма да стане толкова силна, че да се превърне в заплаха за мен. — Той извърна глава и лицето му придоби студен израз. — Що се отнася до завършването, ще мисля как да се оправям с това, когато му дойде времето.

Съзирайки пресметливия поглед на Акарин, Лорлън потрепери. Спомни си за последното си посещение в Дома на стражата. Образите

на телата на убития младеж и баща му трудно можеха да се заличат. Макар убийството на младежа да бе по-жестоко, Лорлън остана потресен от смъртта на баща му. На китките му имаше плитки разрези и той бе изгубил малко кръв. Но въпреки това бе мъртъв.

Акарин му беше наредил да обясни на Баран, че няма да изпраща магьосниците на лов за отцепника, както бяха направили за Сония. Издирването я беше накарало да потърси помощта на Крадците, които я бяха укривали от Гилдията в продължение на месеци. Макар да се говореше, че Крадците също търсят убиеца, беше напълно възможно да сключат сделка с него, ако той потърсеше помощта им. Затова беше по-добре Гилдията да не му дава поводи да се укрива твърде старателно. Стражата трябваше да го открие, а после Лорлън щеше да изпрати магьосници, които щяха да им помогнат при залавянето му. Баран се беше съгласил, че това е най-мъдрото решение.

Но това никога нямаше да стане, ако Акарин беше убиецът. Лорлън погледна към мъжа в черна мантия. Искаше му се да го попита право в очите дали има нещо общо с убийствата, но се страхуваше от отговора, който щеше да получи. И дори той да беше отрицателен, дали изобщо щеше да му повярва?

— Ах, Лорлън! — Гласът на Акарин прозвуча развеселено. — Всеки би си помислил, че ти си избрал Сония за своя ученичка.

Лорлън се насили да се върне към темата на разговора.

— Когато наставникът пренебрегва задълженията си, мой дълг е да променя нещата.

— А ако ти кажа да не се занимаваш с това, ще го направиш ли?

Лорлън се намръщи.

— Разбира се — отвърна неохотно той.

— Как да ти повярвам? — Акарин въздъхна. — Защо не направи онова, което те помолих във връзка с Денил?

Лорлън се изненада и погледна намръщено Акарин.

— Денил ли?

— Той продължава своето разследване.

Лорлън не можа да сдържи възторга си при тези новини, но той бързо се изпари. Щом Акарин вече го знаеше, от това нямаше да се получи нищо добро.

— Изпратих му заповеди да прекрати дейността си.

— Значи той не ги спазва.

Лорлън се поколеба.

— Какво ще направиш?

Акарин пресуши чашата си, стана и отиде до помощната масичка.

— Още не съм решил. Ако стигне дотам, където се боя, че може да отиде, той ще загине — и не от моята ръка.

Сърцето на Лорлън подскочи.

— Можеш ли да го предупредиш?

Акарин остави чашата си на масата и въздъхна.

— Вече може би е твърде късно. Трябва да преценя рисковете.

— Рискове ли? — Лорлън се намръщи. — Какви рискове?

Акарин се обърна и се усмихна.

— Тази вечер задаваш твърде много въпроси. Напоследък се чудя дали няма нещо в изворната вода. Като че ли всички стават все по-смели. — Той се обърна, напълни чашата си и още една. — Засега мога да ти кажа само това. Ако имах свободата да ти разкажа каквото знам, щях да го направя.

Той прекоси стаята и подаде чашата на Лорлън.

— Но засега просто трябва да ми се довериш.

ГЛАВА 34

ДЕ ДА БЕШЕ ТОЛКОВА ПРОСТО

Когато стигнаха до завоя на пътя, откъдето за пръв път бяха видели дома на дем Ладейри, Денил и Тайенд спряха конете си и се обърнаха, за да погледнат за последен път сградата. Слугите им продължиха напред; конете им вървяха бавно по криволическия път.

— Кой би си помислил, че на това старо място ще открием отговорите на толкова много въпроси — каза Тайенд, поклащайки глава.

Денил кимна.

— Бяха много интересни няколко дни.

— Меко казано. — Тайенд стрелна с поглед Денил и крайчеца на устата му се повдигна.

Денил се засмя на изражението на учения и погледна към планината, която се извисяваше над къщата Ладейри. Отвъд единия хребет, скрити от човешки очи, лежаха руините на Армдже.

Тайенд потрепери.

— Целият настръхвам, като се сетя за онази пещера.

— Едва ли някой друг магьосник, освен Акарин, е посещавал Армдже — рече Денил. — А и онази врата не може да бъде отворена без магия — или без да бъде срутена цялата стена. Бих предупредил дема, но не искам да му казвам нищо, преди да съм се посъветвал с Гилдията.

Тайенд кимна. Той смушка коня си и препусна напред, следван от Денил.

— Поне събрахме повече информация за този крал на Чаркан. Ако имахме няколко свободни седмици, можехме да отскочим до Сачака.

— Все още не съм убеден, че това е добра идея.

— Акарин сигурно е бил там. Защо да не идем и ние?

— Не знаем със сигурност, че е отишъл точно там.

— Ако отидем, може да открием доказателства, че е ходил. Сачаканците със сигурност няма да забравят, че са се сблъскали с

някой магьосник от Гилдията. Има ли други магьосници, които да са посещавали Сачака през последните десетина години?

Денил сви рамене.

— Не знам.

— Ако някой е бил там, не може да не е научил, че друг магьосник от Гилдията е посещавал страната преди него.

— Сигурно. — Денил почувства тревожно безпокойство. Мисълта за близостта на други магьосници му напомни, че един ден ще трябва да се върне в Гилдията. Като че ли колегите му щяха да усетят...

Но разбира се, те нямаше как да разберат, като просто го гледат. Така че ако двамата с Тайенд внимаваха при обсъждането на темата, ако той никога не се подлагаше на разчитане на истината и внимаваше при мисловните общувания, кой би могъл да докаже нещо?

Денил погледна към Тайенд. „Ротан би казал, че съм достатъчно хитър, за да открия — или да скрия — всяка тайна“ — помисли си той.

— Денил.

Денил се стресна и се изправи в седлото. След това разпозна личността зад мисловното повикване и се смрази.

— Денил.

Той усети как го залива паника. Защо го търсеше Акарин? Какво искаше Върховният повелител? Денил погледна Тайенд. Нима беше разбрал за... но не, това не беше чак толкова важно, че...

— Денил.

— Акарин?

— Къде сте?

— В Елийнските планини. — Той му изпрати образ на пътя. — Предложих на посланик Еренд да направя вместо него ежегодната обиколка на демовете, за да мога да се запозная със страната.

— А и да продължите проучването си, въпреки заповедите на Лорлън.

Това не беше въпрос. Денил се изненада колко облекчен се чувства след думите на Върховния повелител. Ако Акарин беше чул слуховете за Тайенд и... но той бързо изхвърли тези мисли от главата си.

— Да — потвърди той, като нарочно си мислеше за Гробниците на белите сълзи и загадката на краля на Чаркан. — Продължих от

чисто любопитство. Лорлън не ми забрани да продължа изследванията, само ми съобщи, че вече не са необходими.

— Явно задълженията ви като посланик ви оставят твърде много свободно време.

Денил потрепна. В присъствието на Акарин определено се долавяше неодобрение. Дали той просто бе загрижен, че Денил отделя твърде много време за изследването или негодува срещу това, че друг магьосник е продължил проучването, което той е изоставил? Или пък се ядосваше, че някой рови из миналото му? Да не би да крие нещо?

— Искам лично да обсъдим както сте открили. Веднага се върнете в Гилдията и носете записките си с вас.

Денил се изненада и след леко колебание попита:

— А останалата част от посланическата ми обиколка?

— След това ще се върнете, за да изпълните задълженията си.

— Много добре... Ще трябва да...

— Уведомете ме веднага, щом пристигнете.

Тонът на Акарин му показва, че разговорът е приключен. Денил отвори очи и изруга.

— Какво има? — попита Тайенд.

— Това беше Ак... Върховният повелител.

Тайенд се кокори.

— Какво ви каза?

— Научил е за нашите проучвания. — Денил въздъхна. — Не мисля, че това му е харесало. Нареди ми да се върна.

— Да се върнете... в Гилдията?

— Да. Заедно със записките ни.

Тайенд го гледаше слисано, но после лицето му придоби студен израз.

— Как е разбрал?

— Не знам. — Как е успял? Денил си спомни разказите за способностите на Акарин да чете мисли, без да иска достъп и потрепери. „Имаше момент, в който си помислих за Тайенд... дали е усетил нещо?“.

— Ще дойда с вас — каза Тайенд.

— Не — отвърна бързо Денил и го обзе тревога. — Повярвайте ми, по-добре е да не се замесвате в това.

— Но...

— Не, Тайенд. По-добре да не разбира колко сте научили. — Денил пришпори коня си и го подкара в тръс. Замисли се за очакващите го дълги седмици на езда и плаване, които го разделяха от срещата с Акарин. Би трябвало да изпитва желание да отлага този момент, но вместо това той искаше да се срещнат колкото се може по-бързо, защото една мисъл го притесняваше особено много.

Какво щеше да се случи с Тайенд, ако Акарин се разгневеше от това, че Денил е продължил проучванията му? Щеше ли неодобрението на Върховния повелител да се простре и върху учения? Можеше ли Тайенд да изгуби достъпа си до Голямата библиотека?

Денил не се интересуваеше какви ще бъдат последствията за самия него, стига Тайенд да останеше незасегнат. Каквото и да се случеше, Денил щеше да се погрижи да поеме цялата вина.

Пейката в градината беше приятно затоплена. Сония остави кутията до себе си, затвори очи и подложи лице под лъчите на пролетното слънце. Отнякъде се чуваха бърборенето на останалите ученици и приближаващите се плътни гласове на по-възрастни магьосници.

Тя отвори очи и видя, че по пътеката се приближават няколко Лечители. Разпозна няколко от по-младите възпитаници. Те избухнаха в смях, а когато двама от тях отстъпиха встрани, Сония зърна познато лице.

Дориен!

Сърцето ѝ подскочи. Тя се изправи и забърза по една от страничните пътечки с надеждата, че той не я е забелязал. Стигна до една малка полянка, обградена от храсти и седна на друга пейка.

Тя бе изхвърлила Дориен от мислите си, защото си мислеше, че ще минат месеци, може би повече от година, преди той отново да посети Гилдията. Но ето че той беше тук, само няколко месеца след последното си посещение. Защо се беше върнал толкова рано? Дали Ротан не му беше разказал за Акарин? Едва ли. Но може би по време на мисловните им разговори той подсъзнателно беше оставил впечатлението, че нещо не е наред.

Тя се намръщи. Независимо от причината, Дориен щеше да я потърси. Трябваше да му каже, че за нея той вече не е нищо повече от

приятел. Това вече беше разговор, за който трябваше да се подготви предварително.

— Сония.

Тя скочи, огледа се и забеляза Дориен, който стоеше на входа на малката градинка.

— Дориен! — Тя се опита да овладее паниката си. Сигурно я беше видял и я беше проследил. Поне нямаше да се налага да разиграва изненада. — Толкова скоро!

Той се усмихна и се приближи.

— Тук съм само за седмица. Татко не те ли предупреди?

— Не... но напоследък двамата не се виждаме често.

— И той така каза. — Усмивката му се изгуби. Той седна до нея и я погледна въпросително. — Взимаш вечерни уроци и прекарваш повечето време в учене.

— Само защото съм безнадежден Воин.

— Аз чувам други работи.

Тя се намръщи.

— Какво си чул?

— Че си се била с няколко ученици наведнъж и си ги победила.

Сония потрепна.

— Или не съм разбрал правилно частта за победата?

— Колко хора знаят за това?

— Доста.

Сония се хвана за главата и изстена. Дориен се засмя и леко я потупа по рамото.

— Регин е отговорен за това, нали?

— Разбира се.

— Защо наставникът ти не направи нищо по въпроса?

Сония сви рамене.

— Мисля, че не знае. А и аз не искам да знае.

— Разбирам. — Дориен кимна. — Предполагам, че ако Акарин тича всеки път на помощ, хората ще решат, че не е направил добър избор. Всички ученици ти завиждат, без да осъзнават, че ще се намират в същото положение, ако станат избраници на Върховния повелител, нищо че са от Домовете. Всеки ученик, избран от него, се превръща в мишена. От тях непрекъснато се очаква да се доказват.

Той замълча и по изражението на лицето му тя се досети, че усилено размишлява.

— Значи само от теб зависи да ги спреш.

Тя се изсмя горчиво.

— Не мисля, че ще има смисъл от нова постановка.

— Нямах предвид това.

— А какво?

Дориен се усмихна.

— Трябва да докажеш, че си най-добрата. Че можеш да го биеш в собствената му игра. Досега какво си направила, за да си върнеш за тормоза?

— Нищо. Нищо не мога да направя. Те са твърде много.

— Сигурно има ученици, които не го харесват — посочи той. — Убеди ги да ти помогнат.

— Никой не разговаря с мен.

— Дори сега? Изненадан съм. Не може да няма такива, които да виждат предимства в това, че са приятели на избраницата на Върховния повелител.

— Ако само заради това искат да сме приятели, не ми трябва.

— Поне ще си наясно с мотивите им. Но защо да не се възползваш от ситуацията?

— Може би защото Регин вкара последния ученик, който се сприятели с мен, в Лечителницата.

Дориен се намръщи.

— Хмм, спомних си. Тогава трябва да измислим нещо ново. — Той отново замълча.

Сония се опита да пребори разочарованието си. Тя се беше надявала, че Дориен ще измисли някакъв хитър начин да сложи край на засадите на Регин, но може би проблемът просто не беше по силите му.

— Мисля, че онова, от което се нуждае Регин — каза внезапно той, — е окончателно публично унижение.

Сърцето на Сония спря.

— Нали не смяташ да...

— Не, не от мен. От теб.

— От мен?

— Ти си по-силна от него, нали? Доста по-силна, ако слуховете са верни.

— Ами да — призна Сония. — Затова събира толкова много ученици да му помагат.

— Тогава го предизвикай. Официално предизвикателство. На Арената.

— Официално предизвикателство? — Тя впери поглед в него. — Искаш да кажеш... да се бия с него пред всички?

— Да.

— Но... — Сония си спомни нещо, което беше казал лорд Скоран. — Такова не е имало от петдесет години — и последното е било между двама магьосници, не ученици.

— Няма правило, което да забранява на учениците да отправят официални предизвикателства. — Дориен сви рамене. — Разбира се, риск винаги има. Ако изгубиш, тормозът ще се засили. Но ако си по-силна от него, как може да изгубиш?

— Уменията могат да победят силата — цитира Сония.

— Вярно, но ти не си лишена от умения.

— Досега не съм го побеждавала.

Дориен повдигна вежди.

— Но ако си силна, колкото казват, по време на занятия са ти нареждали да ограничаваш силата си, прав ли съм?

Тя кимна.

— По време на официалния двубой няма да е така.

Сония усети как я изпълват надежда и вълнение.

— Наистина ли?

— Да. Идеята на официалното предизвикателство е противниците да се изправят един срещу друг без ограничения или помощ. Всъщност това е абсурден начин да се реши един спор. Нито една битка не е доказала правото на някой мъж — или жена.

— Но тук не става въпрос за това — рече тихо Сония. — Важното е да убедя Регин, че не си струва да се заяжда с мен. Щом бъде унижен публично, той няма да се осмели отново да поеме рискове.

— Правилно си схванала мисълта ми. — Дориен се усмихна. — Отправи предизвикателството си на публично място. Той ще бъде принуден да го приеме или ще опетни фамилията си име. После хвърли на глупака един хубав бой, не го жали. Ако след това продължи

да те тормози, отново го предизвикай. Но аз не мисля, че ще поиска втори път да се озове в такова положение.

— И няма да ми се наложи да въвличам когото и да било в тази история — ахна Сония. — Никой няма да пострада и няма да се налага да завързвам фалшиви приятелства.

— Напротив — рече сериозно той. — Ще имаш нужда от подкрепа. Той може да реши, че хората ще се възхитят на решителността му, ако не спира да се изправя срещу теб. Събери около себе си група приятели, Сония.

— Но...

— Но?

Тя въздъхна.

— Не съм такава, Дориен. Не искам да бъда водач на някаква си жалка банда.

— Добре. — Той се усмихна. — Не е задължително да си като Регин. Просто покажи, че си добра компания, с което едва ли ще имаш трудности. Аз лично силно ценя общуването с теб.

Тя наведе глава. „Трябва да кажа нещо, за да го отблъсна“ — помисли си тя. Но не се сещаше за нищо. Когато отново го погледна, тя видя напрегнатото, разочаровано изражение на лицето му. Мълчанието й се беше оказало достатъчно.

Той се усмихна, но в очите му вече нямаше проблисъци.

— Нещо друго интересно да се е случило?

— Не. Как е Ротан?

— Ужасно му липсваш. Нали знаеш, че мисли за теб като за дъщеря? Той преживя много тежко напускането ми, но тогава знаеше, че трябва да замина и постепенно свикна с тази мисъл. А при теб... това му подежда като силен шок.

Сония кимна.

— На мен също.

Когато влезе в стаята, Ротан посочи на двамата си помощници демонстрационната маса. Щом учениците оставиха товара си, той отключи хранилището и провери дали има достатъчно прибори за следващия час.

— Лорд Ротан — каза едно от момчетата.

Ротан вдигна глава. Когато видя кой стои на вратата, сърцето му прескочи един удар.

— Лорд Ротан — каза Лорлън. — Искам да поговорим насаме.

Ротан кимна.

— Разбира се, Разпоредителю. — Той погледна към двамата ученици и кимна към вратата. Те бързо се запътиха към нея, като спряха за миг, за да се поклонят на Лорлън.

Когато вратата се затвори зад тях, Лорлън отиде до прозореца. На лицето му бе изписано напрежение и тревога. Ротан не сваляше очи от него, защото знаеше, че само нещо изключително важно ще доведе Разпоредителя в стаята му въпреки заповедта на Акарин да не разговарят един с друг.

Да не би нещо да се беше случило със Сония? Ротан усети нарастващ ужас. Нима Лорлън е дошъл да му съобщи ужасните новини с ясното съзнание, че това му развързва ръцете да се опълчи на Акарин?

— Преди малко видях сина ви градината — започна Лорлън. — Дълго ли ще остане тук?

Ротан затвори облекчено очи. Ставаше въпрос за Дориен, не за Сония.

— Една седмица — отвърна той.

— Беше със Сония. — Лорлън се намръщи. — Да не би да са... се сприятелили при предишното му посещение?

Ротан си пое рязко дъх. Той беше предположил — и се беше надявал — че интересът на Дориен към Сония бе повече от обикновено любопитство. Въпросът на Лорлън подсказваше, че онова, което става между двамата, е ясно дори на страничните наблюдатели. Ротан трябваше да бъде доволен, но вместо това тревогата му се засили. Какво щеше да направи Акарин, когато разбере за това?

Ротан внимателно подбра думите си.

— Дориен знае, че ще минат години, преди Сония да може да напуска земите на Гилдията — и тогава тя може да не пожелае да бъде с него.

Лорлън кимна.

— Може би ще се наложи да бъде убеждаван допълнително.

— При Дориен подобни действия често водят до обратното — отвърна иронично-шеговито Ротан.

Лорлън не оцени чувството му за хумор.

— Вие сте негов баща — рече остро той. — Вие най-добре знаете как да го убедите.

Ротан погледна встрани.

— Аз също не искам да се замесва в това.

Лорлън въздъхна и погледна ръцете си. Рубинът на пръстена му проблесна.

— Съжалявам, Ротан. И без това си имаме достатъчно проблеми. Вярвам, че ще направите всичко възможно. Смятате ли, че Сония ще усети опасността и ще го отблъсне?

— Да. — Разбира се, че щеше да я усети. Ротан изпита прилив на съчувствие към сина си. Горкия Дориен! Той сигурно бе предусещал, че Сония ще изгуби интерес към него, предвид дългите години на обучение, които я очакваха и разстоянието, което ги делеше. Но ако синът му знаеше истинската причина, това сигурно щеше да го подтикне към нещо глупаво. Затова беше по-добре да не узнава нищо.

Но как ли се чувстваше Сония? Беше ли ѝ трудно да отблъсне Дориен? Ротан въздъхна. Толкова му се искаше да я попита.

Лорлън отиде до вратата.

— Благодаря ви, Ротан. Ще ви оставя да се пригответе за занятията.

Ротан кимна и изпрати с поглед Разпоредителя. Макар да разбираше примирението на Лорлън, той го презираше. „От вас се очакваше да намерите изход от тази ситуация“ — помисли си той зад гърба на мъжа. След това презрението премина в усещане за безнадеждност.

Щом Лорлън не можеше да намери изход, то кой би могъл?

„Рано е още — помисли си Сония. — Едва минава полунощ. Защо съм будна? Да не ме е събудило нещо?“

Усети лек хлад по бузите си. Ветреца. Отвори очи и след миг забеляза тъмния квадрат на мястото на вратата. В мрака проблесна нещо бледо. Ръка.

Това я разбуди напълно. Над ръката се забелязваше бледият овал на лицето му. Останалото не се виждаше, черната му мантия се сливаше с тъмнината.

Какво прави той? Защо е тук?

Сърцето ѝ тупаше силно и тя бе сигурна, че той го чува. Опита се да диша бавно и да не мърда, уплашена от мисълта какво би могъл да направи, ако разбереше, че е будна и знае за присъствието му. Той остана на мястото си непоносимо дълго.

Но за времето между две примигвания вече беше изчезнал и вратата беше затворена.

Тя впери поглед във вратата. Сън ли бе това?

По-добре беше да вярва, че е. Алтернативата беше твърде плашеща. Да, сигурно е било кошмар...

Когато отново се събуди, вече беше утро. Нощният гост от съня ѝ се беше слял с тъмните фигури от кошмарите ѝ; тя ги избута в дъното на съзнанието си, стана от леглото и облече мантията си.

ГЛАВА 35

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

На пръв поглед всичко беше наред, но когато Сония се взря отблизо, тя видя, че химикалът в едната колба е помътнял, а съдържанието на останалите се е превърнало в кафяви бучки. Сложната подредба на пръчки и тежести в таймера бе тотално объркана.

Откъм вратата зад гърба ѝ се разнесе познатото кискане, последвано от подигравателни подмятания. Тя се изпъна, но не се обърна.

След разговора с Дориен тя се беше изпълнила с увереност и бе готова да предизвика Регин при първа възможност, но с напредването на деня в нея започнаха да възникват съмнения. Всеки път, когато си помислеше, че всъщност ще трябва да се бие с Регин, идеята ѝ се струваше все по-глупава. Той бе най-добър във Воинските умения, а тя — най-зле. Ако изгубеше, тормозът му нямаше да има край. Не си струваше да рискува.

В края на седмицата вече беше сигурна, че това е най-лошото нещо, което би могла да направи. Ако изтърпеше тормоза му достатъчно дълго, накрая можеше да му омръзне. Беше готова да изтърпи обидите и засадите след занятията.

Но не и това. Докато разглеждаше остатъците от опита ѝ, тя усети как в нея се заражда мрачна ярост. Когато Регин направеше нещо такова, дори учителите да не я накажеха за проваления опит, той ѝ пречеше да научи нещо ново. И по този начин намаляваше шансовете ѝ един ден да натрупа достатъчно умения, за да помогне на Гилдията да се изправи срещу Акарин.

Тя усети как нещо в нея се пречупва и гневът ѝ се разрази с всички сили.

Изведнъж осъзна, че единственото, което иска, е да направи Регин на пух и прах.

„Отправи предизвикателството си на публично място. Той ще бъде принуден да го приеме или ще опетни фамилията си име. После

хвърли на глупака един хубав бой, не го жали. Ако след това продължи да те тормози, отново го предизвикай. Но аз не мисля, че ще поиска втори път да се озове в такова положение“.

Официално предизвикателство. Наистина беше рисковано. Както и изчакването. Той можеше никога да не се отегчи и да я остави на мира. А чакането въобще не ѝ харесваше...

„Отправи предизвикателството си на публично място“.

Тя се обърна бавно и видя, че Регин и учениците от предишния ѝ клас стоят на вратата и я гледат. Тя тръгна бавно към тях, проби си път с лакти и излезе в коридора. Там беше пълно с ученици и учители. Жуженето на гласове бе силно, но не чак толкова, че да не може да бъде надвикано от един човек. В дъното на коридора се появи и тръгна към стаята магьосник с лилава мантия. Лорд Сарин, Повелителят на Алхимиците. Идеално.

— Какво има, Сония? — ухили се Регин. — Да не би експериментът ти да се е провалил?

Сония се обърна и се изправи срещу него.

— Регин от фамилия Уайнар, Дом Парен, предизвиквам те на официален двубой в Арената.

Лицето на Регин замръзна и той зяпна от изненада.

В коридора настъпи пълна тишина. С крайчеца на окото си Сония видя как всички се обръщат към нея. Дори лорд Сарин се спря. Тя прогони усещането, че току-що е направила нещо, за което ще съжалява цял живот. Вече бе твърде късно да го промени.

Регин успя да затвори устата си. На лицето му се изписа замислено изражение. Тя се зачуди дали ще ѝ откаже, дали ще каже, че не си заслужава да се бие с нея. Не му давай време да мисли!

— Приемаш ли? — попита настоятелно тя.

Той се поколеба, след което се усмихна широко.

— Приемам, Сония от никое семейство и Дом.

Изведнъж коридорът се изпълни с глъч. Уплашена, че цялата ѝ смелост ще се стопи в мига, когато се огледа, Сония не сваляше очи от Регин. Той погледна към другарите си и се засмя.

— О, това ще бъде много...

— Ти избери времето — рече рязко тя.

Усмивката му изчезна, но после бързо се върна на устните му.

— Няма да е зле да ти дам малко време да наваксаш — рече безгрижно той. — Волник, след една седмица, един час преди залез. Мисля, че е достатъчно.

— Сония — разнесе се мъжки глас.

Тя се обърна и видя, че към нея се приближава лорд Елбен. Той погледна към събралата се тълпа и се намръщи.

— Експериментът ти се е провалил. Проверих го снощи и тази сутрин, и не виждам причината за това. Ще ти дам още един ден да опиташ отново.

Тя се поклони.

— Благодаря ви, лорд Елбен.

Той огледа учениците, които се мотаеха около вратата.

— Стига приказки. Доколкото знам, занятията се провеждат в стаите.

— Като гледам, пиеш повече сийо от преди, а?

Денил подаде манерката на Джано и кимна.

— Мисля, че започвам да го оценявам.

Морякът го погледна разтревожено.

— Питието няма да обърка магията, нали?

Денил въздъхна и поклати глава.

— Не съм чак толкова пиян, но няма да се справя добре, ако се сблъскваме с морски пиявици.

Джано го потупа по рамото.

— Толкова на юг няма ейома, забрави ли?

— Трудно ще забравя — промърмори Денил. Коментарът му беше заглушен от виковете на моряците. Един от членовете на екипажа току-що бе влязъл в каютата. Той се ухили и се отправи към хамака си. Измъкна от торбата малък глинен инструмент и се запъти към мястото си начело на масата.

Когато мъжът засвири, Денил се замисли за изминалата седмица. За три дни двамата с Тайенд успяха да се върнат в Капия, като избраха пряк маршрут и смениха няколко пъти конете си. Тайенд остана в къщата на сестра си, а Денил продължи до града. Спря се в Дома на Гилдията само колкото да стъкне малко сандъче с дрехи и намери кораб, който щеше да отплава за Имардин още същата вечер.

С удоволствие се качи на борда на „Финда“. Джано го посрещна като стар приятел и го увери, че ще стигне бързо до дома, защото ще хванат попутните пролетни ветрове.

Джано пропусна да спомене, че пролетните ветрове означават и доста бурно море. На Денил му беше все едно, но лошото време го принуждаваше да прекарва почти цялото си време в каютата, където просто нямаше какво друго да прави, освен да се притеснява какво го очаква в Гилдията.

Страховете му, че Акарин беше усетил нещо за чувствата му към Тайенд, се засилиха. Когато се отби в Дома на Гилдията, Еренд му беше дал няколко писма. Едното беше от Ротан. Денил побърза да го отвори и установи, че то съдържа предупреждение.

„... Аз не бих се притеснявал за тези слухове. Все пак те касаят помощника ти, а не теб. Но си помислих, че би искал да го знаеш, за да прецениш сам дали ще ти създаде проблеми в бъдеще“.

Ротан очевидно смяташе, че Денил не знае за Тайенд. Двамата се бяха опитвали да убедят елийнския двор точно в това, но след като вече беше „информиран“, елийнците — и киралийците щяха да очакват от него да избягва компанията на Тайенд.

Освен ако никой не знаеше, че Ротан го е предупредил. Можеше да се престори, че не е получил писмото... но не, веднага, щом пристигнеше в Гилдията, Ротан щеше да попита дали го е получил и ако трябваше, щеше да повтори предупреждението си.

Ами Акарин? Денил не беше сигурен какво е научил от проучванията му Върховният повелител. Ами ако тези източници също можеха да дадат сведения за „приятелството“ между Денил и Тайенд? Ако подозренията на Акарин са били потвърдени по време на краткото мисловно общуване?

Денил въздъхна. В продължение на няколко дни всичко беше прекрасно. Никога не е бил толкова щастлив в живота си. А после... това.

Когато манерката отново се озова в ръцете му, той отпи още една глътка от силното питие. „Дано Тайенд да не пострада от познанството си с мен — помисли си той. — Останалото ми е все едно“.

Вечерната зала беше препълнена. За последен път Лорлън я беше виждал толкова пълна, когато търсеха Сония в копторите. Днес присъстваха дори магьосници, които рядко посещаваха ежеседмичните събирания.

И сред тях най-силно се открояваше човекът, който седеше до него. Морето от червени, зелени и лилави мантии се раздели пред Акарин, който се отправи към креслото си.

Той очевидно се забавляваше. За останалите безизразното му лице не разкриваше нищо, но Лорлън го познаваше много добре. Ако Акарин не искаше да участва в обсъждането, свързано с предизвикателството, отправено от избраницата му към друг ученик, той нямаше да се появи тук. Повелителите на трите Школи вече бяха насядали в креслата си и с приближаването на Акарин около тях започна да се събира тълпа. В нея Лорлън забеляза и сина на Ротан, Дориен.

— Изглежда, ученичката ви отново е намерила начин да ни забавлява, Акарин — каза лейди Винара. — Започвам да се чудя какво ли ни чака след като завърши.

Тъглчето на устните на Акарин леко се изви нагоре.

— Аз също.

— Ваша ли беше идеята за това предизвикателство или нейна? — изръмжа Болкан.

— Не беше моя.

Болкан повдигна вежди.

— И не ви е питала за разрешение?

— Не, но за това няма правило, макар че според мен би трябвало да има.

— А ако ви беше попитала, щяхте ли да ѝ откажете?

Акарин присви очи.

— Не е задължително. Ако беше потърсила мнението ми по въпроса, може би щях да я посъветвам да изчака.

— Това сигурно е било спонтанно решение — предположи лорд Пийкин, който стоеше до стола на Винара.

— Не — отвърна лорд Сарин. — Тя избра момент, в който имаше много свидетели. Регин нямаше друг избор, освен да приеме.

Лорлън забеляза, че Повелителят на Алхимиците поглежда многозначително встрани и също се обърна натам. Лорд Гарел стоеше

сред събралите се магьосници и веждите му бяха свъсени.

— Щом го е планирала, значи е уверена, че ще победи — заключи Пийкин. — Съгласен ли сте с нея, лорд Болкан?

Воинът сви рамене.

— Тя е силна, но противник с повече умения може да я победи.

— А Регин?

— Уменията му са като на всеки второкурсник.

— Достатъчни ли са, за да победи?

Болкан погледна към Акарин.

— Достатъчни, за да не можем с лекота да предвидим изхода от схватката.

— Смятате ли, че тя ще спечели? — обърна се Винара към Акарин.

Върховният повелител помълча, преди да отговори:

— Да.

Тя се усмихна.

— Но разбира се. Тя е ваша ученичка и вие трябва да я подкрепите.

Акарин кимна.

— Това също е вярно.

— Несъмнено тя го прави, за да ви достави удоволствие. — Лорлън вдигна изненадано глава, разпознавайки гласа на лорд Гарел.

— Съмнявам се — отвърна Акарин.

Изненадан от признанието му, Лорлън го погледна, след което внимателно огледа израженията на останалите магьосници. Никой не изглеждаше изненадан. Само синът на Ротан, Дориен, изглеждаше замислен. Може би бяха забелязали, че Сония не е доволна от наставника си.

— Тогава какъв е мотивът ѝ? — попита Пийкин.

— Ако спечели, Регин ще спре да я тормози от страх, че ще бъде предизвикан пак и отново победен — отвърна Винара.

Настъпи мълчание; магьосниците се спогледаха. Като заговори открито за тормоза пред Акарин и Гарел, Винара беше привлякла вниманието им към потенциалния конфликт между двамата наставници. Обикновено никой не се притесняваше да обсъжда враждата между двама ученици в присъствието на наставниците им, но малцина се осмеляваха да повдигнат въпроса, когато единият от

наставниците беше Върховният повелител. Това поставяше Гарел в интересна позиция.

Нито един от двамата не се обади.

— Зависи как ще се развие двубоят — обади се Болкан, нарушавайки тишината. — Ако тя спечели единствено благодарение на силата си, никой няма да я уважава.

— Това няма никакво значение — възрази Сарин. — Независимо как ще спечели, Регин повече няма да я притеснява. Съмнявам се, че нея я интересува дали някой уважава бойните ѝ умения.

— Има методи за побеждаване на по-силни магьосници — напомни му Болкан. — Регин го знае. Той вече ме потърси за консултация по този въпрос.

— А Сония? Тя също ли ще получи допълнителни инструкции от вас? — обърна се Винара към Болкан.

— Нейният учител е лорд Ийкмо — отвърна Акарин.

Болкан кимна.

— Неговият стил е по-подходящ за темперамента ѝ.

— Кой ще ръководи схватката? — попита някой от магьосниците.

— Аз — отвърна Болкан. — Освен ако няма възражения. Лорд Гарел ще защитава Регин. Вие ли ще защитавате Сония? — попита той Акарин.

— Да.

— Ето го и учителят на Сония — посочи лорд Сарин. Лорлън се обърна и видя, че лорд Ийкмо тъкмо влиза в стаята. Воинът се спря и се огледа, очевидно изненадан от събралата се тълпа. Когато погледът му се спря върху събралите се около Акарин магьосници, той повдигна изненадано вежди. Сарин го привика с жест.

— Добър вечер, Върховни повелителю, Разпоредителю — каза Ийкмо, след като се приближи до креслата.

— Лорд Ийкмо — каза Пийкин. — Сигурно се подготвяте за късните уроци.

Ийкмо се намръщи.

— Късни уроци?

Пийкин се засмя.

— Значи наистина е толкова добра, така ли? И не се нуждае от допълнителни тренировки?

Младият магьосник свъси вежди.

— Тренировки?

Винара се съжали над воина.

— Сония е отправила официално предизвикателство към Регин.

Ийкмо я зяпна и лицето му пребледня.

— Какво е направила?

Сония крачеше из стаята си и кършеше ръце. „Какво направих? Позволих на гнева ми да вземе връх, това е. Не знам нищо за битките. Сега само ще изглеждам като глупачка в очите на...”

— Сония.

Сония се обърна и примигна изненадано при вида на мъжа, който стоеше на вратата на стаята ѝ. Досега никой не я беше посещавал в седалището на Върховния повелител.

— Лорд Ийкмо — каза тя и се поклони.

— Още не си готова, Сония.

Тя примигна и изтръпна от страх. Щом Ийкмо смята, че не може да победи...

— Надявах се да ми помогнете, милорд.

На лицето на Ийкмо се смениха няколко изражения. Смайване. Замисляне. Интерес. Той се намръщи и прокара пръсти през косата си.

— Разбирам защо го правиш, Сония. Но не трябва да ти напомням, че Гарел е опитен Воин, а уменията на Регин са по-добри от твоите — въпреки всичко, което съм те научил. Той има цяла седмица за подготовка и Болкан се съгласи да го тренира.

Болкан! Нещата се влошаваха още повече! Сония погледна ръцете си. Забеляза с облекчение, че не треперят, но стомахът ѝ толкова се беше свил от притеснение, че чак ѝ се догади.

— Но аз съм по-силна и в правилата на предизвикателството няма изискване за ограничаване на силата — посочи тя.

— Не бива да разчиташ само на силата си, Сония — предупреди я Ийкмо. — Има начини да бъде неутрализирана. И аз съм сигурен, че Болкан ще се погрижи Регин да ги научи.

— Тогава се погрижете да ги науча и аз — отвърна му тя. Изненадана от решителността в тона си, тя погледна смутено Ийкмо. — Ще ми помогнете ли?

Той се усмихна.

— Разбира се. Не мога точно сега да изоставя ученичката на Върховния повелител.

— Благодаря ви, милорд.

— Но не си мисли, че го правя само от уважение към наставника ти.

Тя го погледна изненадано и се зарадва, като забеляза одобрението в погледа му. От всичките си учители най-малко очакваше да спечели уважението на Воина.

— Съзнаваш ли, че хората ще ме наблюдават как те обучавам? — попита той. — И ще докладват всичко на Регин и лорд Гарел.

— Помислила съм и за това.

— И?

— Какво ще кажете... за Купола?

Ийкмо повдигна вежди и широко се ухили.

— Убеден съм, че мога да го уредя.

ГЛАВА 36

ДВУБОЯТ ЗАПОЧВА

Когато каретата мина през Портата на Гилдията, Денил погледна към Университета. Сградите на Гилдията му бяха толкова познати, но сега му се струваха чужди и отблъскващи. Той обърна глава към седалището на Върховния повелител.

Особено тази.

Денил сложи на коленете си чантата, която лежеше на седалката до него. В нея лежаха копия от записките, които двамата с Тайенд бяха водили, пренаписани така, че нищо в тях да не намеква, че двамата са вървели по следите на Акарин. Денил прехапа устни. Ако Акарин смяташе, че те разследват миналото му, това щеше допълнително да го вбеси. „Но аз така или иначе съм загазил, така че рискът си заслужава“.

Каретата спря и леко се разклати, когато кочияшът скочи на земята. Вратата се отвори. Денил слезе и се обърна към мъжа.

— Отнесете пътническия ми сандък в покоите ми — нареди той. Мъжът се поклони и отиде до задната част на каретата, където беше завързан сандъка.

Денил пхна чантата под мишницата си и тръгна по алеята, водеща към седалището на Върховния повелител. Докато вървеше, той забеляза, че градините са празни, което бе необичайно за слънчев следобед през почивния ден. Къде ли бяха всички?

Когато стигна до вратата на сградата, устата му беше пресъхнала и сърцето му биеше ускорено. Той си пое дълбоко дъх и протегна ръка към дръжката. Преди да успее да я хване, вратата се отвори навътре.

На прага се появи прислужник и се поклони.

— Върховният повелител ви очаква в библиотеката, посланик Денил. Моля, последвайте ме.

Денил пристъпи вътре и огледа одобрително луксозно украсената гостна. Той никога не беше влизал в седалището на Върховния повелител. Прислужникът отвори една странична врата и

посочи на Денил спираловидното стълбище. След като го изкачи, магьосникът тръгна по късия коридор към отворената врата в дъното.

Стените на стаята бяха покрити с рафтове, отрупани с книги. „Какви ли тайни се крият в тях? — зачуди се Денил. — Дали има някаква информация за...?“

След това забеляза бюрото в ъгъла на стаята и облекчения в черна мантия магьосник, който седеше зад него и го наблюдаваше. Сърцето му прескочи един удар и заби ускорено.

— Добре дошли у дома, посланик Денил.

„Вземи се в ръце!“ — каза си строго Денил и сведе глава в учтив поклон.

— Благодаря ви, Върховни повелителю.

Денил чу как вратата се затваря зад гърба му, обърна се и установи, че слугата е излязъл. „Сега вече съм в капан...“ Той прогони тази мисъл, пристъпи напред и постави чантата на бюрото на Акарин.

— Записките ми — каза той. — Както наредихте.

— Благодаря — отвърна Акарин. Една бледа ръка се протегна към чантата, а другата ме посочи креслото. — Седнете. Сигурно сте изморен от пътуването.

Денил се отпусна в мекото кресло и загледа как Акарин прелиства записките му. Използва отново лечителската си сила, за да прогони досадното главоболие. Предишната вечер беше пил твърде много сийо, опитвайки се да забрави мислите за онова, което го чакаше на следващия ден.

— Виждам, че сте посетили Блестящия храм.

Денил преглътна тежко.

— Да.

— Висшият жрец позволи ли ви да прочетете свитъците?

— Той ми ги прочете — след като се заклех, че ще запазя съдържанието им в тайна.

Акарин леко се усмихна.

— И Гробниците на белите сълзи?

— Да. Забележително място.

— Което ви отведе до Армдже?

— Не пряко. Ако бях продължил курса на проучванията ми, може би щях да стигна до Сачака, но задълженията ми на посланик не ми позволяваха подобно пътуване.

Акарин се напрегна.

— Прекосяването на границата не... се препоръчва. — Той вдигна глава и улови погледа на Денил. На лицето му беше изписано неодобрение. — Сачака не е част от Обединените земи и вие, като член на Гилдията, не можете да влизате в страната без заповед от краля.

Денил поклати глава.

— Не се бях замислял за това, но и така или иначе нямах намерение да се втурвам в непознати земи без първо да направя някои проучвания.

Акарин го погледна замислено, след което отново се зарови в записките му.

— Защо посетихте Армдже?

— Дем Ладейри ми предложи да разгледам руините, докато му бях на гости.

Акарин се намръщи.

— Така ли? — Той отново замълча, четейки бележките. След няколко минути изпръхтя изненадано, вдигна глава и впери поглед в Денил.

— И вие оцеляхте?

Денил се досети какво има предвид и кимна.

— Да, макар силите ми да бяха изцедени.

Докато Акарин продължаваше да чете, Денил се зачуди дали изобщо някой някога е виждал изненада на лицето на този мъж. Стигна до извода, че не и изпита странната гордост, че точно той е успял да изненада Върховния повелител.

— Значи сте преодолели бариерата — рече замислено Акарин. — Интересно. Може би камерата губи мощта си. Накрая силата сигурно ще се изчерпи.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — реши да рискува Денил.

Акарин го погледна и повдигна вежди.

— Можете.

— Ако сте влизали в Пещерата на абсолютното наказание, защо не сте разказали на никого за нея?

— Разказах. — Ъгълчетата на устата на Акарин леко се извиха нагоре. — Но тъй като никой не можеше да я проучи, без да предизвика нападение — както и поради други причини от политическо естество — беше решено, че съществуването ѝ трябва да

остане известно единствено на Върховните магове. Което означава, че трябва да ви заповядам да запазите знанията си за себе си.

Денил кимна.

— Разбирам.

— Жалко, че предупреждението ми е било изтрито. — Акарин замълча и присви очи. — Имаше ли някакви следи, че може да е било умишлено премахнато?

Изненадан, Денил се замисли за стената и остатъка от надписа.

— Не бих могъл да кажа.

— Някой трябва да провери. Онова местенце лесно може да се превърне в смъртоносен капан за магьосници.

— Ако желаете, сам ще се погрижа за това.

Акарин го погледна замислено и кимна.

— Да. Най-добре е никой да не научава за това място. Помощникът ви знае, нали?

Денил се поколеба и отново се зачуди какво ли е усетил Акарин по време на кратката им мисловна комуникация.

— Да — но мисля, че на Тайенд може да се вярва.

В очите на Акарин се мярна лек проблясък и той отвори уста, за да каже нещо, но на вратата се почука и Върховният повелител размисли. Обърна глава към вратата, която леко се отвори навътре.

В стаята влезе прислужникът и се поклони.

— Лорд Йикмо пристигна, Върховни повелителю.

Акарин кимна. Когато вратата се затвори отново, той погледна замислено към Денил.

— След една седмица можете да се върнете в Елийн. — Той затвори чантата. — Ще прочета всичко и може би ще се наложи отново да поговорим. Но сега — той се изправи — трябва да присъствам на един официален двубой.

Денил примигна изненадано.

— Официален двубой?

Акарин като че ли се усмихна.

— Моята избраница, може би безразсъдно, отправи официално предизвикателство към един свой съученик.

Сония беше предизвикала Регин на двубой! В главата на Денил се завихриха възможните последствия и възможности от това. Той се засмя.

— Това трябва да се види.

Акарин излезе бързо от библиотеката. Денил го последва, изпълнен с изненада и облекчение. Нямаше никакви въпроси за причините, породили това разследване. Акарин дори му се стори доволен от напредъка. Денил и Тайенд — и Лорлън — не си бяха спечелили неодобрението на Върховния повелител. Нито Ротан, макар Денил да се надяваше, че Акарин не знае за новия му „интерес“ към древната магия.

Нищо не беше споменато и за Тайенд.

Оставаше му само да се срещне с Ротан. Наставникът му щеше да се изненада от срещата. Денил не го беше предупредил за визитата си, тъй като писмото нямаше да стигне по-бързо от него, а и не смееше да рискува с мисловно повикване. Ротан винаги беше успявал да прочете в съобщенията на Денил повече от необходимото. Денил не знаеше как Ротан ще възприеме новината, че бившият му ученик все пак е такъв, какъвто го беше обвинявал Фергън. Той не искаше да изгуби единствения си близък приятел в Гилдията.

Но въпреки това реши да не отхвърля слуховете, свързани с Тайенд. Ротан лесно щеше да разпознае лъжата. Трябваше просто да го успокои, че репутацията му няма да пострада от тази връзка. Елийнците бяха толерантни хора и от него се очакваше същото.

След няколко седмици щеше да се върне в Елийн с разрешението на Върховния повелител да разследва развалините в Армдже в свободното си от посланическите задължения време. И той щеше да го прави заедно с Тайенд.

Можеше да се каже, че ситуацията дори се беше подобрила.

Сония завърза пояса на мантията си и приглади плата. Днес той ѝ се струваше твърде тънък и крехък. „Струва ми се, че е по-добре да нося броня, вместо мантия“.

Тя затвори очи. Искаше ѝ се някой да се върти около нея и да ѝ помага да се преоблича. Ийкмо, естествено, не можеше да стои в стаята ѝ, докато те сменяше мантиите си. Нито пък Акарин, за което тя изпитваше дълбока благодарност към съдбата. Не, липсваше ѝ Тания. Прислужничката на Ротан щеше да я накара да ѝ обещае, че ще победи

в днешния двубой и в същото време щеше да успее да я убеди, че загубата няма да има никакво значение за хората, които я обичат.

Тя си пое дълбоко дъх. Установи, че е стегнала твърде много пояса и леко го разхлаби. Нуждаеше се от свобода на движенията. Погледна към подноса със сладкиши и кифли, които Виола беше донесла по-рано. Стомахът ѝ се сви. Тя се обърна и започна да крачи из стаята.

Тя имаше едно-две предимства. Докато „шпионите“ на Ийкмо донасяха всичко, което правеше Регин на Арената, собствените ѝ тренировки бяха скрити в предизвикващите клаустрофобия предели на Купола. Ийкмо ѝ беше показал всяка стратегия, която слабите магьосници можеха да използват срещу силните. Беше я посветил във всички методи, които Гарел и Болкан щяха да обучат Регин, плюс още няколко.

Наставникът ѝ се появяваше рядко. Но влиянието му се усещаше навсякъде. Възраженията срещу официалните двубои между ученици затихнаха още същия ден. Болкан очевидно имаше възражения срещу използването на Купола, но не го забрани. А след като Сония влезе вътре, Ийкмо ѝ каза, че Върховният повелител е подсилил стените на сферичната сграда, за да не я повреди случайно.

Едва на следваща вечер и хрумна, че той може би беше използвал черна магия. Тя лежа будна дълго време, изпълнена с безпокойство, че енергията, която щеше да ѝ помага в жалкия ѝ двубой с друг ученик, може би беше изтеглена от мъртвото тяло на някой непознат.

Но тя не можеше да си позволи да откаже помощта на Акарин, не и без да събуди подозрения в останалите. Дори и да се престореше, че я отказва от гордост, той беше избрал да бъде неин защитник по време на двубоя. Неговата магия щеше да издигне вътрешната бариера, която щеше да я защити в случай че собственият ѝ щит падне. Тази мисъл силно я притесняваше. Ако не бяха Ротан и Лорлън, тя дори щеше да си помисли, че той може би използва двубоя, за да се отърве от нея.

На вратата се почука. Тя се обърна и сърцето ѝ отново заби ускорено. „Сигурно вече е време“ — помисли си тя. Първоначалното ѝ облекчение бързо беше заменено от страх. Тя си пое дълбоко дъх и бавно го издиша, докато се приближаваше към вратата. Щом я отвори,

пулсът ѝ отново се ускори при вида на Акарин, но страхът ѝ бързо бе заменен от изненада, когато разпозна мъжа до него.

— Върховни повелителю — каза тя и се поклони. — Посланик Денил.

— Лорд Ийкмо пристигна — каза Акарин.

Сония си пое дъх и бързо заслиза по стълбите. Намери лорд Ийкмо да крачи напред-назад в гостната. Когато тя влезе в стаята, той рязко вдигна глава.

— Сония! Готова си. Добре. Как се чувстваш?

— Добре. — Тя се усмихна, заслушана в стъпките на магьосниците, които слизаха по стълбището. — Как бих могла да се чувствам след всичко, което ме научихте?

Той се усмихна криво.

— Вратата ти в мен е... — Той замълча и лицето му стана сериозно при вида на влизащите в стаята Акарин и Денил. — Добро утро, Върховни повелителю, посланик Денил.

— Реших, че сте дошли заради ученичката ми — каза Върховният повелител, — затова я пратих долу.

— Така е — отвърна Ийкмо и погледна Сония. — По-добре да не караме Регин да чака.

Входната врата се отвори и Акарин с жест покани Сония да мине първа. Усещайки погледите на тримата магьосници, тя прекоси стаята и излезе на слънце.

Когато тръгна по пътеката към Университета, Ийкмо вървеше от дясната ѝ страна, а Акарин от лявата. Стъпките зад гърба ѝ показваха, че Денил я следва. Тя устоя на желанието си да се обърне, чудейки се каква ли работа имаше той с Акарин. Сигурно беше нещо важно, защото иначе нямаше да се върне от Елийн.

Всички вървяха към Университета мълчаливо. Сония погледна към Ийкмо веднъж, но той само ѝ се усмихна в отговор. Не посмя да погледне Акарин, но остро усещаше магическото му присъствие. Досега никога не се беше чувствала като избраница на Върховния повелител. Това я накара да осъзнае, че Гилдията очаква много от нея. Ако изгубеше двубоя...

„Мисли си за други неща!“ — каза си тя. Когато приближиха сградата на Университета, тя започна да си припомня уроците на Ийкмо.

— Регин ще се опита да те накара да изхабиш силата си. Най-добрият начин за това е чрез измама и хитрини.

Хитрините определено бяха част от бойния му стил. В часовете по Бойни умения през първата година той я беше изненадвал много пъти с фалшиви нападения.

— Голяма част от онова, което си научила, няма да ти трябва. Няма да се наложи да използваш проекция в Арената: там няма какво да преместваш. Шоковите удари са позволени, но на тях не се гледа с добро око. Менталните удари са забранени, естествено, нищо че могат да бъдат използвани единствено за отвличане на вниманието.

Регин никога не беше използвал ментални удари срещу нея, тъй като още не ги бяха обучавали в използването им.

— Не жестикулирай! Така само ще издадеш намеренията си. Добрият воин не се движи по време на битка, не помръдва дори мускулчетата на лицето си.

Ийкмо винаги говореше за добрия воин в мъжки род, което в началото я развеселяваше, но после започна да я дразни. Когато му се оплака, той се разсмя.

— Лейди Винара щеше да одобри — рече той. — Но Болкан щеше да ти каже: „Когато воините жени станат повече от мъжете, тогава ще се поправя“.

Сония се усмихна, припомняйки си този разговор и все така усмихната се появи пред тълпата магьосници, която се беше събрала пред Арената.

— Всички ли са тук? — ахна тя.

— Сигурно — рече весело Ийкмо. — Регин избра да се изправи срещу теб във волника, така че доста народ ще стане свидетел на поражението му.

Сония усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Ученици и магьосници стояха там и я гледаха. Дори немагьосниците — съпруги, съпрузи, деца и прислужници — се бяха събрали заради зрелището. Стотици хора щяха да я наблюдават. Всички се обърнаха към нея, когато, придружена от учителя и наставника си, влезе в тълпата. Висшите магове стояха в редица. Ийкмо я поведе към тях и когато спря, тя се поклони. Размениха се официални приветствия, но тя беше твърде разсеяна и им обърна внимание едва когато споменаха името ѝ.

— И така, Сония. Противникът ти те очаква — каза лорд Болкан и махна с ръка.

Девойката проследи жеста му и забеляза Регин и лорд Гарел да стоят до храста, подрязан във формата на арка. Пътеката, която минаваше под него, водеше право до Арената.

— Успех, Сония — каза Лорлън и се усмихна.

— Благодаря ви, Разпоредителю. — Гласът ѝ прозвуча толкова тихо, че момичето се ядоса на себе си. Тя беше отправила предизвикателството. Тя трябваше да се впусне в двубоя, уверена в победата.

Когато понечи да тръгне към Арената, Ийкмо постави ръка на рамото ѝ.

— Действай умно и всичко ще бъде наред — промърмори той. После отстъпи встрани и ѝ махна да продължи.

Двамата с Акарин се приближиха до арката. Тя срещна погледа на Регин и той ѝ се ухили злорадо, което ѝ напомни за първата им среща преди Церемонията по приемането. Сония го погледна предизвикателно.

Усещайки погледа на лорд Гарел върху себе си, тя се обърна към него. Магьосникът я гледаше с неприкрита неприязън и гняв. Тя се изненада и се зачуди защо е толкова ядосан. Дали съжаляваше за допълнителното време, което беше отделил да подготвя ученика си за двубоя? Дали се беше засегнал от това, че тя е проявила смелостта да предизвика племенника му? Или я ненавиждаше за това, че го беше поставила в позицията на противник на Върховния повелител?

„Това притеснява ли ме? Не“. Ако беше предвидлив човек, той щеше да забрани на Регин да я тормози, след като беше станала ученичка на Върховния повелител. Мисълта, че това предизвикателство може да му е причинило неудобства, отново я накара да се усмихне. Сония се обърна, мина под арката и тръгна към Арената.

Двамата с Акарин се спуснаха към портала, влязоха вътре и се спряха в центъра. Гарел, Регин и Болкан ги последваха. Отвън тълпата от магьосници и ученици се струпва около бариерата, някои насядаха по стълбите.

Тя се обърна към Регин. Той гледаше тълпата с необичайно сериозно изражение на лицето. Сония също се обърна към тях и

погледът ѝ спря на Ротан и стоящия до него Дориен. Той се ухили и ѝ помахна. Ротан едва успя да изобрази лека усмивка.

Болкан застана между нея и Регин, вдигна ръцете си и зачака глъчта да утихне.

— Минаха много години, откакто за последен път двама магьосници избраха да разрешат споровете си или да докажат уменията си чрез официален двубой на Арената — започна Болкан. — Днес ще наблюдаваме подобно събитие за пръв път от петдесет и две години. От дясната ми страна стои Сония, избрана ученичка на Върховния повелител, която отправи предизвикателството. От лявата ми страна стои противникът ѝ, Регин, от семейство Уинар, дом Парен, избран ученик на лорд Гарел. Наставниците на противниците ще бъдат техни защитници. Моля да издигнат вътрешните щитове около учениците си.

Сония почувства как нечия ръка леко я докосва по рамото. Тя потръпна от последвалото усещане и наведе глава, за да се огледа.

Бариерата на Акарин почти не се забелязваше. Тя устоя на изкушението да я провери.

— Защитниците могат да напуснат Арената.

Тя проследи с поглед Акарин и Гарел, които излязоха през портала. Когато двамата се озоваха извън Арената, тя видя, че лицето на Гарел е потъмняло от гняв, а Акарин изглежда объркан. Очевидно беше станало нещо, което бе раздразнило наставника на Регин. Дали Акарин беше казал нещо подигравателно? Сония изпита неочаквано удовлетворение при тази мисъл. Но чувството изчезна, когато Болкан отново заговори:

— Противниците могат да заемат местата си.

Регин рязко се завъртя на пети и тръгна към другия край на Арената. Сония се запъти в противоположната посока. Тя си пое дълбоко въздух. Скоро щеше да се концентрира изцяло върху Регин. Трябваше да игнорира всички хора, които ги наблюдаваха и да се съсредоточи изцяло върху борбата.

На няколко крачки от края на Арената тя спря и се обърна. Болкан вървеше към портала. След миг той се появи на стълбите отвън и се изкачи върху арката.

— За победител се счита този, който спечели повечето от петте сблъсъка — каза той на зрителите. — Сблъсъкът приключва, когато

вътрешният щит на някой от сражаващите се получи удар, който се смята за смъртоносен. Менталните удари са забранени. Ако някой от сражаващите използва магия преди официалното начало на сблъсъка, той или тя губи. Битката започва, когато кажа „начало“ и свършва, когато кажа „стоп“. Разбрахте ли?

— Да, милорд — каза Сония. Регин повтори думите ѝ.

— Готови ли сте?

— Да, милорд. — И отново Регин отговори след нея.

Болкан вдигна ръка и я приближи до бариерата. По купола пробяга светлинна вълна.

— Начало!

Регин стоеше със скръстени ръце, но на лицето му я нямаше познатата подигравателна усмивка. Тя видя как въздухът потрепери от мощта на първия му удар. Той се сблъска с бариерата ѝ миг преди тя да изпрати отговора си.

Щитът му издържа, но той не повтори удара. Сония забеляза как сключва вежди и се мръщи. Сигурно обмисляше как най-добре да я излъже да изхаби силата си.

Въздухът между тях отново потрепери, когато той запрети магията си срещу нея, този път в множество удари. Те проблеснаха слабо и тя по-скоро ги усети, отколкото ги видя. Приличаха на силови удари... но или не бяха достатъчно силни, за да преминат в белия спектър, или...

Сония усети как първите удари леко се сблъскаха с щита ѝ и се засмя. Той се опитваше да я примамва да подсили бариерата си. Тя беше на път да я отслаби, но леката промяна в трептенето на въздуха я предупреди да очаква нещо ново. Мощният силов удар я накара да отстъпи назад и тя се зарадва, че се е доверила на инстинктите си.

Дъждът от слаби удари продължи и тя изпрати в отговор мощен лъч енергия. Регин изостави нападението си и издигна мощна бариера, но части от секундата преди лъчът да се сблъска с щита му, тя напрегна волята си и топлинният удар се разпиля в дъжд от червени шокови удари, които се стопиха в бариерата му.

Лицето му се изкриви от гняв. Сония се усмихна, когато чу мърморенето сред тълпата. Магьосниците бяха оценили шегата. Сигурно бяха научили, че Регин е използвал шокови удари срещу нея.

Следващата му атака беше бърза, но лесна за отразяване. Сония си играеше с гнева му и отвърщаше само с шокови удари. Не си правеше труда да ги прикрива; той вече знаеше този номер. По този начин нямаше как да спечели сблъсъка, но тя не можа да издържи на изкушението да подразни противника си. Сония имаше енергия в излишък, а гневът можеше да го подведе към някое глупаво действие. Всъщност тя не смяташе да злоупотребява с шоките удари, защото помнеше, че на тях не се гледа с добро око.

Внезапно Регин я засипа с дъжд от силови и топлинни удари с най-различна интензивност. Барьерата на Сония леко засия под мощта им.

Тя разгада плитката уловка. Когато магьосникът атакуваше с разнообразни удари, нападнатият имаше два избора: или да издигне мощна бариера, която да блокира най-силните удари, или да видоизменя щита си за защита от всеки удар, като по този начин да се опита да съхрани силата си.

Сония му отвърна със също такъв дъжд от удари и разбра, че той видоизменя щита си. За целта беше необходима голяма концентрация, особено при едновременно атака. Лицето му се напрегна от усилието, очите му шареха от удар към удар.

Ако това продължеше още дълго време, тя щеше да се изтощи по-бързо от него. Сония знаеше, че един по-силен удар ще го принуди да прекрати атаката, но в него тя щеше да вложи по-голямата част от силата си, а Регин искаше точно това.

Но хитрината му беше и неговата слабост. Защитата му действаше само ако можеше да види всеки удар, изпратен от нея. „Затова трябва да направя нещо неочаквано“.

Промяната на посоката на удара изискваше доста усилия, но не чак толкова, колкото щяха да са необходими при единичен силен удар. Тя се концентрира и промени посоката на един от силовите си удари в последния момент така, че той да го заобиколи и да го удари изотзад.

Регин залитна напред. Очите му се разшириха, но той бързо ги присви и в тях проблеснаха гневни пламъчета.

— Стоп!

Сония изостави атаката си и свали бариерата. После погледна очаквателно към Болкан.

— Първият сблъсък се печели от Сония.

Разнесе се глъч от гласове. Магьосниците се обръщаха един към друг и обсъждаха онова, на което бяха станали свидетели. Сония се опита да прикрие усмивката си, но после се отказа. Спечелих първия сблъсък! Тя погледна към Регин. Лицето му беше потъмняло от гняв.

Болкан вдигна ръце. Разговорите секнаха.

— Готови ли сте за втория сблъсък? — попита той Сония и Регин.

— Да, милорд — отвърна тя. Гласът на Регин прозвуча грубо.

Болкан постави ръка върху бариерата около Арената.

— Начало!

ГЛАВА 37

ИЗБРАНИЦАТА НА ВЪРХОВНИЯ ПОВЕЛИТЕЛ

Лорлън се усмихна, когато двамата ученици се изправиха един срещу друг. Първата победа на Сония съдържаше всичко необходимо. Тя не я беше спечелила със сила, а като намери слабост в защитата на Регин. Той погледна към лорд Ийкмо и с изненада видя, че воинът се мръщи.

— Не ми изглеждате доволен, лорд Ийкмо — промърмори Лорлън.

Воинът се усмихна.

— Доволен съм. За пръв път успява да победи Регин. Но се притеснявам да не загуби концентрация при въодушевлението от спечелената битка.

Когато Сония атакува Регин с очевидно нетърпение, Лорлън усети как притеснението на Ийкмо се прехвърля и върху него. „Не проявявай излишна самоувереност, Сония — помисли си той. — Регин вече ще бъде доста по-предпазлив“.

Регин се защити с лекота и бързо атакува. Скоро въздухът под купола на Арената започна да пращи от магията. Внезапно Сония разпери ръце, погледна надолу и атаката ѝ отслабна. Лорлън чу как всички около него си поеха дълбоко дъх, но щитът ѝ успя да издържи на засилената атака на Регин.

Когато погледна към земята под краката на Сония, Лорлън забеляза, че пясъкът се е раздвижил. Под обувките ѝ се беше формирал диск от сила. Тя левитираше съвсем ниско над земята.

Лорлън познаваше тази тактика. Магьосникът можеше да очаква удар от всяка посока, но не и отдолу. Много магьосници предпочитаха да не разпростират бариерата под краката си, за да пестят сила. Щитът на Сония очевидно се простираше и под краката ѝ, владееенето на левитацията ѝ беше спестило унижението да потъне в пластове движещ се пясък. Той си спомни, че левитацията се учеше едва в третата година.

— Много мъдро от ваша страна, че сте я научили на това — каза Лорлън.

Ийкмо поклати глава.

— Не съм аз.

Лицето на Сония беше напрегнато. За левитация, защита и нападение едновременно беше необходима значителна концентрация, затова нападението ѝ беше приело формата на еднообразни удари, които Регин отблъскваше с лекота. Лорлън знаеше, че тя трябва да го принуди да използва същото количество сила и концентрация. Пясъкът под краката на Регин завря, но той просто отстъпи встрани. В същото време Сония отново разпери ръце, отразявайки поредния подземен удар и атаката ѝ отслабна.

— Стоп!

— Вторият сблъсък се печели от Регин.

Откъм учениците се разнесоха слаби викове. Регин се усмихна и помахна на приятелите си, а Сония се намръщи, очевидно ядосана на себе си.

— Добре — каза Ийкмо.

Лорлън го погледна въпросително.

— Тя имаше нужда от това — обясни Ийкмо.

В кратката пауза между сблъсъците Ротан съзря Денил сред магьосниците от другата страна на Арената. Той беше напуснал мястото си сред Върховните магове. Ротан се намръщи, разкъсван между желанието си да гледа сблъсъка и да потърси приятеля си.

Той се изненада, когато видя Денил да пристига със Сония, Ийкмо и Акарин. Приятелят му не беше обелил и дума, че смята да се връща в Гилдията, дори и по време на мисловните им общувания. Това означаваше ли, че завръщането му е трябвало да бъде пазено в тайна?

Във всеки случай вече не беше тайна. Появявайки се заедно със Сония и Върховния повелител, Денил беше разкрил завръщането си на всички присъстващи. Но онова, което най-силно притесняваше Ротан, бе появата му в компанията на Върховния повелител. Освен това Денил не му беше пращал бележки или писма от няколко седмици.

Въпросите не спираха да ваят. Ротан не знаеше дали молбата му е била разкрита от Акарин. Или Денил просто помагаше на Акарин по някои посланически въпроси? Или Денил помагаше на Върховния

повелител в тъмните му дела, без да осъзнава, че помага на черен магьосник? Или просто бе разкрил истината за Акарин?

— Здравей, стари приятелю.

Ротан подскочи и се обърна. Денил се усмихна, очевидно доволен, че е успял да стресне наставника си. Той кимна на Дориен, който го приветства с топли думи.

— Денил! Защо не ми каза, че се връщаш? — попита наистина Ротан.

Денил се усмихна извинително.

— Съжалявам, трябваше да те предупредя. Нарезданията пристигнаха неочаквано.

— За какво?

Младият магьосник погледна встрани.

— Просто за да докладвам на Върховния повелител.

Повикаха го спешно, само за да докладва на Върховния повелител? Ротан чу Болкан да дава сигнал за началото на следващия сблъсък и се разкъсваше между желанието да разпита Денил и да гледа Сония. Той се обърна отново към Арената. Дори Денил да имаше желание да обсъжда срещата си с Акарин, той едва ли искаше да го направи сред тълпа магьосници. „Не, реши Ротан. — Ще го разпитам по-късно“.

Регин беше избрал рискована защитна стратегия. Вместо да издига бариера около себе си, той предпочиташе да блокира ударите на Сония. Когато магията му се сблъскваше с нейната, из Арената се пръсваха потоци енергия, които бяха твърде слаби, за да притесняват двамата ученици. Няколко достигнаха до бариерата на Арената и изпратиха по повърхността ѝ вълнички светлина. Освен това Регин успяваше да прати и няколко допълнителни удара срещу Сония. Макар тя да ги отбиваше с лекота, за всички беше ясно, че тя използва много повече енергия от Регин поради простия факт, че поддържаше бариерата си вдигната.

Сония отвърна на дъжда от удари. Стратегията на Регин помагаше само ако той успееше да прихване всички удари, които се насочваха към него. Достатъчно бе да пропусне един и щеше да се наложи бързо да издигне щита си.

Когато Ротан погледна към Арената се, случи точно това: един от ударите на Сония се промъкна. Ротан рязко си пое дъх, но ударът беше

отблъснат от набързо издигнатата бариера.

Сония започна да се приближава към Регин, скъсявайки разстоянието помежду им, за да го принуди да реагира по-бързо. Когато разстоянието между тях се съкрати на десетина крачки, ударите на Регин сякаш започнаха да се връщат обратно. Той залитна назад и извика изненадано. Въздухът в Арената изведнъж се изпразни от магията.

— Стоп!

След вика на Болкан настъпи мълчание, нарушено от постепенно засилващото се мърморене сред зрителите.

— Третата победа е спечелена от Сония.

Магьосниците нададоха объркани викове. Ротан се намръщи и поклати глава.

— Какво стана?

— Мисля, че последният удар на Сония беше двоен — каза Дориен. — Зад него следваше още един, на части от секундата. Регин сигурно го е приел за обикновен. Той отрази първия удар, но просто не можа да забележи втория.

Застаналите наоколо магьосници чува думите му и закимаха с глави. Стратегията на Сония като че ли им беше оказала силно впечатление. Дориен погледна доволно баща си.

— Истинско удоволствие е да я гледа човек.

— Да — кимна Ротан и въздъхна, когато Дориен отново погледна към Арената. Очевидно синът му се увличаше все повече и повече по нея. Не помнеше някога да е изпитвал такова желание Дориен да се прибере колкото се може по-бързо в селото си.

Гласът на Болкан се извиси над глъчта.

— Моля, върнете се на местата си.

Сония се отдалечи от Регин.

— Готови ли сте за четвъртия сблъсък?

— Да, милорд — отвърнаха двамата.

По бариерата премина светлинна вълна.

— Начало!

В началото на следващия сблъсък Сония не бе в особено настроение. Методът, който бе използвала срещу Регин, бе изхабил голяма част от енергията ѝ. Ако победата на Регин зависеше от успеха му да изтощи силата ѝ, то той определено печелеше.

Този път трябваше да действа по-внимателно. Не трябваше да се поддава на номерата му. Трябваше да пести енергията си, защото ако изгубеше тази битка, я чакаше още една.

Двамата с Регин се гледаха известно време неподвижно, с вдигнати щитовете. Изведнъж Регин присви очи и въздухът се изпълни с хиляди почти невидими топлинни удари. Всеки един от тях бе достатъчно мощен, за да бъде отчетен като фатален, ако стигне до вътрешната ѝ бариера. Сред дъжда от слаби удари тя усети няколко по-силни и засили щита си достатъчно, за да ги отблъсне.

Но малко преди да я достигнат, те се разтопиха в нищото. Ядосана от номера на Регин, Сония го засипа с подобен огън от слаби удари, но изпрати и няколко по-силни, които се удариха в бариерата му. Тя се надяваше противникът ѝ да си помисли, че му връща същия номер. Регин, разбира се, не се върза, но залитна назад от силните удари и на лицето му се изписа напрежение. Сония го погледна тържествуващо. Той се изморяваше!

Последна предпазлива атака, сложна, но икономична. Той изпълни въздуха със светлина, сякаш с нея се опитваше да маскира няколко по-силни удара. При всеки отговорен удар тя забелязваше напрежение в лицето и движенията на Регин. Той се опитваше да го скрие, но беше очевидно, че вече не представлява голяма заплаха за нея.

Сония видя, как той потрепна, когато го достигна един от по-силните ѝ удари. В следващия миг неочаквано получи силов удар, който се разби в бариерата ѝ отгоре. Щитът ѝ потрепери, а следващият удар, също отгоре и също така силен, го разби, преди да успее да го укрепи.

— Стоп!

Сония изтръпна от недоверие и ужас. Регин само се беше преструвал на изморен. Когато зърна самодоволната му усмивка, тя се ядоса на себе си, че е постъпила като глупачка.

— Четвъртият сблъсък е спечелен от Регин.

Но тя познаваше границите му. След всичко това не може да не се беше изморил.

Сония затвори очи и потърси източника на силата си. Той беше попресъхнал, но далеч от изчерпване.

Ийкмо я беше посъветвал да не разчита единствено на силата си.

— Ако искаш да те уважават, трябва да покажеш умения и почтеност.

„Показах им достатъчно умения и почтеност“ — реши тя. Каквото и да се случеше в последния сблъсък, тя нямаше да рискува отново, опитвайки се да съхрани силата си. Този път щеше да победи само ако издържи по-дълго от Регин. Което означаваше, че така или иначе победата ѝ зависеше изцяло от силата ѝ — защо тогава да не приключи бързо с една яростна атака?

— Готови ли сте за петия сблъсък? — извика Болкан.

— Да, милорд — отвърна тя, а гласът на Регин отекна след нейния.

— Начало.

Сония нападна Регин с мощни удари, надявайки се да изцеди силата му. Той успяваше да отскача бързо, и всичките ѝ удари се разбиваха в бариерата на Арената.

Тя го погледна втренчено. Регин отвърна на погледа ѝ с престорена невинност. Отскоците и приклякванията се считаха за лоши маниери, но никъде не бяха забранени. Тя се изненада, че той прибягва до тях, но това явно влизаше в плановете му. Още една уловка, с която се надяваше да я изтощи.

Регин се усмихна. Пясъкът пред краката му започна бавно да се издига във въздуха.

От тълпата се разнесе мърморене. Сония го наблюдаваше, чудейки се какво прави — и защо. Ийкмо не беше споменал за нито една тактика, която да включва това. Всъщност дори ѝ беше казал, че по време на официален двубой дори не се налага използването на проекция.

В Арената върлуваше пясъчна буря. Сония се намръщи, когато Регин се изгуби от погледа ѝ. Скоро вече не виждаше нищо друго, освен бяла мъгла.

Изведнъж нещо доста силно удари бариерата ѝ. Тя прецени посоката и отвърна на удара, но нова атака я изненада изотзад, последвана от трета отгоре.

„Той ме заслепява — осъзна тя. — Някъде отвъд пясъчната завеса той обикаля из арената или изпраща ударите си по крива и така ме удря от различни посоки“. А тя нямаше как да отвърне на ударите му, след като не знаеше къде се намира.

Но това нямаше да има никакво значение, ако се прицели във всички посоки едновременно.

Черпейки от силата си, тя изпрати дъжд от силни удари. Пясъкът изведнъж се посипа на земята около нея, образувайки кръг. Регин я беше направил център на бурята. Така знаеше къде точно се намира.

Той стоеше в другия край на Арената и внимателно я наблюдаваше. Щом го видя, тя веднага разбра, че момчето се опитва да разбере колко е изтощена.

„Не съм“.

Тя го атакува и той отново отскочи. Сония се усмихна. Щом Регин искаше да изтощи силата ѝ, тя щеше да го накара да се мята по Арената като подплашен расук. И най-накрая щеше да го хване.

Или пък можеше да прати ударите си по бариерата на Арената така, че той да няма накъде да бяга.

„Да. Време е да го довърша“.

Тя притвори очи и се съсредоточи върху източника си на сила.

Остави само малка част от нея, а останалото изтегли и го разположи в красив и смъртоносен модел. След това вдигна ръце. Вече нямаше нужда да крие намеренията си. Когато магията потече от нея, Сония разбра, че това ще бъде най-силният удар в живота ѝ. Тя запрати напред три вълни от силови удари, всяка една по-мощна от предишната.

Тълпата ахна, когато ударите се подредиха върху бариерата в ярко, опасно цвете и после се устремиха към Регин.

Очите му се разшириха от изненада. Той отстъпи назад, но нямаше къде да се скрие. Когато първият удар стигна целта си, бариерата му се пръсна. Секунда по-късно втората вълна удари вътрешния щит. Изненадата на лицето му беше заменена от ужас. Той погледна към лорд Гарел и вдигна ръце точно, когато го връхлетя третата вълна.

Отнякъде се дочу силно възклицание. Сония разпозна гласа на Гарел. Вътрешният щит около Регин потрепери... но издържа.

Когато се обърна към наставника на Регин, Сония видя как Гарел притисна длани към слепоочията си и се олюля. На рамото на Воина лежеше ръката на Акарин.

Тихо тупване привлече вниманието ѝ обратно към Арената. Сърцето ѝ потрепна, когато видя, че Регин лежи на пясъка. Настъпи

пълна тишина. Тя го изчака да се размърда, но той лежеше неподвижно. Сигурно беше изтощен. Едва ли беше... мъртъв. Тя пристъпи към него.

— Стоп!

Командата я накара да замръзне на мястото си и тя погледна въпросително към Болкан. Войнът се намръщи, сякаш ѝ отправяше предупреждение.

Тогава Регин изстена и всички зрители въздъхнаха едновременно. Сония затвори очи, изпълнена с облекчение.

— Сония спечели двубоя — обяви Болкан.

Отначало колебливо, но след това все по-ентузиазирано магьосниците започнаха да я аплодират. Сония се огледа изненадано.

„Спечелих — помисли си тя. — Наистина спечелих!“.

Тя огледа ликуващите магьосници, ученици и обикновени хора: може би бе спечелила не само двубоя. Но нямаше как да бъде сигурна в това, докато не чуеше какво си шепнат учениците в коридорите или когато късно вечер срещне бандата на Регин в Университета.

— Обявявам двубоя за приключен — извика Болкан. После слезе от арката и отиде при Гарел и Акарин. Гарел кимна утвърдително на нещо, което Войнът каза, след което се запъти към входа на Арената, без да сваля очи от все още неподвижната фигура на възпитаника си.

Сония погледна замислено към Регин. Когато се приближи до него, тя видя, че лицето му е бледо и като че ли спеше. Очевидно беше изтощен и тя знаеше много добре какво е усещането. Но тя никога не се беше изтощавала толкова, че да изпадне в безсъзнание.

Тя колебливо коленичи до него и предпазливо, в случай че се преструва, докосна челото му. Изтощението му беше толкова пълно, че тялото му беше изпаднало в шок. Тя му вля малко лечителска енергия, за да го подсили.

— Сония!

Тя вдигна глава и видя, че Гарел я гледа неодобрително.

— Какво пра...

— Ааххх... — изпъшка момчето.

Без да обръща внимание на Гарел, тя погледна към Регин, който отвори очи. Той я погледна и се намръщи.

— Ти?

Сония се усмихна криво и се изправи. Поклони се на Гарел, заобиколи го и се отпрати към портала на Арената.

Повечето магьосници се бяха разотиили, но Върховните магове се бяха събрали край бариерата и обсъждаха двубоя.

— Силата ѝ нараства със скорост, която ми се струваше невъзможна — рече лейди Винара.

— Силата ѝ е невероятна за някой на нейната възраст — съгласи се Сарин.

— Щом е толкова силна, защо не помете Регин още в началото? — попита Пийкин. — Защо се опита да съхрани силата си? Така загуби два сблъсъка.

— Защото целта на двубоя не беше Сония да спечели — рече тихо Ийкмо, — а Регин да загуби.

Пийкин погледна недоверчиво Воина.

— И каква е разликата?

Лорлън се усмихна на объркването на Алхимика.

— Ако просто го беше повалила, тя нямаше да спечели нищо уважение. Когато спечели и изгуби сблъсъците на уменията им, тя показва, че иска да се бие честно, въпреки предимствата ѝ.

Винара кимна.

— Тя не знае колко е силна, нали?

Ийкмо се усмихна.

— Не. Не знае. Знае само, че е по-силна. Ако беше научила истинската си мощ, щеше да ѝ е много трудно да си позволи да загуби.

— И колко всъщност е силна?

Ийкмо погледна втренчено Лорлън, а след това над рамото му. Лорлън се обърна и видя, че се приближават Балкан и Акарин. Разпоредителят знаеше, че Ийкмо не гледа към Болкан.

— Може би сте се заели с нещо, което не е по силите ви, Върховни повелителю — каза Сарин.

Акарин се усмихна.

— Едва ли.

Лорлън видя как останалите се споглеждат. На нито едно от лицата не се изписа недоверие. Може би по скоро недоумение.

— Скоро ще ви се наложи сам да я обучавате — додаде Винара.

Акарин поклати глава.

— Тя може да научи в Университета всичко, от което се нуждае. Аз не мога да я науча на нищо допълнително — засега.

Лорлън усети как ледени иглички плъзват по кожата му. Той се взря втренчено в Акарин, но нищо в изражението на Върховния повелител не намекна за онова, от което се страхуваше.

— Не мога да си представя, че ще й допаднат битките и интригите на Домовете — съгласи се Винара, — макар мисълта, че Гилдията за пръв път ще избере Върховна повелителка е доста интересна.

Сарин се намръщи.

— Нека не забравяме произхода й.

Винара го изгледа стръвно и Лорлън се прокашля.

— Да се надяваме, че това няма да е проблем още дълги години.

— Той погледна към Акарин, но вниманието на Върховния повелител беше насочено другаде. Лорлън проследи погледа му и видя приближаващата се Сония.

Когато кръгът от магьосници се раздели, за да я пропусне, тя се поклони.

— Поздравления, Сония — изръмжа Болкан. — Беше хубава битка.

— Благодаря ви, лорд Болкан — отвърна тя с грейнали очи.

— Как се чувстваш? — попита Винара.

Сония поклати глава, замисли се и сви рамене.

— Гладна, милейди.

Винара се засмя.

— Надявам се, че наставникът ти е организиран банкет, за да отпразнува победата ти.

Дори усмивката на Сония да изглеждаше малко пресилена, като че ли никой от останалите не го забеляза. Те гледаха Акарин, който се беше обърнал към нея.

— Много добре, Сония — каза той.

— Благодаря, Върховни повелителю.

Двамата продължиха да се гледат мълчаливо, докато най-накрая Сония не сведе глава. Лорлън наблюдаваше внимателно останалите и забеляза многозначителната усмивка на Винара. Болкан изглеждаше развеселен, а Сарин кимна одобрително.

Лорлън въздъхна. Те виждаха само една млада ученичка, която благоговее и се прекланя пред могъщия си наставник. Дали някога щяха да разберат, че тук има още нещо? Той погледна към червения камък на пръста си. „Дори и да узнаят истината, няма да е от мен. Аз също съм заложник като нея“.

Лорлън отново погледна към Акарин и присви очи. „Ако някой ден реши да ми обясни какво става, ще му се наложи доста да се постараете, за да ме убеди, че действията му са били оправдани“.

Денил отвори вратата към стаята си, покани с жест Ротан да влезе и затвори вратата зад себе си. Вътре беше тъмно, но макар всичко да бе чисто и подредено, във въздуха се носеше миризма на занемареност. Сандъкът му беше оставен точно до вратата на спалнята му.

— Та какво беше толкова спешно, че Върховният повелител те призова толкова бързо в Имардин? — попита Ротан.

Денил го погледна втренчено. Нямаше никакви „как си“ или „как мина пътуването ти“. Това сигурно щеше да го подразни, ако не бяха смущаващите промени във външния вид на приятеля му.

Под очите на Ротан имаше тъмни сенки. Той му се струваше остарял, макар че Денил може би просто бе забравил бръчките по челото му и посивелите коси. Но леко изгърбената му фигура и напрегнатия начин, по който вървеше, определено бяха нещо ново.

— Мога да ти разкажа само част от него — каза Денил, — но не и всичко. Изглежда, Акарин е научил за проучванията ми на древната магия. Той... добре ли си, Ротан?

Ротан беше пребледнял. Той извърна глава.

— Той изглеждаше ли... обиден от моя интерес?

— Не беше — увери го Денил, — защото не знае за интереса ти към древната магия. Беше научил за моите проучвания и като че ли ги одобрява. Всъщност дори имам разрешение да продължа.

Ротан го зяпна изненадано.

— Тогава това означава...

— Че можеш да напишеш книгата си, без да те е страх, че ще го раздразниш — довърши Денил.

Презрителния поглед на Ротан подсказа на Денил, че не това е изненадало приятеля му.

— Накара ли те да направиш нещо друго? — попита Ротан.

Денил се усмихна.

— Това е частта, която не мога да ти разкажа. Посланически дела. Но нищо опасно.

Ротан го погледна замислено и кимна.

— Сигурно си изморен — каза той. — Ще те оставя да си разопаковаш багажа и да си починеш. — Той се приближи до вратата, но се поколеба и отново се обърна. — Получи ли писмото ми?

„Започва се“ — помисли си Денил.

— Да.

Ротан му махна извинително.

— Реших, че трябва да те предупредя, в случай че слуховете плъзнат отново.

— Разбира се — отвърна сухо Денил. Той замълча, изненадан от липсата на загриженост в собствения си глас.

— Не мисля, че това ще е проблем — додаде Ротан. — Те всъщност говорят за помощника ти, не за теб. Просто всичко им се струва забавно в светлината на онова, което ти се е случило като ученик.

— Разбирам — кимна леко Денил, след което се стегна, приготвяйки се за неприятна реакция. — Тайенд е момък, Ротан.

— Момък? — Ротан се намръщи, но после го погледна с разбиране. — Значи слуховете са истина.

— Да. Елийнците са много по-толерантни от киралийците — в повечето случаи. — Денил се усмихна. — И аз се старая да се адаптирам към начина им на живот.

Ротан кимна.

— Предполагам, че това е част от ролята на посланика. Заедно с тайните срещи с Върховния повелител. — Той се усмихна за пръв път, откакто се бяха видели предишния ден. — Не искам да те задържам повече. Защо не дойдеш да вечеряш с мен и Дориен довечера? Той се връща утре в селото си.

— С удоволствие.

Ротан отново тръгна към вратата. С леко усилие на волята си Денил я отвори, но Ротан въздъхна и отново я затвори. Обърна се към Денил и го погледна в очите.

— Бъди внимателен, Денил — каза тихо той. — Бъди изключително внимателен.

Денил отвърна на погледа му.

— Ще бъда — увери той стария си приятел.

Ротан кимна. После отвори вратата и излезе в коридора. Денил го изпрати с поглед.

И поклати глава, когато осъзна, че няма представа дали приятелят му го предупреждава за делата му с Тайенд или с Акарин.

ЕПИЛОГ

Пълната луна сияеше на небето и обливаше пътеката към седалището на Върховния повелител в синя светлина. Докато вървеше към сградата, Сония се усмихваше.

От двубоя бяха минали четири седмици и тя нито веднъж не беше срещала Регин и съюзниците му в коридорите на Университета след занятията. До ушите ѝ не достигаше познатото кискане и нито един от проектите ѝ не беше съсипан.

Днес на практическите занятия по лекарства тя беше разпределена с Хал. В началото той се чувстваше неловко, но след това започнаха да спорят за правилното лечение на нокътните червеи. Той ѝ беше казал за едно рядко растение, което баща му, селски лечител в Дан, използваше за лечението на болестта. Когато тя му каза, че обитателите използват каша от тугор, която остава след дестилацията на бол, той се разсмя. Двамата започнаха да си обменят суеверия и странни лекарства от родните си места, а след като занятието приключи, тя осъзна, че са разговаряли повече от час.

Когато стигна до вратата на къщата, Сония докосна дръжката. Тъй като очакваше, че вратата веднага ще се отвори, тя пристъпи напред и удари коляното си в нея.

Изненадана и раздразнена, тя отново докосна дръжката, но вратата остана затворена. Да не би тази вечер наставникът ѝ да възнамеряваше да я държи заключена навън?

Тя сграбчи дръжката и я завъртя. За нейно облекчение вратата се отвори навътре.

Сония я затвори зад гърба си и тръгна нагоре по стълбите, но изведнъж замръзна на мястото си. Откъм другото стълбище се чу трясък. До ушите ѝ достигнаха приглушени викове и подът завибрира под краката ѝ.

Нещо се случваше долу, в подземната стая. Нещо магическо.

Тялото ѝ се вцепени. Тя се зачуди как да постъпи. Първата ѝ мисъл бе да изтича в стаята си, но тогава се досети, че щом долу се

вихреше магическа битка, то тя няма да е на сигурно място в спалнята си.

Трябваше да се махне. Да се отдалечи колкото се може повече.

Но любопитството не ѝ позволяваше да помръдне. „Искам да разбера какво става долу — помисли си тя. — А и ако някой е решил да се изправи срещу Акарин, той може да има нужда от помощта ми“.

Сония си пое дълбоко дъх, приближи се до вратата, която водеше към стълбището и леко я отвори. Стълбите, които водеха надолу, бяха тъмни, значи вратата на стаята сигурно беше затворена. Тя започна да слиза бавно надолу, напрегната и готова за бързо отстъпление. Щом стигна до вратата, потърси ключалка или нещо друго, през което да може да надникне в стаята, но не можа да намери. Отвътре мъжки глас изкрещя нещо. Гласът беше непознат. След миг тя осъзна, че не разбира какво казва, защото говори на чужд език.

Отговорът беше рязък и също не на киралийски. Сония изстина, разпознавайки гласа на Акарин. От стаята се разнесе отчаян вой и сърцето ѝ се разтупка. Тя отстъпи назад, убедена, че трябва да се махне оттук по най-бързия начин.

Вратата се отвори.

Такан погледна към нея и се спря. Тя обаче не можеше да види изражението на лицето му. Вниманието му бе привлечено от разиграващата се зад гърба му сцена.

Акарин се беше надвесил над мъж с обикновени дрехи. Ръката му се беше вкопчила в гърлото му и между пръстите му се процеждаше кръв. В другата си ръка държеше украсена кама — която ѝ беше ужасяващо позната. Изведнъж очите на непознатия се изцъклиха и той се отпусна безжизнено на пода.

Тогава Такан се прокашля и Акарин рязко вдигна глава.

Погледите им се срещнаха — също като в кошмарите, които я навестяваха, откакто го беше видяла в тази стая. Само че той винаги я виждаше, че го гледа и тя не можеше да помръдне... след което се събуждаше плувнала в пот.

Но този път не можеше да се събуди. Този път беше истинско.

— Сония. — Той произнесе името ѝ с нескрито раздражение. — Ела тук.

Тя поклати глава и отстъпи назад, но усети магическото жилване на бариерата зад гърба ѝ. Такан въздъхна и се върна в стаята. Сония

усети как бариерата се притиска към гърба ѝ и разбра, че тя постепенно я изтиква надолу по стълбите. Опита се да прогони паниката си, изпъна рамене и се насили да тръгне към него.

Когато прекоси прага, вратата се затвори зад гърба ѝ. Тя се обърна към мъртвеца и потръпна пред празния поглед на мъртвите му очи. Акарин проследи погледа ѝ.

— Този мъж е — беше — убиец. Беше изпратен тук, за да ме убие.

„Как ли пък не“. Тя погледна Такан.

— Вярно е — рече прислужникът. После посочи с ръка. — Смяташ ли, че маг... Върховният повелител ще направи такава каша тук по собствено желание?

Сония се огледа и осъзна, че стените са изкъртени, а една от библиотеките е станала на трески и по пода са пръснати книги. Беше чула и усетила достатъчно от горния етаж, за да заподозре, че тук се води някаква магическа битка.

Значи мъртвецът трябва да е магьосник. Тя отново го погледна. Не беше киралиец, нито принадлежеше на някоя от расите в Обединените земи. Приличаше на... тя се обърна и погледна Такан. Същото широко лице и златистокафеникава кожа...

— Да — отвърна Акарин. — Той и Такан са от един и същи народ. Сачаканския.

Това обясняваше как мъжът можеше да има магия и да не е от Гилдията. Значи в Сачака все още имаше магьосници... но щом този мъж беше убиец, защо той — или този, който го е наел — искаха смъртта на Акарин?

„Защо ли, наистина?“ — запита се Сония.

— Защо го уби? — попита тя. — Защо не го предаде на Гилдията?

Усмивката на Акарин не беше весела.

— Защото, както сама можеш да предположиш, той и себеподобните му знаят повече за мен, отколкото бих искал да е известно на Гилдията.

— Затова го уби. Със... със...

— С онова, което Гилдията нарича „черна магия“. Да. — Той направи крачка към нея, после още една. Очите му бяха безизразни и

не потрепваха. — Никога не съм убивал човек, който да не е искал да ме нарани, Сония.

Тя погледна встрани. Защо се опитваше да я успокои, щом знаеше, че тя щеше да го издаде при първа възможност? Това със сигурност щеше да го нарани.

— Той щеше да е доволен да разбере, че и без това ми е навредил, след като, идвайки тук, е станал причина да видиш онова, което видя — рече тихо Акарин. — Сигурно се чудиш кои са тези хора, които желаят смъртта ми и какви са причините им. Мога да ти кажа само едно: сачаканците все още мразят Гилдията, но освен това се страхуват от нас. От време на време изпращат по някой като този, за да ме провери. Наистина ли смяташ, че не трябва да се защитя?

Тя го погледна, чудейки се защо изобщо ѝ казва тези неща. Наистина ли очакваше да му повярва? Ако сачаканците наистина представляваха опасност, останалите от Гилдията щяха да го знаят. А не само Върховния повелител. Не, той практикуваше зла магия, за да увеличи силата си и думите му бяха просто лъжа, предназначена да му осигури мълчанието ѝ.

Погледът му се вдигна към лицето ѝ и той кимна леко.

— Няма значение дали ми вярваш или не, Сония. — Той погледна с присвити очи вратата. Тя се отвори с леко скърцане. — Само помни, че ако кажеш и дума за това, всичко, което ти е мило ще бъде унищожено.

Сония отстъпи към вратата.

— Знам — отвърна горчиво тя. — Няма нужда да ми напомняш.

После излезе от стаята и забърза нагоре по стълбите. Когато стигна до гостната, до ушите ѝ достигнаха гласове.

— Поне убийствата ще спрат.

— Засега — отвърна Акарин. — Докато не изпратят следващия.

Сония отвори вратата и влезе със залитане в гостната. Там се спря и задиша учестено при огромния прилив на облекчение. Беше се изправила срещу кошмара си и беше оцеляла. Но това не означаваше, че ще спи по-леко. Беше го видяла да убива, а такова нещо не можеше да се забрави лесно.

Издание:

Автор: Трудн Канаван

Заглавие: Избраница

Преводач: Мирела Стефанова

Година на превод: 2012

Издание: първо (не е указано)

Издател: MBG Books; Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: австралийска (не е указано)

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Петя Малинова

ISBN: 978-954-2989-03-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6003>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.